LUNĂ NOUĂ

STEPHENIE MEYER

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG"

biblioteca rao

Stephenie Meyer

LUNĂ NOUĂ

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ și MIHAELA FRUNZĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Lună nouă / Stephenie Meyer ; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Frunză. – Bucureşti : RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-636-6

I. Frunză, Laura Amalia (trad.)
II. Frunză, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
New Moon

Fotografia copertei

Designul copertei
Gail Doobinin

2008

ISBN 978-973-103-636-6

Pentru tatăl meu, Stephen Morgan – Nimeni nu mi-a acordat vreodată atâta sprijin necondiționat și plin de dragoste așa cum ai făcut-o tu. Și eu te iubesc.

CUPRINS

Aceste patimi oarbe n-au norocul
Să ţină mult: ca pulberea, ca focul,
Se mistuie la-întâia sărutare
Şi adesea au o jalnică urmare.

Romeo şi Julieta, Actul al II-lea, scena VI-a[1]

[1] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta* editura Pandora-M, 2002, traducere de Ştefan Octavian Iosif (n.tr.)

PREFAȚĂ

Mă simțeam de parcă eram prinsă într-unul din acele coșmaruri îngrozitoare, în care trebuie să alergi, să alergi până îți plesnesc plămânii, dar nu-ți poți face corpul să se miște îndeajuns de repede. Picioarele îmi încetineau în timp ce mă luptam să îmi fac drum prin mulțimea densă, dar acele uriașului ceas nu păreau să încetinească. Cu o forță neîndurătoare și nepăsătoare, se învârteau inexorabil spre sfârșit – spre sfârșitul tuturor lucrurilor.

Dar acesta nu era un vis și, spre deosebire de coșmar, nu alergam să îmi salvez mie viața; goneam să salvez ceva infinit mai prețios. Astăzi, propria viață însemna puțin pentru mine.

Alice spusese că azi erau șanse mari să murim amândouă aici. Poate că rezultatul ar fi altul dacă ea nu ar fi prizoniera soarelui puternic; numai eu eram liberă să alerg pentru a traversa această piață aglomerată și luminoasă.

Și nu puteam alerga îndeajuns de repede.

Astfel că nu îmi păsa că eram înconjurate de dușmanii noștri incredibil de periculoși. Când ceasul a început să bată ora exactă, vibrând sub tălpile picioarelor mele leneșe, am știut că ajunsesem prea târziu – și m-am bucurat că aștepta în umbră

cineva însetat de sânge. Pentru că eşuasem în misiunea mea, nu mai aveam nici o dorinţă să trăiesc.

Ceasul bătu din nou, iar soarele îşi trimise razele din înaltul cerului.

1. PETRECEREA

Eram sigură nouăzeci şi nouă la sută că visam.

Motivele pentru care eram atât de sigură erau că, în primul rând, făceam o baie de lumină solară – genul de soare puternic şi orbitor care nu bătea niciodată deasupra noului meu oraş ploios, Forks, Washington –, iar în al doilea rând, pentru că mă uitam la bunica mea, Marie. Bunica murise de şase ani, aşa că acesta era un argument solid în favoarea teoriei visului.

Bunica nu se schimbase prea mult; faţa ei arăta exact cum mi-o aminteam. Pielea îi era moale şi îmbătrânită, îndoită în mii de riduri minuscule care se lipeau delicat de oasele de dedesubt. Ca o caisă uscată, dar înconjurată de un norişor de păr des şi alb.

Gurile noastre – a ei într-o strâmbătură şifonată – au schiţat o jumătate de zâmbet surprins, în acelaşi timp. Se pare că nici ea nu se aşteptase să mă vadă.

Eram pe punctul de a-i adresa o întrebare; aveam atât de multe – ce căuta ea aici în visul meu? Ce făcuse în ultimii şase ani? Bunicul era bine, se găsiseră unul pe celălalt acolo unde erau? – dar ea a deschis gura în acelaşi timp cu mine, aşa că m-am oprit ca să înceapă ea prima. A tăcut şi ea, apoi am zâmbit amândouă la această mică stângăcie.

– Bella?

Nu era bunica persoana care mă strigase pe nume, astfel că amândouă ne-am întors să vedem cine ni se alătura. Nu trebuia să mă uit ca să știu cine era; era o voce pe care aș fi recunoscut-o oriunde – aș fi recunoscut-o și i-aș fi răspuns, indiferent dacă aș fi fost trează sau adormită ... sau chiar moartă, pariez. Vocea pentru care aș trece prin foc sau, mai puțin dramatic, aș trece prin bălți în fiecare zi în ploaia rece și neîncetată.

Edward.

Deși eram încântată să îl văd – conștientă sau nu – și deși eram aproape sigură că visam, m-am panicat când Edward a pășit spre noi prin soarele arzător.

M-am panicat pentru că bunica nu știa că eram îndrăgostită de un vampir – nimeni nu știa asta –, dar cum aș fi putut să îi explic faptul că razele strălucitoare ale soarelui se răsfrângeau din pielea lui într-o mie de curcubeie de parcă ar fi fost făcut din cristal sau diamant?

„Ei bine, bunico, poate că ai remarcat că prietenul meu sclipește. Asta se întâmplă în mod normal dacă stă la soare. Nu-ți face griji...“

Ce făcea? Singurul motiv pentru care locuia în Forks, cel mai ploios loc din lume, era că putea să iasă afară la lumina zilei fără să dezvăluie secretul familiei sale. Și totuși, iată-l că venea, pășind grațios spre mine – cu cel mai frumos zâmbet pe fața lui de înger – de parcă eram singură acolo.

În acea secundă, mi-am dorit să nu fi fost singura imună la misteriosul lui talent; de obicei eram recunoscătoare că eram singura persoană ale cărei gânduri nu le putea auzi la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostite cu voce tare. Dar acum îmi doream să mă audă și pe mine, ca să perceapă avertismentul pe care îl urlam în minte.

M-am uitat panicată spre bunica și am văzut că era prea târziu. Tocmai își întorcea capul să se uite spre mine, cu ochii la fel de alarmați ca și ai mei.

Edward – zâmbind în continuare la fel de frumos, încât mă simţeam de parcă inima mi se va umfla şi va exploda în piept – îşi puse braţul după umerii mei şi se întoarse să o privească pe bunica.

Expresia bunicii mă surprinse. În loc să fie îngrozită, mă privea cu sfială de parcă ar fi aşteptat o muştruluială. Şi stătea într-o poziţie atât de stranie – cu un braţ întins în mod ciudat departe de corp, apoi îndoit în jurul aerului. De parcă ar fi avut braţul în jurul cuiva pe care nu-l puteam vedea, cineva invizibil...

Abia atunci, când am privit în ansamblu, am observat uriaşa ramă aurită care încadra silueta bunicii. Neînţelegând, am ridicat mâna care nu îl cuprindea pe Edward ca s-o ating. Bunica îmi copie mişcarea întocmai, o oglindi. Dar acolo unde trebuiau să se întâlnească degetele noastre nu era decât sticlă rece...

Trecând prin acest şoc ameţitor, visul meu se transformă abrupt într-un coşmar.

Acolo nu era bunica.

Acolo eram eu. Eu într-o oglindă. Eu – bătrână, ridată şi ofilită.

Edward stătea lângă mine, fără să se reflecte în oglindă, dureros de atrăgător şi pentru totdeauna de şaptesprezece ani.

– La mulţi ani, şopti el.

M-am trezit speriată – pleoapele mi s-au deschis larg – gâfâind. Lumina gri şi palidă, lumina familiară a unei dimineţi înnourate, luă locul soarelui orbitor din visul meu.

Doar un vis, mi-am spus. A fost doar un vis. Am inspirat adânc şi am tresărit din nou când s-a declanşat alarma deşteptătorului. Micul calendar din colţul ceasului mă informă că azi era treisprezece septembrie.

Doar un vis, dar îndeajuns de profetic, cel puţin într-un fel. Astăzi era ziua mea de naştere. Împlineam în mod oficial optsprezece ani.

Timp de luni de zile, îmi fusese groază de ziua asta. Iar acum că venise, era şi mai rău decât mă temusem că o să fie. Eram mai bătrână – o simţeam. Cu fiecare zi îmbătrâneam tot mai mult, dar acum era diferit, era mai rău, era măsurabil. Aveam optsprezece ani.

Iar Edward nu va avea niciodată această vârstă.

Când m-am dus să mă spăl pe dinţi, am fost surprinsă că faţa din oglindă nu se schimbase. M-am analizat bine în căutarea unor semne de riduri ameninţătoare pe pielea mea albă. Singurele cute pe care le aveam se aflau pe frunte şi ştiam că, dacă aş reuşi să mă relaxez puţin, ar dispărea. Dar nu puteam. Sprâncenele desenau o linie de îngrijorare deasupra ochilor mei căprui neliniştiţi.

„A fost doar un vis“, mi-am spus eu din nou. Doar un vis..., dar şi cel mai rău coşmar al meu.

Am sărit peste micul dejun, grăbită să ies din casă cât mai repede. Nu am putut să-l evit de tot pe tata, aşa că a trebuit să mă prefac pentru câteva minute că sunt veselă. Am încercat din tot sufletul să par încântată de cadourile pe care îl rugasem să nu mi le cumpere, dar de fiecare dată când trebuia să zâmbesc, simţeam că eram pe punctul de a izbucni în plâns.

M-am străduit să mă adun în drum spre şcoală. Imaginea bunicii – refuz să o consider imaginea mea – era greu de îndepărtat din mintea mea. Nu puteam simţi nimic în afară de disperare până când am tras maşina în parcarea din spatele Liceului din Forks şi l-am observat pe Edward sprijinindu-se nemişcat de Volvo-ul lui argintiu metalizat, ca o statuie de marmură a vreunui zeu păgân al frumuseţii de mult uitat. Era mai frumos decât în vis. Şi mă aştepta acolo *pe mine,* la fel ca în fiecare zi.

Disperarea se evaporă într-o clipă; fu înlocuită de uimire. Eram împreună de jumătate de an, iar mie tot nu-mi venea să cred că meritam incredibilul noroc care dăduse peste mine.

Lângă el se afla sora lui, Alice, care tot pe mine mă aştepta.

Bineînţeles că Edward şi Alice nu erau de fapt rude (în Forks se ştia că toţi fraţii familiei Cullen fuseseră adoptaţi de doctorul Carlisle Cullen împreună cu soţia lui, Esme, ambii fiind evident mult prea tineri ca să aibă copii adolescenţi), dar pielea lor avea exact aceeaşi nuanţă palidă, ochii lor aveau aceeaşi tentă aurie ciudată, cu aceleaşi umbre ca nişte vânătăi sub ei. Chipul ei, ca şi al lui, era de asemenea deosebit de frumos. Pentru cunoscători – aşa ca mine – aceste asemănări erau definitorii pentru ei.

Când am văzut-o pe Alice aşteptându-mă acolo – cu ochii ei căprui strălucind de nerăbdare şi cu un pachet argintiu mic în mâini – m-am încruntat. Şi doar îi spusesem lui Alice că nu voiam nimic, dar nimic, nici un cadou şi nici măcar să fiu băgată în seamă de ziua mea. În mod clar, dorinţele îmi erau ignorate.

Am trântit portiera camionetei mele Chevrolet din '53 – o ploaie de particule de rugină căzu pe trotuarul ud – şi am luat-o încet spre locul unde mă aşteptau. Alice sări în întâmpinarea mea, cu faţa ei delicată strălucind sub părul negru ţepos.

– La mulţi ani, Bella!

– Şşt! am rostit eu printre dinţi, uitându-mă prin parcare ca să mă asigur că nu o auzise nimeni. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să sărbătoresc în vreun fel sumbrul eveniment.

Ea mă ignoră.

– Vrei să deschizi cadoul acum sau mai târziu? mă întrebă ea nerăbdătoare în timp ce ne îndreptam spre Edward.

– Fără cadouri, am protestat eu mormăind.

Păru în sfârşit că-şi dă seama de proasta mea dispoziţie.

– Bine... înţeleg că rămâne pe mai târziu. Ţi-a plăcut albumul de la mama ta? Şi aparatul foto de la Charlie?

Am oftat. Normal că ştia ce cadouri primisem. Edward nu era singurul din familia lor cu puteri neobişnuite. Probabil că Alice a „văzut“ ce aveau de gând să-mi ia părinţii mei imediat ce se hotărâseră s-o facă.

– Mda. Sunt super.

– *Eu* personal cred că este o idee frumoasă. Că doar o dată în viaţă eşti în ultimul an de liceu. Măcar să imortalizezi momentul.

– Dar *tu* de câte ori ai fost în ultimul an de liceu?

– Asta-i altceva.

Atunci am ajuns la Edward, care a întins mâna după a mea. L-am luat nerăbdătoare de mână, uitând pentru o clipă de dispoziţia mea morocănoasă. Pielea îi era netedă, tare şi foarte rece, ca de obicei. Îmi strânse cu delicateţe degetele. M-am uitat în ochii lui limpezi de culoarea topazului şi inima mi se strânse. Zâmbi din nou la auzul bătăilor neregulate ale inimii mele.

Îşi ridică mâna liberă şi trecu degetul rece peste buzele mele în timp ce vorbi:

– Deci, după cum am stabilit, nu am voie să îţi urez la mulţi ani, corect?

– Da. Corect. Nu aş fi putut niciodată să imit cursivitatea pronunţiei lui formale şi perfecte. Era ceva ce puteai învăţa doar cu un secol în urmă.

– Verificam doar. Îşi trecu mâna prin părul lui auriu ciufulit. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit. Se pare că totuşi celor mai mulţi oameni le plac zilele de naştere şi cadourile.

Alice râse cristalin, râsul ei fiind ca un clopoţel în bătaia vântului.

– Normal că o să-ţi placă. Toată lumea trebuie să fie drăguţă cu tine azi şi să-ţi facă pe plac, Bella. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Era o întrebare retorică.

– Să îmbătrânesc, am răspuns eu totuşi, dar vocea nu-mi sună atât de fermă cum intenţionasem.

Lângă mine, zâmbetul lui Edward se strânse într-o linie aspră.

– La optsprezece ani eşti foarte bătrână, spuse Alice. Nu aşteaptă femeile de obicei până la douăzeci şi nouă de ani să se întristeze la zilele de naştere?

– Sunt mai bătrână decât Edward, am mormăit eu.

El oftă.

– Oficial, spuse ea menținând un ton relaxat. Doar cu un anișor, totuși.

Presupunând că... dacă aș fi sigură de viitorul pe care mi-l doream, sigură că voi fi alături de Edward, Alice și restul familiei Cullen pentru totdeauna (de preferat fără să fiu o bătrânică zbârcită)... atunci un an sau doi în plus sau în minus nu ar conta atât de mult pentru mine. Dar Edward era împotriva oricărui viitor care m-ar fi schimbat. Oricărui viitor care m-ar face ca el – care m-ar face, de asemenea, nemuritoare.

Un impas, îl numise el.

Sinceră să fiu nu prea reușeam să văd lucrurile prin prisma lui Edward. Ce era așa de interesant să fii muritor? Să fii vampir nu părea un lucru atât de îngrozitor – cel puțin nu în felul în care se comportau membrii familiei Cullen.

– La ce oră poți să vii la noi acasă? continuă Alice, schimbând subiectul. Judecând după expresia feței ei, avea de gând să-mi ceară exact ceea ce sperasem să evit.

– Nu știam că aveam în plan să merg acolo.

– Oh, fii rezonabilă, Bella! se plânse ea. Sper că nu ai de gând să ne strici tot cheful.

– Credeam că de ziua mea toată lumea trebuie să-mi facă *mie* pe plac.

– O iau de acasă de la Charlie imediat după ore, îi spuse Edward, ignorându-mă cu desăvârșire.

– Azi lucrez, protestai eu.

– De fapt, nu lucrezi, îmi spuse Alice triumfătoare. Am vorbit deja cu doamna Newton despre asta. O să lucrezi, în schimb, în locul ei, vineri la magazin. A spus să îți transmit „La mulți ani".

– Eu... eu tot nu pot să vin, m-am bâlbâit eu, încercând să născocesc o scuză. Ei bine eu nu m-am uitat încă la *Romeo și Julieta* pentru ora de engleză.

Alice pufni.

– Ştii *Romeo şi Julieta* pe de rost.

– Dar domnul Mason a spus că trebuie să o vedem jucată pentru a o aprecia la adevărata ei valoare – aşa a vrut Shakespeare să fie prezentată.

Edward îşi dădu ochii peste cap.

– Ai văzut filmul deja, mă acuză Alice.

– Dar nu versiunea din anii '60. Domnul Mason a spus că e cea mai bună.

În cele din urmă, lui Alice îi pieri de pe faţă zâmbetul de superioritate şi încruntă la mine.

– Ai putea să-mi uşurezi sau să-mi îngreunezi treaba, într-un fel sau altul...

Edward o întrerupse:

– Linişteşte-te, Alice. Dacă Bella vrea să se uite la film poate s-o facă. E ziua ei.

– În sfârşit, adăugai eu.

– O aduc pe la şapte, continuă el. Astfel o să ai şi tu mai mult timp să pui lucrurile la punct.

Alice râse cristalin din nou.

– Sună bine. Ne vedem diseară, Bella! O să fie distractiv, ai să vezi – zâmbetul larg îi expuse toţi dinţii strălucitori şi perfecţi – după care mă pupă pe obraz şi plecă în paşi de dans spre prima ei oră de curs înainte să apuc să-i răspund.

– Edward, te rog, m-am milogit eu, dar el îmi închise gura punând un deget rece pe buzele mele.

– Hai să vorbim mai târziu despre asta. Întârziem la oră.

Nu se mai obosi nimeni să se holbeze la noi când ne aşezarăm la locurile noastre obişnuite din spatele clasei. Eu şi Edward eram împreună de prea mult timp ca să mai fim subiect de bârfă. Nici măcar Mike Newton nu se mai obosi să-mi arunce privirea aceea posomorâtă care mă făcea să mă simt puţin vinovată. În schimb îmi zâmbi, iar eu m-am bucurat că părea să fi acceptat că noi doi nu puteam fi decât prieteni. Mike

se schimbase peste vară – fața lui își mai pierduse din rotunjime, făcându-i pomeții mai proeminenți, iar părul lui blond palid era aranjat altfel; nu mai era țepos, ci mai lung și era dat cu gel creând un efect de ciufulire lejeră, aranjată cu grijă. Era ușor să-ți dai seama de unde se inspirase – dar aspectul lui Edward nu putea fi imitat.

Pe parcursul zilei, m-am tot gândit cum aș fi putut scăpa de ceea ce avea să se întâmple în seara aceasta la familia Cullen. Nu prea aveam chef să sărbătoresc. Dispoziția mea era jalnică. Dar, mai rău decât atât, urma cu siguranță să primesc atenție și cadouri.

A fi în centrul atenției nu este niciodată un lucru bun, orice împiedicat predispus la accidente ar fi de acord. Nimeni nu vrea să fie în lumina reflectoarelor când are cele mai mari șanse să cadă în cap.

Iar eu cerusem insistent – ei bine, mai exact poruncisem – ca anul acesta nimeni să nu-mi dăruiască nimic. Se părea că Charlie și Renèe nu erau singurii care deciseseră să mă ignore.

Nu am avut niciodată prea mulți bani, dar nu m-a deranjat niciodată lucrul acesta. Renèe mă crescuse dintr-un salariu de educatoare. Nici Charlie nu câștiga foarte bine fiind șeriful unui orășel precum Forks. Îmi câștigam singurul venit personal lucrând trei zile pe săptămână la magazinul local de articole sportive. Eram norocoasă că aveam de lucru într-un oraș așa de mic. Fiecare bănuț pe care-l câștigam se ducea în fondul meu minuscul pentru facultate. (Facultatea era Planul B. Eu încă mai speram să se îndeplinească Planul A chiar dacă Edward era foarte hotărât să mă lase să fiu muritoare...).

Edward avea *mulți* bani – nici nu voiam să îmi închipui cât de mulți. Banii nu însemnau aproape nimic pentru Edward și restul familiei lui. Pentru ei erau doar ceva ce acumulai când aveai timp nelimitat la dispoziție și o soră cu talentul supranatural de a prezice tendințele bursei de acțiuni. Edward nu înțelegea de ce nu eram de acord să cheltuiască bani pentru

mine – de ce mă simţeam atât de stânjenită dacă mă ducea la un restaurant scump în Seattle, de ce nu avea voie să îmi cumpere o maşină care să meargă cu peste nouăzeci de kilometri la oră sau de ce nu voiam să-l las să îmi plătească taxa la facultate (era ridicol de entuziasmat de Planul B). Edward credea că sunt încăpăţânată, fără să am nici un motiv.

Dar cum puteam eu să-l las să-mi dea atâtea lucruri când eu nu aveam ce să-i ofer în schimb? Din cine ştie ce motiv el voia să fie cu mine. Orice îmi dăruia în plus nu făcea decât să dezechilibreze şi mai mult relaţiile între noi.

Pe parcursul zilei, nici Edward, nici Alice nu au mai pomenit de ziua mea, ceea ce mă făcu să mă simt puţin mai relaxată.

Ne-am aşezat la masa la care stăteam de obicei.

La masă, respectam un fel de armistiţiu destul de ciudat. Noi trei – Edward, Alice şi cu mine – stăteam în capul mesei. Ceilalţi prieteni ai mei, Mike şi Jessica (aflaţi în faza stânjenitoare de prietenie de după despărţire), Angela şi Ben (a căror relaţie supravieţuise pe timpul verii), Eric, Conner, Tyler şi Lauren (deşi ultima nu prea se includea în categoria prieteni), stăteau la aceeaşi masă, dar de cealaltă parte a unei linii invizibile. Linia aceea dispărea cu uşurinţă în zilele însorite când Edward şi Alice lipseau de la şcoală, iar conversaţia mă includea fără probleme şi pe mine.

Edward şi Alice nu percepeau această excludere ca fiind ciudată sau jignitoare aşa cum aş fi perceput-o eu. Abia dacă îşi dădeau seama. Oamenii se simţeau întotdeauna ciudat de stânjeniţi în preajma familiei Cullen, aproape că le era frică dintr-un motiv pe care nici măcar nu şi-l explicau. Eu eram o rară excepţie de la această regulă. Uneori pe Edward îl deranja faptul că mă simţeam bine în preajma lui. Credea că reprezintă un pericol pentru sănătatea mea – părere pe care o respingeam vehement ori de câte ori o spunea cu voce tare.

După-amiaza trecu repede. Orele se terminară, iar Edward mă conduse la camionetă ca de obicei. Numai că de data aceasta

îmi deschise portiera pasagerului. Alice trebuie să-i fi luat mașina acasă pentru ca el să mă oprească în caz că aveam de gând să dispar.

Mi-am încrucișat brațele și nu am făcut nici un gest să mă adăpostesc de ploaie.

– E ziua mea, nu am voie să conduc eu?

– Mă prefac că nu este ziua ta, așa cum ai vrut.

– Dacă nu e ziua mea, atunci nu trebuie să merg la tine acasă diseară...

– Bine. Închise portiera pasagerului și trecu pe lângă mine să deschisă portiera șoferului. La mulți ani!

– Șșș, i-am făcut eu semn să tacă fără prea multă tragere de inimă. Am intrat în mașină, dorindu-mi ca el să fi acceptat cealaltă ofertă.

Edward umbla la aparatul de radio în timp ce eu conduceam, scuturând din cap dezaprobator.

– Radioul tău are un semnal foarte prost.

M-am încruntat. Nu-mi plăcea când se lua de camioneta mea. Camioneta era minunată – avea personalitate.

– Vrei un radio bun? Condu-ți propria mașină. Eram atât de agitată din cauza planurilor lui Alice care nu făceau decât să-mi înrăutățească starea de spirit și așa destul de proastă, încât cuvintele îmi ieșiră mai tăioase decât intenționasem. Nu-mi ieșeam niciodată din fire de față cu Edward, motiv pentru care tonul meu îl făcu să-și strângă buzele ca să nu zâmbească.

Când am parcat în fața casei lui Charlie, se întinse să-mi cuprindă fața în mâini. Umbla cu foarte mare grijă cu mine, apăsând ușor doar vârfurile degetelor pe tâmplele mele, pe pomeți, pe linia maxilarului. Ca și cum aș fi fost deosebit de fragilă – cel puțin în comparație cu el.

– Ar trebui să fii mai binedispusă azi, șopti el. I-am simțit respirația dulce de-a lungul feței.

– Și dacă eu nu vreau să fiu binedispusă? îl întrebai eu, respirând neregulat.

Ochii lui aurii mă ardeau.

– Ar fi păcat.

Capul deja mi se învârtea când el se aplecă mai aproape şi îşi lipi buzele îngheţate de ale mele. După cum cu siguranţă intenţionase, am uitat de toate grijile şi m-am concentrat să-mi amintesc cum inspir şi să expir.

Gura lui zăbovi peste a mea, rece, netedă şi tandră, până când i-am înlănţuit gâtul cu braţele şi m-am lăsat pradă sărutului, poate puţin cam prea entuziasmată. I-am simţit buzele curbându-se în sus când îmi dădu drumul la faţă şi se trase înapoi ca să se desfacă din îmbrăţişarea mea.

Edward impusese cu grijă multe limite în ceea ce priveşte relaţia noastră fizică, cu intenţia de a mă menţine în viaţă. Deşi păstram, din motive de siguranţă, distanţa între pielea mea şi dinţii săi ascuţiţi şi veninoşi, aveam tendinţa de a uita de toate aceste lucruri oribile când mă săruta.

– Fii cuminte, te rog, spuse el. Îi simţeam respiraţia pe obrazul meu. Îşi lipi tandru buzele de ale mele încă o dată, după care se retrase, îndoindu-mi braţele peste stomac.

Pulsul îmi bubuia în urechi. Mi-am pus o mână la inimă. Bătea cu putere sub palma mea.

– Crezi că o să devin mai pricepută la asta? am întrebat eu mai degrabă aşteptând un răspuns din partea mea. Adică o să-mi fac inima vreodată să nu mai vrea să sară din piept ori de câte ori mă atingi?

– Sincer, sper că nu, spuse el puţin încrezut.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Hai să ne uităm la Capuleţi şi la Montagues cum se măcelăresc unii pe alţii. Vrei?

– Dorinţa ta este poruncă pentru mine.

Edward se întinse pe canapea în timp ce eu dădeam drumul la film, derulând genericul. Când m-am cocoţat pe marginea canapelei în faţa lui, mi-a cuprins talia în braţe şi m-a tras la pieptul lui. Nu era chiar la fel de confortabil ca perna unei

canapele, pieptul său fiind tare şi rece – şi perfect – ca o sculptură de gheaţă, dar în mod clar era de o mie de ori mai plăcut. Trase cuvertura veche de lână de pe spătarul canapelei şi o puse pe mine ca să nu îngheţ lângă trupul lui.

– Ştii, nu am avut niciodată prea multă răbdare cu Romeo, comentă el când începu filmul.

– Ce e cu Romeo? am întrebat eu puţin ofensată. Romeo era unul dintre personajele mele preferate. Până să-l cunosc pe Edward făcusem o mică pasiune pentru el.

– Ei bine, la început este îndrăgostit de Rosalind – nu crezi că asta îl face să pară puţin nestatornic? Şi apoi, la câteva minute de la nunta lor, îl ucide pe vărul Julietei. Nu e foarte frumos din partea lui. Greşeală după greşeală. Oare putea proceda mai mult decât atât ca să-şi distrugă singur fericirea?

Am oftat.

– Vrei să mă uit singură?

– Nu, eu oricum o să mă uit la tine aproape tot timpul. Degetele lui trasau modele pe braţul meu, făcându-mi pielea ca de găină. O să plângi?

– Probabil, am recunoscut eu, dacă o să fiu atentă.

– Atunci eu n-o să te distrag. Dar i-am simţit buzele pe părul meu, lucru care mă distrăgea foarte tare.

Filmul îmi captă în sfârşit interesul, în mare parte datorită faptului că Edward îmi şoptea în ureche replicile lui Romeo – pe lângă vocea lui catifelată irezistibilă, vocea actorului părea slabă şi aspră. Şi am plâns, într-adevăr, spre amuzamentul lui, atunci când Julieta s-a trezit şi şi-a găsit soţul mort.

– Trebuie să recunosc că într-un fel îl invidiez puţin în această privinţă, spuse Edward, ştergându-mi lacrimile cu o şuviţă de păr.

– E foarte frumoasă.

Scoase o exclamaţie de dezgust.

– Nu-l invidiez pentru fată. Doar pentru sinucidere, clarifică el, tachinându-mă. Ce uşor e pentru voi, oamenii! Tot ce

trebuie să faceţi este să beţi o sticluţă minusculă de extracte de plante...

– Poftim?

– E ceva la care a trebuit să mă gândesc odată şi ştiam din experienţa lui Carlisle că nu avea să fie uşor. Nici nu mai ştiu în câte moduri a încercat Carlisle să se sinucidă la început... după ce a realizat ce a devenit... Vocea, care îi devenise serioasă, se relaxă din nou. Şi evident starea sănătăţii lui este excelentă.

M-am întors ca să-l pot privi în ochi.

– Despre ce vorbeşti? am vrut eu să ştiu. Cum adică e ceva la care a trebuit să te gândeşti odată?

– Primăvara trecută, când... aproape că ai fost ucisă. Se opri să tragă adânc aer în piept, chinuindu-se să revină la tonul său ironic. Bineînţeles că doream să te găsesc în viaţă, dar o parte din mintea mea făcea planuri de rezervă. După cum am spus, nu este la fel de uşor pentru mine cum este pentru un muritor.

Timp de o clipă, amintirea ultimei mele călătorii la Phoenix îmi trecu prin cap şi mă ameţi. Vedeam totul atât de clar – soarele orbitor, valurile de căldură venind din asfalt când alergam neliniştită să găsesc vampirul sadic care voia să mă tortureze până la moarte. James, aşteptând în camera oglinzilor cu mama mea ţinută în captivitate – sau cel puţin aşa credeam eu. Nu aveam de unde să ştiu că fusesem trasă pe sfoară. Aşa cum nici James nu ştia că Edward venea să mă salveze; Edward ajunsese la timp, chiar la limită. Instinctiv, degetele mele atinseră cicatricea în formă de semilună de pe mâna mea, care era mereu puţin mai rece decât restul pielii.

Mi-am scuturat capul – ca şi cum aş fi putut să elimin amintirile urâte – şi am încercat să înţeleg ce voia Edward să spună, simţind un gol în stomac.

– Planuri de rezervă? repetai eu.

– Ei bine, nu aveam să trăiesc fără tine. Îşi dădu ochii peste cap ca şi cum aceasta ar fi fost la mintea cocoşului. Nu ştiam exact cum *s-o fac* – ştiam că Emmett şi Jasper nu aveau să mă

ajute sub nici o formă... aşa că m-am gândit că poate aş fi putut să merg în Italia şi să fac ceva să-i provoc pe Volturi.

Nu voiam să cred că vorbea serios, dar ochii lui aurii erau visători; era cufundat în gânduri, preocupat de modalităţile de a-şi pune capăt vieţii. M-am înfuriat deodată.

– Ce înseamnă *Volturi?* am vrut să ştiu.

– Volturii sunt o familie, explică el cu privirea încă pierdută în depărtare. O familie foarte veche şi puternică la fel ca a noastră. Cred că asta ne apropie cel mai mult de o familie regală. Carlisle a locuit puţin împreună cu ei în primii lui ani, în Italia, înainte să se stabilească în America – mai ştii povestea?

– Sigur că o mai ştiu.

Nu aveam să uit niciodată prima dată când am fost la el acasă, vila albă imensă, îngropată adânc în pădurea de lângă râu, sau camera unde Carlisle – tatăl lui Edward – ţinea un perete plin cu picturi care spuneau povestea vieţii sale. Cea mai animată, cea mai puternic colorată pânză de acolo, cea mai mare, era de pe vremea când Carlisle trăia în Italia. Bineînţeles că îmi aminteam chipurile pictate ale celor patru bărbaţi, fiecare dintre ei având înfăţişarea minunată a unui serafim. Deşi pictura era veche de câteva secole, Carlisle – îngerul blond – rămăsese neschimbat. Şi mi-i aminteam şi pe ceilalţi trei, primele cunoştinţe ale lui Carlisle. Edward nu folosise niciodată numele de Volturi pentru acel trio minunat, format din doi bărbaţi bruneţi şi unul cu părul alb. Îi numise Aro, Caius şi Marcus, protectorii nocturni ai artei...

– În fine, nu trebuie să-i enervezi pe Volturi, continuă Edward, întrerupându-mi reveria. Decât dacă vrei să mori – sau cum s-o fi chemând treaba asta pe care o facem noi. Vocea îi era atât de calmă încât părea aproape plictisit de ideea aceasta.

Furia mi s-a transformat în groază. I-am cuprins faţa de marmură între mâini şi am ţinut-o foarte strâns.

– Să nu te mai gândeşti niciodată, dar niciodată, să mai faci aşa ceva! am spus eu. Indiferent ce se întâmplă cu mine, tu *nu ai voie* să-ţi faci vreun rău.

– Nu o să te mai pun niciodată în pericol, deci nici nu se mai pune problema.

– *Pune*-mă în pericol! Doar am stabilit că toate relele sunt din vina mea! Mă enervam mai tare. Cum îndrăzneşti să gândeşti astfel? Ideea că Edward ar înceta din viaţă, chiar dacă eu aş fi fost moartă, era imposibil de suportat.

– Ce ai face dacă ar fi invers? întrebă el.

– Nu-i acelaşi lucru.

Nu părea să înţeleagă diferenţa. Chicoti.

– Şi dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău? m-am făcut eu albă ca varul numai la gândul acesta. Ai vrea ca eu să termin cu viaţa mea?

O urmă de durere îi atinse trăsăturile perfecte.

– Cred că înţeleg puţin ce vrei să spui, recunoscu el. Dar ce m-aş face fără tine?

– Ce ai făcut şi până să apar eu ca să-ţi complic existenţa.

El oftă.

– O spui de parcă ar fi aşa uşor.

– Ar trebui să fie. Nu sunt chiar atât de interesantă.

Era gata să mă contrazică, dar apoi o lăsă baltă.

– Nu se pune problema, îmi aminti el. Se ridică brusc, împingându-mă într-o parte astfel încât să nu ne mai atingem.

– Vine Charlie? am ghicit eu.

Edward zâmbi. După o clipă, am auzit maşina de poliţie parcând pe alee. M-am întins şi l-am luat hotărâtă de mână. Măcar cu atât să se obişnuiască tata.

Charlie intră cu o cutie de pizza în mână.

– Bună, copii. Rânji la mine. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o pauză de la gătit şi de la spălat vasele de ziua ta. Vă e foame?

– Sigur. Mulţumim, tată.

Charlie nu comentă cu privire la lipsa de apetit a lui Edward. Era obişnuit ca Edward să sară peste cină.

– Vă deranjează dacă ies cu Bella în seara asta? întrebă Edward când Charlie şi cu mine terminarăm de mâncat.

M-am uitat la Charlie plină de speranţă. Poate avea concepţia asta să stai acasă de ziua ta, chestii de familie – era prima mea aniversare alături de el, prima aniversare de când mama mea, Renèe, se căsătorise şi se mutase în Florida, aşa că nu am ştiut la ce să mă aştept.

– E în regulă – joacă Mariners cu Sox în seara asta, explică Charlie, iar speranţele îmi fură spulberate. Aşa că nu o să fiu o companie prea bună... Uite. Scoase aparatul foto pe care mi-l luase la sugestia lui Renèe (pentru că aveam nevoie de poze să umplu albumul) şi mi-l aruncă.

Trebuia să mă cunoască mai bine – întotdeauna am avut probleme cu coordonarea mişcărilor. Aparatul îmi alunecă de pe vârful degetului şi se rostogoli către podea. Edward îl prinse înainte să se izbească de linoleum.

– Frumoasă prindere, observă Charlie. Dacă o să vă distraţi acasă la familia Cullen ar fi bine să faci şi nişte poze. Ştii cum e mama ta – o să vrea să vadă poze înainte să apuci să le faci.

– Ce idee bună, Charlie, spuse Edward, înmânându-mi aparatul.

Am întors aparatul spre Edward şi am făcut prima poză.

– Merge.

– E bine atunci. Distracţie plăcută, copii. Era clar că voia să scape de noi. Charlie se îndrepta deja spre televizorul din sufragerie.

Edward zâmbi triumfător şi mă luă de mână să mă scoată din bucătărie.

Când am ajuns la camionetă, deschise iar uşa pasagerului pentru mine, dar de data aceasta nu am protestat. Încă aveam probleme să găsesc pe întuneric drumul spre casa lui.

Edward o apucă spre nord prin Forks, vizibil deranjat de limita de viteză impusă de Chevroletul meu preistoric. Motorul mârâi mai tare decât de obicei când depăşi optzeci de kilometri.

– Uşor, l-am avertizat eu.

– Ştii ce ţi-ar plăcea? O maşinuţă frumoasă Audi cu două locuri. Foarte silenţioasă, merge foarte repede...

– Camioneta mea nu are nimic. Apropo de inutilităţi costisitoare, dacă ştii ce-i bine pentru tine sper că nu ai cheltuit bani pe cadouri de ziua mea.

– Nici un cent, spuse el cinstit.

– Bine.

– Faci ceva pentru mine?

– Depinde de ceea ce îmi ceri.

El oftă, faţa lui minunată devenind serioasă.

– Bella, ultima aniversare adevărată la care a participat vreunul din noi a fost a lui Emmett în 1935. Fii mai înţelegătoare şi nu fi prea dificilă diseară. Sunt toţi foarte entuziasmaţi.

Întotdeauna mă speria când aducea vorba de chestii de genul acesta.

– Bine, o să mă port frumos.

– Ar trebui probabil să te avertizez...

– Te rog.

– Când am spus că sunt toţi entuziasmaţi... m-am referit chiar la *toţi*.

– Toată lumea? am spus eu înecându-mă. Credeam că Emmett şi Rosalie sunt în Africa. Umbla vorba în Forks că fraţii Cullen, mai mari, plecaseră la facultate anul acesta, la Dartmouth, dar eu cunoşteam mai bine situaţia.

– Emmett a vrut să vină.

– Dar ... Rosalie?

– Ştiu, Bella. Nu-ţi face griji, o să se poarte foarte frumos.

Nu am răspuns. De parcă era aşa uşor să nu-mi fac griji. Spre deosebire de Alice, cealaltă soră „adoptată“ a lui Edward,

blonda şi sofisticata Rosalie, nu prea mă plăcea. De fapt sentimentul ei era mai puternic decât o simplă antipatie. În ceea ce-o privea pe Rosalie, eu eram o intrusă nepoftită în viaţa secretă a familiei ei.

Mă simţeam groaznic de vinovată de situaţia de faţă, presupunând că absenţa prelungită a lui Rosalie şi a lui Emmett era provocată de mine, chiar dacă mă bucuram pe ascuns că nu trebuia să o văd. În schimb, îi duceam lipsa lui Emmett, fratele glumeţ al lui Edward, mare ca un urs. Era, în multe privinţe, fratele mai mare pe care nu-l avusesem niciodată... numai că mult, mult mai înfricoşător.

Edward decise să schimbe subiectul.

– Deci, dacă nu mă laşi să-ţi iau un Audi, ce altceva ţi-ai dori de ziua ta?

Am rostit cuvintele în şoaptă:

– Ştii ce vreau.

O încruntare adâncă sculptă nişte cute pe fruntea sa ca de marmură. În mod evident îşi dorea să fi rămas la subiectul Rosalie.

Mă simţeam de parcă am fi discutat mult pe tema aceasta azi.

– Nu în seara asta, Bella. Te rog!

– Ei bine, poate Alice o să-mi dea ce vreau.

Edward mârâi – un sunet profund, ameninţător.

– N-o să fie asta ultima ta aniversare, Bella, jură el.

– Nu-i drept!

Mi s-a părut că l-am auzit scrâşnind din dinţi.

Parcam deja în faţa casei. Fiecare fereastră de la primele două etaje strălucea puternic luminată. Un şir lung de felinare japoneze aprinse atârna de streaşina verandei, luminând discret cedrii imenşi ce înconjurau casa. Ghivece mari de flori – trandafiri roz – erau aliniate pe scările late, până la uşa de la intrare.

Am suspinat.

Edward luă câteva guri adânci de aer ca să se calmeze.

– E o petrecere, îmi aminti el. Încearcă să te distrezi.

– Sigur, am mormăit eu.

Înconjură camioneta ca să-mi deschidă portiera și îmi oferi mâna lui.

– Am o întrebare.

El așteptă îngrijorat.

– Dacă developez filmul acesta, am spus eu jucându-mă cu aparatul foto, o să apari în poză?

Edward începu să râdă. Mă ajută să cobor din mașină, mă conduse pe scări și încă mai râdea când îmi deschise ușa de la intrare.

Așteptau cu toții în sufrageria albă imensă; când am intrat pe ușă, m-au întâmpinat toți, în cor, cu un zgomotos „La mulți ani, Bella!" în timp ce eu m-am înroșit și am lăsat capul în jos. Alice, am presupus eu, acoperise fiecare suprafață plată cu lumânări roz și zeci de boluri de cristal pline cu sute de trandafiri. Lângă măreţul pian al lui Edward se afla o masă cu o față de masă albă, pe care era așezat un tort roz, mai mulți trandafiri, un teanc de farfurii de sticlă și o grămadă micuță de cadouri împachetate în argintiu.

Era de o sută de ori mai rău decât îmi imaginasem.

Simțindu-mi nemulțumirea, Edward își puse un braț în jurul taliei mele, în semn de încurajare, și mă sărută pe creștet.

Cel mai aproape de ușă erau părinții lui Edward – tineri și încântători ca întotdeauna. Esme mă îmbrățișă cu grijă, părul ei moale de culoarea caramelului mângâindu-mi obrazul în timp ce mă sărută pe frunte, după care Carlisle își puse un braț în jurul umerilor mei.

– Îmi pare rău pentru asta, Bella, îmi șopti ea. Nu am putut să o strunim pe Alice.

Rosalie și Emmett erau chiar în spatele lor. Rosalie nu zâmbi, dar măcar nu se uită urât. Fața lui Emmett era întinsă într-un rânjet larg. Nu-i mai văzusem de luni de zile. Uitasem

cât de strălucitor de frumoasă era Rosalie – mai că mă durea să mă uit la ea. Şi Emmett fusese oare mereu atât de... *mare?*

– Nu te-ai schimbat deloc, spuse Emmett pe un ton ironic, cu un aer dezamăgit. Mă aşteptam să văd o diferenţă perceptibilă, dar iată că eşti îmbujorată ca de obicei.

– Mersi mult, Emmett, am spus eu roşind şi mai tare.

El râse.

– Trebuie să ies o secundă, se opri să îi facă cu ochiul lui Alice, să nu faci nimic amuzant cât lipsesc eu.

– O să mă străduiesc.

Alice îi dădu drumul la mână lui Jasper şi păşi în faţă, cu toţi dinţii strălucind în lumina puternică. Şi Jasper zâmbi, dar păstră distanţa. Se sprijini, înalt şi blond, de pilonul de la poalele scărilor. Cât am stat închişi împreună în Phoenix, mi-am închipuit că îi trecuse aversiunea faţă de mine. Dar revenise la vechiul său comportament – acela de a mă evita pe cât posibil – din clipa în care nu a mai fost obligat să mă protejeze. Ştiam că nu avea nimic cu mine, era doar precaut, şi încercam să nu fiu afectată prea tare. Lui Jasper îi era mai greu decât tuturor să respecte dieta familiei Cullen; mirosul de sânge uman era mult mai puternic pentru el decât pentru ceilalţi.

– E timpul să deschizi cadourile, declară Alice. Mă apucă de cot cu mâna ei rece şi mă târî spre masa cu tortul şi cadourile lucioase.

Am afişat un aer de martiră.

– Alice, parcă ţi-am spus că nu vreau nimic...

– Dar eu nu te-am ascultat, mă întrerupse ea plină de sine. Deschide-l! Îmi luă aparatul foto din mâini şi îmi puse în locul lui o cutie mare, pătrată şi argintie.

Cutia era aşa de uşoară încât părea goală. Pe etichetă scria că era de la Emmett, Rosalie şi Jasper. Am rupt hârtia ruşinată şi m-am uitat la cutia pe care o ascundea.

Era ceva electronic cu o denumire care includea multe cifre. Am deschis curioasă cutia. Cutia era goală.

– Ăăă... mulţumesc.

Rosalie schiţă un zâmbet. Jasper râse.

– E un casetofon pentru camioneta ta, explică el. Emmett îl instalează chiar acum, aşa că nu-l poţi returna.

Alice era mereu cu un pas înaintea mea.

– Mulţumesc, Jasper, Rosalie, le-am spus eu, zâmbind în timp ce îmi aminteam nemulţumirile lui Edward de azi după-amiază în legătură cu casetofonul meu – se pare că era o înscenare.

– Mulţumesc, Emmett! am strigat eu mai tare.

I-am auzit râsul puternic din camioneta mea şi nu m-am putut abţine să nu izbucnesc şi eu în râs.

– Deschide-l acum pe cel de la mine şi Edward, spuse Alice atât de încântată încât vocea ei părea un ciripit ascuţit. Ţinea un pătrat mic şi plat în mână.

M-am întors şi i-am aruncat lui Edward o privire ucigătoare.

– Ai promis.

Înainte să apuce să răspundă, Emmett dădu buzna pe uşă.

– La timp, spuse el cu voce tare. Se îngrămădi în spatele lui Jasper, care se apropiase şi el mai mult ca de obicei să se uite.

– N-am cheltuit un ban, mă asigură Edward. Îmi dădu la o parte o şuviţă de păr din faţă; când m-a atins am simţit furnicături în piele.

Am tras adânc aer în piept şi m-am întors către Alice.

– Dă-mi-l, am oftat eu.

Emmett chicotea de încântare.

Am luat pacheţelul, dându-mi ochii peste cap în direcţia lui Edward în timp ce mi-am băgat degetul pe sub margine şi am tras de banda adezivă.

– La naiba, am mormăit eu când hârtia mi-a tăiat degetul; l-am scos afară să examinez tăietura. O singură picătură de sânge ţâşni din tăietura micuţă.

Apoi totul s-a petrecut foarte repede.

– Nu! mârâi Edward.

Se aruncă asupra mea, împingându-mă în spate, de cealaltă parte a mesei. Căzu ca și mine, dărâmând tortul și cadourile și florile și farfuriile. Am aterizat în mormanul de cristale sparte.

Jasper se prăbuși peste Edward, scoțând un zgomot ca și cum ar fi avut loc o avalanșă de pietre.

Se mai auzi un zgomot, un mârâit gros care părea să vină din pieptul lui Jasper. Jasper încercă să treacă de Edward, clănțănind din dinți la câțiva centimetri de fața lui Edward.

În clipa următoare Emmett îl apucă pe Jasper din spate, ținându-l în strânsoarea lui de oțel, dar Jasper se zbătea cu ochii sălbatici și goi fixați asupra mea.

Pe lângă șoc, mai era și durerea. Mă prăbușisem lângă pian, în grămada de cioburi cu brațele întinse instinctiv înainte. De data aceasta am simțit durerea puternică, înțepătoare, care pornea de la încheietură și se extindea de-a lungul brațului meu.

Amețită și dezorientată, am ridicat privirea de la sângele roșu care îmi curgea pe braț – spre ochii febrili ai celor șase vampiri brusc hămesiți.

2. COPCI

Carlisle a fost singurul care a rămas calm.

Vremea îndelungată petrecută în camera de gardă îl făcea să fie sigur pe sine. Cu o voce liniştită şi autoritară, spuse:

– Emmett, Rose, scoateţi-l pe Jasper afară.

Fără să zâmbească de data aceasta, Emmett dădu din cap.

– Hai, Jasper.

Jasper încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a lui Emmett, răsucindu-se, întinzându-se către fratele lui cu dinţii dezveliţi, cu ochii încă înnebuniţi.

Faţa lui Edward era mai albă decât oasele când se întoarse să se ghemuiască peste mine, luând o poziţie evident defensivă. Un mârâit jos de avertizare se strecură printre dinţii lui încleştaţi. Mi-am dat seama că nu respira.

Rosalie, cu o expresie de superioritate pe chipul ei divin, păşi în faţa lui Jasper – ţinându-se departe de dinţii lui – şi-l ajută pe Emmett să-l scoată cu forţa prin uşa de sticlă pe care Esme o ţinea deschisă, cu o mână întinsă peste gura şi nasul ei.

Faţa în formă de inimă a lui Esme era ruşinată.

– Îmi pare atât de rău, Bella, strigă ea în timp ce ieşi în curte după ceilalţi.

– Lasă-mă pe mine, Edward, murmură Carlisle.

După o clipă, Edward dădu uşor din cap şi-şi mişcă trupul.

Carlisle îngenunche lângă mine, aplecându-se mai aproape să-mi examineze brațul. Îmi simțeam teroarea înghețată pe față și mă străduiam să mă calmez.

– Poftim, Carlisle, spuse Alice dându-i un prosop.

El scutură capul.

– Prea multe cioburi în rană. Se întinse și rupse o fâșie lungă și subțire din fața albă de masă. O înfășură în jurul brațului meu deasupra cotului pentru a forma un garou. Mirosul de sânge mă amețea. Îmi țiuiau urechile.

– Bella, spuse Carlisle blând. Vrei să te duc la spital sau vrei să te îngrijesc aici?

– Aici te rog, șoptii eu. Dacă mă ducea la spital nu aveam nici o șansă să păstrez secretul față de Charlie.

– Mă duc să-ți aduc geanta, spuse Alice.

– Să o ducem la masa din bucătărie, îi spuse Carlisle lui Edward.

Edward mă ridică ușor în timp ce Carlisle îmi ținea brațul strâns.

– Cum te simți, Bella? întrebă Carlisle.

– Bine. Vocea îmi era suficient de fermă, lucru care mă bucura.

Chipul lui Edward era ca de piatră.

Alice era acolo. Geanta neagră a lui Carlisle era deja pe masă, iar o lampă mică de birou care producea însă o lumină destul de puternică era băgată în priză. Edward mă așeză cu blândețe pe un scaun, iar Carlisle își trase un altul. Se apucă îndată de lucru.

Edward stătu lângă mine, încă protector, încă fără să respire.

– Pleacă, Edward, am spus eu suspinând.

– Mă descurc, insistă el. Dar maxilarul îi era rigid; ochii îi ardeau de intensitatea setei cu care se lupta, cu mult mai puternică decât a celorlalți.

– Nu trebuie să faci pe eroul, am spus eu. Carlisle poate să mă ajute și fără tine. Du-te să iei o gură de aer proaspăt.

Am tresărit când Carlisle făcu ceva care mă înțepă în braț.

– Rămân, decise el.

– De ce ești așa masochist? am mormăit eu.

Carlisle decise să intervină:

– Edward, mai bine te-ai duce după Jasper înainte să ajungă prea departe. Sunt convins că e foarte supărat pe sine însuși și mă îndoiesc că acum o să vrea să asculte pe altcineva în afară de tine.

– Da, am spus eu. Du-te după Jasper.

– Măcar să faci ceva util, adăugă Alice.

Ochii lui Edward se îngustară când am sărit toți cu gura pe el, dar, în cele din urmă, dădu din cap și ieși încet pe ușa de la bucătărie. Eram convinsă că nu respirase deloc de când mă tăiasem la deget.

O senzație de amorțire mi se răspândea prin braț. Deși îmi anula durerea, îmi aminti de tăietură și am privit cu atenție chipul lui Carlisle pentru a-mi distrage atenția de la ceea ce făceau mâinile lui. Părul lui bătea în auriu în lumina puternică în timp ce se apleca peste brațul meu. Simțeam mișcările vagi de neliniște din stomacul meu, dar eram hotărâtă să nu las greața să îmi vină de hac de data aceasta. Nu mai simțeam durere, doar o zvâcnitură ușoară pe care încercam să o ignor. Nu aveam nici un motiv să mi se facă rău ca unui copil.

Dacă nu s-ar fi aflat în raza mea vizuală, nu aș fi observat-o pe Alice retrăgându-se și furișându-se afară din cameră. Dispăru pe ușa din bucătărie, cu un zâmbet discret prin care își cerea iertare.

– Ei bine, aceștia au fost toți, oftai eu. Cel puțin, mă pricep să golesc o cameră.

– Nu e vina ta, mă consolă Carlisle chicotind. Putea să i se întâmple oricui.

– *Putea*, repetai eu. Dar de obicei mi se întâmplă numai mie.

Râse din nou.

Chipul lui calm contrasta uimitor cu reacţia celorlalţi. Nu găseam nici urmă de panică pe faţa lui. Lucra cu mişcări agere şi sigure. În afară de respiraţiile noastre liniştite, nu se auzea decât zgomotul produs de căderea bucăţelelor mici de sticlă, una câte una, pe masă.

– Cum poţi să faci asta? am vrut eu să ştiu. Până şi Alice şi Esme... nu am terminat fraza, scuturându-mi capul de uimire. Deşi toţi ceilalţi renunţaseră, ca şi Carlisle, la dieta tradiţională a vampirilor, el era singurul care putea suporta mirosul sângelui meu fără să fie foarte ispitit. În mod clar, era mult mai greu decât lăsa el să se vadă.

– Ani întregi de exerciţiu, îmi spuse el. Acum, abia dacă mai simt mirosul.

– Crezi că ar fi mai greu dacă ţi-ai lua liber de la spital o perioadă lungă de timp? Şi nu ai mai fi în preajma sângelui?

– Tot ce-i posibil. Ridică din umeri, dar mâinile îi rămaseră ferme. Nu am simţit niciodată nevoia unei vacanţe prelungite. Îmi adresă un zâmbet strălucitor. Îmi place prea mult munca.

M-am mirat să văd câtă sticlă părea să fi fost în braţul meu. Am fost tentată să mă uit la grămada care tot creştea, doar ca să văd cât e de mare, dar ştiam că asta nu mă ajuta prea mult să nu vomit.

– Ce anume îţi place atât de mult? îl întrebai eu. Nu aveau nici un sens pentru mine – anii de chin şi sacrificiu pe care trebuie să-i fi petrecut până să ajungă în punctul în care să suporte acest lucru atât de uşor. Şi în plus, voiam să-l ţin de vorbă; conversaţia mă ajuta să nu mă gândesc la senzaţia de greaţă din stomacul meu.

Ochii lui întunecaţi erau calmi şi gânditori când mi-a răspuns:

– Hm. Ce-mi place cel mai tare este atunci când... abilităţile mele îmi permit să salvez pe cineva care în alte circumstanţe ar fi murit. Este plăcut să ştiu că, datorită meseriei mele, a existenţei mele, vieţile multor oameni sunt mai bune. Până şi

simţul mirosului este o metodă utilă de diagnostic uneori. O parte a gurii lui se ridică schiţând o jumătate de zâmbet.

Am meditat la asta în timp ce el scormonea în rană, asigurându-se că scosese toate cioburile. Apoi scotoci în geanta lui după unelte noi, iar eu am încercat să mă conving că nu căuta un ac cu aţă.

– Încerci foarte mult să te revanşezi pentru ceva ce nu s-a întâmplat câtuşi de puţin din vina ta, am sugerat eu în timp ce simţeam un fel de furnicătură la marginile rănii. Ceea ce vreau să spun este că nu e ca şi cum ţi-ai fi dorit asta. Nu ai cerut să duci viaţa pe care o duci şi totuşi trebuie să munceşti *atât de mult* ca să fie bine.

– Nu cred că mă revanşez pentru ceva, mă contrazise el uşor. Ca toată lumea, a trebuit să decid ce să fac cu ceea ce mi-a fost dat.

– Pare atât de uşor când spui asta!

Îmi examină braţul din nou.

– Gata, spuse el rupând aţa. Am terminat. Şterse cu meticulozitate de-a lungul rănii cu un beţişor cu vată foarte mare din care picura un lichid de culoarea siropului. Mirosea ciudat; mi se învârtea capul. Siropul îmi pătă pielea.

– Totuşi, am insistat eu în timp ce el înfăşura strâns încă o bucată lungă de tifon, lipind-o de pielea mea, cum de te-ai gândit să apuci pe o altă cale decât cea care îţi era hărăzită?

Buzele i se curbară într-un zâmbet intim.

– Nu ţi-a spus Edward povestea aceasta?

– Ba da. Dar încerc să înţeleg la ce te-ai gândit...

Faţa lui căpătă din nou acea expresie serioasă şi m-am întrebat dacă se gândise la acelaşi lucru ca şi mine. Dacă se întreba ce voi gândi eu când voi fi pusă în aceeaşi situaţie.

– Ştii, tata a fost preot, medită el în timp ce curăţa masa cu grijă, frecând de două ori totul cu o faşă udă. Mirosul de alcool îmi ardea nările. Avea o viziune cam aspră asupra lumii, pe care deja începusem să o pun la îndoială înainte să mă schimb.

Carlisle puse toate pansamentele murdare şi cioburile de sticlă într-un bol de cristal. Nu am înţeles ce făcea, nici măcar când a aprins chibritul. Apoi îl aruncă peste fibrele îmbibate de alcool, iar aprinderea bruscă a flăcării mă făcu să tresar.

– Iartă-mă, se scuză el. Trebuia s-o fac... Deci nu eram de acord cu acel fel de credinţă al tatălui meu. Dar niciodată, în cei aproape patru sute de ani de când m-am născut, nu am văzut ceva care să mă facă să mă îndoiesc de existenţa într-o formă sau alta a lui Dumnezeu. Nici măcar imaginea din oglindă.

M-am prefăcut că îmi examinez faşa de pe mână pentru a-mi ascunde surprinderea faţă de direcţia pe care o luase conversaţia noastră. Religia era ultimul lucru despre care m-aş fi aşteptat să discutăm. Viaţa mea era realmente lipsită de credinţă. Charlie se considera luteran pentru că aşa erau părinţii lui, dar duminicile se ruga lângă râu cu undiţa-n mână. Renèe se mai ducea la câte o biserică din când în când, dar apoi, la fel ca la lecţiile de tenis, olărit, yoga şi franceză, renunţa să mai meargă până să aflu eu de noul ei moft.

– Sunt convins că tot ce spun sună puţin bizar mai ales din partea unui vampir. Zâmbi, ştiind că modul relaxat în care foloseau acest cuvânt mă şoca întotdeauna. Dar sper că există totuşi un rost al vieţii, chiar şi pentru noi. Slabe şanse, recunosc, continuă el. Judecând după toate datele, suntem condamnaţi, orice ar fi. Dar sper, deşi poate părea o nebunie, că vom fi apreciaţi pentru asta.

– Nu cred că e o nebunie, am mormăit eu. Nu-mi puteam imagina că cineva, inclusiv dumnezeirea, ar putea să nu fie impresionat de Carlisle. Şi în plus, singurul fel de rai pe care *eu* îl puteam aprecia era unul care să-l includă şi pe Edward. Şi nu cred că mai există cineva care să creadă în aşa ceva.

– De fapt, tu eşti prima care mă aprobă.

– Ceilalţi nu simt la fel? am întrebat eu, surprinsă, gândindu-mă la o persoană anume.

Carlisle îmi ghici din nou gândurile.

– Edward e de acord cu mine până la un punct. Dumnezeu și raiul există... la fel ca și iadul. Dar nu crede că există o viață de apoi pentru cei ca noi. Vocea lui Carlisle era foarte suavă; se uita afară pe fereastra mare de deasupra chiuvetei, în întuneric. Vezi tu, el crede că noi ne-am pierdut sufletele.

Mi-a zburat gândul imediat la cuvintele pe care le rostise Edward în după-amiaza aceea: „decât dacă vrei să mori – sau cum s-o fi chemând treaba asta pe care o facem noi!" Mi-a picat fisa imediat.

– Asta e adevărata problemă, nu-i așa? am ghicit eu. De asta e atât de dificil în ceea ce privește schimbarea mea.

Carlisle vorbi încet:

– Mă uit la... *fiul meu*. La puterea lui, la bunătatea lui, la lumina pe care o emană – care îmi alimentează speranța, credința, mai mult ca niciodată. Cum se poate să nu existe o viață de apoi pentru cineva ca Edward?

Am aprobat cu fervoare.

– Dar dacă aș crede așa ca el... Se uită în jos la mine cu ochii profunzi. Dacă tu ai crede ca el. Oare ai putea să *îi* iei sufletul?

Felul în care formulase întrebarea îmi lăsa două variante de răspuns. Dacă m-ar fi întrebat dacă mi-aș risca sufletul pentru Edward, răspunsul ar fi fost evident. Dar dacă aș risca eu sufletul lui Edward? Mi-am încrețit buzele nemulțumită. Nu era un schimb echitabil.

– Asta e problema.

Mi-am scuturat capul, conștientă fiind de poziția încăpățânată a bărbiei mele.

Carlisle oftă.

– E alegerea mea, am insistat eu.

– Și a lui. Ridică mâna când își dădu seama că urma să ripostez. Chiar dacă îți va face el asta sau nu.

– Nu e singurul care poate să o facă. M-am uitat la Carlisle cu subînțeles.

El râse, detensionând brusc atmosfera.

– Oh, nu! Va trebui să o scoţi la capăt cu *el*. Dar apoi oftă. Asta e singura parte de care nu pot fi sigur niciodată. Cred că m-am descurcat cât am putut de bine cu ce am avut. Dar a fost corect oare să-i condamn şi pe ceilalţi la viaţa aceasta? Nu îmi pot da seama.

Nu am răspuns. Mi-am imaginat cum ar fi fost viaţa mea dacă Carlisle ar fi rezistat tentaţiei de a-şi schimba viaţa singuratică... şi m-am cutremurat.

– Mama lui Edward m-a făcut să mă răzgândesc. Carlisle aproape că vorbea în şoaptă. Se uita în gol spre ferestrele negre.

– Mama lui? De câte ori îl întrebam pe Edward de părinţii lui spunea doar că au murit cu mult timp în urmă şi că amintirile erau vagi. Mi-am dat seama că amintirile lui Carlisle în legătură cu ei, deşi avusese puţin de-a face cu aceştia, erau foarte clare.

– Da. O chema Elizabeth. Elizabeth Masen. Tatăl lui, Edward senior, nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa în spital. A murit în primul val de gripă. Dar Elizabeth a fost conştientă până aproape de ultima clipă de viaţă. Edward seamănă foarte bine cu ea – părul avea aceleaşi reflexe arămii ciudate, iar ochii exact aceeaşi nuanţă de verde.

– Ochii lui erau verzi? am murmurat eu încercând să mi-i imaginez.

– Da... Ochii roşii ai lui Carlisle erau acum la o sută de ani depărtare. Elizabeth se îngrijora obsesiv pentru fiul ei. Îşi diminua şansele de supravieţuire încercând să-l îngrijească de pe patul de moarte. M-aş fi aşteptat ca el să moară primul, era într-o stare mult mai gravă decât a ei. Când i-a venit ceasul, totul s-a petrecut foarte repede. Era la scurt timp după apus, iar eu venisem să-i schimb pe doctorii care lucraseră toată ziua. Nu era un moment foarte bun să mă prefac – era atât de multă muncă de făcut, iar eu nu aveam nevoie de odihnă. Cât de mult uram să mă întorc acasă, să mă ascund în întuneric şi să mă prefac că dorm în timp ce atât de mulţi oameni mureau. Prima

dată m-am dus să văd ce face Elizabeth şi fiul ei. Mă ataşasem – întotdeauna e periculos să faci asta, având în vedere natura fragilă a oamenilor. Mi-am dat seama de la bun început că starea ei se agravase. Febra scăpase de sub control, iar trupul ei era mult prea slăbit ca să mai lupte. Totuşi, nu părea slăbită când s-a uitat la mine din patul ei.

– Salvează-l! mi-a ordonat ea cu o voce răguşită, adunându-şi puterile.

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă, i-am promis eu, luând-o de mână. Febra era atât de mare încât probabil că nu putea să-şi dea seama cât de ciudat de rece era mâna mea. Pe pielea ei totul părea rece.

– Trebuie, insistă ea, prinzându-se de mâna mea cu atâta putere, încât m-am întrebat dacă nu cumva putea să treacă totuşi peste criza aceasta. Ochii ei erau duri, ca pietrele, ca smaraldele. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în putere. Ceea ce alţii nu pot să facă, asta trebuie să faci tu pentru Edward.

– M-a înspăimântat. Se uita la mine cu ochii aceia pătrunzători şi, pentru o clipă, am fost sigur că-mi ştia secretul. Apoi febra a copleşit-o şi nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A murit la o oră de la exprimarea ultimei ei dorinţe. Zeci de ani crezusem că o să-mi fac şi eu un prieten care să mă cunoască aşa cum eram, şi nu aşa cum încercam să par. Dar nu am reuşit niciodată să găsesc un motiv destul de bun – să mă comport cu alţii aşa cum aceştia se purtaseră cu mine. Edward era acolo, pe moarte. Era evident că nu mai avea decât câteva ore de viaţă. Lângă el, mama lui, cu faţa încă neliniştită, chiar şi după moarte.

Carlisle vedea totul din nou, memoria lui nefiind tulburată de secolul acesta. Şi eu vedeam clar, în timp ce vorbea – deznădejdea celor din spital, atmosfera copleşitoare a morţii. Edward arzând de febră, viaţa scurgându-se din trupul lui cu fiecare secundă care trecea... M-am cutremurat din nou şi am alungat din minte acea imagine.

– Vocea lui Elizabeth îmi răsuna în minte. De unde știa ce puteam să fac? Oare și-ar dori o mamă acest lucru pentru fiul ei? M-am uitat la Edward. Chiar și așa bolnav cum era, tot era frumos. Chipul lui căpătase o expresie de puritate și bunătate. Mi-ar fi plăcut ca fiul meu să aibă un astfel de chip... După atâția ani de indecizie, am acționat pur și simplu dintr-un capriciu. Mai întâi am dus-o pe mama lui la morgă și apoi m-am întors după el. Nimeni nu observase că încă mai respira. Nu erau destule mâini, destui ochi pentru a ține socoteala la jumătate din nevoile pacienților noștri. Morga era goală – cel puțin, nu era nimeni viu pe acolo. L-am scos pe ușa din spate și l-am cărat pe acoperișuri până la mine acasă. Nu eram sigur de ceea ce trebuia să fac. Am stat și am rememorat rănile pe care le primisem, cu multe secole în urmă la Londra. A fost mai dureros și mai trist decât era necesar. Nu-mi părea rău, totuși. Niciodată nu mi-a părut rău că l-am salvat pe Edward. Își scutură capul, revenind în prezent. Îmi zâmbi. Presupun că ar trebui să te duc acasă acum.

– Fac eu asta, spuse Edward. Intră prin sufrageria întunecoasă, mergând încet către mine. Chipul îi era inexpresiv, dar era ceva în neregulă cu ochii lui – ceva ce încerca din răsputeri să ascundă. Am simțit un gol în stomac.

– Carlisle poate să mă ducă, am spus eu. M-am uitat la cămașa mea; bumbacul de un albastru-deschis era ud leoarcă și pătat de sânge. Umărul drept îmi era acoperit de o crustă roz groasă.

– Mă simt bine. Vocea lui Edward era inexpresivă. Oricum trebuie să te schimbi. Așa cum arăți o să îi provoci lui Charlie un atac de cord. Îi spun lui Alice să-ți aducă ceva. Ieși din nou pe ușa de la bucătărie.

M-am uitat speriată la Carlisle.

– E foarte supărat.

– Da, mă aprobă Carlisle. În seara aceasta s-a întâmplat exact lucrul de care se teme el cel mai tare. Ai fost pusă în pericol din cauza a ceea ce suntem noi.

– Nu e vina lui.

– Dar nici a ta.

Mi-am întors privirea de la ochii lui frumoşi şi înţelepţi. Nu puteam să fiu de acord cu asta.

Carlisle îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic de la masă. L-am urmat în camera principală. Esme se întorsese; spăla podeaua în locul în care căzusem – cu înălbitor, judecând după miros.

– Esme, lasă că fac eu asta. Simţeam că faţa îmi era iar roşie ca focul.

– Am şi terminat. Îmi zâmbi. Cum te simţi?

– Bine, am asigurat-o eu. Carlisle coase mai repede decât orice alt doctor.

Râseră amândoi.

Alice şi Edward intrară pe uşile din spate. Alice se grăbi să vină lângă mine, dar Edward rămase în spate, cu chipul indescifrabil.

– Hai cu mine, spuse Aice. Îţi aduc ceva mai puţin macabru cu care să te îmbraci.

Găsi o cămaşă de-a lui Esme de o culoare asemănătoare cu a mea. Charlie nu avea să observe, eram sigură de asta. Bandajul lung şi alb de pe braţul meu nu speria pe nimeni, fără sânge închegat pe el. Charlie nu era niciodată surprins să mă vadă bandajată.

– Alice, am şoptit eu când se îndrepta înapoi spre uşă.

– Da? Vorbi şi ea încet şi se uită curioasă la mine, ţinând capul într-o parte.

– Cât de grav este? Nu-mi dădeam seama dacă nu cumva faptul că şopteam era un efort inutil. Chiar dacă eram la etaj, cu uşa închisă, poate mă auzea.

Faţa ei se tensionă.

– Încă nu ştiu.

– Ce face Jasper?

Oftă.

– E foarte nemulţumit de sine. Este o provocare mult prea mare pentru el şi urăşte să se simtă slab.

– Nu e vina lui. Îi spui că nu sunt supărată pe el deloc, da?

– Normal.

Edward mă aştepta la uşa principală. Când am ajuns la capătul scărilor o deschise în tăcere.

– Ia-ţi şi lucrurile! strigă Alice când mergeam îngrijorată lângă Edward. Înşfăcă cele două pachete, unul pe jumătate deschis, aparatul foto de sub pian şi mi le puse în braţul sănătos. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, după ce le deschizi.

Esme şi Carlisle îmi urară şi ei noapte bună în linişte. Îi vedeam cum îi aruncă priviri scurte fiului lor impasibil, la fel ca mine.

Eram uşurată să fiu afară; am mers repede pe lângă felinare şi trandafiri, care acum îmi trezeau amintiri nedorite. Edward păşea în linişte lângă mine. Deschise portiera pasagerului pentru mine, iar eu am urcat fără să mă plâng.

Pe tabloul de bord era o fundă mare roşie, prinsă de noul casetofon. Am smuls-o şi am aruncat-o pe jos. Când Edward se aşeză pe celălalt scaun, am împins funda cu piciorul sub scaunul meu.

Nu se uită nici la mine, nici la casetofon. Nici unul din noi nu-l deschise iar liniştea fu cumva intensificată de zgomotul brusc al motorului. Conducea prea repede pe strada întunecoasă şi şerpuită.

Tăcerea mă scotea din minţi.

– Spune ceva, l-am implorat eu în cele din urmă când ieşi pe autostradă.

– Ce-ai vrea să spun? întrebă el cu vocea detaşată.

M-am strâmbat la auzul tonului său rece.

– Spune-mi că mă ierţi.

Vorbele mele îi aduseră o scânteie de lumină pe faţă – o scânteie de furie.

– Să *te* iert? Pentru ce?

– Dacă aveam mai multă grijă nu se întâmpla nimic.

– Bella, te-ai tăiat într-o hârtie – nu cred că meriţi pedeapsa cu moartea pentru aşa ceva.

– Dar e vina mea.

Vorbele mele îl provocară.

– Vina ta? Dacă te tăiai acasă la Mike Newton cu Jessica şi Angela şi prietenii tăi normali, ce putea să se întâmple cel mai grav? Poate nu găseai un bandaj? Dacă te împiedicai şi dădeai peste o grămadă de farfurii de sticlă – fără să te împingă cineva – chiar şi atunci ce putea să se întâmple? Să murdăreşti scaunele maşinii de sânge în timp ce te duceau la spital? Mike Newton putea să te ţină de mână când îţi puneai copcile şi nu s-ar fi luptat cu nevoia de a te ucide în tot acest timp. Nu încerca să iei vina asupra ta, Bella! Mă faci să mă simt şi mai dezgustat de mine.

– Cum naiba a ajuns Mike Newton în conversaţia asta? am vrut eu să ştiu.

– Mike Newton face parte din conversaţia asta pentru că ar fi mult mai al naibii de sănătos să ai o relaţie cu Mike Newton, mârâi el.

– Mai bine mor decât să fiu cu Mike Newton, am protestat eu. Mai bine mor decât să fiu cu oricine altcineva în afară de tine.

– Nu fi melodramatică, te rog!

– Ei bine, atunci tu nu fi ridicol.

Nu răspunse. Privi pe fereastră, cu expresia feţei întunecată.

Mi-am stors creierii să găsesc o cale să salvez seara. Când a parcat în faţa casei mele, tot nu aveam nici o soluţie.

Opri motorul, dar mâinile îi rămaseră încleştate pe volan.

– Stai cu mine la noapte? am întrebat eu.

– Ar trebui să mă duc acasă.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca el să se frământe din pricina remuşcărilor.

– De ziua mea, am insistat eu.

– Ori vrei ca oamenii să-ţi ignore ziua de naştere, ori nu vrei. Ori una, ori alta.

Vocea îi era fermă, dar nu la fel de serioasă ca mai înainte. Am oftat uşurată.

– OK. Am decis că nu vreau să-mi ignori ziua de naştere. Ne vedem sus.

Am sărit afară, întinzându-mi mâna înapoi după cadouri. El se încruntă.

– Nu trebuie să le iei.

– Vreau să le iau, am răspuns eu automat după care m-am întrebat dacă nu cumva folosea psihologia inversă.

– Ba nu le vrei. Carlisle şi Esme au cheltuit bani pentru tine.

– O să supravieţuiesc. Mi-am înghesuit aiurea cadourile sub braţul sănătos şi am trântit portiera în urma mea. El ieşi din camionetă şi ajunse lângă mine în mai puţin de o secundă.

– Măcar lasă-mă pe mine să le car, spuse el în timp ce mi le luă. Mă găseşti la tine în cameră.

Am zâmbit.

– Mersi.

– La mulţi ani, oftă el şi se aplecă să-şi atingă buzele de ale mele.

M-am ridicat pe vârfuri pentru a prelungi sărutul, când el se trase înapoi. Afişă zâmbetul lui ştrengăresc care îmi plăcea atât de mult, după care dispăru în întuneric.

Meciul nu se terminase încă; de cum am intrat pe uşa din faţă l-am auzit pe comentator pălăvrăgind peste zgomotul mulţimii.

– Bell? strigă Charlie.

– Bună, tată, am spus eu în timp ce intram. Îmi ţineam braţul aproape de corp. Simţeam o uşoară arsură şi am strâmbat din nas. Se pare că anestezicul îşi pierdea efectul.

– Cum a fost? Charlie era întins pe canapea cu picioarele goale sprijinite de unul dintre brațele canapelei. Ce mai rămăsese din părul lui șaten cârlionțat era turtit pe o parte.

– Alice a cam sărit peste cal. Flori, tort, lumânări, cadouri – tot tacâmul.

– Ce ți-au luat?

– Un casetofon pentru camionetă. *Și alte chestii pe care nu le știu încă.*

– Uau!

– Mda, aprobai eu. Ei bine, mă duc să mă culc.

– Ne vedem dimineață.

Am făcut cu mâna.

– Ne vedem.

– Ce ai la braț?

M-am îmbujorat și am înjurat încet.

– M-am împiedicat. Nu-i mare lucru.

– Bella, oftă el scuturându-și capul.

– Noapte bună, tată.

Am alergat spre baie unde îmi țineam pijamalele pentru asemenea seri. M-am îmbrăcat cu maioul și pantalonii de bumbac asortați pe care îi luasem ca să înlocuiesc pantalonii mei de trening găuriți pe care obișnuiam să-i port noaptea, strâmbându-mă când mișcarea trase de copci. M-am spălat pe față cu o singură mână, m-am spălat pe dinți, după care am tulit-o spre camera mea.

Stătea în mijlocul patului meu, jucându-se absent cu una dintre cutiile argintii.

– Salut, spuse el. Vocea îi era tristă. Suferea.

M-am dus în pat, am dat la o parte cadourile din mâinile lui și m-am așezat la el în poală.

– Salut. M-am ghemuit la pieptul lui de piatră. Pot să-mi deschid cadourile acum?

– Dar de unde atâta entuziasm, mă rog? se întrebă el.

– M-ai făcut curioasă.

Am luat pachetul dreptunghiular care trebuie să fi fost de la Carlisle și Esme.

– Dă-mi voie, sugeră el. Îmi luă cadoul din mână și rupse hârtia argintie dintr-o singură mișcare. Îmi înmână o cutie albă.

– Ești sigur că mă descurc să ridic capacul? am mormăit eu, dar el mă ignoră.

În interiorul cutiei se afla o bucată de hârtie lungă și groasă pe care erau scrise multe litere mici. Mi-a luat un minut să disting informația de pe ea.

– Mergem în Jacksonville? Și eram foarte încântată în ciuda faptului că era ziua mea. Era un voucher pentru bilete de avion, pentru mine și pentru Edward.

– Ăsta-i planul.

– Nu pot să cred. Renèe o să sară în sus de bucurie! Totuși, nu te deranjează, nu-i așa? E soare, va trebui să stai înăuntru toată ziua.

– Cred că mă descurc, spuse el după care se încruntă. Dacă aveam habar că poți să reacționezi atât de potrivit la primirea unui cadou, te puneam să-l deschizi în fața lui Carlisle și a lui Esme. Mă gândeam că ai să te plângi.

– Normal că e prea mult. Dar măcar am ocazia să te iau cu mine!

El chicoti.

– Acum îmi doresc și eu să fi cheltuit bani pe cadoul tău. Nu credeam că ești capabilă să fii rezonabilă.

Am pus biletele deoparte și m-am întins după cadoul meu, iar curiozitatea mi se reaprinse. Mi-l luă și-i rupse hârtia la fel cum procedase și cu primul cadou.

Îmi dădu înapoi o carcasă de CD transparentă, cu un CD neinscripționat argintiu înăuntru.

– Ce e ? întrebai eu perplexă.

Nu răspunse; luă CD-ul şi se întinse lângă mine să-l pună în CD-playerul de pe noptieră. Îi dădu drumul, iar eu am aşteptat în linişte. Muzica începu.

Am ascultat, fără grai şi cu ochii mari. Ştiam că aştepta reacţia mea, dar eu nu puteam scoate o vorbă. Îmi ţâşniră lacrimile şi am dus mâna la ochi să le şterg înainte să dea pe dinafară.

– Te doare braţul? întrebă el panicat.

– Nu, nu e din cauza braţului. E minunat, Edward! Nu puteai să-mi dăruieşti ceva care să-mi placă mai mult. Nu îmi vine să cred. Am tăcut ca să pot asculta.

Era muzica lui, compusă de el. Prima piesă de pe CD era cântecul de leagăn care îmi plăcea mie.

– Mă gândeam că nu ai să mă laşi să aduc un pian să cânt aici, explică el.

– Ai dreptate.

– Ce mai face braţul?

– E foarte bine. De fapt începuse să zvâcnească pe sub bandaj. Voiam nişte gheaţă. M-aş fi mulţumit cu mâna lui, dar asta ar fi însemnat să mă dau de gol.

– Îţi aduc nişte Tylenol.

– Nu am nevoie de nimic, am protestat eu, dar el mă dădu jos din poală şi se îndreptă spre uşă.

– Charlie, am strigat eu printre dinţi. Charlie nu ştia că Edward rămânea des peste noapte. Ar fi suferit un atac de cord dacă ar fi aflat. Dar eu nu mă simţeam prea vinovată că-l dezamăgeam. Nu era ca şi cum făceam ceva ce el nu ar aproba. Edward şi regulile lui...

– N-o să mă prindă, promise Edward şi dispăru în linişte pe uşă... şi se întoarse apucând uşa chiar înainte să se lovească de uşor. Ţinea într-o mână paharul din baie şi un recipient în care se aflau pastile.

Am luat pastilele pe care mi le dădu fără să ripostez – ştiam că aveam să pierd confruntarea. Şi braţul chiar începuse să mă doară.

Cântecul de leagăn continuă, suav şi minunat.

– E târziu, observă Edward. Mă ridică de pe pat cu un braţ şi trase cuvertura cu celălalt. Mă aşeză cu capul pe pernă şi mă înveli cu pătura. Se întinse lângă mine – deasupra păturilor ca să nu mi se facă frig şi-şi puse braţul peste mine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am oftat fericită.

– Mulţumesc din nou, i-am şoptit eu.

– Cu plăcere.

Se făcu linişte pentru o clipă cât am ascultat cântecul de leagăn apropiindu-se de final. Un alt cântec începu. Am recunoscut melodia preferată de Esme.

– La ce te gândeşti? l-am întrebat eu în şoaptă.

Ezită o secundă înainte să-mi spună.

– Mă gândeam la bine şi la rău, de fapt.

Am simţit un fior pe şira spinării.

– Mai ţii minte că am decis să *nu*-mi ignori ziua de naştere? am întrebat eu repede, sperând că nu era prea evident faptul că încercam să schimb vorba.

– Da, spuse el precaut.

– Ei bine, mă gândeam, de vreme ce încă mai e ziua mea, că mi-aş dori să mă săruţi din nou.

– Eşti lacomă în seara asta.

– Da, sunt – dar te rog, să nu faci nimic din ceea ce nu vrei să faci, am adăugat eu enervată.

El râse, după care oftă.

– Doamne fereşte să fac ceva ce nu vreau să fac, spuse el pe un tot ciudat de disperat şi-mi puse mâna sub bărbie ca să-mi apropie faţa de a lui.

Sărutul începu aproape ca de obicei – Edward era la fel de precaut ca întotdeauna, iar inima mea începea să exagereze ca de obicei. Apoi ceva păru că se schimbă. Brusc buzele se mişcară mai intens, iar mâna lui liberă mi se încâlcea în păr şi-mi ţinea faţa lipită de a lui. Şi, deşi şi mâinile mele se împletiră

în părul lui și deși începusem în mod evident să încalc limitele, pentru prima dată nu mă opri. Corpul lui era rece prin pătură, dar mă lipeam de el nerăbdătoare.

Se opri brusc; mă împinse cu mâini blânde, dar ferme.

M-am prăbușit pe pernă gâfâind, capul învârtindu-mi-se. Ceva se lupta cu memoria mea, evaziv, la limită...

– Iartă-mă, spuse el, cu răsuflarea tăiată ca și mine. Am întrecut măsura.

– *Pe mine* nu mă deranjează, am spus eu răsuflând din greu.

El se încruntă în întuneric.

– Încearcă să dormi, Bella.

– Nu, vreau să te sărut din nou.

– Îmi supraestimezi autocontrolul.

– Ce te tentează mai tare, sângele sau corpul meu? l-am provocat eu.

– Amândouă. Rânji scurt fără să vrea și apoi deveni serios din nou. Acum, ce-ar fi să nu-ți mai forțezi norocul și să dormi?

– Bine, am aprobat eu, ghemuindu-mă mai aproape de el. Chiar mă simțeam epuizată. Fusese o zi lungă în atât de multe feluri, și cu toate acestea nu simțeam nici urmă de ușurare la finalul ei. Era ca și cum ceva rău urma să se întâmple mâine. Era o premoniție prostească – ce putea fi mai rău decât astăzi? Cu siguranță eram copleșită de spaimă, asta era tot.

Încercând să fiu șmecheră, mi-am apăsat brațul rănit de umărul lui, astfel încât pielea lui rece să-mi domolească arsura. Imediat m-am simțit mai bine.

Eram pe jumătate adormită, poate mai mult, când mi-am dat seama de ceea ce îmi amintise sărutul lui: primăvara trecută, când a trebuit să scap de James de pe urmele mele, Edward mă sărutase de rămas-bun, fără să știe când – sau dacă – aveam să ne mai vedem din nou. Sărutul acesta avea aceeași finalitate dureroasă dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam închipui. M-am cutremurat, ca și cum deja aveam un coșmar.

3. SFÂRŞITUL

Mă simţeam absolut hidoasă în dimineaţa aceea. Nu dormisem bine; braţul îmi ardea, iar capul mă durea. Şi nu-mi îmbunătăţea cu nimic dispoziţia faptul că faţa lui Edward era netedă şi distantă în timp ce mă sărută repede pe frunte şi ieşi pe fereastră. Mă temeam de clipele cât fusesem inconştientă, mă temeam că se gândise din nou la bine şi la rău când mă privea cum dormeam. Panica părea să intensifice zvâcnirile din capul meu.

Edward mă aşteptă la şcoală, ca de obicei, dar ceva tot nu era în regulă cu faţa lui. Era ceva în ochii lui de care nu eram sigură – şi mă speria. Nu am vrut să aduc vorba de seara trecută, dar nu eram sigură dacă nu cumva era mai rău să evit subiectul.

Îmi deschise portiera.

– Cum te simţi?

– Perfect, am minţit eu, tresărind când zgomotul făcut de portiera trântită îmi răsună în cap.

Am mers în linişte, el mergând mai încet pentru a se sincroniza cu mine. Erau atât de multe întrebări pe care voiam să i le pun, dar majoritatea trebuiau să aştepte, pentru că erau pentru Alice: cum se simţea Jasper în dimineaţa aceasta? Ce au discutat după ce am plecat eu? Ce a spus Rosalie? Şi, cel mai important, ce vedea ea că se va întâmpla în viziunile ei despre

viitor? Ştia la ce se gândea Edward, de ce era supărat? Exista oare un motiv pentru temerile instinctive şi nedefinite pe care nu reuşeam să le înlătur?

Dimineaţa trecu greu. Eram nerăbdătoare să mă întâlnesc cu Alice, deşi nu prea puteam să vorbesc cu ea în prezenţa lui Edward. Edward rămăsese rece. Mă întreba din când în când ce-mi mai face braţul, iar eu minţeam.

Alice ajungea de obicei înaintea noastră la prânz; nu avea de ce să ţină pasul cu o leneşă ca mine. Dar de data aceasta nu era la masă, aşteptând cu o tavă cu mâncare pe care nu avea s-o mănânce.

Edward nu spuse nimic de absenţa ei. M-am întrebat dacă îi mai ţinea din pauză la oră – până când i-am văzut pe Conner şi pe Ben, care făceau ora a patra, franceza, cu ea.

– Unde e Alice? l-am întrebat pe Edward nerăbdătoare.

Se uită la batonul de cereale pe care-l fărâma încet cu vârfurile degetelor în timp ce răspunse:

– E cu Jasper.

– Se simte bine?

– A plecat pentru o vreme.

– Poftim? Unde?

Edward ridică din umeri.

– Nicăieri în mod special.

– Şi Alice la fel, spusei eu cu o disperare liniştită. Bineînţeles că, dacă Jasper avea nevoie de ea, se ducea.

– Da. O să fie plecată o vreme. Încerca să-l convingă să meargă în Denali.

Denali era locul unde locuia cealaltă familie de vampiri unici – buni precum cei din familia Cullen. Tanya şi familia ei. Mai auzeam despre ei din când în când. Edward fusese la ei iarna trecută când sosirea mea îi făcuse dificilă şederea în Forks. Laurent, cel mai civilizat membru al găştii lui James, se dusese acolo în loc să se alieze cu James împotriva familiei Cullen. Era logic ca Alice să-l încurajeze pe Jasper să meargă acolo.

Am înghițit, încercând să îndepărtez nodul brusc care mi se pusese în gât. Am lăsat capul în jos și umerii mi se pleoștiră din cauză că mă simțeam vinovată. Îi alungasem din propria casă, așa cum făcusem și cu Rosalie și Emmett. Eram o povară.

– Te supără brațul? întrebă el bine intenționat.

– Cui îi pasă de tâmpitul ăsta de braț? am mormăit eu dezgustată.

El nu răspunse, iar eu am pus capul pe masă.

La sfârșitul zilei tăcerea devenise ridicolă. Nu voiam să fiu eu cea care o rupe, dar se părea că nu aveam de ales dacă voiam ca el să mai vorbească cu mine.

– Vii la mine mai pe seară? l-am întrebat când m-a condus – în liniște – la camionetă. Mereu venea la mine.

– Mai pe seară?

Mă încânta faptul că părea surprins.

– Trebuie să merg la serviciu. A trebuit să schimb tura cu doamna Newton ca să am liber ieri.

– Aha, murmură el.

– Dar vii la mine când sunt acasă, nu? Uram faptul că eram brusc atât de nesigură în legătură cu asta.

– Dacă vrei tu.

– Întotdeauna vreau, i-am amintit eu, poate cu puțin mai mult entuziasm decât era necesar în conversație.

Mă așteptam să râdă sau să zâmbească, sau să reacționeze cumva la vorbele mele.

– Bine, atunci, spuse el indiferent.

Mă sărută din nou pe frunte înainte să-mi închidă portiera. Apoi se întoarse cu spatele și porni grațios spre mașina lui.

Panica mă lovi cu adevărat după ce am ieșit din parcare și, până să ajung la magazin la Newton, deja gâfâiam.

Avea nevoie de timp, îmi spuneam. Va trece peste asta. Poate era trist pentru că familia lui tot dispărea. Dar Alice și Jasper se vor întoarce curând, la fel vor face și Rosalie și Emmett. Dacă ar ajuta la ceva, aș sta departe de casa mare și

albă de lângă râu – nu aş mai călca acolo niciodată. Nu conta. Tot aveam cum să o văd pe Alice la şcoală. Va trebui să se întoarcă la şcoală, nu-i aşa? Şi cu siguranţă mă voi întâlni cu Carlisle la urgenţă la intervale regulate.

La urma urmei nu se întâmplase mare lucru aseară. Nu se întâmplase *nimic*. Am căzut – asta era povestea vieţii mele. În comparaţie cu primăvara trecută, întâmplarea de aseară părea foarte neimportantă. James mă lăsase căzută şi pe jumătate moartă din cauza pierderilor de sânge, şi totuşi Edward suportase săptămânile interminabile de spitalizare *mult* mai bine decât asta. Oare de data aceasta situaţia era diferită pentru că nu trebuia să mă mai protejeze de un duşman? Pentru că era fratele lui?

Poate ar fi mai bine dacă m-ar duce pe mine departe, în loc să-şi împrăştie toată familia. Am fost mai puţin deprimată când m-am gândit la cât timp am petrece împreună singuri fără întreruperi. Dacă ar mai rezista până la sfârşitul anului şcolar, Charlie nu ar putea să se opună. Am putea pleca la facultate sau măcar să ne prefacem că facem asta, aşa cum fac Rosalie şi Emmett anul acesta. Cu siguranţă Edward mai putea aştepta un an. Ce însemna un an pentru un nemuritor? Nici pentru mine nu părea aşa mult.

Am reuşit să mă conving îndeajuns cât să ies din camionetă şi să merg spre magazin. Mike Newton ajunsese azi înaintea mea şi îmi zâmbi, făcându-mi cu mâna când am intrat. Mi-am luat uniforma şi am dat vag din cap spre el. Încă îmi imaginam diferite scenarii cu mine şi cu Edward fugind împreună în locuri exotice.

Mike îmi întrerupse fantezia.

– Cum ţi-ai petrecut ziua de naştere?

– Îh, am mormăit eu. Mă bucur că s-a terminat.

Mike se uită la mine cu coada ochiului ca şi cum aş fi fost nebună.

Timpul la muncă se scurgea greu. Voiam să-l văd din nou pe Edward, rugându-mă ca el să fi trecut peste ce-a fost mai rău, indiferent ce ar fi fost, până când aveam să-l văd din nou. Nu s-a întâmplat nimic, mi-am spus în gând iar şi iar. Totul va reintra în normal.

Uşurarea pe care am simţit-o când am cotit pe strada mea şi am văzut maşina argintie a lui Edward în faţa casei mele a fost copleşitoare şi ameţitoare. Şi mă deranja profund că simţeam aşa.

Am alergat pe uşa din faţă, strigând înainte să ajung înăuntru:

– Tată? Edward?

Când am strigat, am auzit dinspre sufragerie tema muzicală specifică a canalului de ştiri sportive.

– Aici, strigă Charlie.

Mi-am agăţat haina de ploaie în cuier şi m-am grăbit după colţ.

Edward era în fotoliu, iar tatăl meu pe canapea. Amândoi priveau concentraţi la televizor. Ceva normal pentru tatăl meu. Nu chiar aşa de normal pentru Edward.

– Bună, am spuse eu încet.

– Bună, Bella, răspunse tatăl meu, fără să-şi ridice ochii. Am mâncat nişte pizza rece. Cred că mai este pe masă.

– OK.

Am aşteptat în prag. Într-un târziu, Edward se uită la mine zâmbind politicos.

– Vin imediat, promise el. Se uită din nou la televizor.

M-am uitat fix încă vreun minut, şocată. Nici unul din ei nu părea să observe. Simţeam ceva, spaimă poate, crescându-mi în piept. Am evadat în bucătărie.

Pizza nu mă tenta câtuşi de puţin. M-am aşezat pe scaun, mi-am tras genunchii sus şi i-am luat în braţe. Se întâmpla ceva rău, poate chiar mai rău decât îmi dădeam eu seama. Hărmălaia şi râsetele masculine încă se mai auzeau de la televizor.

Am încercat să-mi recapăt controlul, să-mi vin în fire.

„Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla?“ m-am întrebat eu tresărind. În mod clar nu aceasta era întrebarea potrivită. Deja aveam probleme cu respiratul regulat.

„OK, m-am gândit din nou, care-i cel mai rău lucru peste care pot trece?“ Nici întrebarea aceasta nu-mi plăcea cine știe ce. Dar m-am gândit din nou la posibilitățile la care meditasem azi.

Să stau departe de familia lui Edward. Bineînțeles că nu s-ar aștepta ca Alice să fie inclusă. Dar dacă nu aveam voie să mă apropii de Jasper, atunci aș avea mai puțin timp de petrecut cu ea. Am fost de acord în sinea mea – puteam supraviețui cu asta.

Sau să plecăm. Poate nu va vrea să așteptăm până la sfârșitul anului.

Poate trebuie să se întâmple acum.

În fața mea, pe masă, se aflau cadourile de la Charlie și Renèe acolo unde le lăsasem, aparatul foto pe care nu avusesem ocazia să-l folosesc acasă la familia Cullen fiind așezat în spatele albumului. Am atins coperta frumoasă a albumului pe care mi-l dăruise mama și am oftat, gândindu-mă la Renèe. Într-un fel, faptul că am locuit departe de ea o perioadă nu-mi făcea cu nimic mai ușoară ideea unei separări permanente. Și Charlie ar rămâne singur aici, abandonat. Ar suferi atât de tare...

Dar ne-am întoarce, nu-i așa? Evident că am veni în vizită, nu-i așa?

Nu eram chiar sigură ce să răspund la întrebarea asta.

Mi-am sprijinit obrazul de genunchi, uitându-mă la simbolurile materiale ale dragostei părinților mei. Știam că nu va fi ușoară calea pe care o alesesem. Și, la urma urmei, mă gândeam la cel mai rău caz – cel mai rău lucru care ar fi putut să mi se întâmple.

Am atins din nou albumul, deschizând coperta. Colțurile mici de metal erau deja la locul lor pentru a susține prima fotografie. Nu era o idee chiar așa de rea să imortalizez cumva

viaţa mea de aici. Am simţit o nevoie bizară să încep imediat. Poate nu mai aveam mult timp de stat în Forks.

M-am jucat cu suportul aparatului, gândindu-mă la prima poză de pe film. Oare era posibil să iasă ceva care să semene cât de cât cu originalul? Mă îndoiam. Dar el nu părea îngrijorat. Am chicotit în sinea mea, gândindu-mă la râsul lui necontrolat de seara trecută. Chicotitul se stinse. Cât de mult se schimbase şi cât de brusc! Am ameţit puţin, ca şi cum m-aş fi aflat pe o margine a unei prăpăstii mult prea înalte.

Nu voiam să mă mai gândesc la asta. Am înşfăcat aparatul şi m-am îndreptat spre scări.

Camera mea nu se schimbase foarte tare în cei şaptesprezece ani de când plecase mama de aici. Pereţii erau încă de un albastru-deschis, iar la fereastră atârnau aceleaşi perdele galbene de dantelă. Era un pat mare în locul unui pătuţ de copil, dar va recunoaşte cuvertura aşezată neglijent pe deasupra – fusese un cadou de la bunica.

Cu toate acestea, am fotografiat camera. Nu mai puteam face mare lucru în seara asta – era mult prea întuneric afară –, iar sentimentul se intensifica, era mai mult o dorinţă nestăpânită acum. O să imortalizez tot ce are legătură cu Forks înainte să plec din oraş.

Schimbarea se apropia. Simţeam asta. Nu era o perspectivă plăcută, nu acum, când viaţa era perfectă aşa cum era.

Am stat puţin înainte să cobor înapoi, cu aparatul în mână, încercând să-mi ignor fluturii din stomac care apăreau când mă gândeam la răceala ciudată pe care nu voiam să o văd în ochii lui Edward. Va trece peste asta. Poate era îngrijorat că mă voi întrista când îmi va cere să plecăm. O să-l las pe el să se ocupe de asta fără să mă bag. Şi voi fi pregătită când îmi va cere să plecăm.

Aveam aparatul pregătit când m-am ascuns ca o şmecheră după colţ. Eram singură că nu era nici o şansă să-l fotografiez pe Edward prin surprindere, dar el nu privi în sus. Am simţit un

tremur scurt, ca şi cum ceva de gheaţă mi se învârtea în stomac; am ignorat senzaţia şi am făcut poza.

În acel moment se uitară amândoi la mine. Charlie se încruntă. Chipul lui Edward era lipsit de expresie.

– Ce faci, Bella? se văită Charlie.

– Ei, hai. M-am prefăcut că zâmbesc când m-am aşezat pe jos în faţa canapelei pe care stătea Charlie întins. Ştii că mama o să sune în curând să întrebe dacă mă folosesc de cadourile primite. Trebuie să trec la treabă înainte să-i rănesc sentimentele.

– Şi totuşi, de ce îmi faci mie poze? mormăi el.

– Pentru că eşti chipeş, i-am replicat eu, comportându-mă relaxat. Şi de vreme ce tu ai cumpărat aparatul, eşti obligat să fii unul dintre subiecţii mei.

Mormăi ceva ininteligibil.

– Hei, Edward, am spus eu reuşind să par foarte indiferentă. Fă-mi o poză cu tata.

Am aruncat aparatul spre el, evitând precaută contactul acestuia cu ochii lui şi m-am aşezat în genunchi lângă braţul canapelei unde era faţa lui Charlie. Charlie oftă.

– Trebuie să zâmbeşti, Bella, murmură Edward.

Am făcut tot posibilul când se aprinse aparatul.

– Haideţi să vă fac şi vouă una, copii, spuse Charlie. Ştiam că încerca să facă astfel încât să nu mai fie fotografiat.

Edward se ridică în picioare şi-i aruncă uşor aparatul.

M-am dus lângă Edward, dar poziţia mi se părea ciudată. Îmi puse o mână uşor pe umăr, iar eu mi-am strâns mai ferm mâna în jurul taliei lui. Voiam să mă uit la chipul lui, dar îmi era frică.

– Zâmbeşte, Bella, îmi spuse Charlie.

Am tras adânc aer în piept şi am zâmbit. Bliţul mă orbi.

– Gata cu pozele în seara asta, spuse Charlie băgând aparatul între pernele de la canapea şi aşezându-se peste ele. Nu trebuie să consumi tot filmul acum.

Edward își luă mâna de pe umărul meu și se eliberă lejer din strânsoarea mea. Se așeză iarăși pe fotoliu.

Am ezitat, după care m-am dus să mă sprijin de canapea din nou. M-a cuprins brusc o frică de-mi tremurau mâinile. Le-am lipit de stomac, mi-am pus bărbia pe genunchi și m-am uitat la ecranul televizorului din fața mea fără să văd nimic.

Când emisiunea s-a terminat, nu m-am mișcat deloc. L-am văzut cu coada ochiului pe Edward ridicându-se.

– Trebuie să plec acasă, spuse el.

Charlie nu ridică ochii de la reclamă.

– Pa.

M-am ridicat în picioare – eram amorțită pentru că stătusem în poziția aceea nemișcată – și l-am condus pe Edward la ușa principală. Se duse direct la mașină.

– Rămâi? am întrebat eu fără pic de speranță în glas.

Mă așteptam la răspunsul lui așa că nu m-a durut atât de tare.

– Nu în seara asta.

Nu am întrebat de ce.

S-a urcat în mașină și a plecat în timp ce eu am rămas acolo, nemișcată. Abia dacă am observat că ploua. Am așteptat, fără să știu ce anume așteptam, până când ușa se deschise în spatele meu.

– Bella, ce faci? întrebă Charlie surprins să mă vadă stând acolo singură, udă leoarcă.

– Nimic. M-am întors și mi-am târât picioarele până în casă.

A fost o noapte lungă în care nu am reușit să mă odihnesc deloc.

M-am trezit imediat ce am văzut o lumină slabă pe fereastră. M-am îmbrăcat mecanic pentru școală, așteptând să se mai însenineze norii. După ce am mâncat un castron cu cereale, am decis că era destul de senin pentru a face poze. Am fotografiat camioneta mea și apoi fațada casei. M-am întors și am fotografiat de câteva ori pădurea din apropierea casei lui Charlie.

Era ciudat că nu mai părea la fel de sinistră ca înainte. Mi-am dat seama că îmi va fi dor de asta – misterul verde şi veşnic al pădurii. De toate îmi va fi dor.

Mi-am pus aparatul în geantă înainte să plec. Am încercat să mă concentrez asupra noului meu proiect, în loc să mă gândesc la faptul că Edward nu-şi revenise peste noapte.

Pe lângă teamă, începusem să mai simt şi nerăbdare. Cât putea să mai dureze?

A durat toată dimineaţa. A mers tăcut lângă mine, fără să se uite la mine vreo clipă. Am încercat să mă gândesc la orele pe care le aveam în ziua aceea, dar nici măcar ora de engleză nu-mi capta atenţia. Domnul Berty a trebuit să repete întrebarea despre Lady Capulet de două ori până să mă prind că vorbea cu mine. Edward îmi şopti discret răspunsul corect după care continuă să mă ignore.

La prânz, tăcerea continuă. Simţeam că o să încep să ţip în orice clipă aşa că, pentru a mă distrage, m-am aplecat peste linia invizibilă a mesei şi am vorbit cu Jessica.

– Hei, Jess?

– Ce s-a întâmplat, Bella?

– Ai putea să-mi faci o favoare? am întrebat eu băgând mâna în rucsac. Mama vrea să fac nişte poze pentru albumul meu. Aşa că fă, te rog, nişte poze la toată lumea, vrei?

I-am dat aparatul.

– Sigur, spuse ea rânjind, după care se întoarse să-i facă o poză pe neaşteptate lui Mike cu gura plină.

Izbucni un război previzibil al pozelor. M-am uitat la ei cum îşi dădeau aparatul din mână în mână de jur împrejurul mesei, chicotind şi flirtând şi plângându-se că apăreau în poze. Părea ciudat de copilăros. Poate că eu nu aveam chef astăzi de un comportament normal.

– Ups, spuse Jessica pe post de scuză când îmi returnă aparatul. Cred am folosit tot filmul.

– Nu-i nimic. Cred că am fotografiat deja tot ce mai voiam.

După ore, Edward mă conduse spre parcare în linişte. Trebuia să mă duc la serviciu din nou şi, de data asta, mă bucuram. Era clar că timpul petrecut cu mine nu îmbunătăţea lucrurile. Poate va fi mai bine dacă va sta singur.

Am lăsat filmul la Thriftway în drum spre magazinul Newton şi apoi am luat pozele developate după ce am ieşit de la serviciu. Când am ajuns acasă, l-am salutat scurt pe Charlie, am înşfăcat un baton de cereale din bucătărie şi am alergat pe scări cu plicul cu fotografii sub braţ.

M-am aşezat în mijlocul patului şi am deschis plicul cu o curiozitate precaută. În mod ridicol, încă mă mai aşteptam să văd primul clişeu voalat.

Când am scos fotografia din plic, am oftat cu voce tare. Edward arăta la fel de frumos ca în realitate, privindu-mă din poză cu ochii calzi de care îmi era atât de dor de câteva zile. Era aproape supranatural să arate cineva atât de... atât de... imposibil de exprimat în cuvinte. Nici o mie de cuvinte nu puteau descrie imaginea din fotografia aceasta.

Am răsfoit repede prin restul pozelor şi am pus trei deoparte, una lângă alta.

Prima era cea cu Edward în bucătărie, ochii lui calzi având o nuanţă de amuzament îngăduitor. A doua era cu Edward şi Charlie uitându-se la ştirile sportive. Schimbarea de expresie a lui Edward era ca de la cer la pământ. Aici ochii lui erau precauţi, rezervaţi. Era tot frumos de-ţi tăia respiraţia, dar chipul îi era mai rece, ca o sculptură, mai puţin viu.

Ultima era poza cu mine şi cu Edward unul lângă altul. Chipul lui Edward era la fel ca în poza precedentă, rece, ca de statuie. Dar nu asta era partea cea mai tulburătoare din fotografie. Contrastul dintre noi doi era dureros. El arăta ca un zeu. Eu arătam foarte comună, chiar şi pentru o fiinţă umană, aproape ruşinos de fadă. Am întors poza pe partea cealaltă dezgustată.

În loc să-mi fac temele, am stat trează să-mi pun pozele în album. Am scris titluri, nume și date sub poze, cu pixul. Am ajuns la poza cu Edward și cu mine și, fără să mă uit la ea prea mult, am împăturit-o în două și am pus-o sub rama de metal, cu imaginea cu Edward în sus.

După ce am terminat, am pus celălalt set de poze într-un plic nou și am încropit o scrisoare lungă de mulțumire pentru Renèe.

Edward încă nu venise. Nu voiam să recunosc că el era motivul pentru care nu dormisem, dar bineînțeles că acesta era. Am încercat să-mi amintesc când mai stătuse așa departe, fără nici o scuză, fără să dea un telefon... Niciodată.

Nu am dormit nici acum bine.

Atmosfera la școală a fost la fel de tăcută, frustrantă și terifiantă ca în ultimele două zile. Am fost ușurată să-l văd pe Edward așteptându-mă în parcare, dar sentimentul pieri repede. Nu era cu nimic diferit, poate era un pic mai rece.

Îmi era greu să-mi dau seama cum se ajunsese aici. Deja simțeam că ziua mea făcea parte dintr-un trecut îndepărtat. Măcar de s-ar întoarce Alice. Curând. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Dar nu mă puteam baza pe asta. Am hotărât ca în cazul în care nu apucam să vorbesc astăzi sincer cu el, să mă duc la Carlisle mâine. Trebuia să fac ceva.

După ore, Edward și cu mine aveam să rezolvăm problema, mi-am promis mie însemi. Nu mai acceptam nici o scuză.

Mă conduse la camionetă, iar eu mă înverșunam să mă țin de cuvânt.

– Te deranjează dacă vin la tine azi? întrebă el înainte să ne urcăm în camion, luându-mi-o înainte.

– Sigur că nu.

– Acum? întrebă el deschizându-mi portiera.

– Sigur. Mi-am păstrat vocea fermă, deşi nu-mi plăcea deloc graba din tonul lui. Tocmai mă duceam să pun o scrisoare la poştă pentru Renèe. Ne vedem acolo.

Se uită la plicul gros de pe locul pasagerului. Se întinse brusc peste mine şi-l luă.

– Fac eu asta, spuse el încet. Şi tot ajung înaintea ta acasă. Afişă zâmbetul ştrengăresc care-mi plăcea, dar ceva tot nu era în regulă. Nu i se citea şi în ochi.

– OK, am fost eu de acord, neputând să-i răspund la zâmbet. Închise portiera şi se îndreptă spre maşina lui.

A ajuns înaintea mea acasă. Parcase pe locul lui Charlie când am tras şi eu în faţa casei. Era semn rău. Însemna că nu avea de gând să stea. Mi-am scuturat capul şi am tras adânc aer în piept, încercând să-mi fac curaj.

Ieşi din maşină în acelaşi timp cu mine şi veni în întâmpinarea mea. Întinse mâna să-mi ia geanta cu cărţi. Lucru normal. Dar o puse înapoi pe scaun. Lucru anormal.

– Hai să facem o plimbare, sugeră el cu o voce lipsită de afecţiune, luându-mă de mână.

Nu am răspuns. Nu găseam nici o cale să mă opun, dar am ştiut imediat că asta voiam să fac. Nu-mi plăcea ce se întâmpla. „E de rău, e de foarte rău“, îmi repeta la nesfârşit vocea din minte.

Dar el nu aşteptă un răspuns. Mă conduse spre partea estică a curţii, acolo unde începea pădurea. L-am urmat fără să vreau, încercând să gândesc, deşi eram cuprinsă de panică. Mi-am amintit că era ceea ce voiam. Să avem ocazia să lămurim lucrurile. Şi atunci de ce mă îneca panica?

Făcuserăm numai câţiva paşi în pădure când se opri. Abia dacă ajunseserăm pe cărare – încă mai vedeam casa. Ce mai plimbare!

Edward se sprijini de un copac şi se uită la mine, cu expresia feţei de nedescifrat.

– OK, să vorbim, am spus eu. Sunase mai curajos decât era.

El trase adânc aer în piept.

– Bella, noi plecăm.

Am tras şi eu adânc aer în piept. Era o opţiune acceptabilă. Credeam că eram pregătită. Dar totuşi trebuia să întreb.

– De ce acum? Încă un an...

– Bella, e timpul. La urma urmei, cât crezi că mai puteam să stăm în Forks? Carlisle abia dacă arată de treizeci de ani, iar el pretinde că are deja treizeci şi trei. Oricum va trebui să o luăm de la capăt.

Răspunsul lui mă deruta. Credeam că prin plecat înţelegea să-şi lase familia să trăiască în pace. Noi de ce trebuia să plecăm dacă ei plecau? M-am uitat la el încercând să înţeleg ce voia să spună.

Se uită şi el la mine cu răceală.

Mi se făcu brusc greaţă când mi-am dat seama că înţelesesem greşit.

– Când ai spus *noi*... am şoptit eu.

– M-am referit la mine şi la familia mea. Rostise fiecare cuvânt separat şi clar.

Mi-am scuturat capul mecanic înainte şi înapoi, încercând să-mi revin. El aşteptă fără să dea vreun semn de nerăbdare. Îmi luă câteva minute înainte să pot vorbi.

– Bine, am spus eu. Atunci vin cu tine.

– Nu poţi, Bella. Acolo unde mergem... nu e un loc potrivit pentru tine.

– Acolo unde eşti tu este locul potrivit pentru mine.

– Nu e bine pentru tine, Bella.

– Nu fi ridicol. Voiam să par supărată, dar nu reuşeam decât să pară ca şi cum aş cerşi. Tu eşti partea cea mai bună din viaţa mea.

– Lumea mea nu este pentru tine, spuse el neînduplecat.

– Ce s-a întâmplat cu Jasper – nu a fost nimic, Edward. Nimic!

– Ai dreptate, mă aprobă el. Era ceva la care trebuia să mă aştept.

– Ai promis! Ai promis în Phoenix că vei rămâne...

– Atâta timp cât va fi bine pentru tine, mă întrerupse el ca să mă corecteze.

– Nu! E din cauza sufletului meu, nu? am strigat eu furioasă, cuvintele explodând din mine, dar sunând tot ca o rugăminte. Mi-a povestit Carlisle despre asta şi nu-mi pasă, Edward! Nu-mi pasă! Poţi să-mi iei sufletul. Nu-l vreau fără tine – deja e al tău!

Trase adânc aer în piept şi se uită în gol spre pământ pentru un moment lung. Gura i se strâmbă discret. Când, într-un târziu, ridică privirea, ochii îi erau mai duri... ca şi cum aurul lichid din privirea lui ar fi îngheţat.

– Bella, nu vreau să vii cu mine. Rosti cuvintele rar şi precis, uitându-se la mine cu ochii reci, privind cum asimilam ce spunea el de fapt.

Urmă un moment de linişte în care eu repetam cuvintele în gând de mai multe ori, căutând adevăratul lor înţeles.

– Nu... nu... mă vrei? Le-am rostit cu voce tare, derutată de felul cum sunau în ordinea asta.

– Nu.

M-am uitat în ochii lui fără să înţeleg. El mă privi înapoi fără să se scuze. Ochii lui erau ca topazul – limpezi şi foarte profunzi. Parcă puteam vedea în ei adâncimi de kilometri întregi, şi totuşi în profunzimea interminabilă nu găseam nicăieri o contrazicere a ceea ce tocmai rostise.

– Ei bine, asta schimbă tot. Eram surprinsă cât de calmă şi rezonabilă era vocea mea. Poate din cauză că eram atât de amorţită. Nu puteam asimila ceea ce-mi spunea. Nu avea nici un sens.

Îşi mută privirea printre copaci şi vorbi din nou.

– Bineînţeles că o să te iubesc întotdeauna. Dar... am obosit să mă prefac că sunt altcineva. Nu sunt om. Se uită

înapoi la mine, iar trăsăturile de gheață ale feței lui perfecte *nu* erau umane. Am lăsat lucrurile să scape de sub control și îmi pare rău.

– Nu. Vocea mea era șoptită acum; înțelegerea începuse să se prelingă prin mine, bolborosind ca acidul prin venele mele. Nu face asta!

El se uita pur și simplu la mine și-mi dădeam seama din ochii lui că vorbele mele veneau mult prea târziu. Deja luase hotărârea.

– Nu ești potrivită pentru mine, Bella. Parafrazase cuvintele lui de mai devreme și nu mai aveam nici un răspuns. Știam prea bine că nu eram destul de bună pentru el.

Am deschis gura să spun ceva după care am închis-o la loc. El așteptă răbdător, cu fața lipsită total de sentimente. Am încercat din nou.

– Dacă... asta e ceea ce-ți dorești.

El dădu din cap o dată.

Îmi amorți tot corpul. Nu mai simțeam nimic de la gât în jos.

– Aș vrea să te rog ceva totuși, dacă nu cer prea mult, spuse el.

M-am întrebat ce văzuse pe fața mea, pentru că expresia feței i se schimbă în semn de răspuns. Dar înainte să pot să identific ce era, se ascunse sub aceeași mască senină.

– Orice, am promis eu cu vocea puțin mai puternică.

În timp ce mă uitam la el, ochii lui de gheață se topeau. Aurul din privirea lui redeveni lichid, topindu-se în privirea mea, cu o intensitate copleșitoare.

– Să nu faci nimic necugetat sau prostesc, îmi ordonă el, fără să mai fie detașat. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap neajutorată.

Ochii lui erau mai reci, semn că distanța dintre noi revenise.

– Mă gândesc bineînţeles la Charlie. Are nevoie de tine. Ai grijă de tine... pentru el.

Am dat din nou din cap.

– Aşa o să fac, am şoptit eu.

Păru să se relaxeze puţin.

– Şi-ţi promit şi eu ceva în schimb, spuse el. Îţi promit că asta e ultima oară când mă vezi. Nu mă voi întoarce. Nu te voi mai face să treci prin aşa ceva niciodată. Poţi să-ţi continui viaţa fără ca eu să mă mai amestec. Va fi ca şi cum nu aş fi existat.

Probabil că începuseră să-mi tremure genunchii pentru că pădurea începuse să se mişte brusc. Îmi auzeam inima bătând mai tare decât normal. Vocea lui se auzea ca din depărtare.

Zâmbi blând.

– Nu-ţi face griji. Eşti om... memoria ta nu e mai mult decât o sită. Pentru voi timpul vindecă orice rană.

– Şi amintirile tale? am întrebat eu. Parcă aveam ceva în gât, parcă mă înecam.

– Păi, ezită o clipă, eu nu o să uit. Dar cei *ca mine*... sunt uşor de distras. Zâmbi; zâmbetul era liniştit şi nu i se reflecta în ochi.

Se îndepărtă de mine cu un pas.

– Asta-i tot, presupun. Nu o să te mai deranjăm niciodată.

Pluralul îmi atrăsese atenţia. Lucru care mă surprinse; credeam că nu sunt în stare să observ nimic.

– Alice nu se mai întoarce, am înţeles eu. Nu ştiu cum mă auzise – nu rostisem cuvintele cu voce tare –, dar el păru să înţeleagă.

Îşi scutură capul încet, privindu-mă încontinuu.

– Nu. Au plecat toţi. Eu am rămas în urmă să-mi iau rămas-bun.

– Alice a plecat? Nu-mi venea să cred.

– A vrut să-şi ia rămas-bun, dar am convins-o eu că o ruptură curată e mai bună pentru tine.

Eram ameţită; îmi era greu să mă concentrez. Cuvintele lui mi se învârteau în minte şi mi-am amintit de doctorul din spitalul din Phoenix, când îmi arăta radiografiile. „După cum vezi, e o ruptură curată, spunea el arătând cu degetul imaginea osului meu afectat. Asta-i bine. Se va vindeca mai uşor, mai repede."

Am încercat să respir normal. Trebuia să mă concentrez, să găsesc o cale să mă trezesc din coşmarul ăsta.

– Rămas-bun, Bella, spuse el cu aceeaşi voce liniştită.

– Aşteaptă! am reuşit eu să rostesc, întinzând mâinile după el, încercând să-mi fac picioarele amorţite să meargă.

Credeam că şi el se întinde după mine. Dar mâinile lui reci mă prinseră de încheieturi numai ca să mi le aşeze de o parte şi de alta a mea. Se aplecă şi-şi lipi uşor buzele de fruntea mea pentru un moment extrem de scurt. Am închis ochii.

– Ai grijă de tine, spuse el respirând rece pe pielea mea.

Se simţi o briză uşoară, ciudată. Am deschis brusc ochii. Frunzele unui vlăstar de arţar tremurară de la vântul blând al trecerii lui.

Plecase.

Am ignorat inutilitatea reacţiei mele şi l-am urmat în pădure, cu picioarele tremurânde. Îi dispăruse urma într-o clipă. Nu erau urme de paşi, iar frunzele erau din nou nemişcate, dar am continuat să merg înainte fără să mă gândesc. Nu puteam să fac nimic altceva. Trebuia să continui să merg. Dacă mă opream, se termina totul.

Dragostea, viaţa, rostul... se terminau.

Am mers şi am tot mers. Timpul nu mai conta când înaintam cu greu prin pădurea deasă. Treceau ore întregi care păreau doar secunde. Poate că mi se părea că timpul îngheţase din cauză că pădurea arăta la fel, indiferent cât de departe mergeam. Începusem să mă îngrijorez că mergeam în cerc, un

cerc foarte mic, dar am continuat să merg. Mă împiedicam des şi, pe măsură ce se întuneca, mai şi cădeam.

Într-un târziu, m-am împiedicat de ceva – era întuneric acum şi nu aveam habar în ce anume mi-am prins piciorul – şi am rămas culcată. M-am întors pe-o parte ca să pot respira şi m-am ghemuit pe feriga udă.

Cât am stat întinsă acolo, am avut senzaţia că trecea mai mult timp decât îmi dădeam eu seama. Nu-mi aminteam cât trecuse de la lăsarea serii. Oare era mereu aşa de întuneric aici pe timp de noapte? De obicei trebuia să se strecoare vreun pic din lumina lunii printre nori, printre coroanele copacilor şi să atingă pământul.

Nu şi în seara asta. În seara aceasta cerul era absolut negru. Poate nu era deloc lună în seara aceasta – eclipsă de lună, lună nouă.

Lună nouă. Am tremurat, deşi nu era frig.

A fost întuneric pentru o perioadă lungă de timp până i-am auzit strigând.

Cineva îmi striga numele. Era un sunet înfundat, amortizat de pădurea umedă care mă înconjura, dar era în mod sigur numele meu. Nu am recunoscut vocea. M-am gândit să răspund, dar eram ameţită şi mi-a luat mult timp până să ajung la concluzia că *ar trebui* să răspund. Până să ajung la concluzia asta strigătele se opriră.

Mai târziu, ploaia mă trezi. Nu cred că adormisem cu adevărat; eram doar pierdută într-o apatie inconştientă, agăţându-mă cu dinţii de amorţeala care mă împiedica să realizez ce nu voiam să ştiu.

Ploaia mă incomoda puţin. Era rece. Mi-am desfăcut braţele din jurul picioarelor pentru a-mi acoperi faţa.

Chiar atunci i-am auzit strigând din nou. Se auzea de mai departe de data asta, ca şi cum mai multe voci ar striga deodată. Am încercat să respir adânc. Mi-am amintit că trebuie să

răspund, dar nu credeam că puteau să mă audă. Oare reuşeam să strig îndeajuns de tare?

Se auzi brusc un alt sunet, înfricoşător de aproape. Ca un fel de fornăit, un sunet făcut de un animal. Părea un animal mare. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să-mi fie frică. Nu-mi era – eram doar amorţită. Nu mai conta. Fornăiala se îndepărtă.

Ploaia continuă şi simţeam apa izbindu-mi-se de obraz. Încercam să-mi adun forţele ca să întorc capul când am văzut lumina.

La început, era doar o strălucire difuză care se zărea printre tufişuri la distanţă. Deveni din ce în ce mai puternică, luminând un spaţiu extins, atipic pentru lumina focalizată a unei lanterne. Lumina se răspândi din cel mai apropiat tufiş şi am văzut că provenea de la o lampă cu gaz, dar atât am reuşit să disting pentru că strălucirea mă orbi pentru o clipă.

– Bella.

Vocea era profundă şi necunoscută. Nu-mi striga numele ca să mă caute, ci confirma faptul că mă găsise.

M-am uitat în sus la faţa întunecată care se afla acum deasupra mea. Eram vag conştientă de faptul că străinul părea atât de înalt doar fiindcă eu eram încă întinsă pe jos.

– Ai fost rănită?

Ştiam că acele cuvinte însemnau ceva, dar nu puteam decât să mă uit tulburată. Ce rost mai avea înţelesul lor în acest moment?

– Bella, numele meu este Sam Uley.

Numele lui nu-mi suna cunoscut.

– Charlie m-a trimis să te caut.

Charlie? Parcă-mi suna cunoscut şi am încercat să fiu mai atentă la ce spunea. Dacă nimic altceva nu mai conta, Charlie conta.

Bărbatul înalt îmi întinse o mână. M-am uitat la ea fără să ştiu exact cum ar trebui să procedez mai departe.

Ochii lui negri mă studiară o clipă, după care dădu din umeri. Mă ridică de jos în braţe cu o mişcare rapidă şi blândă.

Am stat acolo inertă în timp ce el înainta grăbit prin pădurea udă. O parte din mine ştia că asta ar fi trebuit să mă supere – faptul că eram purtată în braţe de un străin. Dar nu mai era nimic din mine care să poată fi supărat.

Nu părea să fi trecut mult timp până să se vadă lumini şi să se audă vorba nedesluşită a mai multor bărbaţi. Sam Uley încetini când se apropie de zarvă.

– Am găsit-o! strigă el cu o voce puternică.

Se făcu brusc linişte, după care începură toţi să vorbească de-odată. Un vârtej confuz de feţe se întoarseră spre mine. Vocea lui Sam era singura care avea sens în haosul acela, poate pentru că aveam urechea lipită de pieptul lui.

– Nu, nu cred că e rănită, îi spuse cuiva. Doar că spune încontinuu: „A plecat".

Spuneam cu voce tare? Mi-am muşcat buza.

– Bella, draga mea, eşti bine?

Era o voce pe care aş recunoaşte-o oriunde – chiar şi distorsionată, aşa cum era acum din cauza grijilor.

– Charlie? Vocea îmi suna ciudată şi slăbită.

– Sunt aici, scumpa mea.

Urmă o mişcare sub mine, şi apoi simţii mirosul de piele al jachetei de şerif a tatălui meu. Charlie se clătină sub greutatea mea.

– Poate ar trebui să o ţin eu, sugeră Sam Uley.

– Mă descurc, spuse Charlie cu respiraţia puţin tăiată.

Mergea încet, chinuindu-se. Îmi doream să-i spun să mă lase jos să merg singură, dar nu-mi găseam vocea.

Erau lumini peste tot, ţinute de mulţimea care mergea cu el. Parcă era o paradă. Sau un convoi de înmormântare. Am închis ochii.

– Aproape am ajuns acasă, draga mea, mai mormăia Charlie din când în când.

Am deschis din nou ochii când am auzit uşa descuindu-se. Ne aflam pe veranda casei noastre, iar bărbatul înalt şi întunecat îi ţinea uşa deschisă lui Charlie, cu un braţ întins spre noi, ca şi cum s-ar fi pregătit să mă prindă dacă braţele lui Charlie ar fi cedat.

Dar Charlie reuşi să mă susţină până la canapeaua din sufragerie.

– Tată, sunt udă leoarcă, am obiectat eu slăbită.

– Nu contează. Vocea îi era răguşită. Apoi vorbi cu altcineva. Păturile sunt în dulapul din capul scărilor.

– Bella? întrebă o altă voce. M-am uitat la bărbatul grizonat care se apleca deasupra mea şi l-am recunoscut în câteva secunde.

– Domnule doctor Gerandy? am mormăit eu.

– Aşa este, draga mea, spuse el. Eşti rănită, Bella?

Mi-a luat un minut să mă gândesc. Mă derutase amintirea întrebării similare puse de Sam Uley în pădure. Numai că Sam întrebase altceva: „Ai fost rănită?“ spusese el. Diferenţa părea destul de importantă.

Doctorul Gerandy aştepta. Ridică o sprânceană grizonată şi ridurile de pe frunte i se adânciră.

– Nu sunt rănită, am minţit eu. Vorbele mele erau suficient de adevărate pentru ce voia el să ştie.

Mâna lui caldă îmi atinse fruntea, iar degetele apăsau pe interiorul încheieturii mele. I-am privit buzele, în timp ce îmi număra bătăile inimii cu ochii pe ceas.

– Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el relaxat.

Am îngheţat la atingerea lui, simţind gustul groazei în fundul gâtului.

– Te-ai rătăcit în pădure? mă ajută el.

Eram conştientă că mai ascultau şi alţi oameni. Trei bărbaţi înalţi cu feţe întunecate – am presupus că erau din La Push,

rezervaţia indiană Quileute în josul liniei de coastă – printre care şi Sam Uley, stăteau foarte aproape şi se uitau la mine. Domnul Newton era acolo împreună cu Mike şi domnul Weber, tatăl Angelei; mă priveau mult mai pe furiş decât străinii. Din bucătărie şi de pe verandă se mai auzeau alte voci murmurând. Mă căutase probabil, jumătate de oraş.

Charlie ea cel mai aproape. Se aplecă să îmi audă răspunsul.

– Da, am şoptit eu. M-am rătăcit.

Doctorul dădu din cap gânditor, examinându-mi cu degetele glandele de sub maxilar. Faţa lui Charlie se înăspri.

– Te simţi obosită? întrebă doctorul Gerandy.

Am dat din cap şi am închis ochii ascultătoare.

– Nu cred că are nimic grav, l-am auzit pe doctor şoptindu-i lui Charlie. E doar epuizată. Las-o să doarmă şi mai vin mâine să văd ce face. Probabil că s-a uitat la ceas pentru că a adăugat: De fapt, azi, mai târziu.

Se auzi un scârţâit când se ridicară amândoi de pe canapea.

– E adevărat? şopti Charlie. Vocile lor erau acum mai îndepărtate. Mă chinuiam să aud. Chiar au plecat?

– Doctorul Cullen ne-a rugat să nu spunem nimic, răspunse doctorul Gerandy. Au trebuit să plece imediat. Carlisle nu a vrut să facă mare caz de plecarea lor.

– Ar fi fost frumos să ne spună şi nouă, mormăi Charlie.

Doctorul Gerandy păru stânjenit când răspunse:

– Da, în această situaţie ar fi trebuit să ne spună şi nouă.

Nu voiam să mai ascult. Am pipăit prin jur după marginea cuverturii pe care cineva o pusese pe mine şi am tras-o peste urechi.

Oscilam între trezie şi inconştienţă. L-am auzit pe Charlie cum le mulţumea în şoaptă voluntarilor pe măsură ce plecau unul câte unul. I-am simţit degetele pe frunte şi apoi greutatea unei alte pături. Telefonul sună de câteva ori şi se grăbi să

răspundă înainte să mă trezească. Vorbind în șoaptă, îi liniștea pe cei care sunau.

– Da, am găsit-o. E bine. S-a rătăcit. E bine acum, spunea el iar și iar.

Am auzit arcurile fotoliului scârțâind când se așeză.

Câteva minute mai târziu, telefonul sună din nou.

Charlie mormăi când se chinui să se ridice în picioare, după care se grăbi împiedicându-se spre bucătărie. Mi-am îngropat și mai adânc capul în pături pentru că nu voiam să mai aud din nou aceeași conversație.

– Mda, spuse Charlie după care căscă.

Vocea i se schimbă, era mult mai agitată când vorbi din nou:

– Unde? Urmă o pauză. Ești sigur că e în afara rezervației? Încă o pauză scurtă. Dar ce-ar putea să ardă *acolo*? Părea și îngrijorat, și curios. Uite cum facem, sun acolo și verific.

Am ascultat cu mai mult interes când tastă numărul.

– Bună, Billy, Charlie la telefon – scuză-mă că te sun așa devreme... nu, e bine. Doarme... Mulțumesc, dar nu de asta am sunat. Tocmai am primit un telefon de la doamna Stanley și a spus că de la ea de la etajul doi vede focuri pe stânci, dar eu nu prea... Oh! Deodată vocea lui avea un ton anume – enervare... sau furie. Și de ce fac asta? Aha. Serios? O spuse sarcastic. Ei bine, nu îmi cere *mie* scuze. Mda, mda. Asigură-te doar că nu se împrăștie flăcările... știu, știu, mă mir că le-au putut aprinde pe vremea asta.

Charlie ezită, după care adăugă morocănos:

– Mulțumesc că i-ai trimis acolo pe Sam și pe băieți. Ai dreptate – chiar cunosc pădurea mai bine ca noi. Doar Sam a găsit-o, așa că îți rămân dator... mda, vorbim mai târziu, fu el de acord încă supărat, înainte să închidă telefonul.

Charlie mormăi ceva incoerent când se întoarse înapoi în sufragerie.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Se grăbi să vină lângă mine.

– Iartă-mă că te-am trezit, draga mea.

– Arde ceva?

– Nu e mare lucru, mă asigură el. Doar nişte focuri de tabără pe stânci.

– Focuri de tabără? am întrebat eu. Vocea mea nu exprima curiozitatea; de fapt, nu exprima nimic.

Charlie se încruntă.

– Nişte puşti din rezervaţie se comportă ca nişte huligani, explică el.

– De ce? am întrebat eu plictisită.

Mi-am dat seama că nu voia să răspundă. Se uită la podea.

– Sărbătoresc veştile. Tonul lui era amar.

Nu-mi venea în minte decât o singură veste, oricât mă chinuiam să nu mă gândesc. Şi apoi totul începu să aibă sens.

– Pentru că a plecat familia Cullen, am şoptit eu. Nu le plăcea prezenţa familiei Cullen în La Push – uitasem de asta.

Cei din tribul Quileute aveau o superstiţie în ceea ce-i privea pe „cei reci", vampirii care erau duşmanii tribului lor, aşa cum aveau şi legendele lor în legătură cu marea inundaţie şi strămoşii vârcolacilor. Pentru majoritatea dintre ei erau doar poveşti care făceau parte din folclor. Apoi mai erau cei puţini care credeau. Prietenul cel mai bun al lui Charlie, Billy Black era dintre cei care credeau, deşi chiar şi Jacob, propriul fiu, considera că era plin de superstiţii stupide. Billy mă avertizase să stau departe de familia Cullen...

La auzul acestui nume ceva se răscoli în mine, ceva ce începuse să-şi facă loc să iasă, ceva ce nu voiam să înfrunt.

– E ridicol, bolborosi Charlie.

Am rămas tăcuţi pentru o clipă. Am văzut pe fereastră că cerul nu mai era negru. Undeva, în spatele ploii, soarele începea să răsară.

– Bella? întrebă Charlie.

M-am uitat la el tulburată.

– Te-a lăsat singură în pădure? ghici Charlie.

Am ocolit întrebarea lui.

– De unde ai ştiut unde sunt? Mintea mea evita trezirea inevitabilă la realitate, care se apropia cu repeziciune.

– Din biletul tău, răspunse Charlie, surprins. Băgă mâna în buzunarul de la spatele blugilor şi scoase o bucată de hârtie jerpelită. Era murdară şi umedă, cu multe cute din cauză că fusese deschisă şi împăturită de multe ori. O despături din nou şi mi-o arătă drept dovadă. Scrisul dezordonat semăna incredibil de mult cu al meu.

„Mă duc la plimbare cu Edward pe cărare, scria. Mă întorc repede, B."

– Când am văzut că nu vii, am sunat la familia Cullen şi nu a răspuns nimeni, spuse Charlie în şoaptă. Apoi am sunat la spital şi doctorul Gerandy mi-a spus de Carlisle că a plecat.

– Unde au plecat? am mormăit eu.

Se holbă la mine.

– Nu ţi-a spus Edward?

Am scuturat capul încercând să nu mă gândesc. La auzul numelui lui se dezlănţui înăuntrul meu o durere care îmi tăia respiraţia, care mă uimea cu forţa ei.

Charlie se uită nesigur la mine când răspunse:

– Carlisle a acceptat o slujbă la un mare spital din Los Angeles. Cred că i-au oferit o grămadă de bani.

Însoritul L.A. Ultimul loc unde s-ar duce cu adevărat. Mi-am amintit coşmarul meu cu oglinda... lumina puternică strălucind pe pielea lui..

Suferinţa m-a sfâşiat când mi-am amintit chipul lui.

– Vreau să ştiu dacă Edward te-a lăsat singură acolo în mijlocul pădurii, insistă Charlie.

La auzul numelui lui mă îndureră din nou. Mi-am scuturat capul cu frenezie, disperată să scap de durere.

– A fost vina mea. El m-a lăsat chiar aici pe alee, aproape de casă... dar eu am încercat să mă iau după el.

Charlie începu să spună ceva; mi-am acoperit copilăreşte urechile.

– Nu mai pot să mai vorbesc despre asta, tată. Vreau să merg la mine în cameră.

Înainte să poată răspunde, m-am chinuit să mă dau jos de pe canapea şi m-am îndreptat spre scări clătinându-mă.

Cineva fusese în casă pentru a-i lăsa un bilet lui Charlie, un bilet care să-l ghideze unde să mă găsească. Din clipa în care am realizat asta, o bănuială oribilă începu să-şi facă loc în mintea mea. Am alergat până în cameră, închizând şi încuind uşa în urma mea şi am fugit la CD-playerul de pe pat.

Toate arătau la fel cum le-am lăsat. Am apăsat capacul CD-playerului. Mecanismul cedă şi capacul se deschise încet.

Era gol.

Albumul pe care mi-l dăruise Renèe era pe jos, lângă pat, unde-l pusesem ultima oară. Am ridicat coperta cu mâna tremurând.

Nu a trebuit să dau decât prima pagină. Colţurile mici de metal nu mai fixau nici o fotografie. Pagina era goală cu excepţia scrisului meu din colţ: „Edward Cullen, bucătăria lui Charlie, 13 sept.“

M-am oprit acolo. Eram sigură că vorbise foarte serios.

„Va fi ca şi cum nu aş fi existat“, îmi promisese el.

Am simţit podeaua netedă de lemn sub genunchii mei, apoi sub palme şi apoi lipită de pielea obrazului meu. Speram că voi leşina, dar, spre dezamăgirea mea, nu-mi pierdeam cunoştinţa. Valurile de durere care mai devreme doar mă înfăşuraseră se ridicau acum în sus şi îmi inundau capul, trăgându-mă sub ele.

Nu am mai ieşit la suprafaţă.

OCTOMBRIE

NOIEMBRIE

DECEMBRIE

IANUARIE

4. TREZIREA

Timpul trece. Chiar şi atunci când pare imposibil. Chiar şi atunci când fiecare bătaie a ceasului doare la fel ca pulsul sângelui sub o vânătaie. Trece neregulat, cu rătăciri ciudate şi pauze tărăgănate, dar trece. Chiar şi pentru mine.

Pumnul lui Charlie se izbi de masă.

– Gata, Bella! Te trimit acasă.

Am ridicat privirea de la cerealele mele, la care mai degrabă mă uitam decât le mâncam, şi m-am holbat şocată la Charlie. Nu fusesem atentă la conversaţie – de fapt nu fusesem conştientă că purtam o conversaţie – şi nu eram sigură la ce se referea.

– Sunt acasă, am mormăit eu derutată.

– Te trimit la Renèe, în Jacksonville, clarifică el.

Charlie mă privi cu exasperare cum înţelegeam încetul cu încetul ce voia să spună.

– Dar ce-am făcut? am simţit cum mi se încreţeşte faţa. Era aşa de nedrept! Comportamentul meu fusese ireproşabil în ultimele patru luni. După prima săptămână, de care nici unul din noi nu aducea vorba, nu am lipsit nici o zi de la şcoală sau de la serviciu. Aveam numai note bune. Nu depăşeam ora de

venire acasă – de fapt nu plecam nicăieri ca să pot depăşi ora de venire acasă. Mâncam, foarte rar, ceea ce rămânea de la cină.

Charlie se încruntă.

– Nu *ai făcut* nimic. Tocmai asta e problema. Nu faci niciodată nimic.

– Vrei să am necazuri? am întrebat încruntând sprâncenele nedumerită. M-am străduit să fiu atentă. Nu era uşor. Eram atât de obişnuită să mă închid dincolo de lumea exterioară, încât aveam senzaţia că urechile îmi erau înfundate.

– Ar fi mai bine să ai necazuri decât să fii aşa... prost dispusă tot timpul!

Asta mă duru puţin. Avusesem atâta grijă să evit toate felurile de supărare, inclusiv proasta dispoziţie.

– Ba nu sunt prost dispusă.

– Nu am ales bine cuvântul, se corectă el. Ar fi bine să fii prost dispusă – ar însemna să faci *ceva*. Eşti doar... fără viaţă, Bella. Cred că asta voiam să spun.

Acuzaţia lui mă nimeri din plin. Am oftat şi am încercat să pun ceva viaţă în răspunsul meu.

– Iartă-mă, tată. Scuza mea părea puţin cam neconvingătoare, chiar şi pentru mine. Crezusem că-l păcălisem. Singurul scop al acestui efort era să nu-l fac pe Charlie să sufere. Ce deprimant era să aflu că tot efortul fusese în zadar!

– Nu vreau să-ţi ceri scuze.

Am oftat.

– Atunci spune-mi ce vrei să fac.

– Bella, ezită el, cercetându-mi reacţia la următoarele lui vorbe. Draga mea, ştii că nu eşti prima persoană care trece prin aşa ceva.

– Ştiu asta. Strâmbătura care însoţise aceste vorbe nu-l impresionase câtuşi de puţin.

– Ascultă, draga mea. Cred că – poate ai nevoie de ajutor.

– Ajutor?

Se opri, căutându-şi din nou cuvintele.

– Când a plecat mama ta, începu el încruntându-se, şi te-a luat cu ea. Trase adânc aer în piept. Ei bine, au fost nişte vremuri foarte grele pentru mine.

– Ştiu, tată, am mormăit eu.

– Dar m-am descurcat, sublinie el. Draga mea, tu nu te descurci. Am tot aşteptat, am sperat că o să fie mai bine. S-a uitat la mine, iar eu am lăsat repede privirea în jos. Cred că ştim amândoi că nu o să fie mai bine.

– Sunt bine.

Mă ignoră.

– Ei bine, poate dacă ai vorbi cu cineva despre asta. Cineva specializat în aşa ceva.

– Vrei să mă duc la psihiatru? Vocea îmi ieşi o idee mai dură când mi-am dat seama unde voia să ajungă.

– Poate ar ajuta.

– Sau poate n-ar ajuta absolut deloc.

Nu ştiam prea multe despre psihanaliză, dar eram destul de sigură că nu funcţiona decât dacă pacientul era cât de cât sincer. Evident, puteam spune adevărul – dacă voiam să îmi petrec restul zilelor într-o celulă izolată.

Îmi examină expresia îndărătnică şi trecu la o altă direcţie de atac.

– Mă depăşeşte, Bella. Poate mama ta...

– Uite ce e, am spus eu cu o voce seacă. Ies în seara asta dacă vrei. O sun pe Jess sau pe Angela.

– Nu asta vreau, mă contrazise el frustrat. Nu cred că mai rezist să văd că te străduieşti şi *mai mult*. Nu am mai văzut pe nimeni să depună atâta efort. Mă doare să te văd aşa.

Am făcut pe proasta, uitându-mă în jos.

– Nu înţeleg, tată. Mai întâi eşti supărat că nu fac nimic, iar apoi spui că nu vrei să ies în oraş.

– Vreau să fii fericită – nu, nu chiar atât de mult. Vreau doar să nu fii nefericită. Cred că ai avea mai multe şanse dacă ai pleca din Forks.

Nu mai simţisem de mult nimic, dar acum ochii mi se aprinseră de un sentiment nou.

– Nu plec, am spus eu.

– De ce nu? vru el să ştie.

– Sunt în ultimul semestru de şcoală – ar strica totul.

– Eşti o elevă bună – treci tu peste.

– Nu vreau să fiu a cincea roată la căruţă pentru mama şi Phil.

– Mama ta abia aşteaptă să te întorci.

– E prea cald în Florida.

Izbi din nou cu pumnul în masă.

– Ştim amândoi ce se întâmplă cu adevărat aici, Bella, şi nu e bine pentru tine. Trase adânc aer în piept. Au trecut luni de zile. Nu a sunat, nu a scris, nu a dat nici un semn. Nu poţi să-l aştepţi la nesfârşit.

M-am uitat urât la el. Aproape că mi se încinseseră obrajii, dar nu de tot. Trecuse mult timp de când nu mai roşisem din cauza vreunei emoţii.

Întreg subiectul era total interzis, iar el ştia asta foarte bine.

– Nu aştept nimic. Nu mă aştept la nimic, am spuse eu pe un ton monoton.

– Bella, începu Charlie pe un ton grav.

– Trebuie să plec la şcoală. L-am întrerupt ridicându-mă şi înşfăcând micul dejun neatins de pe masă. Am lăsat castronul în chiuvetă fără să mă opresc să-l spăl. Nu mai puteam face faţă la o altă conversaţie.

– O să-mi fac planuri cu Jessica, am strigat eu peste umăr când îmi puneam rucsacul, fără să-i întâlnesc privirea. Poate nu vin acasă la cină. O să mergem în Port Angeles să vedem un film.

Am ieşit pe uşa din faţă înainte să poată reacţiona.

În graba mea să scap de Charlie, am ajuns printre primii la şcoală. Partea bună a fost că am găsit un loc de parcare foarte

bun. Partea proastă era că aveam prea mult timp liber în condițiile în care încercam să evit timpul liber cu orice preț.

Mi-am scos repede manualul de matematică, înainte să încep să mă gândesc la acuzațiile lui Charlie. L-am deschis la lecția pe care urma să o începem azi și am încercat să înțeleg ceva din ea. Cititul lecției de matematică era și mai rău decât ascultatul ei, dar începusem să mă pricep din ce în ce mai bine. În ultimele luni petrecusem de zece ori mai mult timp cu manualul de matematică decât înainte. Prin urmare, reușeam să mă mențin la nivelul de minus zece. Știam că domnul Varner credea că îmbunătățirea mea se datora metodelor sale superioare de predare. Și dacă asta îl făcea fericit, eu nu aveam de gând să-i stric cheful.

M-am chinuit să fiu atentă la lecția de matematică până când parcarea s-a umplut și am sfârșit prin a alerga la ora de engleză. Lucram pe *Ferma Animalelor*, un subiect ușor. Nu mă deranja să vorbim despre comunism; era o schimbare bine-venită după studierea romanelor de dragoste epuizante din care era compusă cea mai mare parte a programei. M-am așezat la locul meu, încântată de faptul că prelegerea domnului Berty mă făcea să uit de starea mea.

Timpul trecea cu ușurință când eram la școală. Clopoțelul sună mult prea repede. Am început să-mi pun lucrurile în geantă.

– Bella?

Am recunoscut vocea lui Mike și știam ce voia să spună înainte să rostească vreun cuvânt.

– Lucrezi mâine?

Am ridicat privirea. Stătea sprijinit de perete cu o expresie de nerăbdare pe chip. Mă întreba același lucru în fiecare vineri. Ignora faptul că nu îmi luasem nici o zi liberă cu o singură excepție, cu câteva luni în urmă. Dar nu avea nici un motiv să se arate atât de îngrijorat. Eram un angajat model.

– Mâine e sâmbătă, nu? am spus eu. Am observat şi eu cât de lipsită de viaţă suna vocea mea, mai ales că Charlie tocmai evidenţiase lucrul acesta.

– Da, este, aprobă el. Ne vedem la ora de spaniolă. Îmi făcu cu mâna înainte să se întoarcă cu spatele. Nici nu se mai deranjă să mă conducă la oră.

M-am târât spre ora de matematică, cu o expresie aspră pe faţă. Era ora la care stăteam lângă Jessica.

Trecuseră săptămâni întregi, poate chiar luni de când Jess nu mă mai salutase când treceam pe hol pe lângă ea. Ştiam că o jignisem cu comportamentul meu antisocial şi că era supărată. Nu avea să-mi fie uşor să vorbesc cu ea acum – mai ales să-i cer o favoare. Am mai zăbovit pe hol, amânând momentul şi cântărindu-mi cu grijă opţiunile.

Nu aveam de gând să dau iar ochii cu Charlie fără să-i pot raporta vreo interacţionare socială. Ştiam că nu puteam să mint, deşi ideea de a conduce până la Port Angeles şi înapoi singură – având grijă să pun contorul de parcurs să indice kilometrajul exact în caz că verifica – era foarte tentantă. Mama Jessicăi era cea mai bârfitoare din oraş şi, mai devreme sau mai târziu, Charlie s-ar fi întâlnit cu doamna Stanley. Şi când se va întâmpla asta, cu siguranţă că va pomeni de drum. Minciuna ieşea din discuţie.

Am oftat şi am deschis uşa.

Domnul Varner se uită urât la mine – deja îşi începuse prelegerea. M-am grăbit să mă aşez la locul meu. Jessica nu ridică privirea când m-am aşezat lângă ea. M-am bucurat că aveam cincizeci de minute să mă pregătesc psihic.

Timpul zbură şi mai repede decât la engleză. În parte aceasta se explica prin pregătirea temeinică de azi-dimineaţă din camionetă – dar timpul trece întotdeauna mai repede când urmează să se întâmple ceva neplăcut.

M-am strâmbat când domnul Varner ne-a dat drumul cu cinci minute mai devreme. Zâmbi ca şi cum ar fi făcut un gest pentru noi.

– Jess? Mi s-a încreţit nasul când m-am făcut mică aşteptând-o să se întoarcă spre mine.

Se răsuci în scaun cu faţa la mine, privindu-mă uimită.

– Cu *mine* vorbeşti, Bella?

– Bineînţeles. Am căscat ochii mari afişând o expresie nevinovată.

– Ce e? Ai nevoie de ajutor la matematică? Tonul ei era uşor sarcastic.

– Nu. Am scuturat capul. De fapt, voiam să ştiu dacă vrei... să ieşi cu mine la un film diseară. Chiar am nevoie de o ieşire ca între fete. Vorbele mele erau lipsite de naturaleţe ca nişte replici prost rostite, iar ea păru suspicioasă.

– De ce mă rogi pe *mine*? întrebă ea încă neprietenoasă.

– Eşti prima persoană la care mă gândesc când vreau să petrec timp cu fetele. Am zâmbit şi am sperat să pară un zâmbet sincer. Probabil că aşa şi era. Cel puţin era prima persoană la care mă gândeam când voiam să-l evit pe Charlie. Era cam acelaşi lucru.

Păru uşor înduplecată.

– Păi, nu ştiu.

– Ai planuri?

– Nu... Cred că pot să merg cu tine. Ce-ai vrea să vezi?

– Nu prea ştiu ce filme sunt, m-am eschivat eu. Asta era partea complicată. Mi-am stors creierii în căutarea unui indiciu – nu auzisem pe nimeni vorbind recent despre vreun film? Sau nu văzusem vreun afiş? Ce zici de cel cu femeia preşedinte?

Se uită ciudat la mine.

– Bella, filmul acela nu mai rulează de *un secol*.

– Oh! M-am încruntat. Este vreunul pe care vrei tu să-l vezi?

Entuziasmul natural al Jessicăi începuse să se observe când începu să gândească cu voce tare:

– Păi, este o comedie romantică nouă care a primit recenzii foarte bune. Pe ăsta vreau să-l văd. Iar tata tocmai a văzut *Punct mort* și i-a plăcut.

Am tresărit la auzul titlului promițător.

– Și ăsta despre ce e?

– Ceva cu monștri. A spus că a fost cea mai înfricoșătoare chestie pe care a văzut-o de ani de zile.

– Sună perfect. Mai bine am de-a face cu monștri adevărați decât să mă uit la chestii romantice.

– OK. Părea surprinsă. Am încercat să-mi amintesc dacă-mi plăceau filmele de groază, dar nu eram sigură. Vrei să vin să te iau după ore? se oferi ea.

– Sigur că da.

Jessica îmi zâmbi aproape prietenește înainte de a pleca. Am răspuns cu un zâmbet destul de târziu, dar mi s-a părut că l-a văzut.

Restul zilei trecu repede, gândurile mele concentrându-se la planurile din seara asta. Știam din experiență că odată ce o porneam pe Jessica la vorbă, reușeam să scap cu câteva mormăieli rostite la momentul potrivit. Era nevoie doar de o interacționare minimă.

Ceața groasă care îmi umbrea zilele era uneori derutantă. Am fost surprinsă să mă trezesc la mine în cameră fără să îmi amintesc cu exactitate drumul de la școală spre casă sau chiar momentul când am deschis ușa. Dar nu avea nici o importanță. Să pierd noțiunea timpului era tot ce ceream de la viață.

Nu m-am opus ceții când m-am întors spre dulap. Amorțeala era mai intensă în unele locuri decât în altele. Abia dacă îmi dădeam seama la ce mă uitam când am deschis ușa și în fața ochilor mei apăru grămada de gunoaie din partea stângă a dulapului, sub hainele pe care nu le purtam niciodată.

Ochii mei nu se îndreptară spre sacul negru de gunoi în care se afla cadoul de la ultima aniversare, nu văzură forma casetofonului acolo unde ieșea din plasticul negru; nu m-am

gândit în ce hal îmi sângeraseră unghiile când am terminat să-l smulg din bord.

Am înşfăcat din cui poşeta pe care o foloseam rar şi am închis uşa.

Chiar în acel moment am auzit un claxon. Am mutat repede portofelul din ghiozdan în poşetă. Mă grăbeam ca şi cum goana ar fi făcut cumva ca seara să treacă mai repede.

Am aruncat o privire în oglinda din hol înainte să deschid uşa, afişând cu grijă un zâmbet şi încercând să-l menţin.

– Mulţumesc că ai venit cu mine în seara asta, i-am spus lui Jess când m-am aşezat pe scaunul pasagerului, încercând să-mi încarc tonul de recunoştinţă. Trecuse ceva vreme de când nu mă mai gândisem să vorbesc cu altcineva în afară de Charlie. Cu Jess era mai greu. Nu eram sigură ce sentimente să ascund.

– Cu plăcere. Şi, ce-ţi veni? întrebă Jess în timp ce conducea pe strada mea.

– Cum adică?

– Cum de te-ai decis brusc să... ieşi în oraş? Părea că îşi schimbase propoziţia la jumătate.

Am ridicat din umeri.

– Pur şi simplu aveam nevoie de o schimbare.

Am recunoscut cântecul de la radio şi m-am întins repede să schimb postul.

– Te deranjează? am întrebat eu.

– Nu, te rog!

Am schimbat posturile până când am găsit unul inofensiv. Am tras cu ochiul la figura lui Jess când muzica răsună în maşină.

Se uită la mine cruciş.

– Şi de când asculţi tu rap?

– Nu ştiu, am spus eu. De ceva vreme.

– Şi-ţi place? întrebă ea neîncrezătoare.

– Sigur că da.

Ar fi fost mult mai greu să interacţionez cu Jessica dacă ar fi trebuit să mă chinui să ignor muzica. Dădeam din cap, sperând că mă sincronizam cu ritmul.

– OK.... Se uita prin parbriz cu ochii mari.

– Şi ce se mai întâmplă între tine şi Mike în ultima vreme? am întrebat eu repede.

– Tu îl vezi mai des decât mine.

Întrebarea nu o făcuse să vorbească aşa cum sperasem.

– E greu să stai de vorbă la muncă, am mormăit eu şi apoi am încercat din nou. Ai mai ieşit cu cineva în ultima perioadă?

– Nu chiar. Mai ies cu Conner câteodată. Am ieşit cu Eric acum două săptămâni. Îşi dădu ochii peste cap, iar eu am intuit că exista o poveste lungă. Am profitat de ocazie.

– Eric *Yorkie?* Cine a invitat pe cine?

Ea gemu, animându-se puţin.

– El pe mine, evident! Nu am găsit nici o cale drăguţă să refuz.

– Unde te-a dus? am întrebat eu, ştiind că va interpreta nerăbdarea mea drept interes. Povesteşte-mi tot.

Începu să povestească, iar eu m-am aşezat mai confortabil în scaun. Eram foarte atentă, murmurând solidară sau scoţând exclamaţii de groază, după caz. Când a terminat povestea cu Eric, a continuat comparându-l pe acesta cu Conner, fără să-i mai dau eu vreun imbold.

Filmul începea devreme aşa că Jessica a propus să intrăm la cel de la ora şapte şi să mâncăm mai târziu. Eu eram mulţumită să fac tot ce propunea ea; la urma urmei, obţinusem ce îmi dorisem – să scap de Charlie.

Am ţinut-o pe Jessica de vorbă la reclame ca să le pot ignora mai uşor. Dar m-am impacientat când a început filmul. Un cuplu tânăr se plimba pe plajă, ţinându-se de mână şi vorbind despre afecţiunea lor reciprocă cu o falsitate greţoasă. Am rezistat impulsului de a-mi acoperi urechile şi de a începe să mormăi. Nu plătisem să văd un film romantic.

– Credeam că am ales filmul cu monştri, i-am şoptit eu Jessicăi.

– Păi, *este* filmul cu monştri.

– Şi atunci de ce nu mănâncă nimeni pe nimeni? am întrebat eu cu disperare.

Se uită la mine cu nişte ochi mari, aproape alarmaţi.

– Sunt sigură că urmează şi partea aia, şopti ea.

– Mă duc să iau floricele. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc.

Cineva din spate ne avertiză să tăcem.

Am zăbovit la ghişeu, uitându-mă la ceas şi socotind cam ce procentaj dintr-un film de nouăzeci de minute putea fi acordat romantismului. Am decis că zece minute era mai mult decât suficient, dar m-am oprit la intrarea în sală ca să mă asigur. Auzeam ţipetele îngrozite ale spectatorilor aşa că am ştiut că aşteptasem suficient.

– Ai pierdut totul, murmură Jessica atunci când m-am strecurat înapoi la locul meu. Acum aproape toţi sunt monştri.

– A fost coadă lungă. I-am oferit nişte floricele. A luat o mână plină.

Restul filmului a fost alcătuit din atacurile monştrilor înfiorători şi ţipetele nesfârşite ale câtorva oameni rămaşi în viaţă, numărul lor scăzând cu rapiditate. Aş fi crezut că aşa ceva nu avea cum să mă deranjeze. Dar nu mă simţeam prea bine şi nu mi-am dat seama la început care era motivul.

Abia aproape de final, când priveam cum un monstru sălbatic îşi târâia picioarele spre ultimul supravieţuitor care urla, mi-am dat seama care era problema. Secvenţa oscila încontinuu între faţa îngrozită a protagonistei şi chipul ca de mort, lipsit de emoţie al urmăritorului, în timp ce distanţa dintre ei se micşora.

Şi mi-am dat seama care din ei semăna mai mult cu mine.

M-am ridicat.

– Unde te duci? Mai sunt vreo două minute de film, șopti Jess.

– Trebuie să beau ceva, am mormăit eu și am fugit spre ieșire.

M-am așezat pe banca de lângă ușa sălii și m-am străduit foarte tare să nu mă gândesc la ironia întâmplării. Dar cu toate acestea era ironic faptul că, la final, urma să devin un *monstru*. Nu prevăzusem una ca asta.

Nu că n-aș fi visat cândva să devin un monstru mitic – doar că nu visasem niciodată să devin un cadavru grotesc și viu. Am clătinat din cap ca să-mi întrerup șirul gândurilor, simțind că mă cuprinde panica. Nu-mi permiteam să mă gândesc la visele mele anterioare.

Era deprimant să înțeleg că nu mai eram eu protagonista și că povestea mea luase sfârșit.

Jessica ieși din sală și ezită, întrebându-se probabil unde era locul cel mai potrivit să mă caute. Păru ușurată când mă văzu, dar numai pentru o clipă. Apoi arătă enervată.

– A fost prea înfricoșător filmul pentru tine? întrebă ea.

– Mda, am răspuns eu. Presupun că nu sunt decât o lașă.

– Amuzant. Se încruntă. Nu credeam că îți *era* teamă – eu am țipat tot filmul și tu deloc. Așa că nu am știut de ce ai plecat.

Am ridicat din umeri.

– Pur și simplu mi-a fost teamă.

Se relaxă puțin.

– Cred că a fost cel mai înspăimântător film pe care l-am văzut vreodată. Cred că o să am coșmaruri la noapte.

– Nu am nici cea mai mică îndoială, am spus eu încercând să păstrez un ton normal. Era inevitabil să am coșmaruri, dar nu aveau să fie cu monștri. Îmi aruncă o privire scurtă. Poate dădusem greș în privința tonului normal.

– Unde vrei să mâncăm? întrebă Jessica.

– Nu contează.

– OK.

Jessica începu să vorbească despre protagonistul filmului când am început să mergem. Am dat din cap când ea a început să vorbească despre cât de bine arăta acesta, nereuşind să-mi amintesc să fi văzut vreun bărbat care să nu fi fost un monstru.

Nu mă uitam pe unde mă ducea Jessica. Mi-am dat vag seama că era mai întuneric şi mai multă linişte acum. Mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit să-mi dau seama de ce era linişte. Jessica se oprise din pălăvrăgeală. M-am uitat la ea cerându-mi iertare din priviri, sperând că nu-i rănisem sentimentele.

Jessica nu se uita la mine. Faţa îi era tensionată; se uita drept înainte şi mergea repede. Când m-am uitat la ea şi-a aruncat repede ochii în dreapta, peste drum.

Am aruncat o privire în jurul meu pentru prima dată.

Ne aflam pe o porţiune scurtă de trotuar neluminat. Magazinele care se aflau de-a lungul străzii erau închise pe timp de noapte şi aveau ferestrele negre. Jumătate de stradă mai încolo luminile începeau din nou şi puteam vedea, mai departe, arcadele de un auriu luminos al McDonald's-ului către care se îndrepta.

Peste drum era o prăvălie deschisă. Ferestrele erau acoperite pe dinăuntru, iar în faţa lor străluceau panouri luminate cu reclame la diferite mărci de bere. Cel mai mare panou, de un verde fosforescent, era numele barului – „La Petre Chiorul". Mă întrebam dacă aveau decoruri cu piraţi care nu se vedeau de afară. Uşa era deschisă; interiorul era slab luminat, iar murmurul încet de voci şi clinchetul gheţii în pahare răzbăteau până în stradă. Patru bărbaţi se sprijineau pe peretele de lângă uşă.

M-am uitat spre Jessica. Privirea îi era fixată pe drumul din faţa ei şi se mişca repede. Nu părea înfricoşată, ci doar prudentă să nu atragă atenţia asupra ei.

M-am oprit fără să mă gândesc, uitându-mă înapoi la cei patru bărbați având un sentiment puternic de *déjà-vu*. Era un alt drum, o altă noapte, dar scena era atât de asemănătoare, iar unul dintre ei era scund și oacheș. Când m-am oprit și m-am întors spre ei, chiar acela își ridică interesat privirea.

M-am uitat la el, înghețată pe trotuar.

– Bella? șopti Jess. Ce faci?

Am scuturat capul neștiind nici eu.

– Cred că-i cunosc... am mormăit eu.

Ce făceam? Ar fi trebuit să fug cât mai repede de această amintire, de imaginea celor patru bărbați din mintea mea, protejându-mă cu amorțeala fără de care nu puteam exista. Și atunci de ce pășeam amețită în stradă?

Era prea mare coincidența că mă aflam în Port Angeles cu Jessica, chiar pe o stradă întunecoasă. Privirea îmi era fixată pe cel scund, încercând să compar trăsăturile lui cu amintirea bărbatului care mă amenințase în seara aceea, cu aproape un an în urmă. Mă întrebam dacă-l voi recunoaște cumva pe bărbatul acela, dacă era el cu adevărat. Tocmai partea aceasta din acea seară era încețoșată. Corpul meu își aducea aminte mai bine decât mintea; tensiunea din picioare în timp ce încercam să mă hotărăsc dacă să fug sau să stau, uscăciunea din gât când mă chinuiam să scot un țipăt sănătos, mușchii încordați când am strâns pumnii, fiorii de la ceafă când bărbatul brunet mă numise „dulceață"...

Era o amenințare nedeslușită, implicită, în legătură cu acești bărbați care nu avea nimic de-a face cu seara cealaltă. Provenea din faptul că erau străini și că era întuneric aici, și că erau mai mulți decât noi – nimic mai mult decât asta. Dar fu suficient ca vocea Jessicăi să sune panicată atunci când mă strigă:

– Bella, hai *odată!*

Am ignorat-o, înaintând încet fără să iau în mod conștient decizia de a-mi mișca picioarele. Nu am înțeles de ce, dar amenințarea imprecisă reprezentată de acești bărbați mă atrăgea

către ei. Era un impuls necugetat, dar nu mai simţisem un astfel de impuls de atât de mult timp... încât l-am urmat.

Ceva străin îmi curgea prin vene. Adrenalina, mi-am dat seama, de mult absentă din mine, care-mi făcea pulsul să bată mai tare. Era ciudat – de unde adrenalină dacă nu-mi era deloc teamă? De parcă întâmplarea aceasta era un ecou al ultimei dăţi când tot aşa, mă aflasem pe o stradă întunecată din Port Angeles, cu străini.

Nu vedeam nici un motiv să îmi fie teamă. Nu-mi puteam închipui nici un lucru de care îmi mai putea fi frică, cel puţin nu fizic. Este unul dintre puţinele avantaje atunci când pierzi totul. Eram la jumătatea străzii, când Jessica mă ajunse din urmă şi mă înşfăcă de braţ.

– Bella, nu poţi să intri într-un bar! şopti ea.

– Nu intru, am spus eu absentă scuturându-mă din strânsoarea mâinii ei. Vreau doar să văd ceva...

– Ai înnebunit? şopti ea. Vrei să te sinucizi?

Întrebarea mi-a atras atenţia şi am privit-o ţintă pe Jessica.

– Nu, nu vreau asta. Tonul meu era defensiv, dar era adevărat ceea ce spusesem. Nu voiam să mă sinucid. Chiar şi la început, când moartea ar fi fost o uşurare indiscutabilă, nu am luat-o în calcul. Îi datoram prea multe lui Charlie. Mă simţeam prea răspunzătoare pentru Renèe. Trebuia să mă gândesc la ei.

Şi mai şi promisesem să nu fac nimic necugetat sau prostesc. Din toate aceste motive, încă mai respiram.

M-am simţit un pic vinovată când mi-am amintit promisiunea aceea, dar ceea ce făceam acum nu se putea compara cu o tentativă de sinucidere. Nu era ca şi cum mi-aş fi pus o lamă la încheietură.

Jessica făcuse ochii mari şi rămăsese cu gura deschisă. Mi-am dat seama că întrebarea despre sinucidere fusese retorică.

– Du-te şi mănâncă, am încurajat-o eu arătând cu mâna spre fast-food. Nu-mi plăcea felul în care mă privea. Vin şi eu imediat.

M-am întors cu spatele la ea şi cu faţa spre bărbaţii care ne priveau cu nişte ochi amuzaţi şi curioşi.

– Bella, opreşte-te chiar acum!

Muşchii mi se blocară imediat şi îmi îngheţară. Pentru că nu vocea Jessicăi fusese cea care mă mustrase acum. Era o voce furioasă, familiară, frumoasă – fină precum catifeaua chiar şi aşa iritată cum era.

Era vocea *lui* – aveam o grijă incredibilă să nu-i rostesc numele nici măcar în gând – şi am fost surprinsă că la auzul ei nu am căzut în genunchi, şi nici nu m-am tăvălit pe jos din cauza durerii provocate de pierderea lui. Dar nu simţeam nici o durere, absolut deloc.

În clipa în care i-am auzit vocea, totul a devenit foarte clar. Ca şi cum capul meu ar fi ieşit brusc la suprafaţă din vreo piscină întunecată. Eram mai conştientă de toate – vederea, sunetul, aerul rece pe care până atunci nu-l simţisem pe faţa mea, mirosurile pe care le simţeam deoarece uşa era deschisă.

Am privit şocată în jur.

– Întoarce-te la Jessica! îmi ordonă vocea încântătoare, încă supărată. Ai promis – nici un gest prostesc.

Eram singură. Jessica era la câţiva metri de mine, privindu-mă cu nişte ochi înspăimântaţi. Sprijiniţi de perete, străinii priveau derutaţi, întrebându-se ce făceam stând nemişcată în mijlocul străzii.

Mi-am scuturat capul încercând să înţeleg. Ştiam că nu era acolo şi, cu toate acestea, îl simţeam atât de aproape, pentru prima dată de când... se terminase. Furia din vocea lui exprima îngrijorarea, aceeaşi furie care-mi fusese cândva atât de familiară – ceva ce nu mai auzisem şi nu mai simţisem parcă de o viaţă întreagă.

– Ţine-te de promisiune. Vocea se auzea mai slab, ca şi cum aş fi dat radioul mai încet.

Începusem să bănuiesc că aveam vreun fel de halucinaţie. Declanşată bineînţeles de sentimentul ciudat că mai trecusem prin această situaţie.

Am trecut în revistă toate posibilităţile.

Prima: eram nebună. Aşa îi numeau oamenii obişnuiţi pe cei care auzeau voci.

Posibil.

A doua posibilitate: subconştientul meu îmi dădea ceea ce credea că am nevoie. Aceasta se numea îndeplinirea dorinţei – o alinare temporară a durerii, prin adoptarea ideii incorecte că *lui* îi păsa dacă trăiam sau mueam; imaginându-mi ceea ce ar fi zis el a) dacă ar fi aici şi b) dacă ar fi în vreun fel sau altul afectat în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva rău.

Probabil.

Nu întrevedeam o a treia posibilitate, aşa că speram să fie adevărată cea de-a doua şi anume că era vorba doar de subconştientul care îmi scăpase de sub control, decât să fie ceva pentru care aş fi avut nevoie de spitalizare.

Reacţia mea nu era prea sănătoasă, totuşi – eram *recunoscătoare*. Sunetul vocii lui era ceva pe care mă temeam că îl pierd şi, astfel, mai mult decât orice, simţeam o recunoştinţă copleşitoare pentru faptul că subconştientul meu se agăţase de sunet mai bine decât o făcuse conştientul.

Nu aveam voie să mă gândesc la el. Era un lucru cu care încercam să fiu foarte strictă. Bineînţeles că mai cedam; doar eram om. Dar reuşeam din ce în ce mai bine să fac asta, aşa că puteam evita deja durerea timp de câteva zile consecutive. Trocul era amorţeala nesfârşită. Între durere şi nimic, alesesem nimicul.

Acum aşteptam durerea. Nu eram amorţită – simţurile mele erau neobişnuit de intense după atâtea luni de ceaţă –, dar, ceea ce simţeam nu era o durere normală. Singura durere era provocată de dezamăgirea că nu-i mai auzeam vocea.

Mai aveam o opţiune.

Ar fi fost înţelept să fug de acest potenţial distructiv şi, bineînţeles, de această instabilitate psihică. Ar fi o prostie să încurajez halucinaţiile.

Dar nu i-aş mai fi auzit vocea.

Am mai făcut un pas în faţă ca să verific.

– Bella, întoarce-te, mârâi el.

Am oftat uşurată. Furia lui era tot ce voiam să aud – falsa dovadă că lui îi păsa de mine, un dar dubios din partea subconştientului meu.

Trecuseră foarte puţine secunde cât am lămurit situaţia asta. Publicul meu restrâns mă privea, curios. Probabil că arătam de parcă şovăiam dacă să mă apropii sau nu de ei. De unde aveau ei să ştie că stăteam acolo bucurându-mă de un moment neaşteptat de nebunie?

– Bună, strigă unul dintre bărbaţi, tonul vocii lui fiind şi încrezător, dar şi puţin sarcastic. Avea pielea albă şi părul deschis la culoare, şi avea aerul cuiva care se credea destul de arătos. Nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr era sau nu. Nu vedeam foarte bine.

Vocea din capul meu răspunse cu un mârâit încântător. Am zâmbit, iar bărbatul încrezător păru să ia asta drept încurajare.

– Pot să te ajut cu ceva? Parcă te-ai fi rătăcit. Rânji şi făcu cu ochiul.

Am păşit cu grijă peste rigola în care curgea o apă ce părea neagră din cauza întunericului.

– Nu, nu m-am rătăcit.

Acum că eram mai aproape – iar privirea mea era foarte intensă – am analizat chipul bărbatului scund şi întunecat. Nu-mi părea deloc cunoscut. Am avut o senzaţie ciudată de dezamăgire că acesta nu era bărbatul îngrozitor care încercase să-mi facă rău în urmă cu aproape un an.

Vocea din capul meu tăcea acum.

Bărbatul scund observă că mă holbez.

– Pot să-ţi cumpăr ceva de băut? se oferi el emoţionat, părând flatat că mă holbam tocmai la el.

– Sunt prea mică, am răspuns eu automat.

Era nedumerit – se întreba de ce m-oi fi apropiat de ei. M-am simţit obligată să explic:

– De pe partea cealaltă a străzii mi se părea că ai fi cineva cunoscut. Îmi cer scuze, am greşit.

Sentimentul de ameninţare care mă împinsese în mijlocul străzii se evaporase. Nu erau bărbaţii aceia periculoşi de care îmi aminteam. Probabil că erau bărbaţi drăguţi. Inofensivi. Mi-am pierdut interesul.

– Nu-i nimic, spuse blondul sigur pe el. Stai cu noi.

– Mulţumesc, dar nu pot. Jessica şovăia în mijlocul străzii, cu ochii mari din cauza şocului resimţit şi a trădării.

– Oh, doar câteva minute.

Mi-am scuturat capul şi m-am întors la Jessica.

– Hai să mergem să mâncăm, i-am sugerat aproape fără să mă uit la ea. Deşi, pentru moment, păream ieşită de sub influenţa monştrilor, eram la fel de distantă. Mintea îmi era preocupată. Lâncezeala şi amorţirea nu mă cuprinseră şi deveneam din ce în ce mai panicată cu fiecare secundă care trecea.

– Unde ţi-a fost capul? izbucni Jessica. Nu-i cunoşti – puteau să fie nişte psihopaţi!

Am ridicat din umeri, dorind s-o lase baltă.

– Pur şi simplu mi s-a părut că-l cunosc pe unul dintre ei.

– Eşti atât de ciudată, Bella Swan! Am senzaţia că nu ştiu deloc cine eşti.

– Iartă-mă. Nu ştiam ce aş mai fi putut adăuga în situaţia dată.

Am mers în linişte până la McDonald's. Pariez că-şi dorea să fi luat maşina în loc să parcurgem pe jos distanţa scurtă de la cinema, ca să putem comanda la pachet. Era nerăbdătoare să se încheie seara aceasta, aşa cum fusesem eu de la început.

Am încercat de câteva ori să încep o conversaţie în timp ce mâncam, dar Jessica nu era deloc cooperantă. Probabil că o jignisem rău de tot.

Când ne-am întors la maşină, deschise radioul pe postul ei de radio preferat şi dădu volumul prea tare pentru a mai lăsa loc pentru o conversaţie de complezenţă.

Nu trebuia să mă chinui ca de obicei pentru a ignora muzica. Chiar dacă mintea mea nu mai era protejată de amorţeală şi pustietate, aveam prea multe pe cap ca să mai ascult şi versurile.

Am aşteptat revenirea amorţelii sau a durerii. Pentru că durerea trebuia să se întoarcă. Îmi încălcasem regulile personale. În loc să fug de amintiri, mersesem direct în întâmpinarea lor. Îi auzisem atât de clar vocea în cap. Aceasta avea să mă coste, eram convinsă. Mai ales dacă nu puteam să recapăt ceaţa ca să mă protejeze. Mă simţeam prea vie, ceea ce mă speria.

Dar alinarea era cel mai puternic sentiment din corpul meu – alinarea care venea chiar din adâncul fiinţei mele.

Mă chinuiam să nu mă gândesc la el, dar nu mă chinuiam *să uit*. Mi-am făcut griji – târziu în noapte când epuizarea provocată de lipsa de somn îmi distruse sistemul de apărare – că *ar putea* dispărea totul. Că mintea mea era ca o sită şi că într-o zi nu o să mai fiu în stare să-mi amintesc culoarea ochilor lui, atingerea pielii lui reci sau timbrul vocii lui. Nu aveam voie să mă *gândesc* la ele, dar trebuia să le *ţin minte*.

Pentru că era un singur lucru în care trebuia să cred pentru a putea trăi – trebuia să ştiu că el exista. Asta era tot. Puteam să suport tot restul. Atâta timp cât el exista.

De asta eram mai legată ca niciodată de Forks, de asta l-am contrazis pe Charlie când a sugerat o schimbare. Sincer, nu ar fi trebuit să conteze; nimeni nu se mai întorcea aici.

Dar dacă m-aş fi dus în Jacksonville sau în orice altă parte însorită şi necunoscută, cum oare aveam să mai fiu sigură că el

mai exista? Într-un loc în care nu mi-l puteam imagina niciodată, convingerea ar putea păli... şi cu asta chiar că nu puteam să trăiesc.

Îmi era interzis să-mi amintesc şi eram îngrozită să uit; o coardă prea subţire ca să pot merge pe ea.

Am fost uimită să văd că Jessica oprea maşina în faţa casei mele. Drumul nu durase mult, dar chiar şi aşa nu aş fi crezut că Jessica putea rezista atât de mult fără să vorbească.

– Mulţumesc că ai ieşit cu mine, Jess, am spus eu când am deschis portiera. A fost... distractiv. Speram ca *distractiv* să fie cuvântul potrivit.

– Cu plăcere, mormăi ea.

– Îmi pare rău pentru... ce s-a întâmplat după film.

– Nu contează, Bella. Se uită prin parbriz în loc să se uite la mine. Părea că devine mai furioasă în loc să înceapă să-i treacă.

– Ne vedem luni?

– Mda. Pa.

Am renunţat şi am închis portiera. A pornit maşina tot fără să se uite la mine.

Până să intru în casă am şi uitat de ea.

Charlie mă aştepta în mijlocul holului, cu braţele încrucişate la piept şi pumnii strânşi.

– Bună, tată, am spuse eu distrată îndreptându-mă spre scări. Mă gândisem la el prea mult şi voiam să fiu sus înainte să mă ajungă din urmă.

– Unde ai fost? vru Charlie să ştie.

M-am uitat surprinsă la tatăl meu.

– Am fost la un film în Port Angeles cu Jessica. Aşa cum ţi-am spus azi-dimineaţă.

– Hmm, mormăi el.

– E în regulă?

Îmi studie faţa cu ochii mari ca şi cum ar fi văzut ceva neaşteptat.

– Da, e în regulă. Te-ai distrat?

– Sigur că da, am spus eu. Am privit cum monştrii mâncau oamenii. A fost super.

Ochii lui se îngustară.

– Noapte bună, tată.

Mă lăsă să trec. M-am grăbit să ajung la mine în cameră.

Câteva minute mai târziu zăceam la mine în pat, resemnată când, în cele din urmă, durerea îşi făcu apariţia.

Era cumplit; aveam senzaţia că mi se făcuse o gaură imensă în piept şi mi se extirpaseră organele vitale, lăsând răni deschise care continuau să pulseze şi să sângereze în ciuda trecerii timpului. Eram conştientă că plămânii mei trebuie să fie intacţi, dar totuşi mă chinuiam să respir, iar capul mi se învârtea ca şi cum eforturile mele nu duceau nicăieri. Probabil că îmi bătea şi inima, dar nu auzeam sunetul pulsului în urechi; îmi simţeam mâinile vinete de frig. M-am ghemuit în interior, îmbrăţişându-mi coastele pentru a-mi ţine toate părţile corpului la un loc. Îmi căutam amorţeala, negarea, dar mă evita.

Şi, cu toate acestea, am aflat că pot supravieţui. Eram vie, simţeam durerea – durerea îmi radia afară din piept, trimiţând spre valuri de suferinţă membre şi spre cap –, dar era suportabilă. Puteam să trăiesc cu asta. Nu simţeam că durerea s-ar fi diminuat cu timpul, ci că devenisem suficient de puternică să o pot suporta.

Ceea ce se întâmplase în seara asta – fie că de vină erau monştrii, adrenalina sau halucinaţiile – mă trezise.

Pentru prima dată după mult timp, nu ştiam la ce să mă aştept a doua zi dimineaţă.

5. TRĂDĂRI

– Bella, ce-ar fi să pleci acasă, sugeră Mike, privind în altă parte, fără să se uite de fapt la mine. M-am întrebat de când făcea asta fără ca eu să observ.

Era o după-amiază lejeră la magazinul Newton. În momentul respectiv se aflau doar doi clienţi în magazin, cărora le plăcea drumeţia, după cum vorbeau. Mike petrecuse ultima oră trecând în revistă cu ei avantajele şi dezavantajele a două rucsacuri uşoare de la firme diferite. Dar discuţia nu mai era atât de serioasă pentru că începuseră să povestească ultimele aventuri din drumeţiile lor. Mike profită de acest lucru pentru a scăpa de acea discuţie.

– Nu mă deranjează să stau, am spus eu. Nu reuşisem să mă afund iarăşi sub carapacea mea protectoare de amorţeală şi totul părea astăzi ciudat de aproape de mine şi de zgomotos, ca şi cum mi-aş fi scos vata din urechi. Am încercat fără succes să ignor râsetele drumeţilor.

– Crede-mă, zise bărbatul solid cu barba portocalie, care nu se prea potrivea cu părul lui şaten-închis. Am mai văzut urşi cenuşii destul de aproape de Yellowstone, dar nu semănau deloc cu animalul acesta. Părul îi era încâlcit şi hainele lui

arătau ca şi cum ar fi fost îmbrăcat cu ele de mai multe zile. De parcă ar fi venit direct de pe munte.

– Nici o şansă. Urşii negri nu se fac aşa mari. Probabil că urşii cenuşii pe care i-ai văzut erau pui. Al doilea bărbat era înalt şi slab, iar pielea feţei sale era ca o impresionantă crustă bronzată şi bătută de vânt.

– Pe bune, Bella, imediat ce pleacă ăştia doi, închid magazinul, murmură Mike.

– Dacă vrei să plec... am ridicat din umeri.

– Pe toţi sfinţii, era mai înalt decât tine, insistă bărbatul cu barbă în timp ce eu îmi strângeam lucrurile. Mare cât casa şi negru ca smoala. O să-i spun pădurarului din zonă ce-am văzut. Oamenii trebuie să fie avertizaţi – şi fii atent că nu am văzut asta pe munte – l-am văzut la doar câţiva kilometri de poteca principală.

Omul cu faţa bronzată râse şi-şi dădu ochii peste cap.

– Lasă-mă să ghicesc – veneai încoace? Nu mai mâncaseşi mâncare adevărată şi nu dormiseşi decât pe pământ de o săptămână, nu-i aşa?

– Hei, Mike! strigă bărbatul cu barbă uitându-se spre noi.

– Ne vedem luni, am mormăit eu.

– Da, domnule, răspunse Mike întorcându-se.

– Spune-mi, au fost ceva avertismente pe aici – în legătură cu urşii negri?

– Nu, domnule. Dar întotdeauna e bine să păstrezi distanţa şi să-ţi depozitezi corect alimentele. Aţi văzut noile recipiente de metal anti-urşi? Cântăresc doar patru kilograme...

Uşile se deschiseră şi mă lăsară să ies în ploaie. M-am acoperit cu jacheta în timp ce alergam către camionetă. Şi ploaia care bătea în capotă părea neobişnuit de zgomotoasă, dar imediat huruiala motorului anulă toate celelalte sunete.

Nu voiam să mă întorc în casa goală a lui Charlie. Ultima seară petrecută acolo fusese prea violentă şi nu-mi doream deloc să mă reîntorc la locul suferinţei. Chiar şi după ce durerea se

diminuase suficient cât să mă lase să adorm, nu trecuse de tot. Cum îi spusesem și Jessicăi după film, nu era nici o îndoială că urma să am coșmaruri.

Acum aveam coșmaruri, în fiecare seară. De fapt nu chiar coșmaruri, nu la plural, pentru că era *același* coșmar. Ai fi zis că după atâtea luni devenisem imună la el. Dar visul reușea întotdeauna să mă îngrozească și nu se termina decât atunci când mă trezeam țipând. Charlie nu mai venea să vadă ce s-a întâmplat, nu mai venea să se asigure că nu mă strangula vreun străin sau că nu se întâmpla ceva de genul ăsta, era obișnuit deacum.

Probabil că visul meu urât nu ar mai înspăimânta pe nimeni altcineva. Nu sărea nimeni să strige: „Bau!“ Nu erau monștri, fantome sau psihopați. De fapt, nu era nimic. Era numai labirintul nesfârșit al copacilor acoperiți de mușchi, unde era atât de liniște că îmi țiuiau urechile. Era întuneric ca în amurgul unei zile înnorate, cât să vezi că nu era nimic de văzut. Alergam prin întuneric fără țintă, căutând, căutând și iar căutând devenind din ce în ce mai înverșunată odată cu trecerea timpului, încercând să mă mișc mai repede, deși viteza mă făcea mai împiedicată... Apoi visul meu ajungea într-un punct – simțeam că urmează acel moment, dar nu reușeam niciodată să mă trezesc înainte să înceapă – în care nu-mi mai aminteam ce anume căutam. Atunci înțelegeam că nu era nimic de căutat și nimic de găsit, că nu existase niciodată nimic altceva în afară de pădurea aceasta goală și înfricoșătoare, și că nu va mai exista niciodată nimic pentru mine...

De obicei cam atunci venea momentul în care începeau țipetele.

Nu eram atentă încotro conduceam, rătăceam pur și simplu pe străzile goale și ude, și evitam drumurile care m-ar fi dus acasă, pentru că nu aveam unde altundeva să merg.

Îmi doream să mă simt amorțită din nou, dar nu reușeam să-mi amintesc cum mă descurcasem înainte. Coșmarul se juca

cu mintea mea şi mă obliga să mă gândesc la lucruri care îmi provocau durere. Nu voiam să-mi amintesc pădurea. Chiar şi când încercam să scap de amintiri, îmi simţeam ochii umplându-se de lacrimi şi durerea începând în piept. Am luat o mână de pe volan şi mi-am cuprins torsul cu ea ca să nu se dezintegreze.

„Va fi ca şi cum nu aş fi existat niciodată." Cuvintele îmi treceau prin minte fără să aibă claritatea perfectă a halucinaţiei de seara trecută. Erau doar cuvinte, fără sunet, ca nişte cuvinte tipărite pe o pagină. Erau doar cuvinte, dar care îmi treceau prin suflet şi mi-l răneau, iar eu am călcat pe frână, conştientă cu nu ar fi trebuit să conduc în starea în care mă aflam.

M-am ghemuit, apăsând cu faţa pe volan şi încercând să respir fără plămâni.

M-am întrebat cât putea să dureze situaţia asta. Poate într-o zi, peste ani – dacă durerea s-ar diminua şi ar deveni suportabilă – aş putea să mă uit în urmă la acele luni care vor rămâne mereu cele mai bune din viaţa mea. Şi, dacă ar fi posibil ca durerea să se înmoaie în aşa fel încât să-mi permită lucrul acesta, eram sigură că aş fi recunoscătoare pentru timpul pe care mi-l acordase. Mai mult decât cerusem, mai mult decât meritasem. Poate într-o zi voi putea vedea lucrurile în felul acesta.

Dar dacă gaura asta din sufletul meu nu se mai vindeca niciodată? Dacă marginile sângerânde nu se mai vindecau? Dacă răul era permanent?

M-am îmbrăţişat şi mai strâns. „Ca şi cum nu ar fi existat", am gândit eu disperată. Ce promisiune stupidă şi imposibilă îmi făcuse! Putea să-mi fure pozele şi să ia înapoi cadourile pe care mi le făcuse, dar asta nu putea anula faptul că ne cunoscuserăm. Dovezile materiale erau cea mai puţin importantă parte din ecuaţie. *Eu* eram schimbată, interiorul meu se modificase şi era aproape de nerecunoscut. Arătam altfel şi pe dinafară – faţa îmi era palidă şi albă cu excepţia cercurilor vineţii pe care mi le lăsaseră coşmarurile sub ochi. Ochii îmi erau destul de întunecaţi în contrast cu pielea palidă încât – dacă aş fi fost

frumoasă și privită de la distanță – aș fi putut să mă dau drept vampir. Dar nu eram frumoasă și probabil că arătam mai degrabă ca un monstru.

Ca și cum el nu ar fi existat niciodată? Ce nebunie! Era o promisiune pe care nu și-o putea ține niciodată, o promisiune pe care o încălcase imediat ce o făcuse.

M-am lovit cu capul de volan încercând să nu mă mai gândesc la durerea din ce în ce mai ascuțită.

Mă simțeam stupid pentru că încercam să mă țin de promisiune. Ce rost mai avea să respecți o înțelegere care fusese deja trădată de cealaltă parte? Cui îi păsa dacă făceam ceva necugetat sau prostesc? Nu aveam nici un motiv să evit lucrurile necugetate, nici un motiv pentru care nu ar fi trebuit să fac ceva prostesc.

Am râs amar în sinea mea, încă luptându-mă să respir. Să mă comport în chip nechibzuit în Forks – nici o speranță.

Umorul negru mă făcu să uit durerea. Încetul cu încetul am reușit să respir din nou și să mă las pe spate în scaun. Deși era o zi răcoroasă, fruntea îmi era udă de transpirație.

M-am gândit la ideea mea irealizabilă pentru a evita să alunec din nou în amintirile mele chinuitoare. Trebuie să fii foarte creativ ca să te comporți necugetat în Forks, poate mai mult decât eram eu. Dar îmi doream să pot găsi o cale... Poate m-aș simți mai bine dacă nu m-aș încăpățâna să respect un pact pe care el îl încălcase, dacă l-aș trăda și eu. Dar cum aș putea eu să trădez în orășelul acesta inofensiv? Forks nu fusese *mereu* așa inofensiv, cu siguranță, dar acum era ceea ce păruse mereu. Era plicticos și aici totul mergea de la sine.

Am rămas holbându-mă mult prin parbriz, gândurile mișcându-mi-se leneș. Nu reușeam să mă concentrez deloc. Am oprit motorul, care mârâia într-un mod demn de milă după ce mașina stătuse pe loc atât de mult, și am ieșit afară în ploaie.

Ploaia rece mi se scurse prin păr după care îmi gâdilă obrajii ca niște lacrimi dulci. Mă ajută să-mi eliberez mintea. Am clipit

să-mi scutur stropii de pe ochi, uitându-mă în gol, de-a lungul drumului.

După un minut, mi-am dat seama unde eram. Parcasem în mijlocul aleii de nord a bulevardului Russell. Eram în fața casei familiei Cheney – camioneta mea le bloca aleea – și dincolo de drum locuia familia Marks. Știam că trebuia să-mi mut camioneta și că trebuia să mă întorc acasă. Nu era bine să rătăcesc așa, distrată și slăbită; reprezentau o amenințare pe drumurile din Forks. Și în plus, mă va vedea cineva în curând și îi va spune lui Charlie.

Pe când trăgeam adânc aer în piept și mă pregăteam să plec, îmi atrase atenția un semn în curtea familiei Marks. Era o bucată mare de carton sprijinită de cutia poștală pe care era scrijelit ceva cu litere mari și negre.

Câteodată mai intervine și destinul.

Coincidență? Sau așa a fost să fie? Nu știam, dar părea destul de stupid să mă gândesc că totul fusese predestinat, că motocicletele rablagite care rugineau în curtea din față a familiei Marks lângă semnul tipărit cu litere mari „DE VÂNZARE, AȘA CUM SUNT“ erau acolo pentru un scop mai nobil, că erau exact acolo unde aveam eu nevoie să fie.

Deci poate că nu era destinul. Poate că totuși erau tot felul de posibilități de a mă comporta într-un mod necugetat și abia acum aveam ochi pentru ele.

Necugetat și prostesc. Acestea erau cuvintele preferate ale lui Charlie când venea vorba de motociclete.

Charlie nu avea parte de prea multă acțiune în meseria lui în comparație cu polițiștii din orașele mari, dar era chemat la locul accidentelor rutiere. Trebuind să parcurgă porțiuni mari de autostradă șerpuind și cotind prin pădure, ac de păr după ac de păr, nu ducea lipsă de *astfel* de acțiune. Dar chiar și cu vitezomanii care goneau pe serpentine, majoritatea oamenilor scăpau teferi. Motocicletele făceau deseori excepție de la această regulă, iar Charlie văzuse mult prea multe victime – majo-

ritatea copii, zdrobiţi pe autostradă. M-a pus să promit înainte să împlinesc zece ani că nu o să accept niciodată să merg cu motocicleta. Chiar şi la vârsta aceea nu a trebuit să mă gândesc de două ori înainte să promit. Cine ar vrea să meargă cu motocicleta *aici*? Ar fi ca şi cum ai face o baie mergând cu o sută de kilometri la oră.

Îmi ţinusem atât de multe promisiuni...

Tocmai atunci mi-a picat fisa. Voiam să fac ceva prostesc şi necugetat, şi să nu-mi respect promisiunile. De ce să nu aleg doar una singură pe care să n-o respect?

Numai până aici m-am gândit. Am ieşit în ploaie şi noroi până la uşa din faţă a familiei Marks şi am sunat.

Unul dintre băieţi, cel mic, de clasa a noua, îmi deschise uşa. Nu-mi aminteam cum îl chema. Îmi ajungea până la umăr.

Îşi aminti cu uşurinţă numele meu.

– Bella Swan? întrebă el surprins.

– Cât ceri pe motocicletă? am întrebat eu respirând din greu, arătând cu degetul mare, peste umăr, spre anunţ.

– Vorbeşti serios? întrebă el.

– Bineînţeles că da.

– Nu funcţionează.

Am oftat nerăbdătoare pentru că era ceva de care mă prinsesem şi eu citind anunţul.

– Cât costă?

– Dacă vrei într-adevăr una poţi să o iei. Mama l-a obligat pe tata să le mute în drum ca să le ia odată cu gunoiul.

M-am uitat din nou la motociclete şi am văzut că erau aruncate peste o grămadă de resturi de la tuns grădina şi de crengi uscate.

– Eşti sigur?

– Da, vrei să o întrebi?

Probabil că era mai bine să nu implic în asta şi adulţi care ar fi putut să îi spună lui Charlie.

– Nu, te cred pe cuvânt.

– Vrei să te ajut? se oferi el. Nu sunt uşoare.

– OK, mulţumesc. Deşi vreau numai una.

– Mai bine le iei pe amândouă, spuse băiatul. Poate mai schimbi piese de la una la alta.

Mă urmă în ploaie şi mă ajută să urc ambele motociclete în spatele camionetei. Părea dornic să scape de ele, aşa că nu m-am opus.

– Ce ai de gând totuşi să faci cu ele? întrebă el. Nu au mai mers de ani de zile.

– M-am prins şi eu de asta, am spus eu ridicând din umeri. Nu plănuisem încă nimic. Poate le duc la atelierul lui Dowling.

El pufni.

– O să-ţi ia mai mulţi bani decât ar valora ca să le repare.

Aici nu-l puteam contrazice. John Dowling era renumit pentru preţurile lui; nu mergea nimeni la el decât pentru urgenţe. Majoritatea persoanelor preferau să facă un drum în Port Angeles dacă maşina rezista. Eu fusesem foarte norocoasă în privinţa asta. Când Charlie îmi dăruise camioneta veche, îmi făcusem griji că nu o voi putea întreţine. Dar totuşi nu am avut nici o problemă cu ea, în afară de zgomotul asurzitor al motorului şi limita de viteză de optzeci de kilometri la oră. Jacob Black o păstrase într-o formă foarte bună atunci când aparţinuse tatălui lui, Billy...

Inspiraţia mă lovi ca un fulger, ceea ce nu era exclus având în vedere furtuna.

– Ştii ceva? E în regulă. Ştiu pe cineva care repară maşini.

– Oh! Asta-i bine. Zâmbi uşurat.

Îmi făcu cu mâna când am plecat, încă zâmbind. Prietenos puşti!

Am condus repede şi de data aceasta cu o ţintă, pentru că mă grăbeam să ajung acasă înainte să fie vreo şansă cât de mică să apară Charlie, chiar şi în eventualitatea puţin probabilă în care ar pleca mai devreme de la serviciu. M-am repezit în casă la telefon, cu cheile încă în mână.

– Cu şeriful Swan, vă rog, am spus când a răspuns adjunctul. Sunt Bella.

– Oh, bună, Bella, spuse adjunctul Steve politicos. Îl chem imediat.

Am aşteptat.

– Ce s-a întâmplat, Bella? întrebă Charlie imediat ce ridică receptorul.

– Nu pot să te sun la serviciu fără să fie vreo urgenţă?

Tăcu o clipă.

– Nu m-ai mai sunat niciodată. *Este* vreo urgenţă?

– Nu. Voiam doar să-mi dai nişte indicaţii cum să ajung acasă la familia Black, nu cred că-mi mai amintesc drumul. Vreau să-i fac o vizită lui Jacob, nu l-am mai văzut de luni de zile.

Când Charlie vorbi din nou, vocea îi era mult mai vioaie:

– Ce idee bună, Bella! Ai un pix?

Indicaţiile pe care mi le dădu fură foarte simple. L-am asigurat că urma să mă întorc la timp pentru cină, deşi el încerca să-mi spună să nu mă grăbesc. Voia să vină şi el în La Push, iar eu nu eram de acord.

Am condus cu prea mare viteză pe străzile întunecate de furtună din afara oraşului numai pentru că eram presată de timp. Speram să-l prind pe Jacob singur. Billy probabil că m-ar spune dacă ar şti ce pun la cale.

Pe drum, mă îngrijoră puţin reacţia lui Billy la vederea mea. Avea să fie mult *prea* încântat. Cu siguranţă că în mintea lui Billy, lucrurile se rezolvaseră mult mai bine decât îndrăznise să spere. Încântarea şi uşurarea lui mi-ar fi adus aminte de cel de care nu suportam să mi se aducă aminte. „Nu tot astăzi“, m-am rugat eu în sinea mea. Eram sfârşită.

Casa familiei Black îmi era vag cunoscută, o construcţie mică de lemn cu ferestre înguste, vopseaua roşie ştearsă făcând-o să semene cu un mic hambar. Capul lui Jacob se ivi la fereastră înainte să apuc să mă dau jos din camionetă. Cu siguranţă că huruitul motorului, pe care îl ştia atât de bine îmi anunţase

sosirea. Jacob fusese foarte recunoscător când Charlie cumpărase camioneta pentru mine, scutindu-l pe Jacob să o conducă atunci când ajungea la vârsta la care să-şi ia permisul. Îmi plăcea foarte mult camioneta, dar Jacob considera că restricţia de viteză era un mare inconvenient.

Mă întâmpină la jumătatea drumului spre casă.

– Bella! Un zâmbet entuziasmat i se întinse pe faţă, dinţii albi contrastând intens cu nuanţa de cafeniu-închis a tenului lui. Nu-l mai văzusem cu părul desfăcut până acum. Arăta ca o perdea de satin negru de o parte şi de alta a feţei lui late.

Jacob crescuse foarte mult în ultimele opt luni. Trecuse de perioada în care muşchii moi de copil se întăreau în construcţia solidă şi zveltă de adolescent; tendoanele şi venele deveniseră proeminente sub pielea roşie-maronie a braţelor şi a mâinilor lui. Faţa îi era la fel de dulce cum mi-o aminteam chiar dacă şi ea se înăsprise, pomeţii devenind mai ascuţiţi, iar maxilarul mai pătrăţos, dispărând orice urme de rotunjime infantilă.

– Salut, Jacob! am simţit un val ciudat de entuziasm când i-am văzut zâmbetul. Mi-am dat seama că eram încântată să-l văd, lucru care mă surprinse.

I-am răspuns la zâmbet şi ceva se aşeză în linişte la loc, ca două piese de puzzle potrivite. Uitasem cât de mult îmi plăcea de Jacob Black.

Se opri la câţiva metri de mine, iar eu m-am uitat în sus la el uimită, dând capul pe spate deşi ploaia îmi bătea în faţă.

– Iar ai crescut! am exclamat eu uluită.

Râse, iar zâmbetul i se lărgi foarte mult.

– Un metru nouăzeci şi opt, anunţă el satisfăcut. Vocea îi era mai profundă, dar păstra tonul răguşit pe care mi-l aminteam.

– Te mai opreşti vreodată din crescut? am spus eu scuturându-mi capul pentru că nu-mi venea să cred. Eşti imens.

– Deşi tot slăbănog rămân. Se strâmbă. Hai înăuntru! Te uzi toată.

Mă conduse, răsucindu-şi părul cu mâinile lui mari în timp ce mergea. Scoase un elastic din buzunar şi-l răsuci în jurul legăturii de păr.

– Bună, tată, strigă el când se aplecă să intre pe uşa din faţă. Uite cine a venit în vizită!

Billy se afla în sufrageria mică şi pătrată, cu o carte în mână. Puse cartea în poală şi se apropie în scaunul său cu rotile când mă văzu.

– Măi, măi, ca să vezi! Mă bucur să te văd, Bella.

Am dat mâna. A mea se pierdu în strânsoarea lui imensă.

– Ce te aduce pe la noi? Charlie e bine?

– Da, foarte bine. Voiam să-l văd pe Jacob, nu l-am mai văzut de-o viaţă.

Ochii lui Jacob se luminară la auzul cuvintelor mele. Zâmbea atât de larg încât părea că o să-l doară obrajii.

– Rămâi la cină? Şi Billy era entuziasmat.

– Nu, ştii că trebuie să-l hrănesc şi pe Charlie.

– Îl sun acum, sugeră Billy. E mereu bine-venit.

Am râs ca să nu se vadă că aveam o senzaţie de neplăcere.

– Nu e ca şi cum nu o să mă mai vedeţi niciodată. Promit să revin în curând, atât de des că o să vă săturaţi de mine.

La urma urmei, dacă Jacob putea să-mi repare motocicleta, cineva tot trebuia să mă înveţe şi cum să merg pe ea.

Billy îmi răspunse chicotind.

– OK, poate data viitoare.

– Şi, ce vrei să facem, Bella? întrebă Jacob.

– Orice. Ce făceai când te-am întrerupt? Mă simţeam ciudat de confortabil aici. Nu era nimic care să-mi amintească de trecutul meu recent.

Jacob ezită.

– Mă duceam să lucrez la maşina mea, dar dacă tu vrei să facem altceva...

– Nu, e perfect! l-am întrerupt eu. Mi-ar plăcea să-ţi văd maşina.

– OK, spuse el, fără să fie prea convins. E în spate, în garaj.

„Aşa e mai bine“, am zis în sinea mea. I-am făcut lui Billy cu mâna.

– Ne vedem mai târziu.

Garajul nu se vedea din casă din cauza unui şir gros de copaci şi arbuşti. Şi nu reprezenta decât două barăci gata construite care fuseseră lipite, iar peretele dintre ele fusese dărâmat. Sub acest adăpost ridicat pe pietre de cale ferată, se afla ceva care mie se părea a fi un automobil complet. Cel puţin am recunoscut simbolul de pe grilaj.

– Ce fel de Volkswagen este? am întrebat eu.

– Este un Rabbit vechi din 1986, clasic.

– Şi cum merge?

– E aproape gata, spuse el vesel. Apoi vocea îi deveni mai serioasă. Tata s-a ţinut de promisiunea de astă-primăvară.

– Aha, am spus eu.

Părea că înţelege reţinerea mea legată de subiectul acesta. Am încercat să nu-mi aduc aminte de banchetul din luna mai. Jacob fusese mituit de tatăl lui cu bani şi piese de maşină pentru a transmite un mesaj acolo. Billy voia ca eu să stau la o distanţă considerabilă de cea mai importantă persoană din viaţa mea. S-a dovedit până la urmă că îngrijorarea lui nu a fost necesară. Eram mult prea în siguranţă în acel moment.

Dar voiam să văd ce puteam face în privinţa asta.

– Jacob, ce ştii despre motociclete? am întrebat eu.

El ridică din umeri.

– Ştiu ceva. Prietenul meu Embry are o motocicletă de teren. Mai lucrăm împreună la ea uneori. De ce?

– Ei bine... mi-am strâns buzele în timp ce m-am mai gândit. Nu eram sigură că-l pot convinge să păstreze secretul, dar nu aveam prea multe opţiuni. Am achiziţionat recent două motociclete şi nu sunt într-o starea prea bună. Mă întrebam dacă ai putea să le faci să meargă.

– Super. Părea chiar încântat de provocare. Faţa i se lumină. O să încerc.

Am ridicat un deget în semn de avertisment.

– Chestia e că, Charlie, am explicat eu, nu e de acord cu motocicletele. Sinceră să fiu, probabil că i-ar pocni o venă în cap dacă ar ști. Deci nu ai voie să-i spui lui Billy.

– Sigur, sigur. Jacob zâmbi. Înțeleg.

– Te plătesc, am continuat.

Se simți jignit.

– Nu. Vreau să te ajut. Nu poți să mă plătești.

– Bine... atunci ce zici de un târg? Inventam totul din mers, dar părea destul de rezonabil. Am nevoie doar de o motocicletă și în plus, o să am nevoie și de lecții. Deci ce zici de asta? Îți dau ție cealaltă motocicletă și apoi poți să mă înveți.

– Suu-uuper. Rosti cuvântul în două silabe.

– Stai puțin, ai dreptul să conduci? Când e ziua ta?

– Ai dat-o în bară, mă tachină el, îngustându-și ochii și prefăcându-se că-mi poartă pică. Am șaisprezece ani.

– Nu cred că asta te-ar fi oprit vreodată să conduci, am mormăit eu. Îmi pare rău că nu mai știu când e ziua ta.

– Nu-ți face griji. Și eu am uitat când e ziua ta. Câți ani ai, patruzeci?

Am izbucnit în râs.

– Pe aproape.

– Trebuie să facem o petrecere comună să ne revanșăm.

– Rămâne stabilită întâlnirea.

Ochii îi sclipiră la auzul acestor cuvinte.

Trebuia să-mi stăpânesc entuziasmul înainte să-i dau o idee greșită, doar că nu mă mai simțisem atât de relaxată și de veselă de multă vreme. De aceea era destul de greu să-mi controlez acest sentiment.

– Poate când o să fie motocicletele gata, acesta o să fie cadoul nostru pentru noi, am adăugat eu.

– S-a făcut. Când le aduci?

Mi-am mușcat buza rușinată.

– Le am acum în camionetă.

– Super. Părea să fie sincer.

– Billy are cum să ne vadă dacă le aducem aici?

Îmi făcu cu ochiul.

– O să ne strecurăm.

Am luat-o spre est, rămânând aproape de copaci când am trecut prin fața ferestrelor, prefăcându-ne că facem o plimbare nevinovată. Jacob descărcă motocicletele cu ușurință din camionetă, aducându-le una câte una în tufișurile unde mă ascundeam eu. Părea foarte ușor pentru el pentru că eu îmi aminteam că motocicletele erau mult, mult mai grele.

– Nu-s rele deloc, le lăudă Jacob în timp ce le împingea la adăpostul copacilor. Asta chiar va valora ceva după ce voi termina, e un Harley Sprint vechi.

– Atunci aceea e a ta.

– Ești sigură?

– Absolut.

– O să avem nevoie de ceva bani, totuși, spuse el încruntându-se în timp ce se uita la metalul înnegrit. Trebuie să economisim mai întâi pentru piese.

– Nici un *noi,* l-am contrazis eu. Dacă tot faci asta gratis, plătesc eu piesele.

– Știu și eu... mormăi el.

– Am ceva bani puși deoparte. Știi, fondul pentru facultate.

„Facultate pe naiba", am gândit în sinea mea. Nu era ca și cum aveam destui bani să merg undeva anume și, în plus, nu aveam nici o intenție să plec din Forks. Ce mai conta dacă luam ceva de acolo?

Jacob dădu din cap. Pentru el era perfect logic.

În timp ce ne furișam înapoi în garajul provizoriu, mi-am dat seama ce noroc aveam. Numai un adolescent ar fi fost de acord cu așa ceva: să ne dezamăgim părinții reparând autovehicule periculoase cu banii de facultate. Lui nu i se părea nimic greșit. Jacob era un dar căzut din cer.

6. PRIETENI

Era suficient să ascundem motocicletele în garajul lui Jacob. Scaunul cu rotile al lui Billy nu mergea pe terenul accidentat care separa garajul de casă.

Jacob începu imediat să dezmembreze motocicleta roşie, cea destinată mie. Deschise portiera pasagerului de la Rabbit ca să stau acolo, şi nu pe jos. Jacob pălăvrăgea bucuros în timp ce muncea, neavând nevoie decât de câteva impulsuri uşoare din partea mea pentru a continua conversaţia. Mă punea la curent cu ce se întâmpla în clasa a zecea, vorbind despre orele lui şi despre cei doi prieteni buni pe care îi avea.

– Quil şi Embry? l-am întrerupt eu. Ce nume ciudate!

Jacob chicoti.

– Al lui Quil e foarte vechi, iar Embry cred că este numele unui actor de telenovele. Nu pot să le spun nimic, totuşi. Sar la bătaie dacă te iei de numele lor, se aliază împotriva ta.

– Ce mai prieteni! Am ridicat o sprânceană.

– Nu, chiar sunt prieteni buni. Doar să nu te iei de numele lor.

Chiar în clipa aceea răsună un strigăt de la distanţă.

– Jacob? striga cineva.

– E Billy? am întrebat eu.

– Nu. Jacob plecă privirea şi părea că roşise sub pielea lui cafenie. Vorbeşti de lup, mormăi el, şi lupul la uşă.

– Jake? Eşti aici? Vocea care striga era mai aproape acum.

– Da! strigă Jacob şi oftă.

Am aşteptat în linişte până ce doi băieţi înalţi şi tuciurii au dat colţul şi au intrat în garaj.

Unul din ei era slab şi aproape la fel de înalt ca Jacob. Avea părul negru până la bărbie şi cărare pe mijloc, o parte fiind dată după urechea stângă pe când cealaltă era lăsată liberă. Băiatul mai scund era mai voinic. Tricoul alb i se mula pe corpul bine dezvoltat, lucru de care părea foarte mândru. Părul îi era tuns scurt, periuţă.

Ambii băieţi s-au blocat când m-au văzut. Băiatul mai slab se uita când la Jacob când la mine, în timp ce băiatul mai musculos se uita doar la mine cu un rânjet larg întins pe faţă.

– Salut, băieţi, îi salută Jacob cu jumătate de gură.

– Salut, Jake, spuse cel scund fără să-şi mute privirea de la mine. A trebuit să-i zâmbesc şi eu, atât de obraznic era rânjetul lui. Şi când am zâmbit, mi-a făcut cu ochiul.

– Salut.

– Quil, Embry, ea e prietena mea, Bella.

Quil şi Embry, tot nu ştiam care era Quil şi care era Embry, schimbară o privire cu subînţeles.

– Puştoaica lui Charlie, nu-i aşa? mă întrebă cel musculos întinzându-mi mâna.

– Aşa e, am confirmat eu, dând mâna cu el. Strânsoarea lui era fermă; parcă-şi încorda bicepsul.

– Eu sunt Quil Ateara, spuse el plin de sine, fără să-mi dea drumul la mână.

– Încântată de cunoştinţă, Quil.

– Bună, Bella. Eu sunt Embry, Embry Call, deşi probabil că ţi-ai dat deja seama de asta. Embry zâmbi timid şi îmi făcu cu mâna pe care o băgă apoi în buzunarul blugilor.

Am dat din cap.

– Şi eu mă bucur să te cunosc.

– Şi ce faceţi aici? întrebă Quil uitându-se încă la mine.

– Bella şi cu mine reparăm motocicletele astea, explică Jacob, deşi nu era chiar aşa. Dar *motociclete* păru să fie cuvântul magic. Ambii băieţi se duseră să vadă cu ce se ocupa Jacob, antrenându-l în discuţie cu întrebări din domeniu. Multe din cuvintele pe care le foloseau îmi erau necunoscute şi mi-am închipuit că trebuie să ai cromozomul Y să le poţi înţelege cu adevărat entuziasmul.

Erau încă antrenaţi în discuţii despre părţi şi piese de motocicletă când am decis că era timpul să mă întorc acasă înainte să-şi facă Charlie apariţia pe aici. M-am ridicat oftând de pe bancheta Rabbit-ului.

Jacob se uită la mine scuzându-se.

– Te plictisim, nu?

– Nu. Şi nu minţeam. *Mă simţeam chiar bine* – ce ciudat. Doar că trebuie să-i pregătesc cina lui Charlie.

– Aha, OK, atunci termin eu în seara asta să le dezmembrez şi să îmi dau seama ce ne mai trebuie înainte să începem să le reconstruim. Când mai vrei să mai lucrăm la ele?

– Pot să vin mâine? Duminicile erau pedeapsa existenţei mele. Nu aveam niciodată suficient de multe teme să mă ţină ocupată.

Quil îl ghionti pe Embry şi schimbară zâmbete cu subînţeles.

Jacob zâmbi încântat.

– Ar fi grozav!

– Dacă faci o listă, putem merge să cumpărăm piesele, am sugerat eu.

Jacob se întristă puţin.

– Încă nu sunt sigur că ar trebui să te las să plăteşti tu tot.

Am scuturat capul.

– Nici să nu te gândeşti. Eu finanţez proiectul ăsta. Tu trebuie doar să vii cu munca şi cu expertiza.

Embry îşi dădu ochii peste cap în direcţia lui Quil.

– Nu pare echitabil, spuse scuturând capul Jacob.

– Jacob, cât m-ar costa să le duc la un mecanic? am întrebat eu apăsat.

El zâmbi.

– OK, ne-am înţeles.

– Ca să nu mai vorbesc de lecţiile de condus, am adăugat eu.

Quil rânji larg la Embry şi îi şopti ceva ce nu am înţeles. Mâna lui Jacob se ridică brusc pentru a-l lovi pe Quil după cap.

– Gata, afară cu voi, mormăi el.

– Nu, serios, trebuie să plec, am protestat eu, îndreptându-mă spre uşă.

– Ne vedem mâine, Jacob.

Imediat ce am ieşit din raza lor vizuală, i-am auzit pe Quil şi Embry strigând în cor: „Uuuuu“!

Se auzi zgomotul unei încăierări scurte urmată de un „au“ şi un „hei!“.

– Dacă mai pune vreunul din voi piciorul mâine pe teritoriul meu... l-am auzit pe Jacob ameninţându-i. Vocea lui se auzea tot mai slab în timp ce mergeam printre copaci.

Am chicotit încet. La auzul sunetului ochii mi se făcură mari. Râdeam, râdeam cu adevărat şi nu era nimeni care să mă vadă. M-am simţit atât de uşoară şi am râs din nou, ca să prelungesc sentimentul.

Am ajuns acasă înaintea lui Charlie. Când a intrat, eu tocmai scoteam puiul prăjit din tigaie şi-l puneam peste o grămadă de şerveţele de hârtie.

– Bună, tată. I-am zâmbit.

Se vedea că era şocat şi că nu-şi poată controla expresia feţei.

– Bună, draga mea, spuse el nesigur. Te-ai distrat acasă la Jacob?

Am început să duc mâncarea la masă.

– Da, m-am distrat.

– Păi, asta-i bine. Era încă prudent.

– Şi ce-aţi făcut?

Acum era rândul meu să fiu prudentă.

– Am stat la el în garaj şi m-am uitat la el cum lucra. Ştiai că reconstruieşte un Volkswagen?

– Da, parcă mi-a zis Billy ceva despre asta.

Interogatoriul a fost întrerupt când Charlie a început să mestece, dar a continuat să-mi cerceteze faţa în timp ce mânca.

După cină, am umblat de colo-colo şi am făcut curat în bucătărie de două ori, după care mi-am făcut temele întârziind cât mai mult în camera din faţă, în timp ce Charlie se uita la un meci de hochei. Am aşteptat cât am putut, iar Charlie spuse într-un târziu că era târziu. Când eu nu am răspuns, el s-a ridicat, s-a întins şi a plecat, stingând lumina în urma lui. L-am urmat, fără prea multă tragere de inimă.

În timp ce urcam scările, am simţit cum starea bună – sentiment anormal pentru mine – pe care o avusesem după-amiază, mi se scurge din corp şi este înlocuită de o teamă greoaie; de-acum ştiam prin ce urma să trec.

Nu mai eram amorţită. Seara asta avea să fie, fără îndoială, la fel de îngrozitoare ca şi cea trecută. M-am întins pe pat şi m-am ghemuit pentru a mă pregăti de atac. Am închis strâns ochii şi... dintr-odată se făcu dimineaţă.

M-am uitat uluită la lumina palidă şi argintie ce venea dinspre fereastra mea.

Pentru prima oară de mai bine de patru luni, am dormit fără să visez. Fără să visez sau să ţip. Nu-mi dădeam seama care emoţie era mai puternică – uşurarea sau şocul.

Am rămas nemişcată în pat pentru o clipă, aşteptând să revină durerea sau măcar amorţeala. Am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu mă mai simţisem atât de odihnită de mult timp.

Nu aveam încredere că o să dureze. Era o margine alunecoasă şi primejdioasă cea pe care mă balansam şi nu lipsea mult ca să mă prăbuşesc. Dar faptul că mă uitam prin cameră şi

că vedeam totul atât de limpede – observând cât de curat era în jurul meu, ca şi cum nici nu aş fi locuit acolo – era periculos.

Mi-am îndepărtat gândul acela din minte şi, în timp ce mă îmbrăcam, am început să mă gândesc că azi urma să-l văd pe Jacob. Gândul acesta aproape că mă făcu să mă simt... plină de speranţă. Poate avea să fie la fel ca ieri. Poate nu va trebui să par interesată şi să dau din cap sau să zâmbesc la intervale regulate, aşa cum făceam cu toţi ceilalţi. Poate... deşi nu credeam totuşi că o să dureze. Nu credeam că va fi la fel – tot atât de uşor – ca ieri. Nu aveam de gând să mă expun unei dezamăgiri.

Charlie se purta prudent şi la micul dejun. Încerca să ascundă faptul că mă cerceta, ţinându-şi privirea în farfurie până când i se părea lui că nu mă uit.

– Ce planuri ai pe ziua de azi? întrebă el, uitându-se la o aţă care-i atârna de manşetă, ca şi cum răspunsul nu l-ar fi interesat prea tare.

– Mă duc iar pe la Jacob.

Dădu din cap fără să ridice privirea.

– Aha, spuse el.

– Te deranjează? m-am prefăcut eu îngrijorată. Aş putea sta...

Se uită la mine repede cu o expresie de panică.

– Nu, nu! Du-te. Oricum vine Harry pe la mine să ne uităm la un meci.

– Poate Harry ar putea să-l aducă şi pe Billy, am sugerat eu. Cu cât mai puţini martori cu atât mai bine.

– Bună idee.

Nu eram sigură dacă nu cumva meciul era doar un pretext ca să mă dea afară, dar părea destul de entuziasmat. Se îndreptă spre telefon, în timp ce eu mi-am pus haina de ploaie. M-am simţit cam prost cu carnetul de cecuri pitit în buzunar. Era un lucru pe care nu-l foloseam niciodată.

Afară turna cu găleata. A trebuit să conduc mai încet decât mi-aş fi dorit; abia dacă vedeam la câţiva metri în faţa camionetei. Dar am reuşit să ajung, prin străzile înnoroiate, acasă la Jacob. Înainte să apuc să opresc motorul, uşa din faţă se deschise şi Jacob veni în fugă cu o umbrelă mare şi neagră. O ţinu deasupra mea în timp ce am coborât din maşină.

– A sunat Charlie, a spus că vii încoace, explică Jacob rânjind.

Am afişat un zâmbet, fără efort, fără să solicit în mod conştient muşchii din jurul buzelor. Am simţit un sentiment ciudat de căldură în gât, în ciuda ploii reci ca gheaţa care-mi lovea obrajii.

– Salut, Jacob.

– Bună idee să-i sugerezi să-l invite pe Billy. Ridică mâna să batem palma.

A trebuit să mă întind foarte mult ca să bat palma cu el aşa că începu să râdă de mine.

Câteva minute mai târziu, trecu Harry să-l ia pe Billy. Jacob îmi arătă camera lui în timp ce aştepta să rămână nesupravegheat.

– Încotro, domnule Meşter-bun-la-toate? am întrebat eu imediat ce uşa se închise în spatele lui Billy.

Jacob scoase din buzunar o hârtie împăturită şi o netezi.

– O să trecem mai întâi pe la groapa de vechituri, poate avem noroc. S-ar putea să fie cam scump, mă avertiză el. Motocicletele alea o să aibă nevoie de mult ajutor înainte să funcţioneze din nou. Nu arătam suficient de îngrijorată, aşa că Jacob continuă.

– O să coste mai bine de o sută de dolari.

Mi-am scos carnetul de cecuri, mi-am făcut vânt cu el şi mi-am dat ochii peste cap ca să-i arăt că nu-mi făceam nici o grijă.

– Suntem acoperiţi.

Era o zi foarte ciudată. Mă simţeam bine. Chiar şi la groapa de vechituri, în ploaia torenţială, cu gleznele îngropate în

noroi. La început m-am gândit că era șocul de după pierderea amorțelii, dar apoi nu am fost mulțumită cu această explicație.

Am început să cred că starea mea bună se datora în mare parte lui Jacob. Nu era numai faptul că se bucura mereu să mă vadă sau că nu mă privea cu coada ochiului așteptând să fac vreun gest din pricina căruia să mă catalogheze drept nebună sau deprimată. Nu era nimic care să aibă vreo legătură cu mine.

Era Jacob însuși. Jacob era pur și simplu o persoană veșnic fericită și purta fericirea aceasta cu el ca pe o aură, împărțind-o cu toată lumea din jurul lui.

Nici când făcu un comentariu despre gaura din bord nu m-am panicat cum făceam de obicei.

– Ți s-a stricat casetofonul? întrebă el.

– Mda, am mințit eu.

Băgă degetul prin gaura rămasă.

– Cine l-a scos?

– Eu, am recunoscut.

Râse.

– Atunci poate ar fi mai bine să nu pui mâna prea mult pe motociclete.

– Nici o problemă.

Jacob fu de părere că într-adevăr am avut noroc la groapa de vechituri. Era foarte încântat de câteva piese de metal răsucit, înnegrite de ulei, pe care le găsise; eu eram doar impresionată că știa cum se cheamă fiecare.

De acolo am mers la magazinul de Piese Auto Checker din Hoquiam. Aveam mai mult de două ore de condus spre sud, cu camioneta mea, pe autostrada șerpuită, dar timpul trecea ușor cu Jacob alături. Am vorbit despre prietenii și școala lui, și m-am trezit punând întrebări pentru că mă interesa cu adevărat.

– Numai eu vorbesc, se plânse el după o poveste lungă despre Quil și despre scandalul pe care l-a provocat când a invitat-o în oraș pe prietena unui băiat solid din clasa a

douăsprezecea. E rândul tău. Ce se mai întâmplă prin Forks? Probabil că e mult mai interesant decât în La Push.

– Fals, am oftat eu. De fapt, nu se întâmplă nimic. Prietenii tăi sunt mult mai interesanţi decât ai mei. Îmi plac prietenii tăi. Quil e amuzant.

Se încruntă.

– Cred că şi Quil te place.

Am râs.

– E puţin cam mic pentru mine.

Jacob se încruntă şi mai tare.

– Nu e cu mult mai tânăr decât tine. Doar cu un an şi câteva luni.

Aveam o bănuială că deja nu mai vorbeam despre Quil. Mi-am păstrat tonul degajat, tachinându-l.

– Da, dar având în vedere diferenţa de maturitate dintre băieţi şi fete, nu cumva trebuie să socoteşti diferenţa în ani de câine? Cu cât înseamnă că sunt mai mare atunci, cu vreo doisprezece ani?

Râse, dându-şi ochii peste cap.

– Bine, dar dacă ai de gând să devii aşa pretenţioasă trebuie să pui la socoteală şi dimensiunea. Eşti aşa de mică încât trebuie să mai tai vreo zece ani din totalul tău.

– Un metru şaizeci şi patru este o dimensiune perfectă. Am pufnit. Nu e vina mea că eşti tu un ciudat.

Am continuat să ne tachinăm aşa până în Hoquiam, încă certându-ne în legătură cu formula corectă pentru a determina vârsta – am mai pierdut încă doi ani pentru că nu ştiam să schimb un cauciuc, dar am câştigat unul pentru că administram banii casei – până când am ajuns în Checker şi Jacob trebui să caute cu atenţie piesele de care aveam nevoie. Am găsit tot ce mai rămăsese pe listă şi Jacob era optimist în legătură cu planul nostru.

Până să ajungem în La Push aveam deja douăzeci şi trei de ani, iar el treizeci – era clar că punea la socoteală aptitudinile lui.

Încă nu uitasem motivul pentru care făceam asta. Şi, chiar dacă mă simţeam mai bine decât credeam că se poate, dorinţa mea iniţială nu dispăruse. Tot voiam să trădez. Era un lucru prostesc, dar chiar nu-mi păsa. Aveam de gând să fiu necugetată – atât cât se putea în Forks. Nu voiam să fiu singura persoană care să respecte o înţelegere care nu mai era valabilă. Doar că timpul pe care-l petreceam cu Jacob era mult mai plăcut decât m-aş fi aşteptat.

Billy nu se întorsese încă aşa că nu a trebuit să ne ascundem când descărcam ceea ce achiziţionaserăm în ziua aceea. Imediat ce totul a fost aşezat pe podeaua de plastic de lângă cutia de unelte a lui Jacob, acesta s-a pus imediat pe treabă, continuând să vorbească şi să râdă în timp ce degetele lui potriveau cu pricepere piesele de metal din faţa lui.

Priceperea mâinilor lui Jacob era fascinantă. Păreau prea mari pentru sarcinile delicate pe care le îndeplineau cu uşurinţă şi precizie. Părea aproape graţios în timp ce lucra. Nu se putea spune acelaşi lucru despre el când era în picioare; în acel moment, înălţimea şi picioarele mari îl făceau să fie aproape la fel de stângaci ca şi mine.

Quil şi Embry nu au trecut pe acolo, deci poate ameninţarea de ieri fusese luată în serios.

Ziua trecu prea repede. Afară se făcu întuneric mai curând decât m-aş fi aşteptat şi apoi l-am auzit pe Billy strigându-ne.

Am sărit să-l ajut pe Jacob să ascundă lucrurile, ezitând din cauză că nu eram sigură pe ce să pun mâna.

– Lasă, spuse el. Mă ocup eu de asta mai târziu.

– Să nu uiţi să-ţi faci temele sau altceva, am spus eu simţindu-mă puţin vinovată. Nu voiam să aibă probleme din pricina mea.

– Bella?

Am tresărit amândoi când vocea familiară a lui Charlie răsună printre copaci, părând mai aproape decât casa.

– La naiba, am mormăit eu. Venim acum! Am strigat eu.

– Hai să mergem. Jacob zâmbi, bucurându-se de pericol. Stinse brusc lumina şi, pentru o clipă, nu am mai văzut absolut nimic. Jacob mă apucă de mână şi mă trase afară din garaj printre copaci, picioarele lui găsind cu uşurinţă cărarea cunoscută. Mâna îi era aspră şi foarte caldă.

Deşi mergeam pe cărare, ne împiedicam amândoi în întuneric. Aşa că râdeam amândoi. Apoi am văzut casa. Nu râdeam din tot sufletul; râdeam uşor şi superficial, dar era plăcut. Eram sigură că nu avea să observe că eram neliniştită. Nu eram obişnuită să râd şi-mi părea bine şi rău în acelaşi timp.

Charlie stătea în pridvorul mic din spate şi Billy stătea în pragul din spatele lui.

– Salut, tată, am spus amândoi în acelaşi timp, lucru care ne făcu să izbucnim iar în râs.

Charlie se holba la mine cu nişte ochi mari, apoi îşi aruncă privirea către mâna lui Jacob care o ţinea pe a mea.

– Billy ne-a invitat la cină, spuse Charlie pe un ton absent.

– Reţeta mea super secretă de spaghete. Predată din generaţie în generaţie, spuse Billy solemn.

Jacob pufni.

– Nu cred că Ragu[1] există de atâta vreme.

Casa era plină. Harry Clearwater era şi el acolo cu familia, soţia lui, Sue, pe care mi-o aminteam vag din verile petrecute în copilărie în Forks şi cei doi copii. Leah era ca şi mine în clasa a douăsprezecea, dar era cu un an mai mare. Era de o frumuseţe exotică – avea pielea arămie, părul negru strălucitor, genele perfect curbate. Vorbea la telefonul lui Billy când am intrat şi nu l-a lăsat din mână nici o clipă. Seth avea paisprezece ani; asculta fiecare cuvânt al lui Jacob plin de admiraţie.

Eram prea mulţi ca să încăpem la masa din bucătărie, aşa că Charlie şi Harry au adus scaunele afară în curte şi am mâncat spaghete cu farfuriile în poală în lumina slabă care venea prin uşa deschisă. Bărbaţii vorbeau de meci, iar Harry şi Charlie făcea planuri de pescuit. Sue îşi tachina soţul în legătură cu

colesterolul ridicat și încerca fără succes să-l convingă să mănânce și niște salată. Jacob vorbea mai ales cu mine și cu Seth, care îl întrerupea ori de câte ori Jacob părea să uite de el. Charlie se uita la mine încântat, dar precaut, încercând să fie discret.

Era o atmosferă zgomotoasă și derutantă; toată lumea vorbea în același timp și râsetele de la o glumă o întrerupeau pe următoarea. Nu trebuia să vorbesc des, dar zâmbeam mult și asta numai pentru că așa simțeam.

Nu voiam să plec.

Eram totuși în Washington, iar ploaia întrerupse petrecerea; sufrageria lui Billy era mult prea mică pentru a ne putea aduna acolo. Harry îl adusese pe Charlie aici așa că am mers amândoi acasă cu camioneta mea. M-a întrebat cum mi-am petrecut ziua, iar eu am spus în mare parte adevărul, că am fost cu Jacob să căutăm piese și apoi m-am uitat la el cum lucra în garaj.

– Crezi că mai vii în curând pe la el? mă întrebă el încercând să pară relaxat.

– Mâine după școală, am recunoscut eu. O să-mi fac temele pentru școală, nu-ți face griji.

– Așa să faci, îmi ordonă el, încercând să-și ascundă încântarea.

Am început să am emoții când am ajuns acasă. Nu voiam să mă duc sus. Căldura pe care o simțisem în prezența lui Jacob se evapora și, în absența lui, panica se amplifica. Eram sigură că nu aveam să mă bucur de două nopți liniștite la rând.

Am mai amânat culcarea și mi-am verificat e-mail-ul; aveam un mesaj nou de la Renèe.

Îmi scrisese despre ziua ei, despre cercul de lectură care îi umplea timpul în locul meditațiilor la care tocmai renunțase, că săptămâna aceasta înlocuise pe cineva la clasa a doua, lipsind de la grădiniță. Îmi scrisese că lui Phil îi plăcea la nebunie noua lui

[1] Ragu – specialitate de sos italian apărut pe piață în anul 1937 (n.tr.)

slujbă de antrenor și că plănuiau o a doua lună de miere la Disney World.

Am observat că ceea ce-mi scrisese avea mai degrabă formă de jurnal decât de scrisoare. M-au cuprins remușcările. Ce fel de fiică mai eram și eu!

I-am răspuns, comentând fiecare veste din scrisoarea ei, dându-i și informații despre mine, descriind petrecerea cu spaghete de la Billy și cât de impresionată și ușor invidioasă am fost uitându-mă cum Jacob construia lucruri utile din bucăți mici de metal. Nu am făcut nici o referire la faptul că scrisoarea aceasta va fi diferită de cele pe care i le trimisesem în ultimele luni. Abia dacă-mi aminteam ce-i scrisesem săptămâna trecută, dar eram sigură că nu fusesem foarte cordială. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai vinovată. Cred că am îngrijorat-o serios.

Am stat până târziu să termin mai multe teme decât era necesar. Dar nici oboseala și nici timpul petrecut cu Jacob – în care fusesem fericită într-un mod superficial – nu reușiră să țină visul la distanță două nopți la rând.

M-am trezit tremurând, strigătul fiindu-mi înnăbușit de pernă.

Am stat întinsă în pat încercând să alung visul, în timp ce lumina slabă de dimineață își făcea loc prin ceața de afară. Noaptea trecută fusese altfel și am început să mă gândesc la lucrul acesta.

Noaptea trecută nu fusesem singură în pădure. Mai era acolo și Sam Uley, bărbatul care mă ridicase de pe jos din pădure, în noaptea aceea de care nu suportam să-mi amintesc. Era o modificare ciudată și neașteptată. Ochii întunecați ai bărbatului fuseseră surprinzător de neprietenoși; citisem în privirea lui că era deținătorul unui secret pe care nu voia să-l împărtășească. Îl văzusem de mai multe ori; dincolo de panica obișnuită, mă simțeam neliniștită cu el acolo. Și asta poate pentru că, atunci când nu mă uitam cu coada ochiului, forma

lui părea să tremure şi să se schimbe. Cu toate acestea, nu făcea nimic altceva decât să stea şi să se uite. Cu excepţia momentului când ne-am întâlnit, nu se oferi să mă ajute.

Charlie se holbă la mine la micul dejun, iar eu am încercat să-l ignor. Ce altceva puteam face? Nu mă puteam aştepta să nu-şi facă griji. Vor mai trece săptămâni întregi până să înceteze să se uite la mine aşteptând să se întoarcă monstrul, iar eu trebuia doar să încerc să nu mă mai enervez. Nu mă puteam considera vindecată după numai două zile.

La şcoală lucrurile stăteau cu totul altfel decât acasă. Acum că eram şi eu atentă la lecţii, era clar că nimeni nu se uita la mine.

Mi-am amintit prima mea zi la Liceul din Forks, cu câtă disperare îmi doream să mă fac gri şi să dispar în cimentul ud al trotuarului ca un cameleon imens. Se pare că un an mai târziu mi se îndeplinea dorinţa.

Era ca şi cum n-aş fi fost acolo. Chiar şi privirea profesorilor trecea peste locul meu ca şi cum ar fi fost gol.

Am ascultat multe discuţii în timpul dimineţii, auzind din nou vocile oamenilor din jurul meu. Am încercat să înţeleg despre ce era vorba, dar conversaţiile erau mult prea disparate aşa că am lăsat-o baltă.

Jessica nu se uită la mine când m-am aşezat lângă ea la matematică.

– Bună, Jess, am spus eu cu o nonşalanţă prefăcută. Cum ai petrecut sfârşitul de săptămână?

Mă privi suspicioasă. Oare mai era supărată? Sau pur şi simplu nu avea răbdare să stea de vorbă cu o nebună?

– Super, spuse ea întorcându-se la cartea în care se uita.

– Asta-i bine, am mormăit eu.

Expresia primire rece părea să aibă şi un adevăr literal. Deşi simţeam aerul cald suflând din ventilatoare, tot îmi era frig. Mi-am luat jacheta de pe spătarul scaunului şi am pus-o la loc pe mine.

Am ieşit mai târziu de la a patra oră. Masa la care stăteam de obicei la prânz era deja ocupată. Erau acolo Mike, Jessica şi Angela, Conner, Tyler, Eric şi Lauren. Katie Webber, care locuia aproape de mine, stătea cu Eric, iar lângă ea era Austin Marks, fratele mai mare al băiatului cu motocicletele. M-am întrebat de cât timp stăteau aşa, nefiind în stare să-mi amintesc dacă era prima zi sau era un obicei.

Începusem să fiu supărată pe mine. Parcă fusesem împachetată în vid semestrul trecut.

Nu se uită nimeni la mine când m-am aşezat lângă Mike, deşi scaunul scârţâi strident pe linoleum când l-am tras în spate.

Am încercat să-mi dau seama despre ce vorbeau.

Mike şi Conner vorbeau despre sport aşa că am renunţat imediat să mai ascult.

– Unde-i Ben azi? o întreba Lauren pe Angela. Am ciulit urechile interesată. M-am întrebat dacă asta însemna că Ben şi Angela erau încă împreună.

Abia dacă am recunoscut-o pe Lauren. Îşi tunsese tot părul ei blond şi mătăsos, având acum o tunsoare atât de scurtă încât era rasă la ceafă ca un băiat. Ce ciudăţenie! Mi-aş fi dorit să ştiu de ce făcuse asta. Oare i se prinsese gumă de mestecat în păr? Sau poate că o prinseseră toţi oamenii cu care se purta ea urât de obicei în spatele sălii de gimnastică şi o sluţiseră? Am decis să nu o mai judec în funcţie de părerea pe care mi-o făcusem despre ea. Putea foarte bine să fie acum o persoană drăguţă.

– Pe Ben îl doare burta, spuse Angela cu o voce calmă şi liniştită. Să sperăm că nu-l ţine mai mult de o zi. Îi era foarte rău aseară.

Şi Angela îşi schimbase coafura. Părul îi mai crescuse.

– Ce-aţi făcut voi doi în weekendul ăsta? întrebă Jessica fără să pară prea interesată. Pariez că era doar o scuză ca să înceapă să povestească despre ea. Mă întrebam dacă va începe să vorbească despre Port Angeles de faţă cu mine. Oare eram chiar

atât de invizibilă încât nimeni nu s-ar fi jenat să vorbească despre mine în prezența mea?

– Aveam de gând să mergem la un picnic sâmbătă, dar... ne-am răzgândit, spuse Angela. Vocea Angelei avea un ton care-mi atrase atenția.

Pentru Jess nu era însă nimic neobișnuit în tonul ei.

– Păcat, spuse ea, gata să înceapă să povestească. Dar nu eram singura care era atentă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lauren curioasă.

– Păi, spuse Angela mai șovăielnică decât de obicei, deși era mereu rezervată, am mers cu mașina spre nord, aproape de izvoarele termale, este un loc bun cam la un kilometru și jumătate pe cărare. Dar când eram la jumătatea drumului... am văzut ceva.

– Ați văzut ceva? Ce? Lauren își încruntă sprâncenele palide. Până și Jessica părea să fie atentă acum.

– Nu știu, spuse Angela. Credem că era un urs. Era negru, oricum, dar părea... prea mare.

Lauren pufni.

– Oh, nu începe și tu! Își dădu ochii peste cap ironică și am decis că nu trebuia să-i fi acordat încredere. Era clar că personalitatea nu i se schimbase odată cu pieptănătura. Și Tyler a încercat să-mi vândă gogoașa asta săptămâna trecută.

– Nu ai cum să vezi urși așa de aproape de stațiune, spuse Jessica fiind de partea lui Lauren.

– Pe bune, protestă Angela încet. Chiar l-am văzut.

Lauren chicoti pe seama ei. Mike încă vorbea cu Conner și nu era atent la discuția fetelor.

– Angela are dreptate, am intervenit eu nerăbdătoare. A fost un drumeț sâmbătă la magazin care a văzut și el ursul. A spus că era imens și negru, îl văzuse chiar la ieșirea din oraș, nu-i așa Mike?

Urmă un moment de liniște. Toți cei de la masă își întoarseră ochii să se uite șocați la mine. Fata cea nouă, Katie, avea

gura deschisă ca şi cum ar fi fost martora unei explozii. Nimeni nu se mişca.

– Mike? am mormăit eu înspăimântată. Îl mai ţii minte pe tipul care povestea despre urs?

– S-sigur, se bâlbâi Mike după o clipă. Nu ştiam de ce se uita la mine atât de ciudat. Doar vorbeam cu el la serviciu! Aşa credeam...

Mike îşi reveni.

– Da, era un tip care a spus că a văzut un urs mare şi negru chiar în capătul cărării – mai mare decât un urs cenuşiu, confirmă el.

– Hmm! Lauren se întoarse înţepată spre Jessica şi schimbă subiectul.

– Ai mai primit vreo veste de la USC? întrebă ea.

Toată lumea se uită în altă parte cu excepţia lui Mike şi a Angelei. Angela îmi zâmbi discret, iar eu m-am grăbit să-i răspund la zâmbet.

– Şi tu ce-ai făcut în weekend, Bella? mă întrebă Mike curios, dar ciudat de prudent.

În afară de Lauren se uitară toţi la mine aşteptând răspunsul meu.

– Vineri seară am fost cu Jessica la un film în Port Angeles. Apoi am petrecut sâmbăta după amiază şi cam toată duminica în La Push.

Toţi se uitară la Jessica şi apoi iar la mine. Jess părea enervată. Mă întreb dacă nu voia ca nimeni să nu ştie că a ieşit cu mine sau dacă ar fi preferat să povestească ea.

– Şi ce film aţi văzut? întrebă Mike începând să zâmbească.

– Punct mort – cel cu monştri. Am rânjit încurajatoare. Poate că mai puteam repara unele dintre stricăciunile făcute în lunile în care fusesem eu un monstru.

– Am auzit că a fost înfricoşător. Ţie cum ţi s-a părut? Mike era nerăbdător să continue conversaţia.

– Bella a fost aşa de speriată, că nu a mai suportat să vadă finalul, interveni Jessica zâmbind ironic.

Am dat din cap, încercând să las impresia că aş fi ruşinată.

– A fost destul de înspăimântător.

Mike mi-a pus întrebări cât timp a durat prânzul. Rând pe rând ceilalţi au reuşit să reia subiectele despre care vorbeau, deşi se uitau destul de des la mine. Angela vorbea în mare parte cu Mike şi cu mine şi, când m-am ridicat să-mi duc tava, a venit cu mine.

– Mulţumesc, spuse ea încet când ne-am îndepărtat de masă.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai susţinut.

– Cu plăcere.

Se uita îngrijorată la mine, dar nu ca şi cum aş fi luat-o-razna.

– Te simţi bine?

De asta am preferat-o pe Jessica, şi nu pe Angela pentru ieşirea la film ca între fete, deşi îmi plăcea mult mai mult de Angela. Angela era mai perceptivă.

– Nu chiar, am recunoscut eu. Dar mă simt puţin mai bine.

– Mă bucur, spuse ea. Mi-a fost dor de tine.

Chiar atunci trecură pe lângă noi Lauren şi Jessica, şi am auzit-o pe Lauren şoptind cu voce tare:

– Oh, minunat. S-a întors Bella.

Angela îşi dădu ochii peste cap în direcţia lor şi mă încurajă cu un zâmbet.

Am oftat. Era ca şi cum aş fi luat-o de la capăt.

– În cât e azi? m-am întrebat eu brusc.

– Nouăsprezece ianuarie.

– Hmm!

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Angela.

– Ieri am împlinit un an de când am venit aici, am spus eu pe un ton meditativ.

– Nu s-a schimbat mare lucru, murmură Angela uitându-se după Lauren şi Jessica.

– Ştiu, am aprobat-o eu. Tocmai mă gândeam la acelaşi lucru.

7. REPETIȚIA

Nu eram sigură ce naiba făceam aici.

Încercam să mă arunc iarăşi în amorțeala de monstru? Devenisem masochistă, căpătasem un gust pentru tortură? Ar fi trebuit să mă duc direct în La Push. Mă simțeam mult, mult mai sănătoasă în preajma lui Jacob. *Ce făceam acum* nu era un lucru sănătos.

Dar am continuat să conduc maşina încet pe cărarea năpădită de iarbă, luând curba printre copacii care alcătuiau o arcadă deasupra mea, ca şi cum aş fi trecut printr-un tunel verde şi viu. Îmi tremurau mâinile aşa că am strâns şi mai tare volanul.

Ştiam că principalul motiv pentru care făceam asta era coşmarul; acum că eram cu adevărat trează, grozăvia din vis îmi stătea pe creier, mă mânca pe dinăuntru, eram ca un câine care-şi face griji pentru un os.

Era ceva de neatins, ceva imposibil... dar *el* era acolo, undeva.

Celălalt motiv era sentimentul ciudat pe care îl avusesem azi la şcoală că anumite lucruri se repetă, coincidența datei. Aveam sentimentul că o luam de la capăt şi poate că aşa s-ar fi petrecut

prima mea zi dacă aş fi fost cu adevărat cea mai neobişnuită persoană de la cantină din după-amiaza asta.

Cuvintele îmi trecură prin cap lipsite de intonaţie, ca şi cum mai degrabă le-aş fi citit decât le-aş fi auzit:

„Va fi ca şi cum nu aş fi existat niciodată".

Mă minţeam singură, găsind doar două motive pentru venirea mea aici. Nu voiam să recunosc motivul cel mai puternic pentru că nu fusese rostit nici măcar în gând.

Adevărul era că voiam să-i aud vocea din nou, aşa cum o auzisem în mirajul ciudat de vineri seară. Din acel moment scurt, când vocea lui a venit din altă parte decât din memoria mea conştientă, când vocea lui se auzea perfect şi era dulce ca mierea de albine, şi nu provenea din amintirile mele, am fost în stare să-mi amintesc fără să mai simt durere. Nu durase mult; apoi durerea mă cuprinsese din nou, aşa cum ştiam că se va întâmpla în urma acestei rătăciri prosteşti. Dar momentele acelea preţioase în care îl puteam auzi iarăşi reprezentau o atracţie irezistibilă. Trebuia să găsesc o cale să repet experienţa... sau poate cuvântul potrivit ar fi *episodul*.

Speram ca senzaţia de *déjà-vu* să fie soluţia. Aşa că mă duceam la el acasă, un loc în care nu mai fusesem de la petrecerea nefericită de ziua mea, care avusese loc cu atâtea luni în urmă.

Vegetaţia groasă, aproape ca de junglă, se târa uşor pe lângă ferestrele maşinii. Drumul era şerpuit. Am început să merg mai repede, enervându-mă. De când conduceam? Nu ar fi trebuit să ajung deja? Cărarea era acoperită de iarbă încât nu se mai zărea.

Dacă nu reuşeam să găsesc casa? m-am cutremurat eu. Dacă nu mai era nici o dovadă materială...?

Apoi am zărit golul pe care-l căutam între copaci, doar că acum nu mai era atât de vizibil. În locurile acestea, vegetaţia nu aştepta mult până să ocupe orice petic de pământ lăsat neîngrijit. Ferigile înalte se infiltraseră pe păşunea din jurul casei, înghesuindu-se pe trunchiurile cedrilor şi chiar pe verandă ca şi

cum peluza fusese inundată de valuri verzi și bogate, înalte până la talie.

Casa *era* într-adevăr acolo, dar nu mai era aceeași. Deși nu se schimbase nimic pe din afară, pustietatea urla din ferestrele negre. Era înfricoșător. Pentru prima dată de când văzusem această casă frumoasă, îmi părea un refugiu potrivit pentru vampiri.

Am frânat, uitându-mă în altă parte. Îmi era frică să merg mai departe.

Dar nu se întâmpla nimic. Nu se auzea nici o voce în capul meu.

Așa că am lăsat motorul pornit și am sărit afară, în marea de ferigi. Poate dacă mergeam mai departe ca și vinerea trecută...

M-am apropiat încet de locul pustiu și gol, camioneta mea scoțând un huruit încurajator în spatele meu. Când am ajuns la scările verandei m-am oprit, pentru că nu era nimic acolo. Nu rămăsese nici un indiciu al prezenței lor... al prezenței lui. Casa era aici din punct de vedere fizic, dar asta nu însemna prea mult. Realitatea ei materială nu contracara grozăvia coșmarurilor.

Nu m-am apropiat mai tare. Nu voiam să mă uit pe ferestre. Nu știam ce mi-ar fi mai greu să văd. M-ar fi durut cu siguranță dacă aș fi văzut camerele pustii. Era ca la înmormântarea bunicii mele când mama insistase să stau afară la priveghi. Spusese că nu aveam de ce să o văd pe bunica în felul acela și că trebuia să mi-o amintesc cum era în viață.

Dar nu ar fi fost mai rău dacă ar fi fost totul neschimbat? Dacă aș fi văzut canapelele în același loc în care erau și ultima oară, tablourile pe pereți sau, și mai rău, pianul pe platforma joasă? Ar fi urmat dispariția cu totul a casei, conștientizarea faptului că nu mai era nici o posesiune fizică ce îi lega în vreun fel de locul acesta.

M-am întors cu spatele la pustietate și am pornit în grabă la camionetă. Aproape că alergam. Eram nerăbdătoare să plec, să mă întorc în lumea celor vii. Mă simțeam îngrozitor de pustiită și voiam să-l văd pe Jacob. Poate începeam să sufăr de o nouă

boală, o nouă dependență, cum era înainte amorțeala. Nu-mi păsa. Am condus camioneta la viteza ei maximă în timp ce goneam spre alinare.

Jacob mă aștepta. Pieptul meu începu să se relaxeze imediat ce l-am văzut, permițându-mi să respir mai ușor.

– Bună, Bella, strigă el.

Am zâmbit ușurată.

– Bună, Jacob. I-am făcut cu mâna lui Billy, care se uita pe fereastră.

– Hai să ne apucăm de treabă, spuse Jacob încet, dar entuziasmat.

Am reușit oarecum să râd.

– Ești sigur că nu te-ai săturat încă de mine? am întrebat eu. Probabil că începuse să se mire văzând cât de mult îmi doream să fiu în preajma lui.

Jacob mă conduse pe lângă casă, spre garaj.

– Nu. Nu încă.

– Te rog să mă anunți când încep să te calc pe nervi. Nu vreau să fiu o pacoste.

– OK, râse el răgușit. N-aș paria totuși pe asta.

Când am intrat în garaj am fost șocată să văd motocicleta roșie în picioare, arătând ca o motocicletă, și nu ca un morman de piese zimțate de metal.

– Jake, ești uimitor, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

El râse din nou.

– Devin obsedat când am un proiect de terminat. El ridică din umeri. Dacă aș avea ceva în cap, poate aș mai amâna un pic.

– De ce?

Plecă privirea, tăcând atât de mult încât m-am întrebat dacă îmi auzise întrebarea. Într-un târziu, mă întrebă:

– Bella, dacă ți-aș spune că nu aș putea să repar motocicletele, ce-ai zice?

Nici eu nu am răspuns imediat, iar el ridică privirea să-mi vadă expresia feței.

– Aş spune... ce păcat, dar pariez că am găsi altceva de făcut. Dacă am fi cu adevărat disperaţi, ne-am face chiar şi temele.

Jacob zâmbi şi-şi relaxă umerii. Se aşeză lângă motocicletă şi luă o cheie în mână.

– Deci crezi că o să mai treci pe aici după ce termin?

– La asta te refereai? am spus eu scuturându-mi capul. Recunosc că profit într-adevăr de talentele tale de mecanic prost plătite. Dar atâta timp cât o să mă laşi, o să fiu aici.

– Speri să-l vezi pe Quil din nou? mă tachină el.

– M-ai prins.

Chicoti.

– Chiar îţi place să-ţi petreci timpul cu mine? mă întrebă el uimit.

– Foarte, foarte mult. Şi am să ţi-o dovedesc. Mâine sunt la serviciu, dar miercuri o să facem ceva care nu are legătură cu mecanica.

– Cum ar fi?

– Habar n-am. Putem să mergem la mine acasă ca să nu fii tentat să fii obsedat de muncă. Ai putea să-ţi aduci lecţiile cu care sigur ai rămas în urmă ca şi mine de altfel.

– Ar fi o idee bună să aduc temele. Se strâmbă, iar eu m-am întrebat cam la câte renunţa ca să petreacă timpul cu mine.

– Da, am aprobat eu. Va trebui să mai fim şi silitori din când în când, altfel Billy şi Charlie nu o să mai fie atât de îmgăduitori cu noi. Am făcut un gest prin care arătam că mă refer la noi doi ca la o entitate. Îi plăcu, pentru că zâmbi.

– Deci ne facem temele împreună o dată pe săptămână? propuse el.

– Hai mai bine de două ori, am sugerat eu gândindu-mă la grămada de teme pe care tocmai le primisem azi.

Oftă din greu. Apoi se întinse peste cutia cu unelte să ia o pungă de hârtie din care scoase două cutii de suc. Deschise una şi mi-o dădu. O deschise şi pe a doua şi o ridică ceremonios.

– Pentru elevii care-şi dau silinţa, toastă el. De două ori pe săptămână.

– Şi pentru lipsa de chibzuinţă în restul timpului, am subliniat eu.

Zâmbi şi-şi atinse cutia de a mea.

Am ajuns acasă mai târziu decât plănuisem şi am văzut că Charlie comandase pizza în loc să mă aştepte. Nu m-a lăsat să-mi cer scuze.

– Nu mă deranjează, mă asigură el. Oricum meriţi o pauză după atâta gătit.

Ştiam că se simţea uşurat pentru că mă purtam din nou ca un om normal.

Mi-am verificat e-mail-ul înainte să mă apuc de teme şi aveam unul lung de la Renèe. Se bucura în mod exagerat de fiecare detaliu pe care i-l dădusem, aşa că i-am mai trimis încă unul cu o descriere minuţioasă despre cum mi-am petrecut ziua. Îi povesteam totul mai puţin despre motociclete. Până şi zănatica de Renèe s-ar fi speriat de aşa ceva.

Ziua de marţi la şcoală avu suişuri şi coborâşuri. Angela şi Mike păreau gata să mă primească înapoi cu braţele deschise şi să treacă prieteneşte cu vederea peste cele câteva luni de comportament aberant. Jess era mai reţinută. Mă întrebam dacă aveam nevoie de o scuză oficială, în scris, pentru comportamentul meu din Port Angeles.

Mike a fost vesel şi vorbăreţ la serviciu. Mi-am dat seama că puteam să zâmbesc şi să râd cu el, deşi nu era la fel de uşor cum era cu Jacob. Păru destul de inofensiv, până la ora de plecare.

Mike puse semnul „închis“ în geam, în timp ce eu îmi împătuream vesta şi o puneam sub tejghea.

– A fost distractiv în seara asta, spuse el bucuros.

– Mda, am încuviinţat eu, deşi aş fi preferat să-mi petrec după-amiaza în garaj.

– Păcat că a trebuit să pleci prea devreme de la film săptămâna trecută.

Eram puţin derutată de schimbarea bruscă a subiectului. Am ridicat din umeri.

– Presupun că nu sunt decât o laşă.

– Ce vreau să spun este că ar trebui să mergi la un film mai bun, la ceva ce ţi-ar plăcea, explică el.

– Oh, am mormăit eu încă derutată.

– Cum ar fi de exemplu sâmbăta asta. Cu mine. Am putea să mergem să vedem ceva care să nu fie deloc înspăimântător.

Mi-am muşcat buza.

Nu voiam să stric relaţiile cu Mike, nu acum când era unul dintre puţinii oameni care erau gata să mă ierte pentru perioada în care fusesem nebună. Ca şi cum anul trecut nu ar fi existat. Mi-ar fi plăcut să mă pot scuza că ies cu Jessica de data asta.

– Ca o întâlnire? am întrebat eu. Sinceritatea era probabil cea mai bună politică în momentul de faţă. Să termin odată cu asta.

Îmi studie tonul vocii.

– Dacă vrei. Dar nu trebuie să fie neapărat aşa.

– Nu îmi dau întâlniri, am spus eu încet dându-mi seama cât de adevărat era. Lumea întreagă părea foarte distantă.

– Doar ca prieteni? sugeră el. Ochii lui albaştri senini nu mai erau la fel de entuziasmaţi acum. Speram că îşi dorea cu adevărat să fim totuşi prieteni.

– Ar fi distractiv. Dar am deja planuri pentru vinerea asta. Rămâne pe săptămâna viitoare?

– Ce planuri ai? întrebă el mai puţin relaxat decât voia să pară.

– Teme. Am... plănuit o sesiune de studiu cu un prieten.

– Oh! OK. Poate săptămâna viitoare.

Mă conduse la maşină mai puţin entuziasmat decât înainte. Îmi amintea atât de clar de primele mele luni în Forks.

Ajunsesem la capătul cercului, iar acum totul părea plictisitor, lipsit de interes.

În seara următoare, Charlie nu păru nici pe de parte surprins să ne vadă pe mine şi pe Jacob întinşi pe podeaua din sufragerie cu manualele răsfirate în jurul nostru, aşa că am presupus că el şi Billy discutaseră despre noi.

– Salut, copii, spuse el privind spre bucătărie. Mirosul de lasagna pe care o pregătisem toată după-amiaza, în timp ce Jacob se uita cum gătesc gustând din când în când, plutea până în hol; eram cuminte şi încercam să mă revanşez pentru toată pizza pe care o mâncase din cauză că nu gătisem.

Jacob a rămas la cină şi a luat o porţie şi pentru Billy. Morocănos, a mai adăugat încă un an vârstei mele negociabile pentru că găteam bine.

Vineri am fost la garaj, iar sâmbăta, după ce am terminat serviciul la magazin, am făcut iar teme. Charlie era destul de sigur de sănătatea mea mintală ca să petreacă o zi la pescuit cu Harry. Când s-a întors terminaserăm temele – şi ne simţeam foarte silitori şi maturi – şi ne uitam pe Discovery la *Constructorii de motociclete.*

– Ar cam trebui să plec, oftă Jacob. E mai târziu decât am crezut.

– OK, bine, am mormăit eu. Te duc acasă.

Râse când văzu că nu prea voiam şi păru să-i fie pe plac.

– De mâine, ne apucăm iar de muncă, am spus eu de îndată ce eram în camionetă la loc sigur. La ce oră vrei să vin?

Am simţit un entuziasm inexplicabil în zâmbetul cu care-mi răspunse.

– Te sun eu mai întâi, OK?

– Sigur. M-am întrebat ce punea la cale. Zâmbi cu toată gura.

A doua zi dimineaţă am făcut curat în casă în timp ce aşteptam să sune Jacob şi încercam să înlătur amintirea celui mai recent coşmar. Decorul se schimbase. Azi-noapte rătăcisem

printr-o mare largă de ferigi presărată cu brazi uriași. Nu mai era nimic altceva acolo, iar eu eram pierdută, rătăcind singură și fără țintă. Îmi venea să-mi dau două palme pentru drumul pe care-l făcusem prostește săptămâna trecută. Am îndepărtat visul din minte, sperând că va sta încuiat undeva și nu va mai evada de acolo.

Charlie era afară și spăla mașina de poliție, așa că atunci când sună telefonul am scăpat peria de toaletă și am alergat la etaj să răspund.

– Alo? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

– Bella, spuse Jacob pe un ton formal și ciudat.

– Bună, Jake.

– Cred că... avem o *întâlnire*, spuse el pe un ton plin de subînțelesuri.

Mi-a luat o clipă să mă prind.

– Sunt gata? Nu pot să cred!

Vestea picase la fix. Aveam nevoie de ceva care să mă facă să uit de coșmaruri.

– Chiar merg.

– Jacob, ești cea mai talentată și mai minunată persoană pe care o cunosc. Mai primești zece ani pentru asta.

– Mișto! Acum sunt între două vârste.

Am râs.

– Vin imediat!

Am aruncat instrumentele de curățare sub chiuveta din baie și mi-am luat jacheta.

– Te duci la Jake, spuse Charlie când am trecut pe lângă el. Nu era chiar o întrebare.

– Da, am răspuns eu în timp ce săream în camionetă.

– Trec pe la secție mai târziu, strigă Charlie după mine.

– OK, am strigat pornind motorul.

Charlie a mai spus ceva, dar nu l-am auzit clar din cauza motorului. Părea ceva de genul „Unde arde?“

Am parcat camioneta într-o parte a casei familiei Black, aproape de copaci, ca să ne vină mai uşor să strecurăm motocicletele afară. Când am coborât, o pată de culoare îmi atrase atenţia – sub un molid care nu se vedea din casă, se aflau două motociclete lucioase, una roşie şi una neagră. Jacob era pregătit. În jurul mânerelor se afla o bucată de panglică albastră legată într-o mică fundă. Tocmai râdeam de asta când Jacob ieşi în fugă din casă.

– Eşti gata? întrebă el încet cu ochi scânteietori.

Am aruncat o privire peste umărul lui; Billy nu se zărea.

– Mda, am spus eu, dar nu simţeam acelaşi entuziasm ca mai înainte; încercam să mă închipui mergând *pe* motocicletă.

Jacob urcă uşor motocicletele în spatele camionetei, aşezându-le cu grijă pe o parte ca să nu se vadă.

– Hai să mergem, spuse el pe un ton mai ridicat decât de obicei din cauza emoţiei. Ştiu locul perfect, n-o să ne prindă nimeni.

Am condus spre sud, în afara oraşului. Şoseaua şerpuia când în pădure, când în afara ei; nu se vedeau decât şiruri de copaci întrerupte din când în când de o privelişte uluitoare a Oceanului Pacific unindu-se cu orizontul gri-închis sub nori. Eram deasupra ţărmului, pe stâncile care mărgineau plaja, iar priveliştea părea să se întindă la nesfârşit.

Conduceam încet ca să mă pot uita fără riscuri la ocean, pe măsură ce şoseaua se îngusta în apropierea stâncilor de deasupra mării. Jacob povestea cum făcuse motocicletele să meargă, dar descrierile lui deveniseră atât de tehnice încât nu mai eram atentă.

În acea clipă am observat patru siluete care stăteau în picioare pe marginea stâncoasă, mult prea aproape de prăpastie. De la distanţa asta nu-mi dădeam seama ce vârste aveau, dar am presupus că erau bărbaţi. În ciuda răcorii de afară, păreau să fie îmbrăcaţi doar în pantaloni scurţi. În timp ce priveam,

persoana cea mai înaltă se apropie şi mai tare de margine. Am încetinit automat, cu piciorul şovăind pe pedala de frână.

Apoi se aruncă de pe stâncă.

– Nu! am strigat eu apăsând pe frână.

– Ce s-a întâmplat? strigă Jacob speriat.

– Tipul acela, tocmai *a sărit* pe de *stâncă!* De ce nu l-au oprit? Trebuie să chemăm o ambulanţă! Am deschis portiera cu putere şi am coborât, ceea ce nu avea nici o logică. Cel mai apropiat telefon era acasă la Billy. Dar nu-mi venea să cred ce văzusem. Poate undeva în subconştient, speram ca după ce coborâsem să văd ceva diferit de ceea ce văzusem prin parbriz.

Jacob râse, iar eu m-am întors să mă uit la el cu asprime. Cum putea fi atât de nemilos, cum putea să aibă atâta sânge rece?

– Fac sărituri de pe stâncă, Bella. Se relaxează. Ştii că în La Push nu este nici un loc de plimbare. Mă tachina, dar vocea lui avea un ton ciudat de enervare.

– Sărituri de pe stâncă? am repetat eu uluită. M-am uitat nevenindu-mi să cred cum a doua siluetă păşi spre margine, se opri, după care sări în aer cu mare graţie. Mi se păru o eternitate până ateriză, tăind într-un târziu valurile gri întunecate de dedesubt.

– Doamne! Ce înalt e! M-am întors la locul meu în camionetă, holbându-mă încă la cei doi săritori care mai rămăseseră. Trebuie să fie vreo treizeci de metri.

– Ei, da, majoritatea sărim de la o distanţă mai mică, de pe colţul acela care iese în afară de la jumătatea stâncii. Îmi arătă pe geamul de pe partea lui.

Locul pe care mi-l indicase părea mai rezonabil.

– Tipii *aceia* sunt nebuni. Probabil vor să arate cât de duri sunt. Acum pe bune, e ger afară azi. Apa nu are cum să fie bună. Făcu o faţă nemulţumită, ca şi cum remarca mea îl jignise pe el personal. Mă surprinse puţin. Aş fi crezut că era imposibil Jacob să se supere.

– Şi tu sari de pe stâncă? Reţinusem acel „sărim".

– Sigur, sigur. Ridică din umeri şi rânji. E distractiv. Un pic înfricoşător.

M-am uitat înapoi spre stânci, unde a treia siluetă se îndrepta către margine. Nu mai fusesem martoră la ceva atât de necugetat în viaţa mea. Ochii mi se făcură mari şi am zâmbit.

– Jake, trebuie să mă duci să fac sărituri de pe stâncă.

Se încruntă la mine dezaprobator.

– Bella, tu tocmai ai vrut să chemi o ambulanţă pentru Sam, îmi aminti el. M-a surprins faptul că ştia de la distanţa asta cine era cel care sărise.

– Vreau să încerc, am insistat eu pregătindu-mă să ies din nou din maşină.

Jacob mă prinse de încheietură.

– Nu azi, OK? Putem măcar să aşteptăm să fie mai cald afară?

– OK, bine, am fost eu de acord. Pentru că aveam portiera deschisă, briza răcoroasă îmi făcea pielea ca de găină. Dar vreau să sărim în curând.

– În curând. Îşi dădu ochii peste cap. Câteodată eşti un pic ciudată, Bella. Ştiai asta?

Am oftat.

– Da, ştiam.

– Şi nu sărim din vârf.

Am privit fascinată cum al treilea băiat sări din alergare şi se aruncă mai departe decât ceilalţi doi. Se răsuci şi se dădu peste cap în aer în timp ce cădea, ca şi cum ar fi sărit cu paraşuta. Părea incredibil de liber, chibzuit şi strigător la cer de iresponsabil.

– Bine, am fost eu de acord. Cel puţin nu prima oară.

Acum fu rândul lui Jacob să ofteze.

– Mai vrei să testăm motocicletele sau nu? mă întrebă el.

– OK, OK, am spus eu, desprinzându-mi cu greu privirea de pe ultima persoană care aştepta pe stâncă. Mi-am pus la loc

centura de siguranţă şi am închis portiera. Motorul era încă pornit, huruind în aşteptare. Am luat-o din loc înapoi.

– Şi cine erau băieţii aceia – nebunii? am întrebat eu.

Scoase un sunet dezgustat din fundul gâtului.

– Banda din La Push.

– Aveţi o bandă? am întrebat eu. Mi-am dat seama că părusem impresionată.

Râse scurt de reacţia mea.

– Nu genul acela de bandă. Pe bune, sunt ca nişte elevi de serviciu dezlănţuiţi. Nu încep să se bată, ci menţin pacea. Pufni. Era un tip de pe undeva de prin rezervaţia Makah, unul imens şi fioros. Ei bine, umbla vorba că vindea metamfetamină[1] puştilor, iar Sam Uley şi *discipolii* lui l-au alungat de pe pământurile noastre. Exagerează cu *pământurile noastre* şi *mândria tribului*... devine ridicol. Partea cea mai rea este că sunt luaţi în serios de către consiliu. Embry spune că acest consiliu are întâlniri cu Sam. Îşi scutură capul, aproape plin de dispreţ. Embry a mai auzit de la Leah Clearwater că-şi spun „protectorii“ sau ceva de genul ăsta.

Jacob îşi ţinea pumnii strânşi, ca şi cum şi-ar fi dorit să-i dea una cuiva. Nu-l mai văzusem niciodată în postura asta.

M-a surprins să aud numele lui Sam Uley. Nu voiam să-mi aduc aminte de imaginile din coşmarul meu, aşa că am făcut o observaţie scurtă ca să nu mă mai gândesc la asta.

– Nu prea-ţi place de el.

– Se vede? întrebă el sarcastic.

– Păi, nu sună ca şi cum ar face ceva rău. Am încercat să-l îmbunez, să-l fac să fie vesel din nou. Sunt doar cam enervant de buni pentru o bandă.

– Mda. Enervant e un cuvânt prea bun. Se dau mari... cu chestia asta cu stânca. Se poartă ca nişte... nu ştiu cum. Ca nişte băieţi duri. Stăteam semestrul trecut cu Embry şi Quil lângă

---

[1] Drog psihostimulent care provoacă stări de euforie şi de excitaţie. (n.red.)

magazin când au venit Sam și *discipolii* lui, Jared și Paul. Quil, cum are el gura mare, a spus ceva ce l-a enervat pe Paul. I s-au întunecat ochii deodată și a zâmbit într-un fel – ba nu, și-a arătat dinții, dar nu a zâmbit – parcă tremura de nervi. Dar Sam a pus o mână pe pieptul lui Paul și și-a scuturat capul. Paul l-a privit o clipă și apoi s-a calmat. Sincer să fiu mi s-a părut că Sam îi stătea în cale – ca și cum Paul ne-ar fi rupt în bătaie dacă nu intervenea Sam. Mârâi. Ca într-un film prost din Vestul Sălbatic. Știi, Sam e un tip destul de solid, are douăzeci și unu de ani. Dar Paul are doar șaisprezece, ca mine, doar că e mai scund ca mine și nu e la fel de plinuț cum e Quil. Cred că oricare dintre noi ar putea să-i vină de hac.

– Băieți duri, am fost eu de acord. Îmi puteam imagina scena când o descria și-mi amintea de ceva... trei bărbați înalți care stăteau nemișcați, unul lângă altul în sufrageria tatălui meu. Imaginea era cu susul în jos pentru că stăteam lungită cu capul pe canapea în timp ce doctorul Gerandy și Charlie stăteau aplecați asupra mea... Oare aceea era banda lui Sam?

Am zis ceva repede ca să evit amintirile acelea tulburi:

– Sam nu e oare cam mare pentru chestii de genul ăsta?

– Ba da. Trebuia să se ducă la facultate, dar a rămas. Și nu a zis nimeni nimic. Tot consiliul a sărit cu gura când sora mea a refuzat o bursă parțială și s-a căsătorit. Dar, Sam Uley are voie.

Chipul lui arăta revoltat – revoltat și încă ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

– Sună enervant și... ciudat. Dar nu pricep de ce o iei ca pe ceva personal. Am aruncat o privire la el sperând că nu-l jignisem. Se calmă dintr-odată și se uită pe partea lui de geam.

– Tocmai ai ratat curba, spuse el sec.

Am făcut o întoarcere foarte largă în formă de U și aproape că m-am lovit de un copac când camioneta ieșise pe jumătate în afara șoselei.

– Mersi de indicații, am mormăit eu în timp ce mă îndreptam spre marginea drumului.

– Scuze, nu eram atent.

Urmă un moment scurt de tăcere.

– Poţi să opreşti oriunde pe aici, spuse el calm.

Am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Îmi ţiuiră urechile în liniştea care urmă. Am coborât amândoi, iar Jacob se duse în spate să aducă motocicletele. Am încercat să-i citesc expresia feţei. Mai era ceva ce-l deranja. Atinsesem un punct sensibil.

Zâmbi fără prea mult entuziasm şi împinse motocicleta roşie spre mine.

– La mulţi ani, cu întârziere. Eşti gata?

– Cred că da. Motocicleta mi se păru brusc intimidantă, înfricoşătoare, când mi-am dat seama că urma să o conduc în curând.

– O luăm încet, promise el. Am sprijinit cu grijă motocicleta de aripa camionetei în timp ce el s-a dus să o aducă şi pe a lui.

– Jake... am ezitat eu când s-a întors din spatele camionetei.

– Da?

– Ce te supără cu adevărat? Mă refer la chestia asta cu Sam. Mai este ceva ce nu ştiu? M-am uitat la faţa lui. Se strâmbă, dar nu păru supărat. Se uită în pământ şi bătu cu piciorul de mai multe ori în cauciucul din faţă al motocicletei lui, ca şi cum ar fi ţinut ritmul.

Oftă.

– E doar... felul în care mă tratează. Mă îngrozeşte. Ştii, se presupune că acest consiliu ar trebui să fie format din membri cu drepturi egale, dar dacă ar exista un conducător, acela ar fi tatăl meu. Nu am reuşit niciodată să înţeleg de ce-l tratează oamenii în felul acesta, de ce cântăreşte mai mult părerea lui. Are ceva de-a face cu tatăl lui şi cu tatăl tatălui lui. Străbunicul meu, Ephraim Black, a fost ultima căpetenie pe care am avut-o şi poate de asta ei încă ascultă de Billy. Dar eu sunt ca toţi ceilalţi. Nimeni nu m-a tratat *pe mine* în mod special... până acum.

Replica asta mă cam luă prin surprindere.

– Sam te tratează într-un mod special?

– Mda, mă aprobă el, privindu-mă cu nişte ochi îngrijoraţi. Se uită la mine ca şi cum ar aştepta ceva... ca şi cum ar trebui să mă alătur bandei lui stupide. Îmi dă mai multă atenţie mie decât celorlalţi băieţi. Urăsc chestia asta.

– Nu eşti obligat să te alături nimănui. Vocea îmi suna furioasă. Chestia asta chiar îl deranja pe Jacob, lucru care mă scotea din minţi. Cine se credeau „protectorii ăştia"?

– Mda. Piciorul lui continuă să bată ritmul pe cauciuc.

– Ce-i? îmi dădeam seama că mai era ceva.

– E vorba de Embry. Mă cam evită în ultima vreme.

Nu părea să aibă vreo legătură, dar m-am întrebat dacă eu eram de vină pentru problemele pe care le avea cu prietenul lui.

– Ai petrecut destul de mult timp cu mine, i-am amintit eu simţindu-mă egoistă. Îl monopolizasem.

– Nu, nu e vorba de asta. Nu face aşa numai cu mine, ci şi cu Quil şi cu toată lumea. Embry a lipsit o săptămână de la şcoală, dar nu era niciodată acasă când am încercat să-l vizitez. Şi când s-a întors părea... părea înspăimântat. Şi eu şi Quil am încercat să-l facem să spună ce se întâmplase, dar nu a vrut să stea de vorba cu nici unul din noi.

Mă uitam fix la Jacob, muşcându-mi buza panicată; era înspăimântător. Dar nu se uita la mine. Îşi privi piciorul în timp ce bătea în cauciuc, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Ritmul se acceleră.

– Şi apoi săptămâna asta, din senin, Embry a început să umble cu Sam şi gaşca lui. Era şi el pe stânci azi. Vocea îi era gravă şi tensionată.

Se uită la mine într-un târziu.

– Bella, el nu putea să-i sufere mai mult decât mine. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Şi acum Embry umblă numai după Sam de parcă ar fi intrat într-o sectă. Exact la fel a fost şi cu Paul. Nu era deloc prieten cu Sam. Apoi a lipsit de la şcoală

câteva săptămâni şi, când s-a întors, Sam era brusc stăpânul lui. Nu ştiu ce înseamnă asta. Nu-mi dau seama şi simt că trebuie să aflu pentru că Embry este prietenul meu şi.... Sam se uită cam ciudat la mine... şi... Se pierdu în gânduri.

– Ai vorbit cu Billy despre asta? am întrebat eu. Groaza lui era molipsitoare. Simţeam fiori pe şira spinării.

Abia acum se citea furia pe faţa lui.

– Da, spuse el dispreţuitor. Halal ajutor!

– Ce-a zis?

Expresia feţei lui Jacob era sarcastică şi, când vorbi, vocea lui imită tonul profund al vocii tatălui lui:

– Nu e nimic pentru care trebuie să te îngrijorezi, Jacob. În câţiva ani dacă nu... ei bine, îţi explic mai târziu. Apoi reveni la vocea lui. Ce pot să înţeleg din asta? Încearcă să-mi spună că are vreo legătură cu pubertatea şi cu maturizarea? Aici e altceva. Ceva rău.

Îşi muşcă buza inferioară şi-şi încleştă pumnii. Parcă îi venea să plângă.

Mi-am aruncat instinctiv braţele în jurul lui, înfăşurându-le în jurul taliei lui şi lipindu-mi faţa de pieptul lui. Era aşa de mare că m-am simţit ca un copil care îmbrăţişa un adult.

– Oh, Jake, o să fie bine! am promis eu. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, poţi să vii să locuieşti cu mine şi cu Charlie. Nu te speria, găsim noi o soluţie!

Pentru o clipă stătu nemişcat, după care mă cuprinse şovăielnic în braţe.

– Mulţumesc, Bella! Vocea îi era mai răguşită decât de obicei.

Am stat aşa pentru o clipă, lucru care nu mă deranjă. Din contră, contactul cu corpul lui mă alina. Nu semăna cu nici o îmbrăţişare pe care o mai primisem până atunci. Era prietenie. Şi Jacob era foarte cald.

Era ciudat pentru mine, să fiu atât de aproape – mai degrabă sufleteşte decât fizic, deşi şi partea fizică era ciudată pentru

mine – de o altă ființă umană. De obicei nu mă apropiam atât de ușor și atât de mult de persoane.

Nu de persoanele umane.

– Dacă o să reacționezi așa, o să mă sperii mai des. Vocea lui Jacob era calmă și normală din nou, iar râsetele lui îmi răsunară în ureche. Degetele lui îmi atinseră părul, delicat și intenționat.

Ei bine, pentru mine era prietenie.

M-am tras repede, râzând cu el, dar hotărâtă să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna.

– E greu de crezut că sunt cu doi ani mai mare decât tine, am spus eu, punând accentul pe partea cu „mai mare“. Mă faci să mă simt ca un pitic. Când stăteam aproape de el chiar trebuia să îmi dau capul pe spate să-i văd fața.

– Ai uitat, bineînțeles, că merg pe patruzeci.

– Oh, ai dreptate.

Mă mângâie pe spate.

– Ești ca o păpușă, mă tachină el. O păpușă de porțelan.

Mi-am dat ochii peste cap și am făcut câțiva pași în spate.

– Hai să nu începem iar cu prostiile cu albinoșii.

– Pe bune, Bella, ești sigură că nu ești? Își întinse brațul cafeniu lângă al meu. Nu am mai văzut pe nimeni mai palid ca tine... ei bine, cu excepția.... Se opri, iar eu m-am uitat în altă parte, încercând să mă prefac că nu am înțeles ce urma să spună.

– Ai de gând să mergi sau nu pe motocicletă?

– Hai s-o facem, am aprobat eu mai entuziasmată decât aș fi fost cu o jumătate de minut în urmă. Fraza lui neterminată îmi aminti adevăratul motiv pentru care mă aflam aici.

8. ADRENALINĂ

– OK, deci unde ţii strâns?

Am arătat spre mânerul din partea stângă a ghidonului. A fost o greşeală să dau drumul strânsorii. Motocicleta grea se cutremură sub mine, ameninţându-mă să mă arunce într-o parte. Am apucat mânerul din nou încercând să-l ţin drept.

– Jacob, n-am cum să stau dreaptă, m-am lamentat eu.

– Ba da, când ai să fii în mişcare, îmi promise el. Acum unde-i frâna?

– În spatele piciorului drept.

– Fals.

Mă apucă de mână şi îmi înfăşură degetele în jurul mânerului de deasupra supapei de reglaj.

– Dar ai spus că...

– Asta e frâna care-ţi trebuie ţie. Nu folosi frâna din spate deocamdată, aceea este pentru mai târziu, când ai să ai habar ce faci.

– Nu prea sună bine, am spus eu bănuitoare. Nu sunt ambele frâne destul de importante?

– Uită de frâna din spate, OK? Uite... Îşi puse mâna peste a mea şi mă făcu să strâng mânerul în jos. Uite aşa frânezi. Să nu uiţi. Îmi strânse mâna încă o dată.

– Bine, am acceptat eu.

– Supapa de reglaj?

Am răsucit mânerul din dreapta.

– Schimbătorul de viteze?

I-am dat un ghiont cu gamba stângă.

– Foarte bine. Cred că am pus la punct toate detaliile. Acum nu trebuie decât să te pui în mişcare.

– Îhî, am mormăit eu, temându-mă să mai spun ceva. Stomacul mi se învârtea într-un fel ciudat şi mi s-a părut că vocea mea e pe punctul să se spargă. Eram îngrozită. Am încercat să mă conving că teama mea era inutilă. Deja trecusem prin cea mai rea situaţie posibilă. Ce m-ar mai putea speria acum? Ar trebui să pot privi moartea în ochi şi să râd.

Dar stomacul meu nu se lăsa păcălit.

M-am uitat în jos la bucata lungă de drum, mărginită de vegetaţie groasă. Drumul era nisipos şi umed. Mai bine decât să fie noroi.

– Vreau să răsuceşti mânerul în jos, mă instrui Jacob.

Mi-am înfăşurat degetele în jurul mânerului.

– Este extrem de important, Bella, sublinie Jacob. Să nu-i dai drumul, da? Vreau să-ţi închipui că ţi-am pus în mână o grenadă. Acul este scos şi tu o ţii cu gura în jos.

Am strâns şi mai tare.

– Bine. Crezi că poţi s-o porneşti?

– Dacă-mi mişc piciorul mă duc jos, i-am spus eu printre dinţii încleştaţi, cu degetele strânse în jurul grenadei.

– OK, fac eu asta. Nu da drumul mânerului.

Făcu un pas în spate, după care îşi lovi brusc piciorul de pedală. Se auzi un zgomot scurt şi puternic, iar forţa loviturii lui zgudui motocicleta. Aceasta era gata să cadă într-o parte, dar Jake o prinse înainte să mă izbească de pământ.

– Stai acolo, o încurajă el. Mai ţii mânerul?

– Da, am icnit eu.

– Pune bine picioarele, încerc din nou. Dar puse mâna pe spatele scaunului, doar aşa, ca să fie sigur.

Abia după patru încercări se produse contactul. Simţeam motocicleta huruind sub mine ca un animal furios. Am strâns mânerul de mă dureau degetele.

– Încearcă supapa de reglaj, sugeră el. Foarte uşor. Şi nu da drumul mânerului.

Am răsucit şovăielnică mânerul drept. Deşi mişcarea fu insignifiantă, motocicleta mârâi sub mine. Acum părea furioasă *şi* înfometată. Jacob zâmbi profund satisfăcut.

– Mai ţii minte cum treci în viteza întâi? mă întrebă el.

– Da.

– Păi, fă-o atunci.

– OK.

Aşteptă câteva secunde.

– Piciorul stâng, strigă el.

– *Ştiu*, am spus eu trăgând adânc aer în piept.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întrebă Jacob. Parcă ţi-e frică.

– N-am nimic, am strigat eu. Am lovit schimbătorul de viteze de sus în jos.

– Foarte bine, mă lăudă el. Acum, *foarte* încet, slăbeşte strânsoarea mânerului.

Se îndepărtă de motocicletă cu un pas.

– Vrei să dau drumul grenadei? am întrebat eu nevenindu-mi să cred. Nici nu e de mirare că se dădea deoparte.

– Aşa te pui în mişcare, Bella. Doar fă-o treptat.

Când începusem să slăbesc strânsoarea, am fost şocată să fiu întreruptă de o voce care nu aparţinea băiatului de lângă mine.

– Ce faci tu acum e şi necugetat, şi copilăresc, şi prostesc, Bella, răbufni vocea de catifea.

– Vai! am icnit eu şi mâna îmi căzu de pe mâner.

Motocicleta prinse puteri sub mine şi mă aruncă înainte după care se prăbuşi pe pământ pe jumătate peste mine. Motorul huruitor se înecă şi apoi muri.

– Bella? Jacob ridică uşor de pe mine motocicleta grea. Ai păţit ceva?

Dar eu nu ascultam.

– Ţi-am spus eu, murmură vocea perfectă, clară precum cristalul.

– Bella? mă scutură Jacob de umăr.

– Sunt bine, am mormăit eu ameţită.

Ba chiar era mai mult decât bine. Vocea din capul meu se întorsese. Îmi suna încă în urechi ca nişte ecouri dulci şi catifelate.

Mintea mea luă repede în calcul toate posibilităţile. Aici nu mai era nici o familiaritate, eram pe un drum pe care nu-l mai văzusem niciodată, făceam ceva ce nu mai făcusem niciodată, nu era vorba de nici un *déjà-vu*. Deci probabil că halucinaţiile pornesc de la altceva... Am simţit cum adrenalina îmi curgea din nou prin vene şi mi-am dat seama de răspuns. O combinaţie de adrenalină şi pericol dă poate doar prostie....

Jacob mă trăgea de picioare.

– Te-ai lovit la cap?

– Nu cred. L-am scuturat înainte şi înapoi ca să verific. Nu am stricat motocicleta nu? Gândul acesta mă îngrijora. Eram nerăbdătoare să încerc din nou, imediat. Lipsa mea de chibzuinţă avea efecte mai bune decât mă aşteptam. Dă-o încolo de trădare! Poate găsisem un mijloc de a-mi provoca halucinaţiile, lucru care era mult mai important.

– Nu. Doar ai oprit motorul, spuse Jacob întrerupându-mi speculaţiile. Ai dat drumul prea repede la mâner.

Am dat din cap.

– Hai să mai încercăm o dată.

– Eşti sigură? întrebă Jacob.

– Absolut.

De data aceasta am încercat eu însămi să lovesc pedala de pornire. Era complicat. A trebuit să sar puţin ca să pot să lovesc pedala cu suficientă putere şi de fiecare dată când făceam asta,

motocicleta încerca să mă doboare. Mâna lui Jacob plana deasupra ghidonului, gata să mă prindă dacă era cazul.

După câteva încercări bune şi alte câteva încercări proaste, motorul hurui sub mine. Aducându-mi aminte să mă ţin de grenadă, am mărit turaţia supapei de reglaj. Motorul mârâia la cea mai mică atingere. Zâmbeam acum la fel ca Jacob.

– Uşor cu mânerul, îmi aminti el.

– Adică *vrei* să te sinucizi? Despre asta-i vorba? spuse din nou cealaltă voce pe un ton grav.

Am zâmbit subţire, deci încă o auzeam, şi am ignorat întrebările. Jacob nu avea să lase să mi se întâmple nimic grav.

– Du-te acasă la Charlie! îmi ordonă vocea. Frumuseţea pură a vocii mă ului. Nu puteam să o pierd, indiferent ce preţ trebuia să plătesc.

– Slăbeşte mânerul uşor, mă încurajă Jacob.

– Aşa o să fac, am spus eu. M-a deranjat puţin când mi-am dat seama că le răspunsesem la amândoi.

Vocea din capul meu mârâi peste huruitul motocicletei.

Încercând să mă concentrez de data aceasta şi să nu las vocea să mă sperie din nou, am relaxat puţin câte puţin mâna pe mâner. Dintr-odată motorul porni şi mă smuci înainte.

Zburam.

Am simţit un vânt care nu era acolo mai devreme şi care-mi trăgea părul în spate cu atâta forţă încât părea că mă trage cineva de el. Stomacul mă lăsa în pace; adrenalina îmi curgea prin corp, furnicându-mi prin vene. Copacii alergau cu viteză pe lângă mine, transformându-se într-un perete verde.

Dar asta era doar prima viteză. Piciorul meu se mişcă spre schimbătorul de viteze în timp ce mâna mea răsucea mânerul pentru mai mult combustibil.

– Nu, Bella! îmi ordonă vocea furioasă şi dulce ca mierea în ureche. Fii atentă!

Am renunţat să mai accelerez şi mi-am dat seama că drumul o cotea uşor la stânga, iar eu încă mergeam drept. Jacob nu mă învăţase şi cum să întorc.

– Frânele, frânele, am mormăit în sinea mea şi am lovit instinctiv cu piciorul drept cum aş fi făcut în camionetă.

Motocicleta se clătină brusc sub mine, tremurând mai întâi pe-o parte şi apoi pe alta. Mă trăgea spre peretele verde, iar eu mergeam cu viteză prea mare. Am încercat să întorc ghidonul în direcţia cealaltă şi schimbarea bruscă de greutate împinse motocicleta la pământ.

Motocicleta ateriză peste mine din nou, huruind zgomotos, târându-mă pe nisipul ud până când se lovi de ceva fix. Nu vedeam nimic. Faţa îmi era îngropată în muşchi. Am încercat să ridic capul, dar era ceva ce mă împiedica.

Eram ameţită şi derutată. Parcă auzeam trei chestii mârâind – motocicleta de peste mine, vocea din cap şi încă ceva....

– Bella! strigă Jacob, după care am auzit huruitul celeilalte motociclete oprindu-se.

Motocicleta nu mă mai ţintuia la pământ, iar eu m-am rostogolit pe-o parte să respir. Nu se mai auzea nici un mârâit.

– Uau, am murmurat eu. Eram încântată. Asta trebuia să fie reţeta pentru halucinaţii – adrenalină, plus pericol, plus prostie. Sau ceva de genul ăsta, în fine.

– Bella! Jacob se aplecă panicat asupra mea. Bella, mai trăieşti?

– Mă simt super! am spus eu entuziasmată. Mi-am îndoit mâinile şi picioarele. Totul părea să meargă foarte bine. Hai s-o facem din nou.

– Nu prea cred. Jacob încă părea îngrijorat. Cred că mai bine te-aş duce la spital.

– N-am nimic.

– Ai o tăietură imensă pe frunte din care curge sânge, mă informă el.

Mi-am dus mâna la cap. Era ud şi lipicios, asta-i sigur. Nu simţeam decât mirosul muşchiului umed de pe faţa mea, ceea ce mă ajută să nu-mi fie greaţă.

– Oh, iartă-mă, Jacob! Am apăsat tare pe tăietură ca şi cum aş fi putut să oblig sângele să intre înapoi în cap.

– De ce îţi ceri scuze că sângerezi? întrebă el în timp ce mă apucă de talie cu braţul său lung şi mă trase în picioare. Hai să mergem. Conduc eu. Întinse mâna după chei.

– Şi motocicletele? am întrebat eu înmânându-i cheile.

Se gândi o clipă.

– Aşteaptă aici. Şi ia asta. Îşi scoase tricoul, deja pătat de sânge şi mi-l aruncă. L-am mototolit şi l-am ţinut strâns pe frunte. Începeam să simt mirosul de sânge; am respirat adânc pe gură şi am încercat să mă gândesc la altceva.

Jacob sări pe motocicleta neagră, o porni dintr-o singură lovitură şi o luă la goană înapoi pe drum, aruncând nisip şi pietre în urma lui. Avea un aer sportiv şi profesionist când se înclină peste mânere cu capul jos şi faţa înainte, cu părul lui strălucitor fluturând în vânt. Îl invidiam. Eram sigură că eu nu arătasem aşa pe motocicleta mea.

M-am mirat când mi-am dat seama cât de departe ajunsesem. Abia dacă-l mai vedeam pe Jacob în depărtare când, în cele din urmă, a ajuns la camionetă. Aruncă motocicleta într-o parte şi sări spre portiera şoferului.

Nu mi-a părut rău deloc când forţă camioneta să scoată un huruit asurzitor în graba lui să se întoarcă la mine. Mă înţepa puţin capul şi-mi era greaţă de la stomac, dar tăietura nu era gravă. Pur şi simplu tăieturile la cap sângerează mai mult decât majoritatea tăieturilor. Graba lui nu era necesară.

Jacob lăsă motorul pornit când alergă înapoi spre mine, ajutându-mă să mă ridic.

– OK, hai să te duc în camionetă.

– Pe bune, mă simt bine, l-am asigurat eu în timp ce mă ajuta să urc. Nu te îngrijora. E doar un pic de sânge.

– Foarte mult sânge, l-am auzit eu mormăind când se întoarse să-mi aducă motocicleta.

– Acum, hai să ne gândim o clipă, am început eu să vorbesc când s-a întors în mașină. Dacă mă duci așa la urgență, sigur află și Charlie de isprava asta. M-am uitat în jos la nisipul și noroiul întărit pe blugii mei.

– Bella, cred că ai nevoie de copci. Nu te las să sângerezi până mori.

– Nu o să se întâmple asta, promit. Hai doar să ducem motocicletele înapoi și după aceea oprim la mine acasă să distrug toate dovezile înainte să mergem la spital.

– Și Charlie?

– A spus că se duce la serviciu azi.

– Ești absolut sigură?

– Ai încredere în mine. Sângerez ușor. Nu e nici pe de parte atât de grav cum pare.

Jacob nu era prea încântat, gura strâmbându-i-se într-un rictus ciudat, dar nici nu voia să-mi facă probleme. M-am uitat pe geam, ținând lipit de cap tricoul lui distrus, în timp ce el conducea spre Forks.

Treaba cu motocicleta ieșise mai bine decât sperasem. Îmi atinsesem scopul inițial. Trădasem, îmi încălcasem promisiunea. Fusesem atât de nechibzuită! Acum că promisiunile fuseseră încălcate de ambele părți, mă simțeam mai puțin patetică.

Și apoi descoperisem calea către halucinații! Sau cel puțin așa speram. Aveam de gând să aplic teoria cât mai repede. Poate termină repede cu mine la urgență și pot să încerc din nou diseară.

Nu-mi venea să cred că putusem să merg cu o viteză atât de mare. Senzația pe care o lăsa vântul pe fața mea, viteza și libertatea... îmi amintiră de o viață anterioară, în care zburam printr-o pădure deasă fără nici o cărare, în spatele lui în timp ce

el alerga... am încetat pe loc să mă mai gândesc la asta şi am lăsat amintirea să se întrerupă.

– Încă eşti bine? verifică Jacob.

– Mda. Am încercat să par la fel de convingătoare ca mai înainte.

– Apropo, adăugă el. Îţi demontez diseară frâna de picior.

Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit în oglindă; arătam destul de sinistru. Sângele se uscase în fâşii groase de-a lungul obrazului şi gâtului, năclăindu-mi părul plin de noroi. M-am examinat şi mi-am spus că sângele seamănă cu vopseaua ca să nu îmi vină rău de la stomac. Am respirat pe gură şi imediat m-am simţit mai bine.

M-am spălat cât de bine am putut. Apoi mi-am ascuns hainele murdare şi pline de sânge în fundul coşului de rufe, îmbrăcându-mă cu blugi curaţi şi o cămaşă descheiată (pe care să nu fiu nevoită să o trag peste cap) cu câtă grijă am putut. Am reuşit să fac toate astea cu o singură mână ca să nu pătez hainele noi cu sânge.

– Grăbeşte-te, mă strigă Jacob.

– OK, OK, am strigat eu. Am coborât pe scări după ce m-am asigurat că nu am lăsat nimic incriminator în urma mea.

– Cum arăt? l-am întrebat.

– Mai bine, recunoscu el.

– Arăt ca şi cum m-aş fi împiedicat la tine în garaj şi aş fi dat cu capul de un ciocan?

– Da, presupun că da.

– Atunci hai să mergem.

Jacob mă conduse repede spre uşă şi insistă să conducă tot el. Eram la jumătatea drumului spre spital când mi-am dat seama că era cu bustul gol.

M-am încruntat vinovată.

– Trebuia să luăm o jachetă pentru tine.

– Lucru care ne-ar fi dat de gol, mă tachină el. Şi în plus, nu e frig.

– Glumeşti? Tremuram şi m-am întins să dau drumul la căldură.

M-am uitat la Jacob să-mi dau seama dacă făcea pe durul ca să nu mă îngrijorez, dar părea să se simtă destul de confortabil. Ţinea o mână peste spătarul scaunului meu, deşi eram ghemuită ca să-mi fie cald.

Jacob chiar părea mai mare de şaisprezece ani, nu chiar de patruzeci, dar oricum, mai mare decât mine. Quil nu era nici pe departe atât de musculos ca Jacob, deşi Jacob pretindea că era un schelet. Avea nişte muşchi lungi şi flexibili. Pielea lui netedă avea o culoare atât de frumoasă încât eram invidioasă.

Jacob observă că mă uit.

– Ce e? mă întrebă el, simţindu-se brusc jenat.

– Nimic. Pur şi simplu nu mi-am dat seama mai devreme. Ştiai că arăţi foarte bine?

Imediat ce am rostit cuvintele, mi-am făcut griji că ar putea să înţeleagă greşit observaţia mea.

Dar Jacob nu făcu decât să-şi dea ochii peste cap.

– Te-ai lovit destul de tare la cap, nu?

– Vorbesc serios.

– Ei bine, atunci, mulţumesc. Ca să fiu politicos.

Am rânjit.

– Cu plăcere, ca să fiu politicoasă.

A fost nevoie de şapte copci pentru a-mi închide tăietura de pe frunte. După înţepătura injecţiei cu anestezicul local, nu am mai simţit nici o durere. Jacob m-a ţinut de mână în timp ce doctorul Snow m-a cusut şi am încercat să nu mă gândesc la ironia situaţiei.

Parcă aş fi stat o viaţă la spital. Când am terminat, a trebuit să-l las pe Jacob acasă şi să mă grăbesc să mă duc să pregătesc cina pentru Charlie. Charlie păru să creadă povestea cu căzătura în garajul lui Jacob. La urma urmei, ajunsesem deseori la urgenţă în viaţa mea.

Noaptea care a urmat nu a fost la fel de rea ca prima noapte după ce i-am auzit vocea în Port Angeles. Simţeam iarăşi că am o gaură în trup ca întotdeauna când eram departe de Jacob doar că nu mai pulsa atât de rău în jurul marginilor. Făceam deja planuri, aşteptând miraje noi, ceea ce reuşi să mă distragă. Mai ştiam de asemenea că urma să mă simt mai bine a doua zi când voi fi din nou cu Jacob, de aceea durerea cu care mă obişnuisem deveni suportabilă; urma alinarea. Până şi coşmarul îşi mai pierdu din intensitate. Eram, ca de obicei, îngrozită, dar în acelaşi timp aşteptam cu nerăbdare momentul în care mă voi trezi din vis ţipând. Ştiam că acest coşmar avea să se termine.

Miercurea următoare, înainte să ajung acasă de la urgenţă, doctorul Gerandy a sunat să-l avertizeze pe tatăl meu că e posibil să fi suferit o contuzie şi l-a sfătuit să mă trezească o dată la două ore în seara aceea, doar ca să fie sigur că nu e nimic grav. Ochii lui Charlie se îngustară bănuitori când i-am explicat că m-am împiedicat din nou.

– Poate că ar fi mai bine să stai de tot departe de garaj, Bella, îmi sugeră el în seara aceea la cină.

Mi-a fost teamă că Charlie era gata să dea vreun verdict care să-mi interzică să mă mai apropii de La Push şi, prin urmare, de motocicleta mea. Iar eu nu aveam de gând să mă dau bătută, pentru că azi avusesem cea mai uimitoare halucinaţie. Vocea de catifea a ţipat la mine aproape cinci minute înainte să apăs pe frână prea brusc şi să mă lovesc de un copac. O să suport orice durere în seara asta fără să mă lamentez.

– Asta nu s-a mai întâmplat în garaj, am protestat eu repede. Mergeam în drumeţie şi m-am împiedicat de-o piatră.

– Şi de când faci tu drumeţii? mă întrebă Charlie sceptic.

– Munca la magazin la Newton trebuia să dea roade cândva, am subliniat eu. Dacă-ţi petreci toată ziua vânzând tot felul de obiecte de care au nevoie excursioniştii, vrei să vezi şi tu, la un moment dat, cum e în drumeţie.

Charlie se uită urât la mine, fără să fie prea convins.

– O să am mai multă grijă, am promis eu, încrucişându-mi pe furiş degetele pe sub masă.

– Nu mă deranjează că faci drumeţii prin jurul rezervaţiei La Push, doar să nu te îndepărtezi prea tare de oraş. OK?

– De ce?

– Păi, am primit cam multe plângeri în legătură cu animalele sălbatice în ultima vreme. Cei de la departamentul forestier o să meargă să verifice, dar deocamdată...

– Oh, ursul acela mare, am spus eu înţelegând brusc. Da, ştiu, unii drumeţi care trec pe la magazin l-au văzut. Chiar crezi că este vreun urs cenuşiu mutant pe acolo?

Se încruntă.

– Ceva tot este. Aşa că, să stai aproape de oraş. Ne-am înţeles?

– Sigur, sigur, am spus eu repede. Nu păru pe deplin liniştit.

– Charlie începe să-şi cam bage nasul, m-am plâns lui Jacob când m-am dus vineri să-l iau de la şcoală.

– Poate ar trebui s-o lăsăm mai moale cu motocicletele. Mă văzu gata să obiectez şi adăugă: Cel puţin pentru vreo săptămână. Ai putea să stai şi tu o săptămână fără să ajungi la spital. Corect?

– Şi ce-o să facem?

El zâmbi.

– Ce vrei tu.

M-am gândit o clipă la ceea ce voiam să fac.

Uram ideea să pierd şi secundele acelea scurte când mă vizitau amintirile care nu dureau; veneau singure, fără ca eu să mă gândesc la ele. Dacă tot nu puteam avea motocicletele, atunci trebuia să caut altceva care să provoace pericolul şi adrenalina, dar pentru asta aveam nevoie de mult timp de gândire şi trebuia să fiu inventivă. Nu mă atrăgea foarte tare

ideea de a nu face nimic. Dacă mă apuca iar deprimarea, chiar şi cu Jake? Trebuia să fiu ocupată tot timpul...

Poate era o altă cale, o altă reţetă... un alt loc.

În mod sigur, fusese o greşeală să merg la el acasă. Dar prezenţa *lui* trebuie să fie păstrată undeva în afara sufletului meu. Trebuia să existe un loc în care *el* să apară distinct, mai viu decât în aglomeraţia de amintiri din sufletul meu.

Nu-mi trecea prin cap decât un singur loc de felul acesta. Un singur loc care îi va aparţine numai *lui* şi nimănui altcuiva. Un loc magic, plin de lumină. Poiana minunată pe care o văzusem odată, luminată de razele soarelui şi de scânteierea pielii lui.

Ideea avea şanse mari să fie un eşec, în cazul în care durerea m-ar fi copleşit. Simţeam în piept un gol dureros numai când mă gândeam la asta! Îmi era greu să mă ţin dreaptă, să nu mă las pradă durerii. Dar în mod sigur, acolo mai mult decât în orice alt loc, îi puteam auzi vocea. Şi deja îi spusesem lui Charlie că făceam drumeţii...

– La ce te gândeşti atât de intens? mă întrebă Jacob.

– Păi, am început eu încet, am găsit odată un loc în pădure, peste care am dat când făceam... ăăă... drumeţii. O poiană mică, cel mai frumos loc din lume. Nu ştiu dacă pot da din nou de ea, de una singură. Cu siguranţă ar trebui să încerc de mai multe ori...

– Am putea să folosim o busolă şi o hartă cu grafice, spuse Jacob foarte încrezător. Mai ştii de unde ai plecat?

– Da, chiar de jos de la capătul şoselei, unde se termină autostrada 110.

– Super. O s-o găsim. Ca de obicei, Jacob intra în orice joc voiam eu. Nu conta cât de ciudat era.

Aşa că, sâmbătă dimineaţă mi-am legat şireturile la noii mei bocanci de drumeţii – cumpăraţi în dimineaţa aceea beneficiind pentru prima oară de reducerea de 20%, în calitate de angajat –

mi-am luat noua hartă topografică a Peninsulei Olimpice şi am pornit spre La Push.

Nu am luat-o imediat din loc; mai întâi Jacob s-a întins pe podeaua din sufragerie – ocupând toată camera – şi, timp de douăzeci de minute, a trasat o reţea complicată în jurul secţiunii de pe hartă care ne interesa, în timp ce eu m-am aşezat pe un scaun în bucătărie şi am stat de vorbă cu Billy. M-am mirat că Jacob îi spusese unde mergeam, având în vedere că se discutase foarte mult despre apariţia ursului. Am vrut să-l rog pe Billy să nu-i spună nimic lui Charlie despre asta, dar m-am temut ca nu cumva rugămintea mea să aibă efectul contrar celui scontat.

– Poate vedem şi noi ursul gigant, glumi Jacob în timp ce privea desenul.

M-am uitat repede la Billy fiindu-mi frică de o reacţie asemănătoare cu a lui Charlie.

Dar Billy nu făcu decât să râdă la auzul celor spuse de fiul lui.

– Poate ar trebui să luaţi şi un borcan cu miere; la nevoie îl puteţi folosi.

Jacob chicoti.

– Sper că poţi să alergi repede cu bocancii tăi noi, Bella. Un borcănel n-o să ţină mult timp ocupat un urs înfometat.

– Trebuie doar să fiu mai rapidă ca tine.

– Succes! spuse Jacob dându-şi ochii peste cap în timp ce împăturea harta la loc. Hai să mergem!

– Distracţie plăcută, spuse Billy răguşit, îndreptându-se către frigider în scaunul lui cu rotile.

Nu era greu să locuieşti cu Charlie, dar am avut impresia că Jacob o ducea mai bine ca mine.

Am condus până la capătul drumului, oprind lângă semnul care marca începutul drumului de munte. Trecuse mult timp de când fusesem aici şi stomacul meu reacţionă. Ar putea fi o idee

foarte proastă să merg acolo. Dar va merita, dacă voi avea ocazia să-*l* aud.

Am coborât şi am privit peretele des de verdeaţă.

– Pe aici am luat-o, am murmurat eu arătând direct în faţă.

– Hmm, mormăi Jake.

– Ce?

Se uită în direcţia pe care i-o arătasem, apoi la cărarea clar indicată.

– Mi-am închipuit că eşti genul de fată care o ia pe cărare.

– Nu sunt eu aia. Am zâmbit mohorâtă. Sunt o rebelă.

Râse, după care scoase harta.

– Lasă-mă o clipă. Ridică busola cu un aer profesionist, întorcând harta până când o aşeză în poziţia în care voia el.

– OK, prima linie din grafic. Hai să mergem!

Mi-am dat seama că-l încetineam pe Jacob, dar el nu se plângea. Am încercat să nu mă gândesc la ultima mea călătorie prin partea aceasta de pădure cu un alt însoţitor. Amintirile erau încă periculoase. Dacă le lăsam să-mi scape de sub control, m-aş fi zbătut, cu braţele strânse la piept, luptându-mă să respir şi cum aveam să-i explic lui Jacob toate astea?

Nu-mi era atât de greu să-mi focalizez gândurile asupra prezentului. Pădurea semăna mult cu oricare alta din peninsulă, iar Jacob schimba total atmosfera.

Fluiera vesel un cântecel necunoscut, mişcându-se cu uşurinţă printre buruienile aspre. Umbrele nu păreau la fel de întunecate ca de obicei. Cel puţin nu atâta timp cât aveam cu mine soarele personal.

Jacob verifica busola o dată la câteva minute, pentru a ne menţine în linie dreaptă cu una dintre spiţele radiale ale graficului lui. Părea că ştie ce face. Am vrut să-i fac un compliment, dar m-am abţinut. Cu siguranţă şi-ar mai fi adăugat vreo câţiva ani la vârsta lui şi-aşa umflată.

Mintea îmi zbura la multe lucruri în timp ce mergeam, şi am devenit curioasă. Nu uitasem de conversaţia pe care am

avut-o lângă stâncile de pe ţărmul mării şi tot aşteptam să aducă el vorba, dar nu părea că avea de gând să facă asta.

– Hei... Jake? am întrebat eu şovăielnică.

– Mda?

– Care mai e treaba... cu Embry? Şi-a revenit la normal?

Jacob tăcu pentru o clipă, înaintând cu paşi mari. Când fu cam cu trei metri mai în faţă, se opri să mă aştepte.

– Nu, nu şi-a revenit la normal, spuse Jacob când l-am ajuns din urmă, colţurile gurii lăsându-i-se în jos. Nu a continuat să meargă. Mi-a părut rău imediat că am adus vorba de asta.

– Tot cu Sam.

– Da.

Îmi puse braţul în jurul umărului şi părea atât de îngrijorat încât nu l-am dat în joacă la o parte cum făceam de obicei.

– Tot se mai uită ciudat la tine? aproape că am şoptit eu.

Jacob se uita printre copaci.

– Uneori.

– Şi Billy?

– Mă ajută la fel de mult ca de obicei, spuse el pe un ton furios şi enervat care mă deranjă.

– Canapeaua noastră e mereu disponibilă, m-am oferit eu.

Râse, ieşind din starea ciudată de tristeţe.

– Dar gândeşte-te în ce situaţie s-ar afla Charlie când ar suna Billy la poliţie să raporteze răpirea mea.

Am râs şi eu, bucuroasă că Jacob revenise la normal.

Ne-am oprit când Jacob a zis că am mers nouă kilometri, că am luat-o spre vest o bucată de drum şi că am mai parcurs încă o linie din grafic. Totul părea la fel ca mai înainte şi am avut sentimentul că expediţia mea prostească era destinată să eşueze. M-am cam dat bătută când a început să se întunece, ziua înnorată lăsând locul unei nopţi fără stele, dar Jacob era mai încrezător.

– Atâta timp cât eşti sigură că am plecat din locul potrivit... Îmi aruncă o privire.

– Da, sunt sigură.

– Atunci o s-o găsim, îmi promise el luându-mă de mână şi trăgându-mă printr-o grămadă de ferigi. Camioneta se afla pe partea cealaltă. Arătă în partea aceea cu mândrie. Ai încredere în mine.

– Te pricepi, am recunoscut eu. Data viitoare luăm cu noi şi nişte lanterne.

– De-acum păstrăm drumeţiile pentru duminică. Nu mi-am dat seama că eşti atât de înceată.

Mi-am tras mâna şi am mers cu paşi apăsaţi spre locul şoferului, în timp ce el se amuză de reacţia mea.

– Deci eşti gata de încă o încercare, mâine? întrebă el aşezându-se pe locul pasagerului.

– Sigur că da. În cazul în care nu vrei să mergi fără mine ca să nu te ţin în loc cu încetineala mea.

– O să supravieţuiesc, mă asigură el. Dar dacă facem iar drumeţii, ai face bine să iei nişte plasturi. Pun pariu că ţi-au ros picioarele bocancii tăi cei noi.

– Puţin, am mărturisit eu. Simţeam că am mai multe bătături.

– Sper să vedem ursul mâine. Azi sunt cam dezamăgit că nu l-am văzut.

– Da, şi eu, l-am aprobat sarcastică. Poate mâine avem noroc şi ne mănâncă!

– Urşii nu vor să mănânce oameni. Nu avem gust bun. Rânji la mine în camioneta întunecată. Normal, tu *ai putea* fi o excepţie. Pun pariu că ai un gust bun.

– Mulţumesc mult, am spus eu privind în altă parte. Nu era prima persoană care-mi spunea asta.

9. A CINCEA ROATĂ

Timpul părea să se scurgă mult mai repede decât înainte. Şcoala, serviciul şi Jacob, deşi nu neapărat în ordinea asta, îmi impuseseră un ritm uşor de urmat. Iar lui Charlie i se îndeplinise dorinţa: nu mai eram nefericită. Bineînţeles, nu mă puteam păcăli în totalitate. Când mă opream să-mi trec viaţa în revistă, lucru pe care încercam să nu-l fac prea des, nu puteam ignora implicaţiile comportamentului meu.

Eram ca o lună pierdută; planeta în jurul căreia gravitasem fusese distrusă într-un scenariu apocaliptic de film cu dezastre, dar luna continua totuşi să se rotească pe o orbită mică, în jurul spaţiului gol, ignorând legile gravitaţiei.

Începusem să ştiu să merg cu motocicleta; aceasta însemna mai puţine bandaje care să-l îngrijoreze pe Charlie. Dar mai însemna de asemenea că vocea din capul meu se auzea tot mai slab, până în ziua în care nu am mai auzit-o deloc. Am început să intru în panică. M-am înverşunat să găsesc poiana. Mi-am stors creierii căutând alte activităţi producătoare de adrenalină.

Nu prea ţineam cont de zilele care treceau, nu aveam nici un motiv să ţin cont de ele câtă vreme ce încercam să trăiesc pe cât posibil în prezent, fără ciudăţeniile din trecut şi fără ameninţări dinspre viitor. Aşa că am fost surprinsă când Jacob a adus vorba de asta într-una dintre duminicile pe care le

petreceam învățând. Mă aștepta când am tras camioneta în fața casei lui, după ce am ieșit de la serviciu.

– La mulți ani de Sfântul Valentin, spuse Jacob zâmbind, întâmpinându-mă cu capul plecat.

Scoase o cutiuță roz și mi-o întinse. Atmosfera se mai animă.

– Păi, mă simt cam prost, am mormăit eu. Chiar e azi Sfântul Valentin?

Jacob scutură capul mimând tristețea.

– Ești așa de aeriană uneori! Da, este paisprezece februarie. Deci vrei să fii partenera mea astăzi? Măcar atât poți să faci și tu dacă tot nu mi-ai luat o cutie de bomboane de cincizeci de cenți.

Începusem să nu mă simt în largul meu. Era ironic, dar numai la suprafață.

– Și cam ce implică asta? am evitat eu să răspund.

– Chestii obișnuite, să fii sclava mea pe viață și altele de genul ăsta.

– Oo, bine, dacă e numai atât... Am luat bomboanele. Dar încercam să găsesc o cale să clarific limitele. Din nou. Cu Jacob păreau să fie des încălcate.

– Și, ce facem mâine? Drumeții sau mergem la urgență?

– Drumeții, am decis eu. Nu ești singurul obsedat de ceva. Încep să cred că mi-am imaginat locul acela... M-am încruntat privind în depărtare.

– Îl găsim noi, mă asigură el. Rămâne să ne plimbăm cu motocicleta luni și vineri? propuse el.

Mi s-a ivit o ocazie și am profitat de ea fără să mă gândesc prea bine.

– Mă duc la film vineri. Le tot promit de nu știu când colegilor mei că merg cu ei.

Mike o să fie încântat.

Jacob se întristă. I-am văzut privirea întunecată înainte să apuce să se uite în pământ.

– Vii şi tu, nu? am adăugat eu repede. Sau ar fi un efort prea mare să-ţi petreci timpul cu nişte elevi plicticoşi dintr-a douăsprezecea?

S-a dus şansa mea să-l ţin puţin la distanţă. Nu suportam să-l rănesc pe Jacob; se părea că suntem legaţi într-un mod ciudat, pentru că durerea lui îmi provoca şi mie nişte înţepături mici. Iar ideea să-l am alături în timpul calvarului – e drept că îi *promisesem* lui Mike, dar nu eram prea entuziasmată să mă şi ţin de cuvânt – era pur şi simplu prea tentantă.

– Chiar ai vrea să vin şi eu, cu prietenii tăi acolo?

– Da, am recunoscut eu sinceră, ştiind din start că-mi tăiam singură craca de sub picioare cu vorbele următoare. O să fie mult mai distractiv cu tine acolo. Adu-l şi pe Quil, să facem un grup mai mare.

– Quil o să-şi iasă din minţi. Să iasă cu fete dintr-a douăsprezecea. Chicoti şi-şi dădu ochii peste cap. Nu a zis nimic de Embry şi nici eu n-am făcut-o.

Am râs şi eu.

– O să încerc să-i aduc mai multe.

Am deschis subiectul discutând cu Mike, luni, la ora de engleză.

– Hei, Mike, am spus eu când s-a terminat ora. Eşti liber vinerea asta?

Se uită la mine, iar ochii lui albaştri se umplură brusc de speranţă.

– Da, sunt. Vrei să ieşim?

Mi-am cântărit cu atenţie fiecare cuvânt din răspuns.

– Mă gândeam să facem un *grup*, am subliniat cuvântul, şi să mergem cu toţii să vedem *Punct ochit*. De data asta îmi făcusem temele, citisem chiar şi povestirea filmului să fiu sigură că nu mai sunt prinsă cu garda jos. Filmul ăsta urma să fie un măcel de la cap la coadă. Nu-mi revenisem chiar atât de mult încât să suport un film romantic. Sună bine?

– Sigur, spuse el, entuziasmul scăzându-i vizibil.

– Super.

După o clipă, deveni aproape la fel de entuziasmat ca mai devreme.

– Ce zici să-i invităm pe Angela și Ben? Sau pe Eric și Katie?

Se pare că era hotărât să facă din asta o întâlnire dublă.

– Ce zici de ambele cupluri? am sugerat eu. Și pe Jessica, normal. Și pe Tyler și Conner, și poate și pe Lauren, am continuat eu răutăcioasă. Doar *promisesem* că o să aduc mai multe fete pentru Quil.

– OK, mormăi Mike, supărat că-i fuseseră zădărnicite planurile.

– Și, am continuat eu, mai am niște prieteni din La Push pe care i-am invitat. Deci se pare că o să avem nevoie de Suburban-ul[1] tău dacă vine toată lumea.

Ochii lui Mike se îngustară bănuitori.

– Ei sunt prietenii cu care-ți petreci tu timpul de la o vreme, studiind?

– Da, chiar ei, am răspuns eu veselă. Deși poți să spui că facem meditații, sunt doar în clasa a zecea.

– Aha, spuse Mike surprins. Apoi zâmbi, după o clipă de gândire.

Totuși, în cele din urmă, nu am avut nevoie de Suburban.

Jessica și Lauren au pretins că ar fi ocupate imediat ce Mike s-a scăpat că aș fi implicată în organizare. Eric și Katie aveau deja alt program – aniversarea a trei săptămâni de când erau împreună sau ceva de genul acesta. Lauren apucase să vorbească cu Tyler și Conner înaintea lui de Mike așa că erau și ei ocupați. Până și Quil ieșise din discuție din cauză că era pedepsit pentru că se bătuse la școală. Până la urmă, doar Angela și Ben și, bineînțeles Jacob au putut să meargă.

---

[1] Suburban – automobil sport de mari dimensiuni din colecția Chevrolet (n.tr.)

Numărul mic de persoane care veneau nu-l descurajă pe Mike. Numai despre ziua de vineri vorbea.

– Ești sigură că nu vrei să vedem *Mâine și pentru eternitate?* mă întrebă el la prânz, spunându-mi titlul comediei romantice care rula în momentul respectiv. *Roșiile Putrede*[1] i-a făcut o cronică mai bună.

– Vreau să văd *Punct ochit,* am insistat eu. Am chef de ceva acțiune. Vreau să văd sânge și intestine scoase!

– OK. Mike se întoarse cu spatele, dar nu înainte să-i citesc pe chip „poate-că-e-dusă-cu-pluta-până-la-urmă".

Când m-am întors de la școală, o mașină foarte cunoscută era parcată în fața casei mele. Jacob era sprijinit de capotă, cu un rânjet larg luminându-i fața.

– Nu se poate! am strigat eu când am ieșit din camionetă. Ai terminat! Nu pot să cred! Ai terminat Rabbit-ul!

Zâmbi.

– Chiar aseară. Tocmai a avut prima ei experiență pe drum.

– Incredibil. Am ridicat mâna să batem palma.

Își pocni palma de a mea, dar o lăsă acolo, trecându-și degetele printre ale mele.

– Deci am voie să conduc eu în seara asta?

– Evident, am spus eu și am oftat.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă dau bătută, nu pot să concurez cu asta. Ai câștigat. Ești mai mare decât mine.

El ridică din umeri, nefiind surprins de capitularea mea.

– Normal că sunt.

Suburban-ul lui Mike tocmai pufni la cotitură. Mi-am tras mâna din cea a lui Jacob, iar el făcu o față pe care ar fi fost mai bine să nu o văd.

---

[1] Roșiile Putrede – site dedicat în întregime cronicilor și informațiilor despre filme și jocuri video (n.tr.)

– Îl ştiu pe tipul ăsta, spuse el încet când Mike parcă pe partea cealaltă a străzii. E cel care credea că eşti iubita lui? Încă mai crede asta?

Am ridicat o sprânceană.

– Unii oameni sunt greu de descurajat.

– Şi totuşi, spuse Jacob meditativ, uneori perseverenţa dă roade.

– Deşi în majoritatea cazurilor e doar enervantă.

Mike coborî din maşină şi trecu strada.

– Bună, Bella, mă salută el, după care ochii lui deveniră precauţi când îl observară pe Jacob. Am aruncat şi eu o privire scurtă spre Jacob, încercând să fiu obiectivă. Nu prea arăta de clasa a zecea. Era atât de mare, capul lui Mike abia dacă-i ajungea până la umăr; nici nu voiam să mă gândesc până unde îi ajungeam eu – şi apoi chipul îi era atât de matur, chiar mai matur decât era cu o lună în urmă.

– Bună, Mike! Îţi mai aduci aminte de Jacob Black?

– Nu chiar. Mike întinse mâna.

– Vechi prieten de familie, se prezentă Jacob. Îşi strânseră mâinile cu mai multă forţă decât era necesar. Când se desprinseră din strânsoare, Mike îşi flexă degetele.

Am auzit telefonul sunând din bucătărie.

– Mă duc să răspund, ar putea fi Charlie, le-am spus eu şi am fugit înăuntru.

Era Ben. Pe Angela o durea burta şi el nu se simţea prea bine să vină fără ea. Se scuză că ne-a lăsat baltă.

Am mers încet spre băieţii care mă aşteptau, scuturându-mi capul. Chiar speram ca Angela să-şi revină, dar trebuia să recunosc că eram supărată din motive egoiste pentru că lucrurile nu ieşiseră aşa cum voiam eu. Doar noi trei, Mike, Jacob şi cu mine, împreună pentru o seară întreagă – mai bine nici că se putea, am gândit eu cu un umor negru.

Se părea că Jake şi Mike nu făcuseră progrese prea mari ca să lege o prietenie în absenţa mea. Se aflau la câţiva metri

depărtare, uitându-se în altă parte în timp ce mă aşteptau; Mike era ţâfnos în timp ce Jacob era la fel de vesel ca întotdeauna.

– Angela e bolnavă, le-am spus eu supărată. Ea şi cu Ben nu mai vin.

– Presupun că viroza gastrointestinală mai face nişte victime. Şi lui Austin şi lui Conner le-a fost rău ieri. Poate ar trebui să o lăsăm pe altă dată, sugeră Mike.

Înainte să apuc să fiu de acord cu el, Jacob vorbi:

– Eu vreau totuşi să merg. Dar dacă tu nu mai vrei, Mike....

– Nu, vin, îl întrerupse Mike. Doar mă gândeam la Angela şi la Ben. Să mergem. Se îndreptă către Suburban-ul lui.

– Hei, te superi dacă ne duce Jacob? am întrebat eu. Deja am acceptat, tocmai şi-a terminat maşina. A construit-o singur din nimic, m-am lăudat eu mândră ca o mamă care face parte din consiliul şcolii şi al cărei copil e printre preferaţii directorului.

– Bine, zise Mike trântind portiera un pic prea tare.

– Bine, atunci, spuse Jacob, ca şi cum cu asta rezolvaserăm totul. Părea să se simtă mai bine decât toată lumea.

Mike urcă pe bancheta din spate a Rabbit-ului cu o expresie dezgustată.

Jacob era la fel de vesel cum era de obicei şi a început să pălăvrăgească până când am uitat cu totul că Mike stătea îmbufnat în spate fără să scoată o vorbă.

Apoi Mike schimbă strategia. Se aplecă în faţă, cu bărbia pe spătarul scaunului meu; obrazul lui aproape că-l atingea pe al meu. M-am îndepărtat, aşezându-mă cu spatele la fereastră.

– Nu merge radioul în maşina asta? întrebă Mike uşor irascibil, întrerupându-l din vorbă pe Jacob.

– Ba da, răspunse Jacob. Dar Bellei nu îi place muzica.

M-am uitat surprinsă la Jacob. Nu-i spusesem niciodată chestia asta.

– Bella? mă întrebă Mike enervat.

– Are dreptate, am murmurat eu privind încă la faţa senină a lui Jacob.

– Cum poate să nu-ţi placă muzica? se scandaliză Mike.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Mă enervează pur şi simplu.

– Hmm. Mike se trase înapoi.

Când am ajuns la cinema, Jacob mi-a dat o bancnotă de zece dolari.

– Ce-i asta? am obiectat eu.

– Nu am vârsta necesară ca să pot intra la filmul ăsta, îmi aminti el.

Am izbucnit în râs.

– S-a zis cu vârsta relativă. N-o să mă omoare Billy dacă te ajut să intri?

– Nu. I-am spus deja că ai de când să-mi corupi inocenţa copilăriei.

Am chicotit, iar Mike a mărit pasul să ne ajungă din urmă.

Aproape că-mi dorisem ca Mike să fi renunţat. Era încă îmbufnat, nefiind o companie prea plăcută. Dar nici nu voiam să ajung să rămân singură cu Jacob. Nu m-ar fi ajutat cu nimic.

Filmul era exact ce promitea. Chiar de la început, patru oameni au sărit în aer şi unul a fost decapitat. Fata de pe rândul din faţă şi-a pus mâinile la ochi şi şi-a îngropat chipul în pieptul partenerului. Acesta o mângâie pe umăr şi îi mai făcu cu ochiul din când în când. Mike nu părea că se uită la film. Faţa îi era ţeapănă şi se uita la marginea cortinei de deasupra ecranului.

M-am instalat să suport cele două ore, uitându-mă mai degrabă la culorile şi la mişcarea de pe ecran decât să văd formele oamenilor, ale maşinilor şi ale caselor. Dar apoi Jacob a început să pufnească.

– Ce? am şoptit eu.

– Ei, lasă-mă! şopti el înapoi. Sângele a sărit la cinci metri din tipul acela. Ce poate fi mai fals decât atât?

Chicoti din nou când un catarg spintecă un alt om şi-l izbi de un perete de beton.

La urma urmei chiar mă uitam la film, amuzându-mă împreună cu el pe măsură ce măcelul devenea din ce în ce mai ridicol. Cum aveam eu să lupt cu limitele încălcate din relaţia noastră din moment ce îmi plăcea atât de mult să fiu cu el?

Şi Jacob, şi Mike folosiră locul de rezemat braţul de o parte şi de alta a mea. Mâinile amândurora stăteau, cu palmele în sus, într-o poziţie neobişnuită. Ca nişte capcane de oţel de prins urşi, deschise şi pregătite. Jacob avea obiceiul să mă ia de mână de câte ori avea ocazia, dar acolo, în sala de cinema întunecată şi cu Mike de faţă, gestul acesta ar fi avut o altă însemnătate şi eram sigură că ştia şi el asta. Nu-mi venea să cred că Mike se gândea la acelaşi lucru, dar mâna lui avea aceeaşi poziţie ca a lui Jacob.

Mi-am încrucişat mâinile la piept şi am sperat să le amorţească mâinile la amândoi.

Mike fu primul care se dădu bătut. Cam pe la jumătatea filmului, îşi trase braţul şi se aplecă în faţă punându-şi capul în mâini. La început, am crezut că era o reacţie la ceva ce văzuse pe ecran, dar apoi gemu.

– Mike, te simţi bine? am şoptit eu.

Cuplul din faţa noastră se întoarse să se uite la el când gemu a doua oară.

– Nu, icni el. Cred că mi-e rău.

Am văzut cum strălucea transpiraţia pe faţa lui, în lumina ce venea de la ecran.

Mike gemu din nou şi o luă la fugă spre uşă. M-am ridicat să mă iau după el – Jacob, la fel.

– Nu, stai, am şoptit eu. Mă duc eu să văd dacă e bine.

Jacob veni totuşi după mine.

– Nu trebuie să vii. Stai şi profită de măcelul tău de opt dolari, am insistat eu când am ajuns pe culoar.

– E în regulă. Chiar ştii să le alegi, Bella. Filmul ăsta e prost rău de tot. Când am ieşit din sală nu mai vorbea în şoaptă.

Nu era nici urmă de Mike pe coridor şi atunci m-am bucurat că Jacob venise cu mine, ca să intre în toaleta bărbaţilor să-l caute.

Jacob se întoarse în câteva secunde.

– Of, e acolo, spuse el dându-şi ochii peste cap. Ce pămpălău! Ar trebui să vii la film cu cineva cu un stomac mai puternic. Cu cineva care râde la sângele care îi face pe alţii să vomite.

– O să am grijă să văd când apare cineva de genul ăsta.

Eram singuri în hol. În ambele săli de cinema filmul era cam pe la jumătate; era pustiu, linişte, auzeam floricelele de porumb sărind la magazinul de pe coridorul principal.

Jacob s-a aşezat pe banca tapiţată cu catifea de lângă perete, bătând uşor cu palma pe locul de lângă el.

– Se pare că o să stea ceva vreme acolo, spuse el întinzându-şi picioarele lungi în faţa lui, aşezându-se comod pentru că avea de aşteptat.

Am oftat şi m-am dus lângă el. Arăta de parcă avea de gând să încalce nişte limite. Aşa cum mă aşteptam, imediat ce m-am aşezat, se întinse şi-mi puse braţul peste umeri.

– Jake, am protestat eu îndepărtându-mă. Lăsă braţul în jos, fără să pară deranjat de respingerea mea. Se întinse şi mă luă ferm de mână, cuprinzându-mi cu cealaltă mână încheietura când am încercat să mă retrag din nou. De unde o fi căpătat atâta încredere?

– Stai o clipă, Bella, spus el calm. Spune-mi ceva.

M-am strâmbat. Nu voiam să fac asta. Nu era vorba că nu voiam s-o fac acum, ci că nu voiam să o fac niciodată. Nu mai rămăsese nimic în viaţa mea care să fie mai important decât Jacob Black. Dar el părea hotărât să strice totul.

– Ce? am mormăit eu arţăgoasă.

– Nu-i aşa că mă placi?

– Ştii că da.

– Mai mult decât pe păcăliciul care-şi varsă maţele acolo acum? Arătă spre uşa toaletei.

– Da, am oftat.

– Chiar mai mult decât pe orice alt băiat pe care-l cunoşti? Era calm, senin ca şi cum răspunsul meu nu ar fi contat sau ca şi cum l-ar fi ştiut dinainte.

– Chiar mai mult decât pe fete, am precizat eu.

– Dar asta e de ajuns, spuse el, şi nu fusese o întrebare.

Îmi era greu să răspund, să rostesc cuvântul. Oare va suferi şi mă va evita? Cum aş putea să suport una ca asta?

– Da, am şoptit eu.

Îmi zâmbi.

– E în regulă, să ştii. Atâta timp cât mă placi pe mine cel mai mult. *Şi în plus* ţi se pare că arăt oarecum foarte bine. Sunt pregătit să fiu enervant de insistent.

– Sentimentele mele nu o să se schimbe, am spus eu şi, deşi am încercat să-mi păstrez un ton al vocii normal, simţeam tristeţea lui.

Chipul lui nu mai era ironic şi meditativ.

– E tot celălalt, nu?

Am tresărit. Ce ciudat era că ştia că nu trebuie să-i rostească numele, la fel cum ştiuse mai devreme, în maşină, că nu-mi plăcea muzica. Intuise atât de multe lucruri pe care nu i le spusesem niciodată!

– Nu trebuie să vorbeşti despre asta, îmi spuse el.

Am dat din cap, recunoscătoare.

– Dar nu te supăra pe mine că stau prin preajma ta. OK? Jacob mă mângâie pe cap. Pentru că eu nu mă dau bătut. Am mult timp...

Am oftat.

– Nu ar trebui să-l iroseşti cu mine, am spus eu, deşi voiam să o facă. Mai ales dacă era dispus să mă accepte aşa cum eram – cu defectele mele.

– E ceea ce vreau să fac atâta timp cât îţi place să fii cu mine.

– Nu-mi imaginez cum ar putea să *nu*-mi placă să fiu cu tine, i-am spus eu sinceră.

Jacob zâmbi.

– Pot să trăiesc cu asta.

– Dar să nu te aştepţi la mai mult, l-am avertizat eu încercând să-mi trag mâna. O ţinea cu prea multă încăpăţânare.

– Nu te deranjează chestia asta cu adevărat, nu? vru el să ştie strângându-mi degetele.

– Nu, am oftat eu. Sinceră să fiu, era chiar plăcut. Mâna lui era mult mai caldă decât a mea; îmi era frig tot timpul zilele astea.

– Şi nu-ţi pasă ce crede *el*. Jacob arătă cu degetul mare spre baie.

– Presupun că nu.

– Atunci, care e problema?

– Problema, am spus eu, este că pentru mine asta înseamnă altceva decât pentru tine.

Îmi strânse mâna şi mai tare.

– Asta e problema *mea*, nu?

– Foarte bine, am bombănit eu. Numai să nu uiţi asta.

– N-o să uit. Acum am şi eu în mână o grenadă cu acul scos, nu-i aşa? Mă îghionti uşor.

Mi-am dat ochii peste cap. Cred că avea tot dreptul să facă o glumă din toată povestea asta.

Chicoti încetişor în timp ce degetul lui roz desena absent linii pe mâna mea.

– Ce cicatrice ciudată ai aici, spus el brusc răsucindu-mi mâna să se uite mai bine. De unde o ai?

Arătătorul mâinii lui libere urma linia semilunii lungi şi argintii care abia dacă se mai vedea pe pielea mea palidă.

M-am uitat urât la el.

– Tu chiar te aştepţi să-mi amintesc de unde am fiecare cicatrice?

Am aşteptat ca amintirile să mă copleşească, dar, aşa cum se întâmpla atât de des, prezenţa lui Jacob era ocrotitoare.

– E rece, murmură el apăsând uşor pe locul în care mă muşcase James.

În clipa aceea Mike ieşi din baie împleticindu-se, cu faţa palidă şi plină de transpiraţie. Arăta oribil.

– Oh, Mike, am oftat eu.

– Vă deranjează dacă plecăm mai devreme? şopti el.

– Nu, evident că nu. Mi-am eliberat mâna şi m-am dus să-l ajut pe Mike să meargă. Părea că abia se ţinea pe picioare.

– Te-a dat gata filmul? întrebă Jacob nemilos.

Mike se uită urât.

– Nu am apucat să văd nimic din el, mormăi el. Îmi era greaţă încă dinainte să se stingă luminile.

– Şi de ce n-ai spus nimic? l-am certat eu în timp ce ne bălăngăneam spre ieşire.

– Am sperat că o să treacă, spuse el.

– O clipă, spuse Jacob când am ajuns la uşă. Se întoarse repede spre standul cu mâncare.

– Îmi puteţi da, vă rog, o găletuşă goală, fără floricele? o întrebă el pe vânzătoare. Aceasta se uită o dată la Mike, după care îi împinse găletuşa lui Jacob.

– Duceţi-l afară, vă rog! ne imploră ea. Era clar că ea ar fi trebuit să spele podeaua.

L-am târât pe Mike în aerul rece şi umed. Trase adânc aer în piept. Jacob era chiar în spatele nostru. Mă ajută să-l pun pe Mike pe bancheta din spate şi-i dădu găletuşa privindu-l cu seriozitate.

– Te rog, fu tot ce spuse Jacob.

Am deschis ferestrele, să lăsăm aerul îngheţat al serii să se răspândească în maşină, cu speranţa că-i va fi de ajutor lui Mike. Mi-am cuprins picioarele cu braţele ca să mă încălzesc.

– Iar ţi-e frig? mă întrebă Jacob punându-şi o mână pe umărul meu înainte să răspund.

– Ţie nu?

Clătină din cap că nu.

– Cred că ai febră, am bombănit eu. Era ger afară. I-am atins fruntea cu degetele şi am simţit că avea capul *fierbinte*.

– Vai, Jake, arzi!

– Mă simt bine. Ridică din umeri. Mai bine ca niciodată.

M-am încruntat şi i-am atins fruntea din nou. Pielea lui ardea sub degetele mele.

– Ai mâinile îngheţate, se plânse el.

– Poate eu sunt de vină, am acceptat eu.

Mike gemu în scaunul din spate şi vomă în găleată. M-am strâmbat, sperând ca stomacul meu să poată suporta mirosul şi zgomotul. Jacob se uită panicat peste umăr să se asigure că maşina lui nu fusese murdărită.

Drumul părea mai lung la întoarcere.

Jacob era tăcut, meditativ. Mă cuprinse cu braţul pe după umeri şi era atât de cald încât vântul rece devenise plăcut.

Mă uitam pe fereastră simţindu-mă foarte vinovată.

Era atât de nedrept să-l încurajez pe Jacob! Egoism curat. Nu conta că am încercat să-i spun clar cum stă treaba. Dacă el spera cât de cât că noi am putea fi mai mult decât prieteni, atunci însemna că nu fusesem suficient de clară.

Cum puteam să-i explic ca să înţeleagă? Eram o cochilie goală. Ca o casă pustie în care nu locuise nimeni timp de luni de zile. Acum lucrurile se îmbunătăţiseră puţin. Camera din faţă fusese puţin reparată. Dar asta era tot, doar o cămăruţă. El merita mai mult de atât, mai mult decât o singură cameră care se prăbuşea sub un etaj mai solid. Indiferent cât aş fi investit, nu aveam cum să mă pun din nou pe picioare.

Cu toate acestea, ştiam că nu aveam să-l îndepărtez. Aveam prea mare nevoie de el şi eram egoistă. Poate ar trebui să fiu mai clară ca să ştie să mă lase în pace. Gândul acesta mă făcu să tremur, iar Jacob îşi strânse mai tare braţul în jurul meu.

L-am dus pe Mike acasă în Suburban-ul lui, în timp ce Jacob era chiar în spatele nostru ca să mă aducă acasă. Jacob a fost tăcut tot drumul până la mine, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva se gândea la acelaşi lucru ca şi mine. Sau poate că se răzgândea.

– M-aş invita la tine, din moment ce am ajuns mai devreme, spuse el când opri lângă camioneta mea. Dar cred că ai dreptate cu febra. Încep să mă simt cam... ciudat.

– Vai, nu, nu şi tu! Vrei să te duc acasă?

– Nu. Îşi scutură capul, încruntându-şi sprâncenele. Încă nu mi-e rău. Mă simt doar... aiurea. Dacă o să fie nevoie o să trag pe dreapta.

– Mă suni imediat ce ajungi acasă? i-am cerut eu îngrijorată.

– Sigur, sigur. Se încruntă, uitându-se în faţă în întuneric şi muşcându-şi buza.

Am deschis portiera să ies afară, dar el mă prinse uşor de încheietură şi mă opri. Am observat din nou cât de fierbinte era pielea lui pe a mea.

– Ce e, Jake? am întrebat eu.

– Am ceva să-ţi spun, Bella... dar cred că o să ţi se pară cam sentimental.

Am oftat. Iar începea, deşi discutaserăm la cinema despre asta.

– Spune.

– Ştiu că eşti aproape tot timpul nefericită. Şi, poate că nu te ajută la nimic, dar voiam să ştii că voi fi mereu alături de tine. Nu o să te dezamăgesc niciodată, îţi promit că o să poţi conta pe mine întotdeauna. Uau, ce sentimental sună! Dar ştii asta, nu? Că nu o să te rănesc niciodată?

– Da, Jake. Ştiu asta. Şi deja mă bazez pe tine, poate mai mult decât îţi dai tu seama.

Zâmbetul i se întinse pe faţă la fel cum soarele ar aprinde norii şi îmi veni să-mi muşc limba. Nu am minţit cu nimic, dar

ar fi trebuit s-o fac. Adevărul îl va face să sufere. *Eu* îl voi dezamăgi *pe el*.

Avu o privire ciudată.

– Cred că mai bine plec acasă acum, spuse el.

Am ieşit repede.

– Să mă suni! am strigat când pornise.

L-am privit plecând; părea să deţină controlul maşinii. Am privit strada pustie după plecarea lui şi am început să mă simt şi eu rău, dar nu din vreun motiv fizic.

Cât de mult mi-aş fi dorit ca Jacob Black să fi fost fratele meu, sânge din sângele meu, ca să pot să am un drept legitim asupra lui fără să mă mai simt acum atât de vinovată. Dumnezeu ştie că nu am vrut niciodată să mă folosesc de Jacob, dar nu reuşeam să găsesc un alt cuvânt pentru comportamentul meu de acum, de care mă simţeam vinovată.

Ba chiar mai mult, nu mi-am dorit să-l iubesc niciodată; adânc în sufletul meu ştiam sigur un lucru, şi anume câtă putere îţi dădea dragostea să distrugi pe cineva.

Eu fusesem distrusă şi nu mai aveam nici o şansă de refacere.

Dar acum aveam nevoie de Jacob, aveam nevoie de el ca de un drog. Mă sprijinisem de el şi mă apropiasem de el mai mult decât aş fi plănuit să mă mai apropii vreodată de cineva. Acum nu suportam să-l văd cum suferă, dar nici nu mă puteam opri să nu-l fac să sufere. El credea că timpul şi răbdarea lui îmi vor schimba sentimentele, şi, deşi ştiam că se înşela cu desăvârşire, ştiam de asemenea că aveam să-l las să încerce.

Era prietenul meu cel mai bun. Îl voi iubi întotdeauna, ca pe un prieten, dar asta nu va fi niciodată suficient pentru el.

Am intrat în casă să stau lângă telefon rozându-mi unghiile din cauza îngrijorării.

– S-a terminat filmul aşa de repede? întrebă Charlie surprins când am intrat. Era aşezat pe jos, cam la treizeci de centimetri de televizor. Trebuie să fi fost un meci palpitant.

– Lui Mike i s-a făcut rău, am explicat eu. Vreun virus la stomac.

– Tu eşti bine?

– Acum da, am spus eu nesigură. În mod clar, fusesem şi eu expusă.

M-am sprijinit de tejgheaua din bucătărie, cu mâinile la câţiva centimetri de telefon, încercând să aştept răbdătoare. M-am gândit la expresia ciudată de pe faţa lui Jacob înainte să plece şi am început să bat cu degetele în tejghea. Trebuia să insist să-l duc acasă.

M-am uitat la ceas în timp ce treceau minutele. Zece. Cincisprezece. Chiar şi când conduceam eu tot nu făceam mai mult de cincisprezece minute, iar Jacob conducea mult mai repede ca mine. Optsprezece minute. Am ridicat receptorul şi am format numărul.

Suna şi suna. Poate Billy dormea. Poate am format greşit. Am mai format o dată.

Când sună a opta oară, iar eu eram gata să închid, răspunse Billy.

– Alo? întrebă el. Vocea îi era prudentă, ca şi cum ar fi aşteptat veşti proaste.

– Billy, sunt eu, Bella, a ajuns Jake acasă? A plecat de aici acum douăzeci de minute.

– E aici, spuse Billy sec.

– Trebuia să mă sune. Eram puţin iritată. Începuse să-i fie rău când a plecat şi eram îngrijorată.

– I-a fost... prea rău să te mai poată suna. Nu se simte bine nici acum. Billy părea distant. Mi-am dat seama că probabil că voia să fie cu Jacob.

– Să mă anunţi dacă ai nevoie de ajutor, m-am oferit eu. Aş putea să vin pe acolo. M-am gândit la Billy, ţintuit în căruciorul lui şi la Jake descurcându-se singur...

– Nu, nu, spuse Billy repede. Suntem bine. Stai acasă.

Felul lui de a-mi răspunde mi se păru aproape nepoliticos.

– OK, am acceptat eu.

– Pa, Bella.

Convorbirea se întrerupse.

– Pa, am mormăit eu.

Ei bine, cel puţin ajunsese acasă. În mod ciudat, nu am încetat să-mi fac griji. M-am târât agitată pe scări. Poate ar fi bine să trec pe acolo mâine înainte de serviciu. Aş putea să-i duc o supă; sigur aveam vreo supă la conservă pe aici pe undeva.

Mi-am dat seama că planurile mele urmau să fie zădărnicite când m-am trezit devreme, patru jumătate arăta ceasul meu, şi am sărit la baie. Charlie mă găsi acolo jumătate de oră mai târziu, întinsă pe jos, cu obrazul lipit de marginea rece a căzii.

Mă privi un moment lung.

– Viroză gastrointestinală, spuse el într-un târziu.

– Da, am mormăit eu.

– Ai nevoie de ceva? mă întrebă el.

– Sună la magazinul Newton pentru mine, te rog, l-am instruit eu cu glasul răguşit. Spune-le că m-am îmbolnăvit şi eu, la fel ca Mike, şi că nu o să pot ajunge. Spune-le că îmi pare rău.

– Sigur, nici o problemă, mă asigură Charlie.

Mi-am petrecut tot restul zilei pe podeaua din baie, dormind câteva ore cu capul pe prosopul mototolit. Charlie a zis că avea de lucru, dar eu am bănuit că nu voia decât să aibă acces la o baie. Mi-a lăsat un pahar cu apă pe podea lângă mine, ca să mă hidratez.

M-am trezit când s-a întors acasă. Am observat că în camera mea era întuneric. Urcă scările să vadă ce fac.

– Mai trăieşti?

– Oarecum, am răspuns eu.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, mersi.

Ezită, era clar că nu era în apele lui.

– Bine atunci, spuse el, după care se întoarse în bucătărie.

Câteva minute mai târziu am auzit telefonul sunând. Charlie vorbi cu cineva încet pentru o clipă, după care închise.

– Mike se simte mai bine, îmi spuse el.

Ei bine, destul de încurajator. I se făcuse rău cu doar opt ore înaintea mea. Deci mai aveam opt ore. Numai la gândul ăsta mi se întoarse stomacul pe dos și m-am tras mai aproape să-mi aplec capul peste toaletă.

Am adormit din nou pe prosop, dar când m-am trezit eram la mine în pat, iar pe fereastră se vedea lumină. Probabil că Charlie mă adusese în brațe la mine în cameră și pusese un pahar de apă pe noptieră. Eram însetată. Am dat-o pe gât, deși avea un gust ciudat din cauză că stătuse toată noaptea în pahar.

M-am ridicat încet, încercând să nu-mi provoc iar greața. Eram slăbită, aveam un gust oribil în gură, dar stăteam bine cu stomacul. M-am uitat la ceas.

Trecuseră cele douăzeci și patru de ore.

Nu am întins coarda și am mâncat numai biscuiți sărați la micul dejun. Charlie părea ușurat să vadă că mi-am revenit.

Imediat ce am fost sigură că nu urma să-mi petrec din nou ziua pe podeaua din baie, l-am sunat pe Jacob.

Îmi răspunse Jacob, dar când am auzit cum m-a salutat, mi-am dat seama că nu îi trecuse.

– Alo? vocea îi suna spartă.

– Oh, Jake, am mormăit compătimindu-l. Vocea ta sună groaznic.

– Mă simt groaznic, șopti el.

– Iartă-mă că te-am făcut să ieși cu mine. E total aiurea.

– Mă bucur că am fost. Încă șoptea. Nu te acuza pe tine. Tu nu ai nici o vină.

– O să te faci bine repede, am promis eu. Azi-dimineață, după ce m-am trezit, nu mai aveam nimic.

– Ți-a fost rău? întrebă el greoi.

– Da, am avut și eu viroza. Dar acum sunt bine.

– Asta-i bine. Vocea îi era stinsă.

– Deci probabil că o să-ţi revii şi tu în câteva ore, l-am încurajat eu.

Abia dacă auzeam ce răspundea.

– Nu cred că am ce ai avut tu.

– Nu ai avut viroză gastrointestinală? am întrebat eu derutată.

– Nu. E altceva.

– Ce te doare?

– Totul, şopti el. Fiecare bucăţică din mine mă doare.

Durerea din vocea lui era aproape palpabilă.

– Cu ce pot să te ajut, Jake? Ce să-ţi aduc?

– Nimic. Nu poţi să vii aici. Era tranşant. Îmi aminti de felul în care îmi vorbise Billy în seara aceea.

– Păi, deja am fost expusă la ceea ce ai tu, am subliniat eu.

Mă ignoră.

– Te sun eu când pot. Te anunţ când poţi să vii din nou.

– Jacob...

– Trebuie să plec, spuse el deodată grăbit.

– Sună-mă dacă te simţi mai bine.

– Bine, spuse el deşi vocea lui avea o nuanţă ciudată, amară.

Tăcu o clipă. Am aşteptat să spună pa, dar şi el aştepta.

– Ne vedem în curând, am spus eu într-un târziu.

– Aşteaptă să te sun eu, spuse el.

– OK....Pa, Jacob.

– Bella, îmi şopti numele după care închise telefonul.

10. POIANA

Jacob nu mă sună.

Prima dată când am sunat a răspuns Billy şi mi-a spus că Jacob era încă la pat. Mi-am băgat puţin nasul, verificând dacă Billy îl dusese la doctor. Billy a spus că da, dar, fără să îmi dau seama de ce, nu l-am crezut. Am sunat din nou de câteva ori pe zi în următoarele două zile, dar nu era niciodată nimeni acasă.

Sâmbătă am decis să nu mai aştept nici o invitaţie şi să mă duc la el. Dar casa roşie şi mică era goală. M-am speriat; oare Jacob era atât de bolnav încât a trebuit să meargă la spital? În drum spre casă am oprit la spital, dar asistenta mi-a zis că nici Billy şi nici Jacob nu trecuseră pe acolo.

L-am pus pe Charlie să-l sune pe Harry Clearwater imediat ce am ajuns acasă de la serviciu. Am aşteptat nerăbdătoare în timp ce Charlie vorbea cu bunul său prieten; discuţia părea că durează la nesfârşit fără să vină vorba despre Jacob. Se părea că *Harry* fusese la spital... să facă nişte analize pentru inimă. Fruntea lui Charlie era încreţită toată, dar Harry glumi cu el şi-l înveseli până când Charlie începu iar să râdă. În clipa aceea Charlie întrebă de Jacob doar că nu pricepeam mare lucru din ceea ce spunea, pentru că rostea mulţi de *hmm* şi de *da.* Am bătut cu degetele în masa de bucătărie până când el puse o mână peste ele şi mă opri.

În cele din urmă, Charlie închise telefonul și se întoarse către mine.

– Harry a spus că au avut ceva probleme cu linia telefonică, de asta nu ai reușit să-i suni. Billy l-a dus pe Jacob la doctor și se pare că are mononucleoză. E foarte obosit și Billy a zis că nu primește vizite, îmi spuse el.

– Nu primește vizite? am întrebat eu nevenindu-mi să cred.

Charlie ridică o sprânceană.

– Să nu te prind că te ții ca scaiul de el, Bells. Billy știe ce e mai bine pentru Jake. O să-și revină în curând. Ai răbdare.

Nu am forțat nota. Charlie era prea îngrijorat pentru Harry. Era clar că era cea mai importantă chestiune, așa că nu ar fi fost corect să-l bat la cap cu problemele mele minore. M-am dus sus și am dat drumul la calculator. Am găsit un site de medicină și am căutat „mononucleoză".

Tot ce știam despre mono era că o luai prin sărut, ceea ce nu era cazul lui Jake. Am citit repede simptomele – febră avea cu siguranță, dar restul? Nu-l durea groaznic gâtul, nu era epuizat, nu-l durea capul, sau cel puțin nu înainte să se ducă acasă de la cinema; spusese că nu se simțise niciodată mai bine. Chiar i se făcuse rău atât de repede? Din articol se înțelegea că mai întâi apăreau durerile de gât...

Mă uitam în monitor și mă întrebam de ce făceam toate astea? De ce eram atât de... *suspicioasă*, ca și cum nu aș crede povestea lui Billy? De ce l-ar minți Billy pe Harry?

Probabil că mă purtam prostește. Eram doar îngrijorată și, să fiu sinceră, mă temeam că nu o să am voie să-l văd pe Jacob, lucru care mă înspăimânta.

Am trecut prin restul articolului să caut mai multe informații. M-am oprit la partea care spunea că boala asta poate ține mai mult de o lună.

O *lună?* Am rămas cu gura căscată.

Cu siguranță Billy nu va putea să-mi interzică să vin în vizită atâta timp. Normal că nu. Țintuit la pat, Jake ar lua-o razna dacă nu ar avea cu cine să vorbească.

Oare de ce se temea Billy? În articol scria că persoanele care au mono trebuie să evite efortul fizic, dar nu zicea că nu pot primi vizite. Boala nu era foarte contagioasă.

O să-l las în pace pe Billy o săptămână, înainte să devin insistentă. O săptămână era destul de mult.

Săptămâna era lungă. Miercuri am fost sigură că nu puteam să rezist până sâmbătă.

Când am luat decizia să-i las în pace pe Billy şi pe Jacob o săptămână, nu am crezut cu adevărat că Jacob o să respecte regula lui Billy. De fiecare dată când ajungeam acasă de la şcoală, alergam la telefon să verific mesajele. Nu aveam niciodată nici unul.

Am trişat de trei ori încercând să-l sun, dar linia telefonică tot nu mergea.

Stăteam mult prea mult în casă şi eram mult prea singură. Fără Jacob, tot ceea ce încercasem să reprim începea să se strecoare iar în sufletul meu. Visele au devenit din nou rele. Nu reuşeam să mai prevăd finalul. Nu era decât deprimarea înfiorătoare care mă cuprinsese în pădure şi în marea de ferigi, unde casa albă nu mai exista. Uneori mai era şi Sam Uley în pădure şi se uita la mine din nou. Nu-i dădeam nici o atenţie, prezenţa lui nu îmi aducea nici o alinare; nu mă făcea să mă simt mai puţin singură. Nu mă făcea să nu mă mai trezesc urlând în fiecare noapte.

Gaura din pieptul meu arăta mai rău ca niciodată. Credeam că o ţin sub control, dar mă trezeam aplecată asupra ei, zi de zi, strângându-mă în braţe, luptându-mă să respir.

Nu mă descurcam bine de una singură.

Am fost uşurată peste măsură când m-am trezit – ţipând, evident – şi mi-am amintit că era sâmbătă. Astăzi aveam voie să-l sun pe Jacob. Şi dacă tot nu mergeau liniile telefonice, atunci urma să mă duc în La Push. Într-un fel sau altul, azi va fi mai bine decât fusese săptămâna trecută pe care o petrecusem singură.

Am format numărul şi am aşteptat fără să-mi fac speranţe prea mari. Am fost luată prin surprindere când Billy a răspuns după ce sunase doar o dată.

– Alo?

– Oh, vă merge telefonul iar! Bună, Billy. Bella la telefon. Am sunat să văd cum se mai simte Jacob. Are voie să primească vizite? Mă gândeam să trec pe acolo...

– Îmi pare rău, Bella, mă întrerupse şi m-am întrebat dacă se uita la televizor, pentru că părea distras. Nu-i acasă.

– Oh. Îmi luă o clipă să reacţionez. Deci se simte mai bine?

– Mda, Billy ezită o clipă prea lungă. Se pare că nu era mono până la urmă. Doar vreun virus.

– Oh. Şi deci... unde s-a dus?

– S-a dus să ducă nişte prieteni în Port Angeles, cred că voiau să prindă oferta de două filme la preţul unuia singur sau ceva de genul ăsta. E plecat toată ziua.

– Ce uşurare! Am fost atât de îngrijorată. Mă bucur că s-a simţit suficient de bine să iasă din casă. Vocea mea suna incredibil de falsă pe măsură ce băteam câmpii în continuare.

Jacob se simţea mai bine, dar nu suficient de bine ca să mă sune. A ieşit cu prietenii lui. Iar eu stăteam acasă, simţindu-i lipsa mai mult, cu fiecare oră care trecea. Eram singură, îngrijorată, plictisită... perforată şi acum şi dezamăgită că săptămâna în care stătuserăm separaţi nu a avut acelaşi efect şi asupra lui.

– Voiai să-i spui ceva anume? mă întrebă Billy politicos.

– Nu, nu chiar.

– Păi, atunci îi spun că ai sunat, îmi promise Billy. Pa, Bella.

– Pa, am răspuns eu când el deja închisese.

Am stat o clipă în picioare, cu telefonul încă în mână.

Probabil că Jacob se răzgândise, aşa cum mă temeam eu. Avea să-mi urmeze sfatul şi să nu mai piardă timpul cu cineva care nu putea să-i împărtăşească sentimentele. Am simţit cum mi se urcă sângele la cap.

– S-a întâmplat ceva? mă întrebă Charlie în timp ce cobora scările.

– Nu, am minţit eu, punând jos telefonul. Billy a spus că Jacob se simte mai bine. Nu avea mono. Deci e bine.

– Vine el aici sau te duci tu acolo? întrebă Charlie absent în timp ce începuse să caute prin frigider.

– Nici una, nici alta, am recunoscut eu. A ieşit cu alţi prieteni.

Tonul vocii mele îi atrase atenţia lui Charlie. Se uită la mine brusc alarmat, cu mâinile îngheţate pe un pachet de brânză feliată.

– Nu e un pic cam devreme pentru prânz? l-am întrebat eu încercând să par cât mai relaxată.

– Nu, îmi pun ceva la pachet să iau cu mine pe malul râului...

– Ah, te duci la pescuit azi?

– Păi, m-a sunat Harry... şi nu plouă... Îşi făcea provizii de mâncare pe masa din bucătărie în timp ce vorbea. Ridică brusc privirea ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva.

– Spune, nu vrei să stau cu tine dacă Jake e plecat?

– E în regulă, tată, am spus eu chinuindu-mă să par indiferentă. Peştele muşcă mai bine când e vremea bună.

Se uita la mine, nefiind încă sigur. Ştiam că-şi făcea griji, se temea să mă lase singură, în caz că urma să fiu iar „indispusă".

– Pe bune, tată. Cred că o să o sun pe Jessica, am minţit eu repede. Preferam să fiu singură decât să stea pe capul meu toată ziua. Avem de învăţat pentru un test la matematică. Mi-ar prinde bine ajutorul ei. Partea asta era adevărată. Dar eram nevoită să mă descurc singură.

– Bună idee. Ai petrecut atât de mult timp cu Jacob că toţi prietenii tăi vor crede că i-ai uitat.

Am zâmbit şi am dat din cap ca şi cum mi-ar fi păsat de ceea ce ar fi crezut ceilalţi prieteni ai mei.

Charlie începu să se întoarcă cu spatele la mine după care se roti înapoi cu o faţă îngrijorată.

– Hei, învăţaţi aici sau la Jess acasă, nu-i aşa?

– Da, unde altundeva?

– Păi, vreau doar să ai grijă să stai departe de pădure, cum ţi-am mai spus.

Aşa distrată cum eram, îmi luă o clipă să înţeleg.

– Iar sunt probleme cu ursul?

Charlie dădu din cap încruntat.

– A dispărut un drumeţ. Paznicii au găsit azi-dimineaţă cortul lui, dar nici urmă de el. Erau şi nişte urme de animal mare... care bineînţeles putea să vină mai târziu, după mirosul de mâncare. În fine, chiar acum se pun capcane să-l prindă.

– Oh, am spus eu slab. Nu îi ascultam propriu-zis avertismentele; eram mai îngrijorată de problema cu Jacob decât de posibilitatea să fiu mâncată de un urs.

M-am bucurat că Charlie se grăbea. Nu a aşteptat să o sun pe Jessica, aşa că nu a trebuit să joc teatru. Mi-am adunat manualele pe masa din bucătărie ca să creadă că le pun în geantă. Probabil că exagerasem şi, dacă nu ar fi fost atât de grăbit să plece la pescuit, ar fi devenit bănuitor.

Mă străduiam atât de mult să par ocupată încât ziua îngrozitor de goală care mă aştepta nu se prăbuşi peste mine decât după ce l-am văzut plecând. După ce m-am holbat aproximativ două minute la telefon, am decis că nu aveam să-mi petrec ziua în casă. Am luat în calcul posibilităţile.

Nu aveam s-o sun pe Jessica. În ceea ce mă privea, Jessica trecuse în tabăra cealaltă.

Aş fi putut să mă duc în La Push să-mi iau motocicleta, ceea ce era foarte tentant: dar nu avea cine să mă ducă la urgenţă dacă aş fi avut nevoie după aceea.

Sau... Aveam deja o hartă şi o busolă în camionetă. Eram destul de sigură că am înţeles cum să mă orientez şi nu aveam cum să mă rătăcesc. Poate că reuşeam să elimin două linii din grafic azi, să fac progrese până când avea Jacob de gând să mă onoreze cu prezenţa lui. Am refuzat să mă gândesc cam cât ar dura asta. Sau dacă avea să se mai întâmple vreodată...

M-am simţit un pic vinovată când mi-am dat seama ce părere ar avea Charlie despre asta, dar am ignorat sentimentul. Nu puteam să stau iar în casă toată ziua.

Câteva minute mai târziu mă aflam pe drumul cunoscut. Geamurile erau lăsate în jos şi am condus cât de repede putea camioneta mea, încercând să mă bucur de vântul care-mi bătea în faţă. Era înnorat, dar uscat, o zi minunată pentru Forks.

Mi-a luat mai mult timp să mă pregătesc decât i-ar fi luat lui Jacob. După ce am parcat în locul obişnuit, a trebuit să petrec mai bine de cincisprezece minute studiind acele minuscule ale busolei şi semnele de pe harta uzată. Când am fost suficient de sigură că urmam linia corectă din grafic, am pornit prin pădure.

Pădurea era astăzi plină de viaţă, toate creaturile micuţe bucurându-se de vremea fără ploaie. Dar, în ciuda faptului că păsărelele ciripeau, insectele bâzâiau zgomotos în jurul capului meu, iar şoriceii alergau din când în când prin tufişuri, pădurea părea mai înfricoşătoare astăzi; îmi amintea de cel mai recent coşmar pe care îl avusesem. Ştiam că era doar din cauză că eram singură şi îmi era dor de fluieratul nepăsător al lui Jacob şi de zgomotul făcut de paşii lui pe pământul umed.

Mă simţeam din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce mă afundam printre copaci. Îmi era din ce în ce mai greu să respir, şi nu era din cauza efortului fizic, ci din cauză că aveam iar probleme cu idioata aia de gaură din piept. Mi-am ţinut braţele strânse în jurul meu şi am încercat să alung durerea din suflet. Aproape că îmi venea să mă întorc, dar nu voiam să irosesc efortul pe care îl depusesem deja.

Sufletul şi durerea începuseră să-mi amorţească în timp ce îmi târam picioarele. În cele din urmă mi-a revenit şi respiraţia la normal şi m-am bucurat că nu mă dădusem bătută. Începusem să mă pricep să dau tufişurile la o parte; mi-am dat seama că eram mai rapidă.

Nu înţelesesem cu câtă eficienţă mă mişcasem. Cred că parcursesem în jur de şapte kilometri şi nici nu începusem încă să o caut cu privirea. Cu o repeziciune care mă dezorientă, am

pășit printr-o arcadă joasă făcută de doi puieți de arțari – trecând de ferigile înalte până la piept din poiană.

Era același loc, am fost sigură de îndată ce l-am văzut. Nu mai văzusem niciodată o poiană atât de simetrică. Era ca și cum cineva ar fi trasat cercul perfect, smulgând copacii fără să lase vreo dovadă a sălbăticiei în iarba unduitoare. La est, am auzit izvorul susurând încet.

Locul nu era tot atât de minunat dacă nu era scăldat în lumina soarelui, dar era frumos și liniștit. Nu era anotimpul florilor de câmp; pământul era acoperit de o iarbă deasă și înaltă care unduia în bătaia ușoară a vântului ca valurile unui lac.

Era același loc... dar nu păstra ce căutasem.

Dezamăgirea fu aproape la fel spontană ca recunoașterea locului. M-am prăbușit chiar acolo, îngenunchind la marginea poienei și icnind de durere.

Ce rost mai avea să înaintez? Nu rămăsese nimic aici. Nu era nimic în afară de amintirile pe care le puteam invoca ori de câte ori voiam, dacă eram dispusă să îndur suferința care le însoțea. Și durerea îmi cuprinse întreaga ființă. Locul acesta nu avea nimic deosebit în absența *lui*. Nu eram prea sigură ce sperasem să simt aici, dar poiana era pustie, pustie de tot, ca toate locurile din jur. Exact cum erau și coșmarurile mele. Capul mi se învârti din cauza amețelii.

Măcar venisem singură. Imediat ce mi-am dat seama de asta, m-a cuprins un sentiment de mulțumire. Dacă aș fi descoperit poiana când eram cu Jacob... ei bine, nu aș fi putut cu nici un chip să disimulez abisul în care mă afundam acum. Cum aș fi putut să-i explic felul în care mă rupeam în bucăți, felul în care trebuia să mă ghemuiesc ca o minge ca să nu las gaura să mă sfâșie? Era mult mai bine că eram singură.

Și nici nu va trebui să explic cuiva de ce mă grăbeam atât de mult să plec. Jacob și-ar fi închipuit că, după ce ne-am obosit atâta să ajungem acolo, aș fi vrut să petrec mai mult de câteva secunde aici. Dar mă chinuiam deja să mă ridic în picioare,

forțându-mă să ies din poziția aceea pentru a putea fugi. Pentru mine era mai dureros decât puteam suporta să stau în locul acesta și eram hotărâtă să mă târăsc ca să scap de aici dacă va fi nevoie.

Ce noroc că eram singură!

Singură. Am repetat cuvântul cu o satisfacție nemiloasă, în timp ce m-am smuls de jos să mă ridic în picioare, în ciuda durerii. Chiar în acea clipă, se ivi o siluetă dintre copaci la nord, cam la treizeci de pași depărtare.

Am simțit o mulțime de emoții amețitoare într-o secundă. Prima a fost surprinderea; eram departe de orice cărare și nu așteptam pe nimeni. Apoi, când priveam cu atenție silueta nemișcată, văzând pielea palidă, m-am simțit invadată de un val de speranță. Am suprimat-o nemilos, luptându-mă cu agonia dureroasă în timp ce ochii mei continuau să privească fața acoperită de pletele negre, fața care nu era cea pe care voiam eu să o văd. Următoarea emoție a fost frica; aceasta nu era fața după care tânjeam, dar era destul de aproape de mine cât să-mi dau seama că bărbatul din fața mea nu era un drumeț rătăcit.

Și apoi, în cele din urmă, recunoașterea.

– Laurent! am strigat eu plăcut surprinsă.

Era o reacție irațională. Probabil că ar fi trebuit să mă opresc la teamă.

Când ne-am cunoscut prima dată, Laurent făcea parte din gașca lui James. Nu fusese implicat în vânătoarea care urmă – vânătoare la care eu eram prada –, dar era doar din cauză că îi fusese frică; eu eram protejată de o gașcă mai mare ca a lui. Altminteri, lucrurile ar fi stat cu totul altfel; pe vremea aceea nu ar fi avut nici un scrupul să se hrănească din belșug cu sângele meu. Bineînțeles, trebuie să se fi schimbat, pentru că s-a dus să locuiască în Alaska, cu cealaltă gașcă de vampiri civilizați care refuzau să bea sânge uman din motive etice. Cealaltă familie... dar nu mi-am permis să mă gândesc la numele acela.

Da, frica ar fi fost mai potrivită în acest context, dar nu reușeam să simt altceva decât o satisfacție copleșitoare. Poiana

era din nou un loc magic. O magie mai întunecată decât m-aş fi aşteptat, ce-i drept, dar tot magie se chema. În faţa mea se afla legătura pe care o căutasem. Dovada, oricât de neînsemnată ar fi ea, că, undeva în aceeaşi lume în care locuiam eu, *el* exista cu adevărat.

Era incredibil: Laurent nu se schimbase deloc. Cred că ar fi fost o prostie din partea mea să mă aştept să văd vreo schimbare în ultimul an. Dar era ceva... nu prea reuşeam să-mi dau seama ce.

– Bella? întrebă el, arătând mai şocat decât mine.

– Ţi-ai amintit. Am zâmbit. Ce ridicol era că mă bucuram că un vampir îmi ştia numele!

El rânji.

– Nu mă aşteptam să te văd aici. Se apropie de mine, părând uluit.

– Nu e total invers? Eu chiar locuiesc aici. Credeam că ai plecat în Alaska.

Se opri cam la zece paşi depărtare, plecând capul într-o parte. Faţa lui era cea mai frumoasă faţă pe care o vedeam de când trecuse parcă o eternitate. I-am studiat trăsăturile cu un sentiment ciudat de eliberare. Era una dintre persoanele faţă de care nu trebuia să mă prefac, era cineva care ştia tot ce nu puteam eu rosti.

– Ai dreptate, mă aprobă el. Am fost în Alaska. Totuşi, nu mă aşteptam....Când am găsit casa familiei Cullen goală am crezut că au plecat.

– Oh. Mi-am muşcat buza când numele rostit se instală pe marginile sfâşiate ale rănii mele care pulsa. Îmi luă o clipă să-mi revin. Laurent aştepta cu ochii curioşi. Într-adevăr, au plecat, am reuşit să-i spun în cele din urmă.

– Hmm, murmură el. Mă mir că te-au lăsat. Nu erai un fel de jucărie de-a lor? Citeam în ochii lui că nu intenţionase să mă jignească.

Am zâmbit strâmb.

– Cam aşa ceva.

– Hmm, spuse el din nou meditativ.

Chiar în acea clipă, mi-am dat seama de ce semăna, de ce semăna *mult prea mult*. După ce Carlisle ne spusese că Laurent a rămas la familia Tanyei, am început să-mi imaginez, în rarele ocazii când mă gândeam la el, că avea aceiaşi ochi aurii ca ai membrilor familiei... Cullen – m-am forţat să rostesc numele, tresărind. Ochi pe care îi aveau toţi vampirii *buni*.

Am făcut un pas involuntar în spate, iar ochii lui curioşi de un roşu-închis îmi urmăriră mişcarea.

– Vin des în vizită? mă întrebă el, încă relaxat, dar înaintă înspre mine.

– Minte, îmi şopti neliniştită vocea de catifea din amintirea mea.

Am tresărit la auzul vocii *lui*, deşi nu ar fi trebuit să mă surprindă. Oare nu eram în cel mai mare pericol? Motocicleta era mic copil pe lângă asta.

Am făcut ce mi-a spus vocea să fac.

– Din când în când. Am încercat să-mi controlez vocea; doream să fie relaxată. Presupun că mie timpul mi se pare mai lung. Ştii cum sunt ei... Începusem să mă bâlbâi. A trebuit să-mi impun să tac din gură.

– Hmm, spuse el din nou. În casă miroase ca şi cum sunt plecaţi de ceva vreme...

– Trebuie să minţi mai bine de atât, Bella! mă îndemnă vocea.

Am încercat.

– Va trebui să-i spun lui Carlisle că ai trecut pe aici. Îi va părea rău că nu l-ai găsit. M-am prefăcut că deliberez o clipă. Dar probabil că nu ar trebuit să-i spun nimic lui... Edward, abia dacă am reuşit să-i rostesc numele, ceea ce mă făcu să mă strâmb, stricându-mi cacealmaua, ştii ce temperament are... ei, sunt sigură că-ţi aminteşti. Încă e sensibil de la toată povestea aceea cu James. Mi-am dat ochii peste cap şi am dat cu mâna prin aer ca şi cum ar fi fost o poveste veche, dar tonul vocii mele devenise uşor isteric. M-am întrebat dacă şi-a dat seama.

– Chiar așa? întrebă Laurent pe un ton sceptic.

Am dat un răspuns scurt pentru ca vocea mea să nu arate cât de panicată eram.

– Îhî.

Laurent păși ușor într-o parte, privind în jurul pajiștii. Nu am putut să nu observ faptul că pasul pe care îl făcuse îl aduse mai aproape de mine. Vocea mârâi încet în capul meu.

– Care mai e treaba prin Denali? Carlisle a spus că stai cu Tanya! Vocea îmi era prea pițigăiată.

Întrebarea îl făcu să se oprească.

– Îmi place foarte mult de Tanya, spuse el cu un aer gânditor. Și chiar mai mult de sora ei, Anna... nu am mai stat niciodată atât de mult într-un singur loc și m-am bucurat de avantajele și de noutatea acestui fapt. Dar restricțiile sunt greu de suportat... mă mir că vreunul dintre ei poate să le îndure atâta timp. Îmi zâmbi complice. Uneori mai trișez.

Nu am putut să înghit una ca asta. Piciorul meu începuse să se dea în spate, dar îngheță atunci când ochii lui roșii clipiră încercând să-mi surprindă mișcarea.

– Oh, am spus eu cu o voce slabă. Și Jasper are probleme cu asta.

– Nu te mișca, îmi șopti vocea. Am încercat să fac ce-mi cerea. Cu greu mă stăpâneam să nu o iau la fugă.

– Serios? Laurent păru interesat. De asta au plecat?

– Nu, am răspuns eu sinceră. Jasper era mult mai grijuliu acasă.

– Da, aprobă Laurent. Și eu la fel.

Pasul în față pe care-l făcu acum fu destul de vizibil.

– Te-a mai găsit Victoria? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată, disperată să-i distrag atenția. A fost prima întrebare care mi-a venit în minte, dar am regretat-o imediat ce cuvintele mi-au ieșit pe gură. Victoria, care mă *vânase* cu James și apoi dispăruse, nu era persoana potrivită la care să mă gândesc acum.

Dar întrebarea mea îl opri.

– Da, spuse el, şovăind la pasul următor. Ba chiar am venit aici să-i fac o favoare... Se strâmbă. N-o să fie prea încântată de situaţia asta.

– Ce situaţie? am spus eu nerăbdătoare, invitându-l să continue. Se uita printre copaci, departe de mine. Am profitat de acest moment ca să mai fac un pas în spate pe furiş.

Se uită iar la mine şi zâmbi, expresia feţei făcându-l să arate ca un înger cu părul negru.

– Că o să te ucid, răspunse el pe un ton seducător.

Am mai făcut un pas în spate. Mârâitul nebun din capul meu mă împiedica să aud bine.

– Voia să-i las ei plăcerea asta, continuă el vesel. E... pornită împotriva ta, Bella.

– Împotriva mea? am schelălăit eu.

Îşi scutură capul şi chicoti.

– Ştiu, şi mie mi se pare cam laş din partea ei. Dar James era partenerul ei, iar Edward al tău l-a ucis.

Chiar şi aşa, în pragul morţii, numele lui îmi sfâşia rănile deschise.

Laurent nu-mi băgă în seama reacţia.

– S-a gândit că ar fi mai potrivit să te ucidă pe tine în locul lui Edward, dinte pentru dinte, partener pentru partener. M-a rugat să-i pregătesc terenul, ca să spun aşa. Nu mi-am închipuit că ai putea să fii atât de uşor de prins. Deci poate planul ei a fost greşit; se pare că nu va fi răzbunarea la care sperase. Nu poţi însemna mare lucru pentru el dacă te-a lăsat aici neprotejată.

Încă o lovitură, încă o ruptură în pieptul meu.

Laurent înaintă uşor, iar eu m-am retras cu încă un pas.

Se încruntă.

– Presupun că o să fie furioasă.

– Şi atunci, de ce să nu o aşteptăm pe ea? am reuşit să rostesc eu înecându-mă.

Un rânjet viclean îi apăru pe faţă.

– Păi, m-ai prins într-un moment prost, Bella. Nu am venit *aici* să duc la îndeplinire misiunea Victoriei, ci ca să vânez. Îmi este destul de sete, iar tu chiar miroşi... de-mi lasă gura apă.

Laurent se uită la mine aşteptând să-l aprob, ca şi cum mi-ar fi făcut un compliment.

– Ameninţă-l, îmi ordonă vocea distorsionată de groază.

– O să ştie că tu ai fost, am şoptit ascultătoare. Nu ai să scapi nepedepsit.

– Cum aşa? Zâmbetul lui Laurent se lărgi. Privi printre spaţiile mici dintre copaci. Mirosul va pieri la următoare ploaie. Nu o să-ţi găsească nimeni trupul, pur şi simplu o să te dea dispărută, ca pe mulţi alţii. Edward nu are nici un motiv să se gândească la mine, asta dacă îi pasă îndeajuns de mult ca să facă investigaţii. Te asigur, Bella, n-am nimic personal cu tine. Doar că mi-e sete.

– Imploră-l, îmi ceru vocea.

– Te rog, am icnit eu.

Laurent îşi scutură capul, pe faţă citindu-i-se blândeţea.

– Ia lucrurile aşa cum sunt, Bella. Eşti foarte norocoasă că te-am găsit eu.

– Chiar aşa? am rostit eu făcând încă un pas şovăielnic înapoi.

Laurent înaintă graţios.

– Da, mă asigură el. O să fiu foarte rapid. N-ai să simţi nimic, îţi promit. Oh, bineînţeles că o s-o mint mai târziu pe Victoria, doar ca să o împac. Dar dacă ai şti ce-ţi pregătise, Bella... Îşi scutură capul cu o mişcare înceată, ca şi cum ar fi fost aproape dezgustat. Îţi jur că mi-ai mulţumi pentru asta.

L-am privit îngrozită.

Simţi mirosul meu când vântul îmi suflă nişte şuviţe de păr în direcţia lui.

– Îmi lasă gura apă, repetă el, inspirând adânc.

M-am încordat pentru săritură, ochii mei privind pe furiş în timp ce mă ghemuiam de frică, mârâitul furios al lui Edward răsunându-mi în cap. Numele lui dărâmă toate zidurile pe care

le construisem să-l țină la distanță. „Edward, Edward, Edward". Urma să mor. Asta însă nu mai conta dacă mă gândeam la el acum. „Edward, te iubesc."

Priveam prin ochii îngustați cum Laurent se opri în timp ce inhala și-și dădu capul brusc într-o parte. Îmi era frică să mă uit în altă parte, să-i urmăresc privirea; nu cred că ar fi avut nevoie să recurgă la vreun alt truc ca să mă domine. Eram prea uimită ca să mă simt ușurată când începu ușor să se îndepărteze de mine.

– Nu pot să cred, spuse el atât de încet încât abia l-am auzit.

A trebuit să mă uit. Am privit în jurul meu în poiană, încercând să aflu ce anume îmi prelungise viața cu câteva secunde. Nu am văzut nimic la început și m-am uitat înapoi la Laurent. Se retrăgea mai repede acum, privind spre pădure.

Apoi l-am văzut; o formă neagră și imensă ieși dintre copaci, tăcută ca o umbră, și se îndreptă spre vampir. Era o creatură imensă, înaltă cât un cal, dar mai solidă și mai musculoasă. Botul lung se strâmbă, dezvăluind un șir de incisivi ca niște pumnale. Scoase un mârâit înfiorător printre dinți, ce hurui în poiană ca un tunet prelung.

Ursul. Numai că nu era deloc un urs. Uriașul monstru negru era creatura care provocase toată agitația. De la distanță, oricine ar fi bănuit că era un urs. Ce altceva ar putea fi atât de mare și atât de puternic?

Mi-aș fi dorit să fiu îndeajuns de norocoasă să-l văd de la distanță. Dar el pășea tăcut prin iarbă, la nici trei metri de locul unde eram eu.

– Nu te mișca deloc, șopti vocea lui Edward.

Am privit creatura monstruoasă, cu mintea umblându-mi aiurea în încercarea de a numi arătarea. Se mișca la fel ca un câine. Împietrită de frică așa cum eram, nu-mi trecea prin cap decât o singură posibilitate. Și totuși, nu mi-aș fi închipuit niciodată că un lup poate crește atât de *mare.*

Un alt mârâit îi ieși din gât, iar eu m-am cutremurat la auzul lui.

Laurent dădea înapoi spre marginea copacilor şi, pe lângă teroarea care mă îngheţase, eram nedumerită. De ce dădea Laurent înapoi? E adevărat că lupul era monstruos ca dimensiune, dar era totuşi doar un animal. De ce s-ar teme un vampir de un animal? Şi Laurent *chiar* se temea. Ochii îi erau căscaţi de groază la fel ca şi ai mei.

Ca şi cum mi s-ar fi răspuns la întrebare, dintr-odată lupul uriaş nu mai fu singur. De-o parte şi de alta a lui, alte două bestii imense păşiră în linişte în poiană. Una era de un gri-închis, alta maro, dar nici una din ele nu era la fel de înaltă ca prima. Lupul gri ieşi dintre copaci la doar câţiva centimetri de mine, cu privirea fixată pe Laurent.

Înainte să apuc să reacţionez, alţi doi lupi îl urmară şi se aliniară într-un V, asemenea gâştelor când porneau spre sud. Asta însemna că monstrul de un maro-închis care se strecură ultimul prin tufiş era atât de aproape de mine că puteam să-l ating.

Am icnit fără vreau şi am sărit înapoi, ăsta fiind cel mai stupid gest pe care l-am făcut vreodată. Am îngheţat din nou, aşteptând ca lupii să se întoarcă spre mine, cea mai uşoară din prăzile disponibile. Mi-am dorit pentru o clipă ca Laurent să înainteze şi să zdrobească haita de lupi, ceea ce ar fi trebuit să fie foarte simplu pentru el.

Lupul care era cel mai aproape de mine, cel roşu-maroniu, îşi întoarse uşor capul spre mine în momentul în care am icnit.

Ochii lupului erau întunecaţi, aproape negri. Mă priviră timp de o fracţiune de secundă, ochii lui profunzi părând mult prea inteligenţi pentru nişte ochi de animal sălbatic.

În timp ce se uita la mine, m-am gândit brusc la Jacob, uşurată. Bine că venisem singură în această poiană de basm plină de monştri. Cel puţin nu avea să moară şi Jacob. Cel puţin nu aveam să port răspunderea morţii lui.

Apoi un alt mârâit din partea liderului îl făcu pe lupul roşiatic să-şi întoarcă capul din nou spre Laurent.

Laurent se uita la haita de lupi monstruoşi vizibil şocat şi înspăimântat. Asta puteam s-o înţeleg. Dar am fost uluită când se întoarse brusc şi dispăru printre copaci.

O luase la fugă.

Lupii se luară după el într-o clipă, de-a lungul păşunii, făcând câteva salturi puternice, sărind şi urlând atât de tare încât am ridicat instinctiv mâinile să-mi acopăr urechile. Urletele au încetat surprinzător de repede, de îndată ce lupii au dispărut în pădure.

Apoi am rămas iar singură.

Mi s-au înmuiat genunchii şi am căzut în mâini suspinând.

Ştiam că trebuia să plec, să plec imediat. Cât îl puteau urmări lupii pe Laurent înainte să se întoarcă după mine? Sau se va întoarce Laurent împotriva lor? Va fi el cel care va veni să mă caute?

La început, nu am putut să mă mişc; îmi tremurau mâinile şi picioarele, şi nu puteam să mă ridic.

Mintea mea nu reuşea să depăşească frica, groaza, confuzia. Nu înţelegeam evenimentul la care tocmai asistasem.

Un vampir nu ar trebui să fugă aşa, pur şi simplu, de nişte câini mutanţi. La ce-ar fi buni dinţii lor pe pielea lui de granit?

Şi lupii trebuie să fi pus mare preţ pe Laurent. Chiar dacă dimensiunea lor extraordinară i-ar fi făcut să nu se teamă de nimic, tot nu avea nici un sens să-l urmărească. Mă îndoiesc că pielea de marmură îngheţată ar mirosi cât de cât a mâncare. De ce ar trece pe lângă o fiinţă cu sânge cald şi neajutorată ca mine pentru a se lua după Laurent?

Nu reuşeam să găsesc nici o explicaţie.

Un vânt rece se abătu asupra pajiştii, legănând iarba ca şi cum s-ar fi mişcat ceva prin ea.

M-am ridicat şovăielnic în picioare şi am început să mă îndepărtez, chiar dacă vântul bătea nemilos pe lângă mine. Împiedicându-mă din pricina fricii, m-am întors şi am luat-o repede la fugă printre copaci.

Următoarele câteva ore au fost îngrozitoare. Mi-a luat de trei ori mai mult timp să ies din pădure decât îmi luase să ajung în poiană. Fugind, nu am fost atentă să văd încotro mă îndrept. Până să-mi amintesc de busolă, eram deja afundată în pădurea adâncă şi ameninţătoare. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât a trebuit să pun busola pe pământul noroios ca să o pot citi. La fiecare câteva minute mă opream să pun busola jos să verific dacă încă mă îndreptam spre nord-vest, ascultând – când sunetele nu erau acoperite de scârţâitul frenetic al paşilor mei – şoaptele discrete ale unor lucruri nevăzute mişcându-se printre frunze.

Ţipătul unei gaiţe mă făcu să sar înapoi şi să cad într-un tufiş des de puieţi de molid, zgâriindu-mi braţele şi năclăindu-mi părul cu răşină.

Mişcarea bruscă a unei veveriţe într-un brad mă făcu să urlu atât de tare încât mă durură urechile.

Într-un târziu, am văzut un spaţiu gol între copaci. Am ieşit pe şoseaua pustie, cam la vreun kilometru jumătate la sud de locul unde-mi lăsasem camioneta. Am alergat aşa epuizată cum erau până am găsit-o. Când am reuşit să mă urc în camionetă începusem deja să suspin din nou. Am tras cu violenţă de ambele încuietori înţepenite înainte să-mi scot cheile din buzunar. Huruitul motorului era încurajator şi sănătos. Mă ajuta să-mi controlez lacrimile în timp ce conduceam atât de repede cât îmi permitea camioneta mea, către autostrada principală.

Când am ajuns acasă eram mai calmă, dar tot epuizată. Maşina de poliţie a lui Charlie era pe alee; nu îmi dădusem seama cât de târziu era. Cerul era deja întunecat.

– Bella? întrebă Charlie când am trântit uşa principală în urma mea şi am încuiat repede.

– Da, eu sunt. Vocea îmi era şovăielnică.

– Unde ai fost? tună şi fulgeră el, apărând din bucătărie cu o faţă ameninţătoare.

Am ezitat. Probabil că sunase la familia Stanley. Mai bine aş spune adevărul.

– Am fost în drumeţie, am recunoscut eu.

Ochii îi erau îngustaţi.

– De ce n-ai fost la Jessica?

– Nu am avut chef de matematică azi.

Charlie îşi încrucişă braţele la piept.

– Parcă te-am rugat să nu te apropii de pădure.

– Da, ştiu. Nu-ţi face griji. Nu mai fac. M-am cutremurat.

Atunci am văzut că Charlie se uita la mine. Mi-am adus aminte de căzăturile mele din pădure; cred că arătam jalnic.

– Ce s-a întâmplat?

Am decis din nou că a spune adevărul sau cel puţin o parte din el era cea mai bună opţiune. Eram prea tulburată ca să pretind că petrecusem o zi banală în natură.

– Am văzut ursul. Am încercat s-o spun calm, dar vocea îmi era piţigăiată şi-mi tremura. Deşi nu e un urs, e un fel de lup. Şi erau cinci. Unul mare şi negru, unul gri şi unul maroniu...

Charlie căscă ochii de groază. Se repezi la mine şi mă apucă de umeri.

– Eşti bine?

Am dat uşor din cap.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu mi-au dat nici o atenţie. Dar după ce au plecat am luat-o la fugă şi am căzut des.

Îmi dădu drumul la umeri şi mă îmbrăţişă. Nu spuse nimic o vreme.

– Lupi, murmură el.

– Ce?

– Pădurarii au spus că urmele erau de urs, iar lupii nu cresc atât de mari...

– Aceştia erau *imenşi*.

– Câţi spuneai că ai văzut?

– Cinci.

Charlie își scutură capul, încruntându-se. Într-un târziu, îmi vorbi pe un ton care nu admitea contraziceri.

– Gata cu drumețiile.

– Nici o problemă, am promis eu cu mult zel.

Charlie sună la secție să raporteze ce văzusem. Am mințit puțin cu privire la locul în care văzusem lupii, pretinzând că eram pe cărarea care ducea spre nord. Nu voiam ca tata să știe cât de tare mă adâncisem în pădure fără voia lui și, mai ales, nu voiam să colinde nimeni prin locurile în care m-ar putea căuta Laurent. Numai gândul acesta îmi făcea rău.

– Ți-e foame? mă întrebă el după ce închise telefonul.

Am făcut semn că nu, deși probabil că muream de foame. Nu mâncasem nimic toată ziua.

– Sunt doar obosită, i-am spus eu. M-am întors să urc scările.

– Hei, a spus Charlie cu vocea bănuitoare din nou. Nu ai spus că Jacob e plecat toată ziua?

– Asta a spus Billy, i-am zis eu derutată de întrebare.

Îmi studie o clipă expresia feței și păru mulțumit de ceea ce văzuse.

– Hmm!

– Ce? am vrut eu să știu. Suna ca și cum ar insinua că-l mințisem dimineață. În legătură cu altceva decât cu învățatul împreună cu Jessica.

– Păi, când m-am dus să-l iau pe Harry, l-am văzut pe Jacob în fața magazinului de acolo cu niște prieteni. I-am făcut cu mâna, dar cred că nu m-a văzut. Cred că se certa cu prietenii lui. Părea ciudat, supărat de ceva. Și... schimbat. Parcă vezi cu ochiul liber cum crește puștiul ăsta! E din ce în ce mai mare de câte ori îl văd.

– Billy a spus că Jake și prietenii lui s-au dus în Port Angeles să vadă niște filme. Probabil că așteptau să se întâlnească cu cineva.

– Oh! Charlie dădu din cap și se îndreptă spre bucătărie.

Am rămas în hol, gândindu-mă la faptul că Jacob se certa cu prietenii. Mă întrebam dacă s-a confruntat cu Embry în legătură cu situația lui Sam. Poate de asta m-a lăsat azi baltă și, dacă asta însemna că va lămuri lucrurile cu Embry, atunci mă bucuram că a făcut-o.

M-am oprit să mai verific o dată dacă ușile erau bine încuiate înainte să mă duc la mine în cameră. Ce naivă eram să fac asta. Ce ar mai fi contat o încuietoare pentru monștrii pe care-i văzusem în după-amiaza asta? Și dacă Laurent ar veni aici...

Sau... *Victoria.*

M-am întins în pat, dar tremuram mult prea tare ca să pot spera că voi dormi. M-am ghemuit strâns ca o minge sub cuvertura mea și am dat piept cu realitatea îngrozitoare.

Nu aveam ce să fac. Nu aveam ce precauții să-mi iau. Nu era nici un loc în care să mă pot ascunde. Nu era nimeni care să mă poată ajuta.

Mi-am dat seama că situația era mai rea decât credeam și mi se întoarse stomacul pe dos. Pentru că toată realitatea aceasta îl includea și pe Charlie. Tatăl meu, care dormea în camera de alături, era foarte aproape de mijlocul țintei unde mă aflam eu. Mirosul meu îi va conduce aici...

Fiorii mă zguduiră până când dinții începură să-mi clănțăne.

Mi-am închipuit imposibilul pentru a mă calma: mi-am imaginat cum lupii imenși l-au prins pe Laurent în pădure și l-au măcelărit pe nemuritorul indestructibil, așa cum ar fi făcut cu orice persoană obișnuită. În ciuda absurdității unei viziuni de genul acesta, ideea mă alina. Dacă l-au prins lupii, atunci el nu mai avea cum să-i spună Victoriei că eram aici. Dacă el nu s-ar întoarce, probabil că ea ar continua să creadă că familia Cullen încă mă proteja. Dacă ar putea lupii să câștige o astfel de luptă...

Vampirii mei buni nu se mai întorceau niciodată; cât de plăcut era să-mi imaginez că și *ceilalți* ar putea să dispară!

Am închis strâns ochii şi am aşteptat aproape nerăbdătoare să înceapă coşmarul. Mai bine coşmarul decât faţa palidă şi frumoasă care-mi zâmbea acum din spatele pleoapelor mele.

În închipuirea mea, ochii Victoriei erau negri de sete şi sclipeau de nerăbdare, iar buzele i se arcuiră de plăcere de pe dinţii ei strălucitori. Părul ei roşu era scânteietor ca focul; îi flutura în jurul feţei sălbatice.

Vorbele lui Laurent îmi răsunau în cap. „Dacă ai şti ce ţi-a pregătit..."

Mi-am apăsat pumnul peste gură ca să nu ţip.

11. SECTA

De fiecare dată când deschideam ochii în lumina dimineţii şi îmi dădeam seama că mai supravieţuisem o noapte era o surpriză pentru mine. După ce sentimentul de surprindere pălea, inima începea să-mi bată cu putere şi palmele să-mi transpire; nu reuşeam să respir cu adevărat decât atunci când mă asiguram că şi Charlie supravieţuise.

Înţelegeam că era îngrijorat văzându-mă cum tresar la fiecare zgomot mai puternic sau cum mă făceam albă ca varul fără vreun motiv anume. Din întrebările pe care mi le punea din când în când, îmi dădeam seama că înclina să dea vina pe absenţa continuă a lui Jacob pentru schimbarea mea.

Teroarea care-mi pusese stăpânire pe gânduri mă făcea să mă mai gândesc că mai trecuse o săptămână în care Jacob tot nu mă sunase. Dar când am reuşit să mă gândesc la viaţa mea normală – dacă viaţa mea era vreodată normală cu adevărat – lucrul acesta mă supăra.

Îi simţeam lipsa îngrozitor de mult.

Fusese suficient de rău să fiu singură înainte de a fi atât de speriată. Acum, mai mult ca niciodată, tânjeam după râsul lui nepăsător şi zâmbetul lui contagios. Aveam nevoie de normalitatea sigură a garajului lui improvizat şi de mâna lui caldă în jurul degetelor mele reci.

Aproape că mă aşteptasem să mă sune luni. Nu ar vrea să-mi povestească şi mie dacă făcuse ceva progrese cu Embry? Voiam să cred că grija pentru prietenul lui îl ţinea ocupat atâta timp şi că nu renunţase la mine.

L-am sunat marţi, dar nu a răspuns nimeni. Oare erau încă probleme cu liniile telefonice? Sau cumpărase Billy un telefon care afişa numărul celui care sună?

Am sunat miercuri la fiecare jumătate de oră până după unsprezece seara, disperată să aud căldura vocii lui Jacob.

Am stat joi în camionetă în faţa casei – cu portierele blocate – cu cheile în mână timp de o oră întreagă. Mă luptam cu mine însămi încercând să mă conving să fac un drum scurt până în La Push, dar nu am reuşit.

Ştiam că Laurent se întorsese deja la Victoria. Dacă mergeam în La Push, riscam să-l fac să vină pe vreunul din ei acolo. Dacă m-ar fi prins în timp ce mă aflam în preajma lui Jacob? Oricât de tare mă durea, ştiam că era mai bine pentru Jacob să mă evite. Era în siguranţă aşa.

Şi aşa era destul de rău că nu reuşisem să găsesc nici o soluţie pentru siguranţa lui Charlie. Probabil era că vor veni după mine în timpul nopţii şi ce-aş fi putut să-i spun lui Charlie ca să-l scot din casă? Dacă i-aş fi spus adevărul m-ar fi închis în vreun spital de nebuni. Aş fi suportat chestia asta – ba chiar ar fi fost de preferat – dacă aş fi reuşit să-i asigur securitatea. Dar Victoria tot aici ar veni să mă caute mai întâi. Poate dacă m-ar găsi aici, s-ar sătura cu mine. Poate ar pleca pur şi simplu după ce ar termina cu mine...

Deci nu puteam să fug. Şi chiar dacă aş fi putut, unde m-aş fi dus? La Renèe? M-am cutremurat la gândul de a târî umbra morţii în lumea sigură şi însorită a mamei mele. Nu aş putea niciodată să o pun în pericol procedând astfel.

Grija îmi săpa o gaură în stomac. Dacă mai continuam aşa, aveam să am găuri diferite în scurt timp.

În seara aceea, Charlie îmi mai făcu un hatâr şi-l sună iar pe Harry să vadă dacă familia Black era plecată din oraş. Harry i-a

spus că Billy participase la întâlnirea consiliului de miercuri seara şi nu a spus nimic de nici o plecare. Charlie mă avertiză să nu devin o pacoste şi mă asigură că Jacob mă va suna când va putea.

Vineri după-amiază când mă întorceam de la şcoală mi-am dat brusc seama ce se întâmplase.

Nu eram atentă la drumul cunoscut, lăsând sunetul motorului să-mi amorţească mintea şi să mă liniştească, în timp ce subconştientul meu delibera asupra unui un verdict care probabil fusese pus în aplicare de ceva vreme fără ştirea mea.

Imediat ce mi-am dat seama, m-am simţit foarte prost că nu am înţeles mai devreme. Bineînţeles, aveam şi eu multe probleme cu vampiri obsedaţi de răzbunare, cu lupi mutanţi imenşi sau cu o gaură în mijlocul pieptului, dar când am pus cap la cap toate dovezile, lucrurile deveniră evidente: Jacob mă evita. Charlie spusese că arăta ciudat, supărat... Răspunsurile vagi şi inutile ale lui Billy.

Dumnezeule, ştiam exact ce se întâmpla cu Jacob.

Sam Uley. Până şi coşmarurile încercaseră să-mi spună asta. Sam pusese stăpânire pe Jacob. Indiferent de ceea ce se întâmplase cu ceilalţi băieţi din rezervaţie, Sam îmi furase prietenul. Jacob fusese atras cu forţa în secta lui Sam.

Mi-am dat seama dintr-odată că Jacob nu mă abandonase.

Mi-am lăsat camioneta în faţa casei. Ce trebuia să fac? Am cântărit pericolele care ne ameninţau pe fiecare dintre noi.

Dacă m-aş fi dus să-l caut pe Jacob, riscam ca Laurent sau Victoria să mă găsească cu el.

Dacă nu mergeam după el, Sam îl va atrage şi mai mult în gaşca lui înspăimântătoare. Trebuia să intervin acum, altminteri avea să fie prea târziu.

Trecuse o săptămână şi nu venise încă nici un vampir după mine. O săptămână era mai mult decât suficient să se întoarcă pentru mine, deci mai mult ca sigur că nu mai eram o prioritate. Oricum, ar fi venit după mine în timpul nopţii. Şansele

ca ei să mă urmărească în La Push erau mult mai mici decât cele de a-l pierde pe Jacob – din cauza lui Sam.

Merita să înfrunt pericolul pe drumul pustiu prin pădure. Asta nu era o vizită oarecare, doar ca să văd ce se întâmpla. *Știam* ce se întâmpla. Asta era o misiune de salvare. Urma să vorbesc cu Jacob – să-l răpesc dacă va fi nevoie. Văzusem odată o emisiune la PBS despre vindecarea celor cărora le-a fost spălat creierul. Trebuia să găsesc un leac.

Am decis că ar fi mai bine să-l sun pe Charlie mai întâi. Poate că ceea ce se întâmpla în La Push necesita și intervenția poliției. Am intrat repede în casă, grăbită să plec înapoi.

La telefonul de la secție răspunse chiar Charlie.

– Șeriful Swan la telefon.

– Tată, sunt Bella.

– Ce s-a întâmplat?

De data asta nu-i puteam contrazice presupunerile apocaliptice. Îmi tremura vocea:

– Îmi fac griji pentru Jacob.

– De ce? mă întrebă el, surprins că abordasem acest subiect.

– Cred... cred că se întâmplă ceva ciudat în rezervație. Jacob mi-a spus că se întâmpla ceva ciudat cu băieții de vârsta lui. Acum se poartă și el la fel ca ei și mi-e frică.

– Ce e atât de ciudat? Folosea tonul lui profesional, polițienesc. Asta era bine; înseamnă că mă lua în serios.

– Mai întâi era speriat, apoi a început să mă evite și acum... Mă tem că face parte din gașca aceea ciudată a lui Sam. Gașca lui Sam Uley.

– Sam Uley? mă întrebă Charlie luat prin surprindere.

– Da.

Vocea lui Charlie era mult mai relaxată când răspunse:

– Bells, cred că ai înțeles greșit. Sam Uley este un băiat minunat. De fapt, e bărbat de-acum. Un fiu bun. Ar trebui să-l auzi pe Billy cum vorbește despre el. Face adevărate minuni cu tinerii din rezervație. El este cel care... Charlie se opri în mijlocul frazei și am bănuit că era pe punctul de a pomeni

despre noaptea în care mă rătăcisem în pădure. Am trecut repede mai departe.

– Tată, nu e chiar aşa. Jacob *se temea* de el.

– Ai vorbit cu Billy despre asta? Acum încerca să mă calmeze. De când adusesem vorba Sam nu mă mai lua în serios.

– Billy nu e îngrijorat.

– Păi, Bella, atunci sunt sigur că e totul în regulă. Jacob este un puşti; probabil că doar se prostea. Sunt sigur că e bine. La urma urmei, nu poate să-şi petreacă fiecare clipă cu tine.

– Nu este vorba de mine, am insistat eu, deşi bătălia fusese pierdută.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi în legătură cu asta. Lasă-l pe Billy să se preocupe de Jacob.

– Charlie... Începusem să vorbesc pe un ton plângăcios.

– Bells, am multă treabă acum. Au fost daţi dispăruţi doi turişti pe un traseu din spatele lacului în formă de semilună. Se simţea o anumită îngrijorare în vocea lui. Problema asta cu lupii scapă de sub control.

Pe moment, am fost şocată de veştile lui. Era imposibil ca lupii să fi supravieţuit unei lupte cu Laurent...

– Eşti sigur că asta au păţit? am întrebat eu.

– Mă tem că da, draga mea. Am găsit... ezită. Am găsit iar urme şi... de data asta şi nişte sânge.

– Vai! Deci nu se ajunsese la o confruntare. Probabil că Laurent a reuşit să fugă de ei. Dar de ce? Ce văzusem în poiană începuse să fie din ce în ce mai ciudat şi mai imposibil de înţeles.

– Uite ce e, chiar trebuie să plec. Nu-ţi face griji pentru Jake, Bella, sunt sigur că n-are nimic.

– Bine, am spus eu. Cuvintele lui nu făceau altceva decât să-mi amintească de situaţia în care mă aflam. Pa. Am închis telefonul.

M-am holbat la telefon timp de un minut lung. „Ce naiba", mi-am spus în sinea mea.

Billy îmi răspunse după ce telefonul sună de două ori:

– Alo?

– Bună, Billy, aproape că am mârâit eu. Am încercat să par mai prietenoasă când am continuat. Pot să vorbesc, te rog, cu Jacob?

– Jake nu e acasă.

Nu eram surprinsă.

– Ştii cumva unde este?

– A ieşit cu nişte prieteni. Vocea lui Billy era precautǎ.

– A, da? Cineva cunoscut? Quil? Mi-am dat seama că nu vorbeam pe un ton atât de relaxat precum mi-aş fi dorit.

– Nu, spuse Billy încet. Nu cred că este cu Quil azi.

Ştiam prea bine că nu trebuie să menţionez numele lui Sam.

– Embry cumva? am întrebat eu.

Billy păru mai încântat să răspundă la întrebarea asta.

– Mda, e cu Embry.

Răspunsul era destul de edificator. Embry era unul de-al lor.

– Bine, atunci spune-i să mă sune când ajunge. OK?

– Sigur, sigur. Nici o problemă. *Clic.*

– Ne vedem în curând, Billy, am mormăit eu în telefonul închis.

Am plecat spre La Push, hotărâtă să aştept. Aveam să stau în faţa casei lui toată noaptea dacă era nevoie. O să lipsesc de la şcoală. Băiatul ăsta trebuia să vină acasă cândva şi, când va veni, va trebui să discute cu mine.

Mă gândeam atât de mult la asta, încât drumul pe care mă temeam atât de mult să-l fac păru să dureze doar câteva secunde. Înainte să-mi dau seama, pădurea începu să se rărească şi ştiam că în curând voi putea vedea primele case micuţe din rezervaţie.

Pe partea stângă a drumului mergea un băiat înalt cu şapcă de baseball.

Pentru o clipă mi s-a ridicat inima în gât, crezând că aveam noroc şi că îl întâlnisem pe Jacob fără măcar ca să mă străduiesc. Dar băiatul acesta era prea plinuţ şi părul îi era tuns mult prea scurt. Eram sigură că era Quil, deşi îl vedeam din

spate. Părea mult mai mare decât ultima dată când îl văzusem. Ce aveau băieţii ăştia din Quileute de creşteau atât de mult? Îi hrăneau în mod experimental cu hormoni de creştere?

Am trecut pe contrasens ca să opresc lângă el. El ridică privirea când se auzi huruitul camionetei mele.

Expresia feţei lui Quil mai mult mă sperie decât mă surprinse. Era alb ca varul, gânditor şi îngrijorat.

– A, bună, Bella, mă salută el absent.

– Bună, Quil... te simţi bine?

Se uită la mine morocănos.

– Sunt bine.

– Pot să te duc acasă, m-am oferit eu.

– Da, cred că da, mormăi el. Trecu prin faţa camionetei şi deschide portiera pasagerului să urce.

– Unde stai?

– Stau în partea dinspre nord, în spatele magazinului, îmi spuse el.

– L-ai văzut pe Jacob azi? l-am întrebat înainte să termine el de vorbit.

M-am uitat nerăbdătoare la Quil, aşteptând să răspundă. Se uită o clipă prin parbriz înainte să răspundă.

– De la distanţă, spuse el într-un târziu.

– De la distanţă? am repetat eu.

– Am încercat să mă iau după ei – era cu Embry. Vorbea încet şi-mi era greu să-l aud din cauza motorului. M-am aplecat spre el. Ştiu că m-au văzut, continuă el. Dar s-au întors şi pur şi simplu au dispărut printre copaci. Nu cred că erau singuri – cred că e posibil ca Sam şi echipa lui să fi fost cu ei. M-am împiedicat vreo oră prin pădure strigându-i. Când ai trecut tu pe lângă mine abia reuşisem să găsesc drumul.

– Deci Sam a pus mâna pe el. Cuvintele îmi erau puţin distorsionate – aveam dinţii încleştaţi.

Quil se holbă la mine.

– Ştii de chestia asta?

Am dat din cap.

– Mi-a spus Jake... înainte.

– Înainte, repetă Quil şi oftă.

– Acum Jacob e la fel de rău ca toţi ceilalţi?

– Nu pleacă niciodată de lângă Sam. Quil întoarse capul şi scuipă pe fereastra deschisă.

– Şi înainte de asta – evita pe cineva? Se purta ca şi cum ar fi fost supărat?

Vorbea încet şi răguşit:

– Nu la fel de mult ca toţi ceilalţi. Dar asta a durat puţin. Până când a ajuns să nu se mai despartă de Sam.

– Despre ce crezi că e vorba? Droguri sau ceva de genul ăsta?

– Nu pot să mi-i imaginez pe Jacob şi pe Embry intrând în aşa ceva... dar ştiu şi eu? Ce altceva ar putea fi? Şi de ce adulţii nu sunt îngrijoraţi? Îşi scutură capul. Teama i se citi în ochi. Jacob nu voia să facă parte din... secta acesta. Nu înţeleg ce l-a făcut să-şi schimbe hotărârea. Se uită la mine, înspăimântat. „Nu vreau ca următorul să fiu eu."

Teama lui se reflectă în ochii mei. Era a doua oară când auzisem că despre grupul acesta se vorbea ca despre o sectă. Am tremurat.

– Părinţii tăi nu te ajută deloc?

Se strâmbă.

– Bunicul meu face parte din consiliu la fel ca şi tatăl lui Jacob. După părerea lui, Sam Uley este cel mai bun individ de pe aceste meleaguri.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere. Ajunsesem deja în La Push, iar camioneta mea abia dacă se mai târa pe şoseaua pustie. Nu prea departe în faţă, vedeam singurul magazin al satului.

– Cobor aici, spuse Quil. Casa mea e chiar acolo. Arătă spre dreptunghiul mic de lemn din spatele magazinului. Am tras pe dreapta şi el a coborât.

– Îl aştept pe Jacob, am spus eu pe un ton aspru.

– Succes. A trântit portiera şi a început să meargă pe drum cu capul plecat şi umerii pleoştiţi.

Chipul lui Quil mă bântui în timp ce am întors şi m-am îndreptat spre casa familiei Black. Era îngrozit că ar putea să fie el următorul. Ce se întâmpla aici?

Am oprit în faţa casei lui Jacob, am oprit motorul şi am lăsat geamurile în jos. Era o zi înăbuşitoare, fără vânt. Mi-am cocoţat picioarele pe bord şi m-am pus pe aşteptat.

O mişcare surprinsă de vederea periferică mă făcu să întorc capul. Prin fereastra principală, Billy se uita la mine cu o expresie derutată pe faţă. I-am făcut cu mâna şi am zâmbit forţat, dar am rămas pe loc.

Ochii lui se îngustară; lăsă perdeaua să cadă la loc în faţa ferestrei.

Eram pregătit să stau atât cât ar fi fost nevoie, dar mi-aş fi dorit să am ceva de făcut. Am scos un stilou din fundul genţii şi o lucrare veche de control. Am început să mâzgălesc pe spatele hârtiei.

Nu am avut timp să desenez decât un singur şir de romburi până să aud o bătaie dură în portieră.

Am sărit uitându-mă în sus, aşteptându-mă să-l văd pe Billy.

– Ce faci aici, Bella? mârâi Jacob.

M-am uitat la el şocată.

Jacob se schimbase radical în ultimele săptămâni în care nu-l văzusem. Primul lucru pe care l-am observat a fost părul – părul lui minunat fusese tuns scurt, strălucind ca satinul negru. Trăsăturile feţei păreau să se fi înăsprit de parcă Jacob ar fi îmbătrânit. Gâtul şi umerii parcă i se mai îngroşaseră. Mâinile lui, acolo unde apucau rama ferestrei, păreau enorme, cu tendoanele şi venele mai proeminente sub pielea roşiatică. Dar schimbările fizice erau insignifiante.

Expresia feţei era cea care îl făcea aproape de nerecunoscut. Zâmbetul deschis şi prietenos dispăruse odată cu părul, căldura din privirea lui fiind înlocuită de o ură profundă care mă deranjă imediat. Sufletul lui Jacob era cuprins de întuneric acum. Ca şi cum soarele meu ar fi dispărut în urma unei explozii.

– Jacob? am şoptit eu.

El nu făcu altceva decât să se uite la mine, tensionat şi iritat.

Mi-am dat seama că nu eram singuri. În spatele lui se mai aflau alţi patru tipi; toţi înalţi şi cu pielea cafenie, cu părul negru tuns scurt la fel ca Jacob. Puteau să se dea drept fraţi – nici n-am putut să-l deosebesc pe Embry din grup. Toţi aveau o anumită ostilitate în priviri.

Cu excepţia unuia. Sam, mai mare cu câţiva ani, stătea mai în spate, cu chipul senin şi sigur pe el. Când l-am văzut, mi se pusese un nod în gât. Îmi venea să mă duc la el. Mai mult decât orice, aş fi vrut să fiu fioroasă şi de temut, să fiu cineva cu care nu ar fi îndrăznit să se pună. Cineva care să-l pună pe fugă pe Sam Uley.

Voiam să fiu vampir.

Dorinţa aceasta violentă mă surprinse şi mă sperie de moarte. Era cea mai interzisă dintre dorinţe – chiar dacă voiam să câştig un avantaj asupra duşmanului – pentru că era cea mai dureroasă. Pierdusem pentru totdeauna viitorul acela, deşi niciodată nu fusese al meu. M-am chinuit să-mi recapăt controlul în timp ce gaura din piept mă durea pe măsură ce se adâncea.

– Ce vrei? vru Jacob să ştie, expresia de pe chipul lui devenind şi mai dispreţuitoare în timp ce privea cum mă schimbasem la faţă.

– Vreau să vorbesc cu tine, am spus eu cu o voce moale. Am încercat să mă concentrez pentru că aveam senzaţia că încă nu mă trezisem dintr-un vis urât.

– Vorbeşte atunci, spuse el printre dinţii încleştaţi. Mă privea cu răutate. Nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva în felul acesta, şi mai ales la mine. Am simţit o durere fizică, un junghi în cap.

– Între patru ochi! am şuierat eu, iar vocea îmi era mai puternică.

Se uită în spate şi am ştiut către cine se vor îndrepta privirile lui. Fiecare dintre ei se întoarse să vadă reacţia lui Sam.

Sam dădu din cap o dată, cu chipul netulburat. Făcu un comentariu scurt într-o limbă necunoscută – eram sigură că nu era franceză sau spaniolă; am presupus că era limba indienilor Quileute. Se întoarse şi intră în casa lui Jacob. Ceilalţi – probabil Paul, Jared şi Embry – l-au urmat.

– OK. Jacob păru mai puţin furios după plecarea celorlalţi. Chipul îi era un pic mai calm, dar lipsit de speranţă.

Am tras adânc aer în piept.

– Ştii ce vreau să aflu.

Nu răspunse. Pur şi simplu mă privi cu asprime.

L-am privit şi eu în tăcere. Durerea care se citea pe faţa lui mă descuraja. Am simţit că mi se pune un nod în gât.

– Putem să ne plimbăm? am întrebat eu cât încă mai puteam deschide gura.

Nu-mi răspunse; faţa lui avea aceeaşi expresie.

Am coborât din maşină, simţindu-mă privită din spatele ferestrelor şi am început să merg spre copaci. Nu auzeam decât zgomotul făcut de paşii mei călcând pe iarba umedă şi în noroiul de lângă drum, de aceea am crezut că nu mă urmase. Dar când m-am uitat în jur, am văzut că era alături, păşind mai puţin zgomotos decât mine.

Era mai bine la marginea copacilor unde Sam nu avea cum să ne vadă. În timp ce mergeam, m-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite pe care să le spun, dar nu mi-a venit nimic în minte. Am devenit din ce în ce mai nervoasă că Jacob nu mai era Jacob... că Billy permisese să se întâmple asta... că Sam putea să stea acolo atât de calm şi de sigur pe el...

Jacob mări pasul dintr-odată, depăşindu-mă cu uşurinţă cu picioarele lui lungi şi apoi întorcându-se cu faţa spre mine, aşezându-se în calea mea ca să mă opresc şi eu.

M-a surprins eleganţa mişcării lui. Jacob fusese aproape la fel de neîndemânatic ca şi mine. Când se schimbase?

Dar Jacob nu-mi dădu timp să mă gândesc la asta.

– Hai să terminăm odată cu asta, spuse el cu o voce aspră şi răguşită.

Am aşteptat. Ştia ce voiam.

– Nu e ceea ce crezi tu. Vocea lui era neaşteptat de îngrijorată. Nu e ceea ce am crezut eu – eram departe de adevăr.

– Şi atunci ce este?

Îmi studie faţa îndelung, făcând tot felul de presupuneri. Mânia nu-i dispăruse încă din priviri.

– Nu pot să-ţi spun, îmi zise el într-un târziu.

– Credeam că eram prieteni, am spus eu printre dinţi.

– Eram. Pusese accentul pe timpul trecut.

– Dar acum nu mai ai nevoie de prieteni, am spus eu cu amărăciune. Îl ai pe Sam. Ce frumos, întotdeauna l-ai plăcut atât de mult.

– Nu-l înţelegeam înainte.

– Şi acum ai văzut lumina. Aleluia.

– Nu e aşa cum credeam eu. Nu e vina lui Sam. Mă ajută şi el cât poate. Începu să-i tremure vocea şi se uită deasupra capului meu, peste mine, cu ochii scăpărând de furie.

– Te ajută, am repetat eu cu îndoială. Evident.

Dar Jacob nu părea să mă asculte. Inspira adânc pentru a se calma. Era atât de furios, că-i tremurau mâinile.

– Jacob, te rog, am şoptit eu. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Poate te pot ajuta.

– Nimeni nu mă poate ajuta acum. Rostise aceste cuvinte gemând.

– Ce ţi-a făcut? am vrut eu să ştiu, cu ochii în lacrimi. M-am întins spre el aşa cum mai făcusem şi altădată, păşind înainte cu braţele deschise.

De data aceasta se feri, ridicând mâinile.

– Nu mă atinge, şopti el.

– Vine Sam? am mormăit eu. Lacrimile astea stupide îmi scăpaseră pe la coada ochilor. Le-am şters cu podul palmei şi mi-am încrucişat braţele la piept.

– Nu mai da vina pe Sam. Cuvintele îi ieşiră repede, ca din reflex. Ridică mâinile pentru a şi le trece prin părul care nu mai era acolo după care le lăsă să cadă moi de o parte şi de alta a lui.

– Atunci pe cine să dau vina? am ripostat eu.

Aproape că zâmbi.

– Nu vrei să știi.

– Pe naiba nu vreau! am sărit eu. Vreau să știu și vreau să știu *acum*.

– Te înșeli, se răsti el.

– Să nu îndrăznești să-mi spui mie că mă înșel, nu mie mi-a fost spălat creierul! Spune-mi acum a cui este vina pentru toate astea dacă zici că nu a iubitului tău Sam!

– Tu ai vrut-o, mârâi el cu ochii sclipind de furie. Dacă vrei să dai vina pe cineva de ce nu-i arăți cu degetul pe strigoii jegoși și *împuțiți* pe care îi iubești atât de mult.

Am rămas cu gura căscată respirând zgomotos. Înghețase sângele în mine. Cuvintele lui mă înjunghiaseră. Durerea se răsucea prin corpul meu, gaura cu marginile sfâșiate rupându-mă din interior. Nu-mi venea să cred că-l auzisem bine. Nu era nici urmă de nehotărâre pe fața lui. Numai furie.

Încă eram cu gura deschisă.

– Ți-am spus eu că nu vrei să auzi, spuse el.

– Nu înțeleg la ce te referi, am șoptit eu.

Ridică neîncrezător o sprânceană.

– Cred că știi perfect la ce mă refer. Nu ți-ar plăcea să-ți spun, nu-i așa? Nu-mi place să te rănesc.

– Nu înțeleg la ce te referi, am repetat eu mecanic.

– Familia Cullen, spuse el încet, silabisind cuvintele, privindu-mi fața în timp ce le rostea. Văd în ochii tăi ce reacție ai la auzul numelui lor.

Mi-am scuturat capul negând totul, încercând să-mi limpezesc gândurile în același timp. De unde știa el asta? Și ce legătură avea cu secta lui Sam? Era o organizație împotriva vampirilor? Ce rost mai avea, de vreme ce nu mai locuia nici un vampir în Forks? De ce ar începe Jacob să creadă acum în poveștile despre familia Cullen când dovezile dispăruseră?

Îmi luă prea mult timp să găsesc răspunsul corect.

– Nu-mi spune că ai început să crezi prostiile şi superstiţiile lui Billy, am spus eu încercând să-l ironizez.

– Ştie mai multe decât credeam.

– Hai să fim serioşi, Jacob.

Se uită la mine neîncrezător.

– Să lăsăm superstiţiile, am spus eu repede. Nu înţeleg de ce îi acuzi pe membrii familiei Cullen. Au plecat de mai bine de jumătate de an. Cum poţi să-i acuzi de ceea ce face Sam acum?

– Sam nu *face* nimic, Bella. Şi ştiu că au plecat. Dar uneori... lucrurile se precipită şi apoi este prea târziu.

– Ce se precipită? Ce e prea târziu? Pentru ce îi acuzi?

Fu deodată foarte sincer, furia strălucindu-i în ochi.

– Pentru că există, şuieră el.

Am fost surprinsă când am auzit cuvintele de avertisment rostite de vocea lui Edward, dar nu mi-a fost teamă.

– Taci acum, Bella. Nu-l forţa, mă avertiză vocea lui Edward.

De când numele lui Edward răzbătuse prin toate lespezile sub care îl îngropasem în sufletul meu, nu mai reuşisem să-l ţin ferecat acolo. Acum nu mai simţeam nici o durere în timpul preţios în care îi puteam auzi vocea.

Jacob pufni în faţa mea, tremurând de furie.

Nu înţelegeam de ce vocea lui Edward se auzise pe neaşteptate în mintea mea. Jacob era negru de mânie, dar nu mi-ar fi făcut nici un rău. Nu era nici un pericol.

– Dă-i o şansă să se liniştească, insistă vocea lui Edward.

Mi-am scuturat capul derutată.

– Eşti ridicol, le-am răspuns eu amândurora.

– Bine, răspunse Jacob, respirând adânc din nou. Nu mă mai cert cu tine. Oricum nu mai contează, răul a fost făcut.

– *Ce rău?*

Nici nu a clipit când i-am strigat cuvintele în faţă.

– Hai să ne întoarcem. Nu mai este nimic de discutat.

Am rămas cu gura căscată.

– Mai este totul de discutat! Nu mi-ai spus încă nimic!

Trecu pe lângă mine, îndreptându-se cu pași repezi spre casă.

– M-am întâlnit cu Quil azi, am strigat eu după el.

Se opri, dar nu se întoarse.

– Îl mai ții minte pe prietenul tău, Quil? Află că e mort de frică.

Jacob se răsuci să se uite la mine. I se citea în ochi durerea.

– Quil, fu tot ce zise.

– Și el e îngrijorat din cauza ta. E înspăimântat rău de tot.

Jacob se uită pe lângă mine cu ochii plini de disperare.

Am continuat să-l provoc.

– Se teme că o să urmeze.

Jacob se sprijini de un copac, fața lui căpătând o nuanță ciudată de verde sub suprafața roșie-maronie.

– Ba nu o să urmeze, mormăi Jacob pentru el însuși. Nu o să urmeze. S-a terminat de-acum. Nu ar trebui să se mai întâmple una ca asta. De ce? De ce? Izbi cu pumnul în copac. Era un copac subțire, cu doar câțiva metri mai înalt decât Jacob. Dar tot am rămas surprinsă când trunchiul a cedat și a trosnit sub loviturile lui.

Jacob se uită șocat și îngrozit la vârful ascuțit care se rupsese.

– Trebuie să mă întorc. Se întoarse și începu să meargă cu pași apăsați atât de repede încât a trebuit să fug ca să țin pasul cu el.

– Te întorci la Sam!

– Ăsta-i un fel de a privi lucrurile, mi s-a părut că a spus. Mormăi și se uită în altă parte.

Am fugit după el până la camionetă.

– Așteaptă! am strigat eu când a cotit spre casă.

Se întoarse către mine și am văzut că încă îi tremurau mâinile.

– Du-te acasă, Bella. Nu pot să-mi mai petrec timpul cu tine.

Vorbele lui neînsemnate și prostești mă dureau foarte mult. Lacrimile îmi țâșniră din nou.

– Te... desparţi de mine? Nu-mi alesesem cuvintele potrivite, dar era cea mai bună cale de a exprima ceea ce voiam de fapt să întreb. La urma urmei, relaţia mea cu Jake fusese ceva mai mult decât o dragoste între colegi de şcoală. Fusese mai puternică.

Scoase un râs amar, ca un lătrat.

– Dacă ar fi fost cazul, aş fi spus: „Hai să rămânem prieteni". Dar nu pot să zic nici atât.

– Jacob... de ce? Sam nu te lasă să ai şi alţi prieteni? Te rog, Jake! Ai promis. Am nevoie de tine! Pustietatea totală a vieţii mele de dinainte – de dinainte ca Jacob să-i dea un rost – se întoarse şi acum mă confruntam cu ea. Singurătatea mă îneca.

– Îmi pare rău, Bella, rosti Jacob fiecare cuvânt pe un ton rece, care nu părea să-i aparţină. Nu-mi venea să cred asta era într-adevăr ceea ce voia Jacob să spună. Părea că mai încerca să-mi spună ceva prin privirea lui furioasă, dar nu puteam înţelege mesajul.

Poate că atitudinea lui nu avea nici o legătură cu Sam. Poate că nu avea nici o legătură cu familia Cullen. Poate încerca să iasă dintr-o situaţie fără speranţă. Poate ar trebui să-l las să facă asta, dacă asta era mai bine pentru el. Aşa ar fi corect.

Dar m-am pomenit că-i spun în şoaptă:

– Îmi pare rău că nu am putut... înainte... aş vrea să-mi pot schimba sentimentele faţă de tine, Jacob. Eram disperată, mă agăţam de el, mă străduiam stât de mult să spun adevărul încât acesta aproape căpătase aspectul unei minciuni. Poate... poate o să mă pot schimba, am şoptit eu. Poate dacă mi-ai mai da puţin timp... dar nu mă lăsa acum, Jake. Nu aş putea îndura.

Expresia feţei îi trecu de la furie la agonie într-o secundă. Întinse o mână tremurătoare spre mine.

– Nu. Nu gândi aşa, Bella, te rog. Nu te învinovăţi pe tine, nu crede că e vina ta. De data asta *totul* e din vina mea. Îţi jur, nu are nici o legătură cu tine.

– Nu e vina ta, e a mea, am şoptit eu. Există una nouă.

– Vorbesc serios, Bella. Nu sunt... se chinuia, vocea devenindu-i şi mai răguşită în încercarea de a-şi controla sentimentele. Privirea era chinuită. Nu mai sunt vrednic să-ţi fiu prieten sau altceva. Nu mai sunt ce eram înainte. Nu mai sunt bun de nimic.

– Poftim? M-am holbat la el derutată şi şocată. Ce *spui?* Eşti mult mai bun ca mine, Jacob! Eşti bun! Cine ţi-a spus că nu eşti? Sam? E o minciună sfruntată, Jacob! Nu-l lăsa să-ţi spună una ca asta! M-am trezit dintr-odată ţipând din nou.

Vocea lui Jacob deveni dură şi inexpresivă.

– N-a fost nevoie să-mi spună nimeni nimic. Ştiu ce sunt.

– Eşti prietenul meu, asta eşti! Jake – nu face asta!

Se îndepărta de mine.

– Îmi pare rău, Bella, spuse el din nou. Se întoarse şi aproape că fugi în casă.

Nu am reuşit să mă mişc din locul în care stăteam. M-am uitat la căsuţa mică; părea prea mică să cuprindă patru băieţi mari şi doi bărbaţi mari. Nu se întâmpla nimic înăuntru. Marginile perdelei nu fluturau, nu se auzea nici o voce şi nici o mişcare.

Începu să plouă, stropii înţepându-mi pielea din loc în loc. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la casă. Jacob se va întoarce. Trebuia s-o facă.

Ploaia şi vântul se intensificară. Picăturile nu mai cădeau vertical; cădeau oblic. Simţeam mirosul brizei sărate a oceanului. Părul îmi biciuia faţa lipindu-se de locurile ude şi încurcându-mi-se printre gene. Am aşteptat.

Într-un târziu, uşa se deschise şi am făcut uşurată un pas în faţă.

Billy îşi conduse scaunul cu rotile în prag. Nu vedeam pe nimeni în spatele lui.

– Tocmai a sunat Charlie, Bella. I-am spus că eşti în drum spre casă. Ochii lui era plini de milă.

Nu am comentat. M-am întors pur şi simplu ca un robot şi m-am urcat în camionetă. Lăsasem geamurile deschise, iar

scaunele erau alunecoase şi umede. Nu mai conta. Eram deja udă leoarcă.

„Nu e chiar atât de rău! Nu e chiar atât de rău!“ încerca mintea mea să mă consoleze. Era adevărat. Nu era chiar atât de rău. Nu era sfârşitul lumii. Era doar sfârşitul scurtului şi ultimului meu moment de linişte. Asta era tot.

„Nu la fel de rău“, am aprobat eu după care am adăugat, dar „e destul de rău.“

Am crezut că Jake mă vindecase – sau cel puţin îmi acoperise gaura din piept ca să nu mai simt durerea. Mă înşelasem. Săpase propria gaură şi acum eram perforată ca şvaiţerul. M-am întrebat cum de nu mă fărâmiţam în bucăţi.

Charlie mă aştepta pe verandă. Când am întors ca să opresc, a pornit în întâmpinarea mea.

– M-a sunat Billy. A spus că te-ai certat cu Jake şi că erai destul de supărată, explică el în timp ce-mi deschidea uşa.

Apoi se uită la faţa mea. O expresie de îngrijorare i se întipări pe chip. Am încercat să-mi imaginez cum arăta faţa mea, ca să ştiu ce vedea. Îmi simţeam faţa inexpresivă şi rece, şi mi-am dat seama de ceea ce-i amintisem.

– Nu s-a întâmplat chiar aşa, am mormăit eu.

Charlie îşi puse braţul în jurul meu şi mă ajută să ies din maşină. Nu spuse nimic despre hainele mele ude leoarcă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el când am ajuns în casă. Trase cuvertura de pe pat în timp ce vorbea şi o înfăşură pe umerii mei. Mi-am dat seama că încă tremuram.

Vocea îmi era lipsită de viaţă:

– Sam Uley spune că Jacob nu mai poate fi prieten cu mine.

Charlie îmi aruncă o privire ciudată.

– Cine ţi-a spus asta?

– Jacob, am afirmat eu, deşi el nu spusese chiar asta. Era totuşi adevărat.

Charlie se încruntă.

– Chiar crezi că este ceva în neregulă cu puştiul ăsta pe nume Uley?

– Da. Cu toate astea, Jacob nu vreau să-mi spună ce se-întâmplă. Auzeam cum picura apa de pe hainele mele pe podea și făcea bălți pe linoleum. Mă duc să mă schimb.

Charlie căzuse pe gânduri.

– OK, spuse el absent.

Am decis să fac un duș pentru că îmi era foarte frig. Dar apa fierbinte nu reușea să mă încălzească. Când am ieșit și am închis apa, l-am auzit pe Charlie vorbind cu cineva la parter. M-am înfășurat într-un prosop și am întredeschis în liniște ușa de la baie.

Vocea lui Charlie suna furioasă.

– Nu cred nimic. Nu are nici un sens.

Urmă un moment de pauză și mi-am dat seama că vorbea la telefon. Trecu un minut.

– Nu da vina pe Bella! strigă Charlie deodată.

Am tresărit.

Când vorbi din nou, o făcu mai încet și mai calm.

– Bella a spus foarte clar de la început că ea și Jacob sunt doar prieteni... Păi, dacă asta a fost tot, atunci de ce nu ai spus de la început? Nu, Billy, cred că are dreptate... Pentru că o cunosc pe fiica mea și dacă spune că Jacob era speriat înainte... Fu întrerupt în mijlocul frazei și, când răspunse, aproape că țipa din nou:

– Cum adică nu-mi cunosc fiica atât de bine cum cred că o cunosc? Ascultă o clipă și răspunsul lui fu mult prea încet să-l pot auzi. Dacă tu crezi că eu am de gând să-i amintesc de asta, atunci te înșeli amarnic. Abia își revenise și toate astea datorită lui Jacob, cred. Dacă ceea ce se întâmplă între Jacob și personajul acesta, Sam Uley, o aduce iar în pragul depresiei atunci Jacob va trebui să-mi dea niște explicații. Ești prietenul meu, Billy, dar chestia asta îi dăunează familiei mele.

Urmă încă o pauză în care răspundea Billy.

– Ai înțeles bine – dacă băieții aceia întind coarda oricât de puțin, eu o să aflu. O să fim cu ochii pe ei, de asta poți fi sigur. Deja nu mai era Charlie; acum era șeriful Swan.

– Bine. Mda. La revedere. Trânti telefonul în furcă.

Am mers în vârful picioarelor pe hol până în camera mea. Charlie bombănea furios în bucătărie.

Deci Billy urma să dea vina pe mine. Îl induceam pe Jacob în eroare şi până la urmă el se săturase.

Era ciudat, pentru că şi eu mă temusem de asta, dar după ultimul lucru pe care mi-l spusese Jacob în după-amiaza asta, nu mai credeam asta. Era ceva mult mai mult decât o pasiune neîmpărtăşită şi mă surprindea faptul că Billy se preta la aşa ceva. Mă făcea să cred că, indiferent ce secret ascundeau, povestea era mai complicată decât îmi imaginasem. Cel puţin acum Charlie era de partea mea.

Mi-am pus pijamaua şi m-am băgat în pat. Viaţa părea destul de întunecată aşa că mi-am permis să trişez. Găurile – la plural, de-acum – deja îmi provocau dureri, aşa că de ce n-aş fi făcut-o? Mi-am adus aminte că auzisem vocea lui Edward azi după-amiază şi am adormit cu gândul la el şi cu ochii în lacrimi.

În noaptea asta am avut un vis nou. Ploua şi Jacob mergea tăcut lângă mine, deşi sub picioarele mele pământul scârţâia ca pietrişul uscat. Dar nu era Jacob al meu; era un Jacob nou, trist şi graţios. Supleţea lui elegantă îmi aminti de altcineva şi, în timp ce-l priveam, trăsăturile lui au început să se schimbe. Culoarea cafenie a pielii lui dispăru, lăsându-i faţa albă ca oasele. Ochii îi deveniră aurii şi apoi roşiatici, după care din nou aurii. Părul lui scurt se răsuci în briză, făcându-se arămiu acolo unde vântul îl atingea. Şi faţa lui se făcu atât de frumoasă că-mi zgudui sufletul. Am întins mâna după el, dar el făcu un pas înapoi, ridicând braţele ca un scut. Apoi Edward dispăru.

Când m-am trezit în întuneric, nu eram sigură dacă tocmai începusem să plâng sau dacă lacrimile curseseră în timp ce dormeam şi continuau şi acum. M-am uitat la tavanul meu întunecat. Îmi dădeam seama că era miezul nopţii – eram pe jumătate adormită, poate chiar mai mult de jumătate. Am închis ochii cu grijă şi m-am rugat pentru un somn fără vise.

Acela a fost momentul în care am auzit zgomotul care mă trezise. Ceva ascuţit îmi zgâria fereastra scoţând un scârţâit puternic, ca unghiile pe sticlă.

12. INTRUSUL

Am căscat ochii mari de frică, deşi eram atât de epuizată şi ameţită încât nu eram încă sigură dacă eram trează sau dormeam.

Ceva îmi zgârie fereastra din nou, scoţând acelaşi zgomot subţire şi ascuţit.

Ameţită şi neîndemânatică, m-am chinuit să mă dau jos din pat şi să mă duc la fereastră, clipind ca să dau la o parte lacrimile care îmi mai poposiseră în ochi.

De partea cealaltă se bălăngănea o formă imensă şi întunecată, clătinându-se ca şi cum ar fi avut de gând să spargă fereastra să intre. M-am dat cu un pas înapoi, îngrozită, înăbuşindu-mi un ţipăt.

Victoria.

Venise după mine.

Eram pierdută!

Nu şi Charlie!

Mi-am înghiţit din nou ţipătul. Trebuia să trec prin asta în linişte. Trebuia să-l opresc pe Charlie să vină să investigheze...

Apoi o voce răguşită, cunoscută, se auzi de la forma întunecată.

– Bella! şuieră ea. Au! La naiba, deschide geamul! AU!

Am avut nevoie de două secunde să mă lepăd de frică înainte să mă pot mişca. Apoi am fugit spre fereastră şi deschis-o. Norii

erau discret luminați din spate, suficient cât să-mi permită să disting formele.

– Ce *faci?* am icnit eu.

Jacob stătea agățat destul de riscant de vârful molidului care creștea în mijlocul curții micuțe din fața casei lui Charlie. Greutatea lui îndoise copacul spre casă și acum se legăna – cu picioarele atârnându-i la șase metri deasupra pământului – la nici un metru de mine. Crengile subțiri din vârful copacului zgâriau din nou latura aceea a casei scârțâind strident.

– Încerc să-mi țin, se enervă, schimbându-și poziția când vârful copacului îl propulsă înainte, promisiunea!

Am clipit din ochii mei uzi și încețoșați, fiind dintr-odată sigură că visam.

– Și când, mă rog, ai promis tu că o să te sinucizi aruncându-te din copacul lui Charlie?

Pufni, deloc amuzat, legănându-și piciorul ca să-și îmbunătățească echilibrul.

– Dă-te din drum! îmi ordonă el.

– Ce?

Își legănă din nou picioarele, înainte și înapoi, făcându-și mai mult avânt. Mi-am dat seama ce încerca să facă.

– Nu, Jake!

Dar am sărit într-o parte pentru că era prea târziu. Se lansă spre fereastra mea deschisă scoțând un mormăit.

Un alt țipăt mi s-a oprit în gât în timp ce am așteptat să cadă mort acolo – sau măcar să se lovească de peretele lateral de lemn. Spre uimirea mea, Jacob pendulă cu agilitate până în camera mea, aterizând pe vine cu o bufnitură ușoară.

Ne-am uitat amândoi automat spre fereastră, ținându-ne respirația, așteptând să vedem dacă zgomotul îl trezise pe Charlie. Trecu un moment scurt de liniște, după care am auzit sforăitul lui Charlie.

Pe fața lui Jacob se întinse încet un zâmbet larg; părea extrem de mulțumit de sine. Nu era zâmbetul pe care-l știam și

pe care-l iubeam – era un zâmbet nou, o ironie amară a vechii lui sincerităţi, pe noul său chip care-i aparţinea lui Sam.

Era puţin cam mult pentru mine.

Adormisem plângând din cauza acestui băiat. Faptul că mă respinsese cu asprime îmi făcuse o nouă gaură în ceea ce mai rămăsese din pieptul meu. Lăsase un nou coşmar în urma lui, ca o infecţie într-o rană – insulta de după lovitură. Şi acum era aici în camera mea, rânjind ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai rău decât atât, chiar dacă sosirea lui fusese zgomotoasă şi ciudată, aceasta mă făcu să mă gândesc la momentele în care Edward se strecura noaptea pe fereastra mea stârnindu-mi amintiri dureroase.

Toate acestea, la care se mai adăuga şi faptul că eram ruptă de somn, nu mă făceau să fiu prea prietenoasă.

– Ieşi afară! am şuierat eu încercând să pun cât mai multă răutate în şoapta mea.

El clipi, cu chipul uimit de surprindere.

– Nu, protestă el. Am venit să-mi cer iertare.

– Nu *accept!*

Am încercat să-l împing înapoi pe fereastră – la urma urmei era doar un vis, nu avea cum să-i facă rău cu adevărat. Dar efortul meu fu zadarnic. Nu l-am urnit nici un milimetru. Am lăsat repede mâinile în jos şi m-am îndepărtat de el.

Nu avea cămaşă pe el, deşi aerul care intra pe fereastră era suficient de rece să mă facă să tremur şi nu mi-a făcut plăcere să pun mâinile pe pieptul lui. Pielea lui ardea la fel cum îi ardea capul ultima dată când îl atinsesem. De parcă ar fi fost încă bolnav şi ar fi avut febră.

Nu părea bolnav. Părea *imens*. Se aplecă asupra mea, era atât de mare că întuneca fereastra, mut de uimire din cauza reacţiei mele furioase.

Dintr-odată, am simţit că e mai mult decât pot eu suporta – ca şi cum m-ar fi doborât oboseala acumulată în toate nopţile nedormite. Eram groaznic de obosită şi am simţit că aş putea să

mă prăbuşesc acolo pe podea. Mă legănau încercând să-mi ţin ochii deschişi.

– Bella? şopti Jacob panicat. Mă prinse de cot când m-am clătinat din nou, şi mă conduse înapoi în pat. Picioarele mele au cedat când am ajuns la marginea patului şi am căzut amorţită pe saltea.

– Hei, te simţi bine? mă întrebă Jacob cu fruntea încreţită de griji.

M-am uitat la el, iar lacrimile nu mi se uscaseră încă pe obraji.

– Cum Dumnezeu aş putea să mă simt bine, Jacob?

Ironia de pe faţa lui fu înlocuită în mare parte de durere.

– Corect, spuse el când trase adânc aer în piept. La naiba. Păi... îmi pare foarte rău, Bella. Scuza era, fără îndoială, sinceră, dar pe chipul lui încă mai exista o urmă de furie.

– De ce ai venit aici? Nu vreau scuze de la tine, Jake.

– Ştiu, şopti el. Dar nu am putut să las lucrurile aşa cum au rămas azi după-amiază. A fost oribil. Îmi pare rău.

Mi-am scuturat capul obosită.

– Nu înţeleg nimic.

– Ştiu. Vreau să-ţi explic. Se opri brusc, cu gura căscată, ca şi cum dintr-odată n-ar mai fi avut aer. Apoi trase adânc aer în piept. Dar nu pot să-ţi explic, spuse el, încă furios. Aş vrea să pot.

Mi-am lăsat capul în mâini. Întrebarea mea abia se auzi.

– De ce?

Pentru o clipă rămase foarte tăcut. Mi-am răsucit capul într-o parte – prea obosită să-l ridic – să-i văd chipul. Mă surprinse. Ochii îi erau îngustaţi, dinţii încleştaţi, fruntea ridată de atâta efort.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Expiră profund şi mi-am dat seama că-şi ţinuse respiraţia.

– Nu pot s-o fac, murmură el, frustrat.

– Să faci ce?

Îmi ignoră întrebarea.

– Uite ce e, Bella, nu ai avut niciodată un secret pe care nu-l puteai spune nimănui?

Mă privi cu un aer de cunoscător și gândurile mi se îndreptară imediat spre familia Cullen. Am speram ca expresia feței mele să nu pară vinovată.

– Ceva ce ai simțit că trebuie să-i ascunzi lui Charlie, mamei tale...? insistă el. Ceva despre care nu ai vorbi nici măcar cu mine? Nici măcar acum?

Am simțit cum mi se îngustează ochii. Nu i-am răspuns la întrebare, deși știam că va lua asta drept o confirmare.

– Poți să înțelegi că aș putea trece printr-o... situație similară? Se chinuia din nou, părând să se lupte să găsească vorbele potrivite. Uneori loialitatea te împiedică să faci ceea ce ai vrea să faci. Uneori nu e secretul tău ca să-l poți împărtăși.

Nu puteam să-l contrazic în privința asta. Avea perfectă dreptate – știam un secret pe care nu-l puteam împărtăși pentru că nu era al meu. Un secret despre care dintr-odată el păru să știe totul.

Totuși, nu înțelegeam cum anume era valabil pentru el sau pentru Sam, ori Billy. Ce mai însemna asta pentru ei acum că familia Cullen plecase?

– Nu știu de ce ai venit aici, Jacob, dacă ai de gând să-mi spui ghicitori în loc să-mi dai răspunsuri.

– Îmi pare rău, șopti el. Ce frustrant e!

În camera întunecată, ne-am uitat unul la altul timp îndelungat, fără nici o speranță.

– Partea care mă omoară, spuse el deodată, este că tu *știi* deja. Ți-am *spus* deja totul!

– Despre ce vorbești?

Trase brusc aer în piept după care se aplecă spre mine. Pe fața lui nu se mai citea neputința, ci o dorință arzătoare de comunicare. Îmi aruncă o privire feroce și începu să vorbească repede și nerăbdător. Respirația îi era fierbinte ca pielea.

– Cred că știu cum să rezolvăm problema, pentru că tu cunoști situația, Bella! Eu nu pot să-ți spun, dar dacă ai *ghici!* Asta m-ar absolvi pe mine de vină!

– Vrei să ghicesc? Ce să *ghicesc?*

– Secretul meu! Poți s-o faci – știi răspunsul!

Am clipit de două ori, încercând să mă dumiresc. Eram atât de obosită! Nimic din ce spunea nu avea sens.

Înțelese și el asta și atunci chipul lui se încordă iar din pricina efortului lăuntric.

– Stai așa, să văd dacă pot să te ajut cumva, spuse el. Gâfâi, părând să depună un efort intens.

– Să mă ajuți? am întrebat eu încercând să țin pasul. Pleoapele mele voiau să se închidă, dar eu le obligam să stea deschise.

– Mda, spuse el respirând cu greu. Adică să-ți dau indicii.

Îmi luă fața în mâinile lui enorme și mult prea calde și o ținu la câțiva milimetri de a lui. Se uită în ochii mei în timp ce șopti, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva dincolo de cuvintele pe care le rostea.

– Mai ții minte prima zi în care ne-am cunoscut – pe plajă, în La Push?

– Bineînțeles că da.

– Povestește-mi ziua aceea.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă concentrez.

– M-ai întrebat de camioneta mea...

El dădu din cap grăbindu-mă să continui.

– Am vorbit despre Rabbit...

– Continuă.

– Am mers să ne plimbăm pe plajă... Obrajii mei se încălzeau din ce în ce mai tare sub palmele lui pe măsură ce-mi aminteam, dar el nu avea cum să observe, la cât de fierbinte îi era pielea. Îl rugasem să meargă cu mine, flirtând prostește, dar cu succes, pentru a obține informații de la el.

Dădea din cap, nerăbdător să audă mai mult.

Vocea mea era aproape mută.

– Mi-ai spus poveşti de groază... legende ale rezervaţiei Quileute.

Închise ochii şi-i deschise din nou.

– Da. Cuvântul fu rostit cu încordare şi cu fervoare, ca şi cum ar fi fost vorba de o problemă de viaţă şi de moarte. Vorbea încet, accentuând fiecare cuvânt. Îţi aduci aminte ce am spus?

Chiar şi pe întuneric, probabil că putea să vadă cum mi se schimbase culoarea feţei. Cum aş putea vreodată să uit aşa ceva? Fără să-şi dea seama ce făcea, Jacob îmi spusese exact ce aveam nevoie să ştiu în ziua aceea, şi anume că Edward era vampir.

Din felul în care mă privea înţelegeam că ştia multe.

– Gândeşte-te bine, îmi spuse el.

– Da, îmi amintesc, am murmurat eu.

El inspiră adânc, chinuindu-se.

– Îţi aminteşti toate pove... Nu reuşi să termine întrebarea. Rămase cu gura căscată ca şi cum i-ar fi rămas ceva în gât.

– Toate poveştile? am întrebat eu.

El dădu din cap tăcut.

Capul mi se învârtea. Numai o singură poveste contase cu adevărat. Ştiam că începuse cu altele, dar nu reuşeam să-mi amintesc preludiul neimportant în timp ce creierul meu era atât de înceţoşat din pricina epuizării. Am început să-mi scutur capul.

Jacob mormăi şi sări din pat. Îşi apăsă fruntea cu pumnul şi respiră repede şi furios.

– Ştii asta, ştii asta, murmură el pentru el.

– Jake? Jake, te rog, sunt epuizată. Nu sunt în stare de aşa ceva acum. Poate mâine-dimineaţă...

Inspiră adânc şi dădu din cap.

– Poate o să-ţi aminteşti. Cred că înţeleg de ce îţi aduci aminte numai de o singură poveste, adăugă cu amărăciune. Se trânti din nou pe saltea lângă mine. Te superi dacă te întreb ceva despre asta? întrebă el sarcastic. Mor de curiozitate să ştiu.

– O întrebare despre ce? am întrebat eu prudentă.

– Despre povestea cu vampiri pe care ți-am spus-o.

M-am uitat la el cu ochi prudenți, nereușind să răspund. El mă întrebă totuși.

– Tu serios n-ai știut? mă întrebă el cu o voce răgușită. Eu am fost cel care ți-a spus ce era el!

„De unde știa toate astea?“ De ce se hotărâse să creadă, de ce *acum?* Mi-am încleștat dinții. M-am uitat la el fără nici o intenție să deschid gura. Își dădea și el seama de asta.

– Acum înțelegi ce vreau să spun prin loialitate? murmură el și mai răgușit de data asta. Sunt în aceeași situație, ba chiar mai rea. Nu-ți poți închipui cât de strâns sunt legat...

Nu-mi plăcea asta – nu-mi plăcea felul în care închise ochii ca și cum l-ar fi durut să spună că este legat. Mi-am dat seama că *uram* chestia asta, uram din toată inima tot ceea ce îl făcea să sufere.

Îmi veni în minte imaginea chipului lui Sam.

Pentru mine, păstrarea secretului era o treabă voluntară. Protejam secretul familiei Cullen din dragoste; sentimente neîmpărtășite, dar adevărate. Nu părea să fie la fel și pentru Jacob.

– Nu există nici o cale să te eliberezi? am șoptit eu atingându-i ceafa de sub părul tuns scurt.

Mâinile începură să-i tremure, dar nu deschise ochii.

– Nu. Sunt băgat în povestea asta pe viață. E o sentință pe viață. Râse sec. Poate și mai mult.

– Nu, Jake, am gemut eu. Dacă ai fugi? Doar noi doi. Dacă am fugi de acasă și l-am lăsa pe Sam în urmă?

– Nu e ceva de care să pot fugi, Bella, îmi șopti el. Aș fugi totuși cu tine dacă aș putea. Acum îi tremurau și umerii. Trase adânc aer în piept. Uite, trebuie să plec.

– De ce?

– În primul rând arăți de parcă mai ai puțin și leșini. Ai nevoie de somn – am nevoie de tine odihnită, cu forțe proaspete. Ai să-ți dai seama de asta.

– Și în al doilea rând?

Se încruntă.

– A trebuit să mă strecor – nu am voie să te văd. O să se întrebe unde sunt. Îşi strâmbă gura. Presupun că ar trebui să mă duc să le spun.

– Nu trebuie să le spui nimic, am şuierat eu.

– Cu toate acestea, o s-o fac.

Mânia se aprinse în mine.

– Îi *urăsc!*

Jacob se uită la mine cu ochii mari, surprins.

– Nu, Bella. Nu-i urî pe băieţi. Nu e vina lui Sam sau a altcuiva. Ţi-am mai spus şi înainte – este vorba de mine. Sam este de fapt... ei bine, incredibil de simpatic. Jared şi Paul sunt şi ei de treabă, deşi Paul e cam... Şi Embry mi-a fost mereu prieten. Nu s-a schimbat nimic acolo – e *singura* chestie care nu s-a schimbat. Chiar îmi pare foarte rău de ceea ce credeam despre Sam...

Sam era incredibil de simpatic? M-am uitat la el neîncrezătoare, dar am lăsat-o baltă.

– Atunci de ce nu ai voie să te vezi cu mine? am vrut eu să ştiu.

– Nu e prudent, mormăi el uitându-se în pământ.

La auzul cuvintelor lui, am simţit un fior de teamă pe şira spinării.

Ştia *şi* asta? Nu mai ştia nimeni în afară de mine. Dar avea dreptate, era miezul nopţii, timpul cel mai bun pentru vânătoare. Jacob nu ar trebui să fie la mine în cameră. Dacă urma să vină cineva după mine, trebuia să fiu singură.

– Dacă eu aş fi crezut că e... prea riscant, şopti el, nu aş mai fi venit. Dar, Bella, se uită din nou la mine, ţi-am făcut o promisiune. Nu-mi închipuiam că o să-mi fie atât de greu s-o ţin, dar asta nu înseamnă că nu o să încerc.

Văzu confuzia de pe chipul meu.

– După filmul acela stupid, îmi aminti el, am promis că nu o să te rănesc niciodată... Şi am dat-o rău în bară azi după-amiază, nu?

– Știu că nu ai vrut, Jake. E în regulă.

– Mulțumesc, Bella. Mă luă de mână. O să fac tot posibilul ca să-ți fiu alături, așa cum am promis. Îmi zâmbi brusc. Nu era zâmbetul lui, nu era nici al lui Sam, ci o combinație ciudată între cele două zâmbete. Mi-ar fi de mare ajutor dacă ți-ai da seama singură, Bella. Fă un efort în privința asta.

M-am strâmbat discret.

– O să încerc.

– Și eu o să încerc să ne vedem curând. Oftă. Și ei o să încerce să mă convingă să nu fac asta.

– Nu-i asculta.

– O să încerc. Își scutură capul ca și cum s-ar îndoi de reușită. Vino și spune-mi de îndată ce-ți dai seama. Chiar atunci îi trecu ceva prin cap, ceva care îi făcu mâna să tremure.

– Dacă... dacă *vrei* să vii.

– De ce nu aș vrea să te văd?

Chipul său căpătă o expresie de duritate și de amar, aidoma chipului lui Sam.

– O, știu eu un motiv, spuse el pe un ton aspru. Uite, chiar trebuie să plec. Poți să faci ceva pentru mine?

Am dat din cap, înspăimântată de schimbarea lui.

– Cel puțin sună-mă – dacă nu vrei să mă mai vezi. Anunță-mă dacă așa stau lucrurile.

– Asta nu se va întâmpla...

Ridică o mână, întrerupându-mă.

– Anunță-mă pur și simplu.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Nu fi prost, Jake, l-am dojenit eu. O să-ți rupi un picior. Folosește ușa. N-o să te prindă Charlie.

– N-o să pățesc nimic, mormăi el, dar se întoarse spre ușă. Ezită când trecu pe lângă mine, având o privire ca și cum cineva îl înjunghia. Întinse o mână spre mine.

L-am luat de mână și mă trase brusc – prea dur – de pe pat în așa fel încât m-am izbit de pieptul lui.

– În cazul în care se întâmplă ceva, mormăi el cu gura în părul meu, strivindu-mă într-o îmbrăţişase de urs care aproape îmi rupse coastele.

– Nu pot să... respir! am icnit eu.

Îmi dădu drumul dintr-odată, ţinând o mână în jurul taliei ca să nu cad. Mă împinse, mai delicat de data asta, înapoi pe pat.

– Odihneşte-te, Bells. Trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie. Ştiu că poţi s-o faci. *Am nevoie* ca tu să înţelegi. Nu am de gând să te pierd, Bella.

Ajunse la uşă dintr-un singur pas, o deschise în linişte după care dispăru. Am aşteptat să aud scârţâitul scărilor sub paşii lui, dar nu se auzi nimic.

Când m-am întins din nou în pat, mi se învârtea capul. Eram prea derutată, prea epuizată. Am închis ochii, încercând zadarnic să înţeleg ce se-ntâmpla.

Nu urmă un somn liniştit şi fără vise aşa cum sperasem – bineînţeles că nu. Eram din nou în pădure şi am început să umblu la fel ca întotdeauna.

Mi-am dat seama în scurt timp că acesta nu era visul care se repeta. În primul rând, nu am simţit impulsul să rătăcesc sau să caut; hoinăream din obişnuinţă, pentru că asta se aştepta de la mine aici. De fapt, nici măcar nu era aceeaşi pădure. Mirosul era diferit, şi la fel şi lumina. Nu mai mirosea a pământ umed; briza sărată aducea mirosul oceanului. Nu reuşeam să văd cerul; cu toate acestea, părea că soarele străluceşte – frunzele de deasupra erau de un verde strălucitor de nuanţa jadului.

Aceasta era pădurea din jurul rezervaţiei La Push – aproape de plaja de acolo, eram sigură de asta. Ştiam că, dacă găsesc plaja, pot să văd şi soarele aşa că m-am grăbit să înaintez, luându-mă după zgomotul slab al valurilor.

Apoi Jacob apăru acolo. Mă luă de mână, trăgându-mă înapoi către partea cea mai întunecată a pădurii.

– Jacob, ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Faţa lui era faţa speriată a unui băiat, iar părul lui era frumos din nou, strâns la

spate într-o coadă lăsată pe ceafă. Mă trăgea cu toată puterea dar am opus rezistenţă. Nu voiam să merg în întuneric.

– Fugi, Bella, trebuie să fugi! a şoptit el îngrozit.

Senzaţia de *déjà-vu* a fost atât de puternică încât aproape mă trezi din somn.

Recunoscusem locul acesta pentru că fusesem aici, într-un alt vis. Cu un milion de ani în urmă, într-o viaţă anterioară. Era visul pe care îl avusesem în noaptea de după plimbarea mea cu Jacob pe plajă, în prima noapte în care am ştiut că Edward era vampir. Faptul că mi-am amintit azi de ziua aceea petrecută cu Jacob a făcut ca acest vis să se ivească din amintirile mele îngropate.

De-acum, detaşată, am aşteptat ca visul să continue. Dinspre plajă venea spre mine o lumină. Într-o clipă, Edward avea să iasă dintre copaci, cu pielea uşor strălucitoare şi ochii negri şi periculoşi. Se va apropia de mine şi îmi va zâmbi. Va fi frumos ca un înger, iar dinţii lui vor fi ascuţiţi şi tăioşi...

Dar o luam prea repede. Până atunci, trebuia să se mai întâmple ceva.

Jacob îmi dădu drumul la mână şi scheună. Căzu jos la picioarele mele, tremurând şi smucindu-se.

– Jacob! am strigat eu, dar el dispăru.

În locul lui apăru un lup enorm de culoare roşie-cafenie cu nişte ochi întunecaţi şi inteligenţi.

Visul devie, bineînţeles, ca un tren care sărea de pe şine.

Acesta nu era lupul pe care îl visasem într-o viaţă anterioară. Acesta era lupul mare roşiatic lângă care stătusem la o distanţă de un metru în poiană, cu doar o săptămână în urmă. Lupul acesta era uriaş, monstruos, mai mare decât un urs.

Lupul se uita intens la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi transmită prin privire o informaţie de o importanţă vitală. Ochii negri-castanii ai lui Jacob.

M-am trezit urlând din toţi rărunchii.

Mă aşteptam de data asta ca Charlie să vină să vadă ce fac. Acesta nu era strigătul meu obişnuit. Mi-am îngropat capul în pernă şi am încercat să-mi înăbuş strigătele isterice.

Dar Charlie nu veni, iar eu am reuşit în cele din urmă să înăbuş ţipătul sinistru care-mi ieşea din gât.

Mi-am amintit totul acum. Fiecare cuvânt pe care mi-l spusese Jacob pe plajă în ziua aceea, înainte să ajungă la vampiri, la „cei reci". Mai ales această primă parte:

– Ştii vreuna dintre legendele noastre, despre originea noastră – a indienilor Quileute, vreau să zic? începu el.

– Nu prea, am recunoscut eu.

– Păi, sunt multe legende, se spune că unele dintre ele datează din vremea Potopului – cică strămoşii Quileute şi-ar fi legat canoele de vârfurile celor mai înalţi copaci de pe munte pentru a supravieţui ca Noe şi ca animalele din arca lui. Zâmbi ca să îmi arate cât de puţin conta pentru el istoriile acelea. Într-o altă legendă se menţionează că ne tragem din lupi – şi că lupii sunt încă fraţii noştri. E împotriva legilor tribale să îi omorâm. Apoi mai sunt poveştile despre cei reci. Coborî vocea.

– Cei reci?

– Da. Mai sunt poveştile despre cei reci, la fel de vechi ca şi cele despre legendele cu lupi; unele dintre ele sunt chiar mai recente. Potrivit legendei stră-străbunicul meu a cunoscut câţiva dintre ei. El a fost cel care a încheiat cu ei înţelegerea care îi face să stea departe de pământurile noastre. Îşi dădu ochii peste cap.

– Stră-străbunicul tău? l-am încurajat eu.

– Era şef de trib, la fel ca tatăl meu. Vezi tu, cei reci sunt duşmanii naturali ai lupului – mă rog, nu ai lupului, de fapt, dar ai lupilor care se transformă în oameni, ca strămoşii noştri. Voi îi numiţi vârcolaci.

– Vârcolacii au duşmani?

– Numai unul.

Îmi rămăsese ceva în gât, care mă făcea să mă înec. Am încercat să înghit, dar era fixat acolo, fără să vrea să se mişte. Am încercat să scuip.

– Vârcolac, am icnit eu.

Da, acesta este cuvântul cu care mă înecam.

Aveam senzaţia că întreaga lume se clătina.

Ce fel de lume era asta? Putea oare să existe o lume în care legendele vechi să hoinărească în jurul graniţelor unor oraşe mici şi nesemnificative, bântuite de monştri mitici? Oare asta însemna că basmul avea rădăcini într-un adevăr absolut? Mai rămăsese ceva sănătos şi normal sau totul ţinea de magie şi de poveşti cu fantome?

Mi-am cuprins capul în mâini, încercând să-l împiedic să nu explodeze.

O voce mică şi uscată din fundul minţii mă întrebă care era problema. Oare nu acceptasem deja cu mult timp în urmă existenţa vampirilor fără să mă isterizez în halul ăsta?

Chiar aşa, am vrut eu să-i răspund vocii aceleia. Nu era de ajuns un mit pentru o persoană, nu era de ajuns un mit pentru o viaţă?

Şi în plus, nu fusese niciodată vreun moment în care să nu fiu absolut conştientă de faptul că Edward Cullen era mai presus şi dincolo de lumea obişnuită. Nu am fost şocată când am aflat ce era – pentru că era evident că era *altceva*.

Dar Jacob? Jacob, care era doar Jacob şi nimic mai mult? Jacob, prietenul meu? Jacob, singura fiinţă omenească de care fusesem în stare să mă apropii...

O fiinţă omenească.

Am luptat cu impulsul de a urla din nou.

Ce spunea asta despre mine?

Ştiam răspunsul la întrebarea asta. Spunea că eram o persoană foarte ciudată. Cum altfel s-ar explica faptul că viaţa mea era plină de personaje din filmele de groază? Cum altfel s-ar explica faptul că îi iubeam atât de mult, încât mi se rupeau bucăţi mari din piept când plecau pe căile lor mitice?

În capul meu, totul se învârtise şi se modificase, şi se rearanjase în aşa fel încât tot ce avusese un sens înainte căpătase altul acum.

Nu era nici o sectă. Nu fusese niciodată vreo bandă. Era mult mai rău decât atât. Era o *haită*.

Era o haită de giganţi multicolori care te lăsau cu gura căscată şi care trecuseră chiar pe lângă mine în poiana lui Edward...

Am început brusc să mă grăbesc. M-am uitat la ceas – era prea devreme, dar nu-mi păsa. Trebuia să merg în La Push *acum*. Trebuia să-l văd pe Jacob ca să-mi spună că nu mi-am pierdut mintea cu totul.

Am tras pe mine primele haine curate pe care le-am găsit fără să îmi pese dacă se potriveau şi am coborât scările câte două odată. Aproape că m-am ciocnit de Charlie când am ajuns pe hol, în drum spre uşă.

– Unde te duci? mă întrebă el la fel de surprins ca şi mine. Ştii cât e ceasul?

– Da. Trebuie să-l văd pe Jacob.

– Credeam că problema aia cu Sam...

– Nu contează, trebuie să-l văd acum.

– E destul de devreme. Se încruntă când expresia feţei nu mi se schimbă. Nu vrei să iei micul dejun?

– Nu mi-e foame. Cuvintele îmi zburară printre buze. Îmi bloca accesul către ieşire. M-am gândit să mă strecor pe lângă el şi să o iau la fugă, dar ştiam că va trebui să-i explic mai târziu. Mă întorc repede. OK?

Charlie se încruntă.

– Direct acasă la Jacob? Fără opriri pe drum!

– Bineînţeles, unde aş putea să opresc?

– Nu ştiu, recunoscu el. Doar că... ei bine, a mai fost un atac – tot lupii. A avut loc foarte aproape de staţiunea de lângă izvoarele termale – am avut şi un martor de data asta. Victima – un bărbat – era la doar zece metri de drum când a dispărut. Soţia lui a văzut un lup gri imens câteva minute mai târziu, când îl căuta, şi a fugit după ajutoare.

Am simţit un junghi în stomac, ca şi cum m-aş fi lovit de un burghiu într-un carusel.

– L-a atacat un lup?

– Nici urmă de el – doar din nou puțin sânge. Fața lui Charlie era îndurerată. Pădurarii o să iasă înarmați și o să mai ia cu ei niște voluntari. Sunt o grămadă de vânători dornici să se implice – s-a pus o recompensă pe capetele lupilor. Asta înseamnă că o se tragă multe focuri de armă prin pădure, lucru care mă îngrijorează. Își scutură capul. Când oamenii se implică prea mult, se mai întâmplă și accidente.

– O să împuște lupii? Vocea mea urcă trei octave.

– Ce altceva ar putea să facă? Ce s-a întâmplat? mă întrebă el în timp ce ochii lui tensionați îmi studiau fața. Am simțit că leșin. Probabil că aveam fața mai albă decât de obicei. Doar n-o să devii ecologistă tocmai acum!

Nu am putut să răspund. Dacă nu s-ar fi uitat la mine, mi-aș fi pus capul între genunchi. Uitasem de drumeții dispăruți, de amprentele de labe cu sânge. Nu mă gândisem la faptele acelea până acum.

– Draga mea, nu lăsa asta să te sperie. Stai pur și simplu în oraș sau pe autostradă fără să oprești. OK?

– OK, am repetat eu cu vocea slăbită.

– Trebuie să plec.

M-am uitat la el de aproape pentru prima dată și am văzut că avea arma la centură și ghetele de drumeție.

– Nu cumva mergi și tu după lupi, tată?

– Trebuie să dau și eu o mână de ajutor, Bells. Dispar oameni.

Am vorbit din nou, aproape isteric de acum.

– Nu! Nu, nu pleca. E prea periculos!

– Trebuie să-mi fac treaba, puștoaico. Nu fi așa pesimistă, o să fie bine. Se întoarse spre ușă și o deschise. Pleci?

Am ezitat, stomacul meu încă îmi crea probleme. Ce-aș putea face ca să-l potolesc? Eram prea amețită ca să pot găsi o soluție.

– Bells?

– Poate totuşi e prea devreme să merg în La Push, am şoptit eu.

– De acord, a spus el şi ieşi afară în ploaie, închizând uşa în urma lui.

După ce l-am pierdut din vedere, am căzut pe podea cu capul pe genunchi.

Oare să mă duc după Charlie? Şi ce să-i spun?

Şi Jacob? Jacob era prietenul meu cel mai bun; trebuia să-l avertizez. Dacă într-adevăr era – am tresărit şi am încercat să-mi aduc aminte cuvântul – un vârcolac (şi ştiam că era adevărat, simţeam asta) atunci oamenii o să tragă în el! Trebuia să le spun lui *şi* prietenilor lui că oamenii încearcă să-i omoare dacă mai umblă pe acolo luând înfăţişarea unor lupi uriaşi. Trebuia să le spun să se oprească.

Trebuiau să se oprească! Charlie era acolo în pădure. Le va păsa de asta? M-am întrebat... Până acum dispăruseră numai străini. Oare asta însemna ceva sau era doar o coincidenţă?

Trebuia să cred că măcar lui Jacob îi va păsa de asta.

Oricum, trebuia să-l avertizez.

Sau... nu?

Jacob era prietenul meu cel mai bun, dar oare era şi monstru? Unul adevărat? Unul rău? *Ar trebui* să-l mai avertizez dacă el şi prieteni lui erau... *criminali?* Dacă măcelăreau drumeţi nevinovaţi cu sânge rece? Dacă erau cu adevărat creaturi aidoma celor din filmele de groază, oare ar fi greşit să-i protejez?

Nu puteam să nu-i compar pe Jacob şi pe prietenii lui cu familia Cullen. Mi-am strâns mâinile în jurul pieptului, luptându-mă cu gaura, în timp ce m-am gândit la ei.

Evident, nu ştiam nimic despre vârcolaci. Mă aşteptam să semene cât de cât cu ceea ce văzusem în filme – creaturi păroase şi mari pe jumătate oameni. Nu ştiam ce-i făcea să vâneze – foamea sau dorinţa de a ucide. Era greu să-mi fac despre ei o idee, dacă nu dispuneam de aceste informaţii.

Dar nu avea cum să fie mai rău decât ceea ce înduraseră membrii familiei Cullen în lupta lor de a fi buni. M-am gândit la Esme – am început să plâng când mi-am adus aminte de fața ei bună și minunată – și cum a trebuit să se țină de nas, rușinată, și să fugă de mine când am sângerat. Nu avea cum să fie mai rău de atât. M-am gândit la Carlisle, cum s-a chinuit veacuri întregi să se învețe să ignore sângele, așa încât să poată salva vieți ca doctor. Nimic nu putea fi mai rău de atât.

Vârcolacii aleseseră o altă cale.

Acum, *eu* ce trebuia să aleg?

13. UCIGAȘUL

„Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Jacob“, mi-am spus în sinea mea, scuturând din cap, în timp ce conduceam pe șoseaua mărginită de păduri care ducea către La Push.

Încă nu eram sigură că procedam cum trebuia, dar făcusem un compromis cu mine însămi.

Nu puteam să trec cu vederea ceea ce făcea Jacob împreună cu prietenii lui, împreună cu haita lui. Acum înțelesesem ce îmi spusese noaptea trecută – că s-ar putea să nu mai vreau să îl văd – și l-aș fi putut suna, așa cum sugerase el, dar mi se părea o lașitate. Îi eram datoare cu o conversație față în față, măcar. O să îi spun, față în față, că nu pot să ignor ceea ce se întâmpla. Nu puteam să fiu prietenă cu un ucigaș și să nu spun nimic, darămite să las omorurile să continue... Asta m-ar transforma și pe mine într-un monstru.

Dar nici nu puteam să *nu*-l avertizez. Trebuia să fac tot ce îmi stătea în putință să îl protejez.

Am parcat în fața casei familiei Blake, cu buzele strânse într-o linie încordată. Era și așa îndeajuns de rău că prietenul meu cel mai bun era un vârcolac. Trebuia să fie și monstru, pe deasupra?

Casa era întunecată, fără lumini la ferestre, dar nu-mi păsa dacă îi trezeam. Am bătut energic cu pumnul în uşa din faţă; sunetul a reverberat prin pereţi.

– Intră, l-am auzit pe Billy strigând după un minut, apoi se aprinse o lumină.

Am apăsat clanţa; uşa era descuiată. Billy era sprijinit de intrarea în mica bucătărie, îmbrăcat într-un halat de baie, fără scaunul cu rotile. Când a văzut cine era, ochii i s-au mărit brusc, apoi îşi luă un aer răbdător.

– Păi, bună dimineaţa, Bella. De ce te-ai trezit atât de dimineaţă?

– Bună, Billy. Trebuie să vorbesc cu Jake – unde e?

– Hm... Nu prea ştiu, minţi el, fără nici o expresie pe faţă.

– Ştii ce face Charlie în dimineaţa asta? l-am întrebat hotărâtă să trec la subiect.

– Ar trebui să ştiu?

– El şi cu jumătate din bărbaţii din oraş sunt în pădure la vânătoare de lupi uriaşi.

Billy avu o tresărire, apoi se calmă.

– Aşa că aş vrea să vorbesc cu Jacob despre asta, dacă nu te superi, am continuat eu.

Billy îşi ţuguie buzele groase pentru un lung moment.

– Pariez că încă mai doarme, spuse el într-un târziu, arătând cu capul înspre micul coridor care pornea din camera de zi. Stă mult pe-afară zilele astea. Copiii au nevoie de odihnă – probabil că n-ar trebui să îl trezeşti.

– E rândul meu, am murmurat eu discret, îndreptându-mă spre coridor. Billy oftă.

Singura uşă din holul lung de jumătate de metru dădea spre camera lui Jacob, strâmtă ca o debara. Nu m-am deranjat să bat la uşă. Am deschis uşa brusc, trântind-o de perete cu un zgomot puternic.

Jacob – îmbrăcat tot cu aceiaşi pantaloni negri – era întins de-a curmezişul patului dublu care îi ocupa aproape toată camera. Chiar şi pe diagonală, patul nu era îndeajuns de lung;

tălpile îi atârnau la un capăt, iar capul la celălalt. Dormea buștean și sforăia ușor, cu gura deschisă. Sunetul ușii nici măcar nu-l făcuse să tresară.

Fața îi era liniștită în somnul adânc, iar toate ridurile erau netezite. Avea niște cearcăne pe care nu le mai văzusem înainte. În ciuda dimensiunilor lui ridicol de mari, acum părea foarte copil și foarte obosit. M-a cuprins mila.

Am pășit afară din cameră și am închis ușa încet în urma mea.

Billy mă privi cu ochi curioși, precauți, când m-am întors înapoi în camera de zi.

– Cred că îl las să se odihnească.

Billy dădu din cap în semn de aprobare, apoi ne-am uitat pierduți unul la altul timp de un minut. Muream de nerăbdare să îl întreb ce rol avea el în povestea asta. Ce părere avea despre ceea ce devenise fiul lui? Dar știam că îl susținuse pe Sam de la început, așa că am presupus că omorurile nu îl deranjau. Cum justifica asta în sinea lui nu-mi puteam imagina.

Puteam citi multe întrebări în ochii lui negri, dar el nu le formulă.

– Uite ce e, am spus eu, spărgând liniștea asurzitoare. Voi fi la plajă pentru o vreme. Când se trezește, spune-i că îl aștept. OK?

– Sigur, sigur, fu de acord Billy.

M-am întrebat dacă o va face. Ei bine, dacă nu o făcea, măcar făcusem ceea ce trebuia.

Am condus spre Prima Plajă și am tras în parcarea pustie. Încă nu se luminase – era momentul întunecat dinaintea zorilor unei zile înnourate –, iar când am stins farurile mi-a fost greu să mai văd ceva. A trebuit să îmi las ochii să se acomodeze până să pot găsi cărarea care o tăia prin smârcurile înalte de iarbă. Era mai frig aici, unde vântul șfichiuia apa neagră, și mi-am îndesat mâinile în buzunarele hainei de iarnă. Măcar se oprise ploaia.

M-am îndreptat rapid de-a lungul plajei, spre partea nordică a mării. Nu puteam să văd insula St. James sau vreo altă insulă,

doar linia vagă a țărmului. Am pășit cu grijă peste pietre, căutând să nu mă împiedic de lemnele aduse de valuri la mal.

Am găsit ceea ce căutam înainte să îmi dau seama că asta căutam. Se materializă din întuneric la doar câțiva pași distanță: un copac alb ca un os, aruncat adânc printre stânci. Rădăcinile i se răsuceau în sus la capătul dinspre mare, ca o sută de tentacule fragile. Nu puteam fi sigură că era același copac unde avusesem prima conversație cu Jacob, o conversație de la care viața mea pornise pe atât de multe, de diferite și de încurcate făgașuri – dar părea să fie în același loc. M-am așezat acolo unde mai stătusem și înainte și am privit în gol înspre marea invizibilă.

Când l-am văzut pe Jacob dormind – inocent și vulnerabil – mi-a trecut toată repulsia și toată mânia. Nu puteam să mă fac că nu văd ceea ce se petrecea, așa cum părea să facă Billy, dar nici nu-l puteam condamna pe Billy. Mi-am dat seama că dragostea nu funcționa în acest mod. Odată ce țineai la o persoană, era imposibil să mai primeze logica. Jacob era prietenul meu, indiferent dacă omora oameni sau nu. Și nu știam ce aveam de gând să fac în privința asta.

Când mi l-am imaginat dormind atât de liniștit, am simțit o dorință copleșitoare de a-l *proteja*. Ceea ce era absolut ilogic.

Ilogic sau nu, mi-am amintit de fața lui calmă, încercând să găsesc o soluție, un mod de a-l ocroti, în timp ce orizontul devenea cenușiu.

– Bună, Bella.

Vocea lui Jacob se auzi din întuneric și mă făcu să sar în sus. Era delicată, aproape timidă, dar mă așteptasem să-l aud călcând pe pietre, de aceea mă speriasem. Îi puteam distinge silueta pe fundalul răsăritului de soare – părea enormă.

– Jake?

Stătea la câțiva pași depărtare, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

– Billy mi-a spus că ai trecut pe acolo – nu ți-a luat foarte mult timp, nu-i așa? Știam că o să te prinzi.

– Mda, îmi amintesc povestea acum, am șoptit eu.

Se aşternu liniştea pentru un moment mai lung şi, deşi era încă prea întuneric pentru a vedea bine, pielea mă furnica de parcă ochii lui îmi cercetau faţa. Probabil că era destulă lumină ca el să îmi poată citi expresia, pentru că atunci când vorbi din nou, vocea îi devenise brusc acidă.

– Puteai să mă suni şi gata, spuse el aspru.

Am dat din cap.

– Ştiu.

Jacob începu să se plimbe încoace şi încolo pe pietriş. Dacă eram foarte atentă, puteam să aud zgomotul făcut de frecarea delicată a tălpilor lui de pietre, dincolo de zgomotul valurilor. Când păşisem eu pe pietre, acestea zdrăngăniseră ca nişte castaniete.

– De ce ai venit? se răsti el, fără să îşi domolească mersul furios.

– Credeam că ar fi mai bine să rezolvăm asta faţă în faţă.

Jacob râse de parcă ar fi nechezat.

– O, mult mai bine.

– Jacob, trebuie să te avertizez...

– Despre pădurari şi despre vânători? Nu-ţi face griji. Ştim deja.

– Să nu-mi fac griji? am sărit fără să-mi vină să cred. Jake, au arme! Pun capcane şi oferă recompense şi...

– Putem să ne purtam singuri de grijă, mormăi el, fără să se oprească. Nu vor prinde nimic. Nu fac decât să îngreuneze lucrurile – vor începe şi ei să dispară în curând.

– Jake, am şuierat eu.

– Ce? Asta e realitatea.

Abia puteam vorbi din pricina repulsiei pe care o simţeam.

– Cum poţi să... spui asta? Îi cunoşti pe oamenii aceştia. Charlie e printre ei! Gândul la el îmi făcu stomacul să se strângă.

Jacob se opri brusc.

– Ce putem face mai mult decât atât? replică el.

Soarele colora norii de deasupra noastră într-un roz palid. Acum îi puteam vedea expresia feței – mânie, frustrare, trădare.

– N-ai putea să... ei bine, să încerci să nu mai fii un... vârcolac? i-am sugerat în șoaptă.

Jacob își aruncă mâinile în aer.

– De parcă am de ales! strigă el. Și la ce-ar ajuta asta, dacă tu ești îngrijorată că dispar oamenii?

– Nu te înțeleg.

Îmi aruncă o privire furibundă, cu ochii îngustați și buzele răsucite într-un mârâit.

– Știi ce mă înfurie atât de tare că îmi vine să urlu?

Am făcut un pas înapoi văzându-i expresia ostilă. Părea că așteaptă un răspuns, așa că am scuturat din cap.

– Ești atât de ipocrită, Bella – uită-te la tine, ești *îngrozită* de mine! Nu e corect! spuse el gesticulâmd enervat.

– *Ipocrită?* De ce sunt o ipocrită pentru că sunt îngrozită de un monstru?

– Of! mormăi el, presându-și tâmplele cu pumnii care îi tremurau și închizând ochii. Tu te auzi ce spui?

– Ce?

Făcu doi pași spre mine și se aplecă asupra mea, țintuindu-mă furios cu privirea.

– Păi, îmi pare rău că nu pot fi monstrul care îți trebuie ție, Bella. Bănuiesc că nu sunt la fel de grozav ca un strigoi, nu?

Am sărit în picioare și i-am întors o privire sălbatică.

– Nu, nu ești! am strigat. Nu e vorba despre ceea ce *ești,* ci despre ceea ce *faci!*

– Și asta ce vrea să însemne? urlă el, tremurând de furie din tot corpul.

Am fost complet luată prin surprindere de vocea lui Edward care mă avertiza.

– Nu-l forța prea mult. Trebuie să îl faci să se calmeze.

Nici măcar vocea din capul meu nu avea sens astăzi. Am ascultat, totuși. Aș fi făcut orice mi-ar fi spus vocea aceea.

– Jacob, l-am implorat, cu o voce moale și calmă. Chiar e necesar să omori oameni, Jacob? Nu există alt mod de a trăi? Adică, vreau să spun că, dacă vampirii pot găsi un mod de a supraviețui fără să-i omoare pe oameni, n-ai putea să faci și tu o încercare?

Se îndreptă cu o tresărire, de parcă vorbele mele i-ar fi trimis un curent electric prin corp. Sprâncenele îi țâșniră în sus și ochii i se deschiseră larg.

– Să omor oameni? întrebă el.

– Despre ce credeai că vorbim?

Se opri din tremurat și se uită la mine cu neîncredere și cu un licăr de speranță.

– *Eu* credeam că vorbim despre dezgustul tău față de vârcolaci.

– Nu, Jake, nu. Nu e vorba de faptul că ești un... lup. Asta e în regulă, l-am asigurat eu. Nu-mi păsa dacă se transforma într-un lup uriaș – tot Jacob era. Dacă ai putea să găsești un mod de a trăi fără să-i mai rănești pe oameni ... asta e tot ce mă supără. E vorba de oameni nevinovați, Jake, oameni ca Charlie, și nu pot să mă fac că nu văd că tu...

– Asta e tot? Serios? mă întrerupse el, în timp ce un zâmbet îi lumina fața. Ești speriată doar pentru sunt un criminal? Acesta e singurul motiv?

– Nu e un motiv suficient?

Începu să râdă.

– Jacob Black, nu este deloc amuzant!

– Desigur, desigur, fu el de acord, chicotind în continuare.

Făcu un pas imens și mă cuprinse într-o îmbrățișare strânsă ca de urs.

– Pe bune, sincer, nu te deranjează că mă transform într-un câine uriaș? întrebă el în urechea mea cu o voce veselă.

– Nu, am icnit eu. Nu pot – să respir – Jake!

Îmi dădu drumul, dar îmi luă mâinile într-ale lui.

– Nu sunt un ucigaș, Bella.

I-am studiat faţa, şi era limpede că spunea adevărul. Uşurarea pulsă prin mine.

– Serios? l-am întrebat.

– Serios, spuse el cu un aer solemn.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui. Mi-am amintit de prima zi, cu motocicletele – era mai solid, şi mă simţeam pe lângă el ca un copil. La fel ca data trecută, îmi mângâie părul.

– Iartă-mă că te-am făcut ipocrită, se scuză el.

– Iartă-mă că te-am făcut criminal.

Râse. În acel moment mi-a trecut ceva prin minte şi m-am dat înapoi ca să îl privesc în ochi. Mi-am încuntat sprâncenele de îngrijorare.

– Dar Sam? Şi ceilalţi?

Jacob scutură din cap, zâmbind de parcă o povară imensă i s-ar fi ridicat de pe umeri.

– Sigur că nu. Nu-ţi aminteşti cum ne spunem noi?

Îmi aminteam foarte bine acum – mă gândisem tocmai la ziua aceea.

– Protectori?

– Exact.

– Dar nu înţeleg. Ce se întâmplă în păduri? Turiştii dispăruţi, sângele?

Faţa lui deveni serioasă, dintr-odată îngrijorată.

– Încercăm să ne facem treaba, Bella. Încercăm să îi protejăm, dar de fiecare dată ajungem un pic prea târziu.

– Să îi protejaţi de ce anume? Chiar există şi un urs acolo?

– Bella, dragă, noi îi protejăm pe oameni doar de un singur lucru – duşmanul nostru. Acesta e motivul pentru care noi existăm – pentru că există şi ei.

L-am privit pierdută pentru o secundă, înainte să înţeleg. Apoi sângele mi s-a scurs din obraji şi am scăpat printre buze un ţipăt mut de groază. El dădu din cap.

– Am crezut că tu, dintre toţi oamenii, o să îţi dai seama ce se întâmplă.

– Laurent, am şoptit eu. E încă acolo.

Jacob clipi de două ori, apoi își lăsă capul într-o parte.

– Cine-i Laurent?

Am încercat să alung haosul din capul meu ca să îi pot răspunde.

– Știi tu – l-ai văzut în poiană. Erai acolo... Cuvintele îmi ieșiră pe un ton întrebător în timp ce totul mi se clarifica în minte.

– Erai acolo și l-ai împiedicat să mă ucidă...

– Aa, lipitoarea cu părul negru? Rânji, un rânjet încordat și fioros. Cum îl chema?

M-am cutremurat.

– Ce-a fost în capul tău? am șoptit eu. Putea să te omoare! Jake, tu nu-ți dai seama cât de periculos...

Un alt hohot de râs mă întrerupse.

– Bella, un vampir singuratic nu pune prea multe probleme pentru o haită atât de mare ca a noastră. A fost atât de ușor, încât nici măcar n-a fost amuzant.

– Ce-a fost atât de ușor?

– Să-l omor pe nenorocitul ăla care voia să te omoare pe tine. Asta nu poate fi socotită crimă, adăugă el repede. Vampirii nu sunt oameni.

Abia puteam să rostesc cuvintele.

– Tu... l-ai ucis... pe Laurent?

Jacob dădu din cap.

– A fost muncă de echipă, rectifică el.

– Laurent e mort? am șoptit.

Expresia feței i se modifică.

– Nu ești supărată din cauza asta, nu? Voia să te ucidă – era trimis să te omoare, Bella, ne-am asigurat de asta înainte să atacăm. Știi asta, nu-i așa?

– Știu asta. Nu, nu sunt supărată, sunt... Trebuia să mă așez. M-am împleticit făcând un pas înapoi până când am simțit bușteanul la gleznele mele, apoi m-am prăbușit pe el. Laurent e mort. Nu mai vine după mine.

– Nu ești furioasă? Nu era vreun prieten de-al tău, nu-i așa?

– Prieten de-al meu? am ridicat capul spre el, contrariată şi ameţită din pricina uşurării pe care o simţeam. Am început să mă bâlbâi, cu ochii în lacrimi. Nu, Jake. Sunt atât de... uşurată. Am crezut că o să mă găsească – l-am aşteptat în fiecare noapte, sperând numai că o să se oprească la mine şi o să îl lase pe Charlie în pace. Am fost atât de înspăimântată, Jacob... Dar cum? Era un vampir! Cum l-ai ucis? Era atât de puternic, atât de tare, ca marmura...

Jacob se aşeză lângă mine şi îşi puse unul din braţele uriaşe în jurul meu, protector.

– Pentru asta suntem făcuţi, Bells. Şi noi suntem puternici. Mi-aş dori să îmi fi spus că îţi era teamă.

– Nu erai prin preajmă, am murmurat eu, pierdută în gânduri.

– A, da.

– Aşteaptă, Jake – credeam că ştii, totuşi. Aseară, ai spus că nu erai în siguranţă în camera mea. Credeam că ştii că ar putea veni un vampir. Nu la asta te-ai referit?

Păru nedumerit pentru un minut, apoi lăsă capul în jos.

– Nu, nu la asta m-am referit.

– Atunci de ce te-ai gândit că nu e sigur pentru tine să fii acolo?

Mă privi cu un aer vinovat.

– N-am spus că eu nu eram în siguranţă. Mă gândeam la tine.

– Ce vrei să spui?

Privi în jos şi dădu cu piciorul într-o piatră.

– Există mai multe motive pentru care nu pot fi în preajma ta, Bella. Pe de o parte, nu aveam voie să îţi spun secretul nostru, iar pe de altă parte, n-ai fi în siguranţă. Dacă mă înfurii prea tare... dacă mă supăr prea tare... ai putea să fii rănită.

M-am gândit serios la asta.

– Când te-ai înfuriat mai înainte... când am ţipat la tine... şi tremurai...?

– Mda. Coborî şi mai tare capul în pământ. A fost destul de stupid din partea mea. Trebuia să mă controlez mai bine. Am

jurat că nu o să mă înfurii indiferent de ceea ce mi-ai spune. Dar... m-am supărat atât de tare că te pierd... că nu poţi să te obişnuieşti cu ceea ce sunt...

– Ce s-ar întâmpla... dacă te-ai înfuria prea tare? am şoptit eu.

– M-aş transforma în lup, îmi răspunse el tot în şoaptă.

– Nu trebuie să fie lună plină?

Jacob îşi dădu ochii peste cap.

– Versiunea celor de la Hollywood nu e tocmai cea corectă. Apoi oftă şi deveni din nou serios. Nu trebuie să fii atât de stresată, Bells. O să ne ocupăm noi de asta. Şi suntem în mod special cu ochii pe Charlie şi pe ceilalţi – nu vom permite să li se întâmple nimic rău. Crede-mă pe cuvânt.

Era ceva foarte, foarte evident, ceva ce ar fi trebuit sa înţeleg imediat – dar fusesem atât de absorbită de faptul că Jacob şi prietenii lui s-au luptat cu Laurent, încât îmi scăpase – de care mi-am dat seama abia atunci, când Jacob folosise din nou timpul prezent.

„O să ne ocupăm noi de asta."

Nu se terminase.

– Laurent a murit, am icnit eu, şi întreg corpul mi-a îngheţat.

– Bella? întrebă Jacob neliniştit, atingându-mi obrazul alb ca varul.

– Dacă Laurent a murit... acum o săptămână... înseamnă că altcineva îi omoară pe oameni *acum*.

Jacob dădu din cap; vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Erau doi. Am crezut că partenera lui o să vrea să se lupte cu noi – în poveştile noastre, ei se enervează destul de tare, de obicei, dacă le omori tovarăşul –, dar ea nu face altceva decât să fugă şi apoi să revină. Dacă ne-am putea da seama ce caută, ar fi mai uşor s-o doborâm. Dar nu face nimic logic. Se învârte pe la margine, de parcă ne-ar testa mijloacele de apărare, căutând un mod de a pătrunde înăuntru – dar înăuntru unde? Unde vrea să ajungă? Sam crede că încearcă să ne despartă, ca apoi să poată acţiona mai bine...

Vocea lui se auzea din ce în ce mai încet, de parcă ar fi venit printr-un tunel lung; nu mai puteam distinge cuvintele separate. Fruntea îmi era acoperită de broboane de sudoare, iar stomacul mi se întoarse pe dos de parcă aş fi avut din nou gastroenterită virală.

M-am întors repede cu spatele la el şi m-am aplecat peste trunchiul de copac. Corpul mi se cutremura de spasme inutile, iar stomacul mi se contractă din cauza greţii, deşi nu era nimic în el care să fie eliminat.

Victoria era aici. Căutându-mă. Ucigând străini în păduri. Pădurile prin care Charlie căuta...

Capul mi se învârtea din cauza greţii.

Mâinile lui Jacob îmi cuprinseră umerii – împiedicându-mă să alunec pe pietre. Îi puteam simţi răsuflarea fierbinte pe obraz.

– Bella! Ce s-a întâmplat?

– Victoria, am icnit imediat ce am reuşit să îmi trag răsuflarea şi să potolesc spasmele provocate de greaţă.

În capul meu, Edward mârâi furios la auzul acestui nume.

L-am simţit pe Jacob trăgându-mă sus şi aşezându-mă în poala lui, cu capul pe umărul lui. Se luptă să mă ţină în echilibru, să nu mă lase să mă prăbuşesc într-o parte sau alta. Îmi dădu la o parte părul umed de transpiraţie de pe faţă.

– Cine? întrebă Jacob. Mă auzi, Bella? Bella?

– Nu era partenera lui Laurent, am gemut eu. Erau doar vechi prieteni.

– Ai nevoie de apă? Să chem un doctor? Spune-mi ce să fac, ceru el, înnebunit.

– Nu mi-e rău – mi-e frică, i-am explicat eu în şoaptă. Cuvântul *frică* nu părea să exprime ceea ce simţeam.

Jacob mă bătu pe spate.

– Ţi-e teamă de această Victoria?

Am dat din cap, tremurând.

– Victoria e femela cu părul roşu?

Am tremurat din nou şi am scâncit.

– Da.

– De unde știi că nu era partenera lui?

– Laurent mi-a spus că James era partenerul ei, i-am explicat, flexând automat mâna cu cicatricea.

Jacob îmi întoarse fața spre el, ținând-o nemișcată în mâna lui mare. Mă privi în ochi întrebător.

– Ți-a mai spus și altceva, Bella? E important. Știi ce vrea?

– Desigur, am șoptit eu. Mă vrea pe mine.

Ochii i se deschiseră larg, apoi se îngustară.

– De ce? vru să știe.

– Edward l-a omorât pe James, am șoptit eu. Jacob mă ținea atât de strâns încât nu era nevoie să mă cuibăresc în gaura din mine. Ea s-a... înfuriat. Dar Laurent a spus că ea crede că e mai cinstit să mă omoare pe mine decât pe Edward. Nu știa – bănuiesc că încă nu știe – că lucrurile s-au schimbat. Pentru Edward, cel puțin.

Jacob se tulbură auzind asta, cu fața chinuită.

– Asta s-a întâmplat? De asta a plecat familia Cullen?

– Nu sunt decât un om, până la urmă. N-am nimic deosebit, am explicat eu, dând ușor din umeri.

Ceva ca un răget – nu un răget adevărat, ci o aproximație umană – se auzi din pieptul lui Jacob sub urechea mea.

– Dacă idiotul ăla de strigoi e chiar atât de tâmpit...

– Te rog, am gemut eu. Te rog! Nu.

Jacob ezită, apoi dădu din cap o dată.

– Asta e important, spuse cu un aer grav. Asta este exact ceea ce voiam să știu. Trebuie să le spunem și celorlalți imediat.

Se ridică, trăgându-mă în picioare. Își ținu mâinile pe talia mea până se asigură că nu aveam să cad jos.

– Sunt bine, am mințit eu.

Își luă mâinile de pe talia mea și mă apucă de o mână.

– Hai să mergem.

Mă trase înapoi spre camionetă.

– Unde mergem?

– Încă nu sunt sigur, recunoscu el. O să solicit o întâlnire. Hei, aşteaptă aici un minut. OK? Mă sprijini de marginea camionetei şi îmi dădu drumul la mână.

– Unde te duci?

– Vin imediat, promise el. Apoi se întoarse şi alergă prin parcare, traversă şoseaua şi se afundă în pădurea de la marginea ei. Se strecură printre copaci, iute şi alunecos ca o căprioară.

– Jacob! am strigat după el cu voce răguşită, dar el dispăruse deja.

Nu era un moment ideal să fiu lăsată singură. M-am târât în cabina camionetei şi am blocat imediat uşile. Discuţia nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Victoria mă vâna deja. Norocul mă ajutase ca ea să nu mă găsească până acum – norocul şi cinci vârcolaci adolescenţi. Am oftat adânc. Indiferent de ce spunea Jacob, era îngrozitor gândul că el putea fi oriunde în apropierea Victoriei. Nu-mi păsa în ce se transforma când se înfuria. O puteam vedea cu ochii minţii, faţa ei sălbatică, părul ca focul, mortală, indestructibilă...

Dar după spusele lui Jacob, Laurent nu mai era. Chiar era posibil aşa ceva? Edward – mi-am pus automat mâinile pe piept – îmi spusese cât de dificil era să omori un vampir. Numai un alt vampir putea să facă asta. Şi totuşi Jake spusese că vârcolacii erau făcuţi pentru asta...

El spusese că îl păzeau în mod special pe Charlie – că ar trebui să am încredere în vârcolaci că o aibă grijă ca tatăl meu să fie în siguranţă. Cum puteam să cred asta? Nici unul dintre noi nu era în siguranţă! Iar Jacob nici atât, dacă încerca să se interpună între Victoria şi Charlie... între Victoria şi mine...

Am simţit că îmi vine iar să vomit.

O bătaie puternică în geamul camionetei mă făcu să scot un ţipăt de teamă – dar era Jacob, care se întorsese deja. Am descuiat portiera cu degete tremurânde.

– Ţie chiar ţi-e frică, nu-i aşa? întrebă el în timp ce se urca în maşină.

Am dat din cap.

– N-ai de ce. O să avem grijă de tine – şi de Charlie. Promit.

– Ideea că tu o s-o găseşti pe Victoria e mai înspăimântătoare decât ideea că o să mă găsească ea pe mine, am şoptit.

El râse.

– Trebuie să ai mai multă încredere în noi. E insultător.

Am scuturat din cap. Văzusem prea mulţi vampiri în acţiune.

– Unde te-ai dus adineauri? l-am întrebat.

Jacob îşi ţuguie buzele, dar nu spuse nimic.

– Ce? E un secret?

Se încruntă.

– Nu chiar. E cam ciudat totuşi. Nu vreau să te sperii.

– Am început să mă cam obişnuiesc cu ciudăţeniile, să ştii. Am încercat să zâmbesc fără prea mult succes.

Jacob îmi zâmbi la rândul său.

– Cred că trebuie să te obişnuieşti. Vezi tu, când suntem lupi, ne putem... auzi unul pe altul.

Am ridicat nedumerită din sprâncene.

– Nu sunetele pe care le scoatem, continuă el, ci ne putem auzi... gândurile – între noi vreau să spun – indiferent de cât de departe suntem unul de altul. Asta ne ajută când vânăm, dar altminteri e o mare problemă. E jenant – să nu ai deloc secrete. Groaznic, nu-i aşa?

– La asta te refereai noaptea trecută când ai spus că o să le spui că m-ai văzut, chiar dacă nu vrei?

– Te prinzi repede.

– Mersi.

– Faci faţă foarte bine la toate ciudăţeniile. Credeam că te vor deranja.

– ... Ei bine, nu eşti prima persoană pe care o ştiu care poate să facă asta. Aşa că mie nu mi se pare ciudat.

– Serios?... Stai aşa – vorbeşti de strigoii ăia ai tăi?

– Te-aş ruga să nu le mai spui aşa.

Râse.

– Mă rog. Familia Cullen, atunci?

– Doar... doar Edward. Pe furiş, mi-am pus un braţ pe piept.

Jake păru neplăcut surprins.

– Credeam că astea-s doar poveşti. Am auzit legende despre vampiri care au şi... alte talente, dar credeam că e doar un mit.

– Mai există ceva care e doar un mit? am întrebat eu sfârşită.

Se încruntă.

– Bănuiesc că nu. OK, o să ne întâlnim cu Sam şi cu ceilalţi la locul unde mergeam cu motocicletele.

Am pornit motorul şi am dat înapoi spre şosea.

– Deci adineaori te-ai transformat într-un lup, ca să vorbeşti cu Sam? l-am întrebat curioasă.

Jacob dădu din cap. Părea jenat.

– Am rămas foarte puţin în starea asta – am încercat să nu mă gândesc la tine ca să nu îşi dea seama ce se întâmplă. Îmi era teamă că Sam îmi va spune că nu te pot aduce.

– Pe mine nu m-ar fi oprit. Nu puteam să scap de sentimentul că Sam era personajul negativ. Îmi încleştam dinţii de fiecare dată când îi auzeam numele.

– Ei bine, pe mine m-ar fi oprit, spuse Jacob, morocănos. Îţi aminteşti că nu puteam să îmi termin propoziţiile aseară? Cum nu puteam să îţi spun pur şi simplu toată povestea?

– Da, arătai de parcă te înecai cu ceva.

Jacob chicoti sumbru.

– Mda. Cam aşa ceva. Sam mi-a spus că nu am voie să îţi spun. El e... conducătorul haitei, să ştii. Când ne spune să facem sau să nu facem ceva – când vorbeşte foarte serios, ei bine, nu putem să îl ignorăm.

– Ciudat, am murmurat.

– Foarte ciudat, încuviinţă el. E o trăsătură a lupilor.

– Îhî, a fost cel mai bun răspuns la care m-am putut gândi.

– Mda, sunt o groază de chestii de genul ăsta – de-ale lupilor. Încă mai învăţ. Nu pot să îmi imaginez cum a fost pentru Sam, să încerce să facă faţă singur la chestia asta. E destul de nasol, când ai totuşi o haită întreagă care să te susţină.

– Sam a fost singur?

– Mda. Jacob coborî tonul. Când m-am... transformat, a fost cel mai... *oribil*, și mai *înspăimântător* lucru prin care am trecut vreodată – mai rău decât orice mi-aș fi putut imagina. Dar eu nu am fost singur – vocile acelea din capul meu îmi spuneau ce s-a întâmplat și ce trebuie să fac. Cred că asta m-a ajutat să nu îmi pierd mințile. Dar Sam... Jacob dădu din cap. Sam nu a avut pe nimeni.

Aveam nevoie de timp să las informația asta să se așeze. Când Jacob explica în felul acesta, era greu să nu-mi fie milă de Sam. Trebuia să îmi reamintesc în mod constant că nu mai aveam nici un motiv să îl urăsc.

– Vor fi furioși că sunt cu tine? am întrebat.

Se strâmbă.

– Probabil că da.

– Poate că n-ar trebui să...

– Nu, e în regulă, mă asigură el. Știi o mulțime de lucruri care ne-ar putea ajuta. Nu ești o ființă omenească ignorantă. Ești un fel de... nu știu, spion sau ceva de genul ăsta. Ai fost în spatele liniilor inamice.

M-am încruntat. Asta voia Jacob de la mine? Informații din interior ca să îl ajut să își distrugă dușmanii? Totuși, nu eram un spion. Nu strânsesem genul acela de informații. Deja cuvintele lui mă făceau să mă simt ca o trădătoare.

Dar voiam ca el să o oprească pe Victoria, nu?

Nu.

Voiam ca Victoria să fie oprită, de preferat înainte să mă tortureze până la moarte sau să dea peste Charlie, sau să omoare un alt străin. Doar că nu voiam să fie Jacob cel care o va opri și nici nu voiam să încerce să facă asta. Nu-l voiam pe Jacob nici la o sută de mile distanță de ea.

– Cum ar fi poveștile despre strigoiul care citește gândurile, continuă el, fără să își dea seama că eram cu gândul în altă parte. Genul acesta de informații ne interesează. E foarte nasol

că poveştile alea sunt adevărate. Complică mult lucrurile. Hei, crezi că Victoria poate să facă ceva în mod special?

– Nu cred, am ezitat, apoi am oftat. El mi-ar fi spus.

– El? A, te referi la Edward – vai, scuze. Am uitat. Nu-ţi place să îi pronunţi numele. Nici să îl auzi.

Mi-am apăsat pieptul mai tare cu braţul, încercând să ignor palpitaţiile.

– Nu prea.

– Scuze.

– Cum de mă cunoşti atât de bine, Jacob? Uneori, am impresia că îmi poţi auzi *şi mie* gândurile.

– Nu. Sunt doar foarte atent.

Ne aflam pe micul drum de ţară unde Jacob mă învăţase prima oară să merg cu motocicleta.

– E bine aici? am întrebat.

– Sigur, sigur.

Am tras pe dreapta şi am oprit motorul.

– Încă eşti destul de nefericită, nu-i aşa? murmură el.

Am dat din cap, holbându-mă în gol spre pădurea întunecoasă.

– Nu te-ai gândit niciodată... că poate... ţi-e mai bine fără el?

Am inspirat încet, apoi am expirat brusc.

– Nu.

– Pentru că el nu era bun pentru...

– Te rog, Jacob, l-am întrerupt, implorând în şoaptă. Am putea să nu vorbim despre asta? Nu suport.

– OK. Inspiră adânc. Îmi pare rău că am deschis subiectul.

– Nu te simţi prost. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost bine să pot vorbi în sfârşit cu cineva despre asta.

Jacob dădu din cap.

– Mda, mie mi-a fost greu să ţin un secret faţă de tine timp de două săptămâni. Trebuie să fie un iad să nu poţi vorbi cu *nimeni*.

– Un iad, am încuviinţat.

Jacob trase aer în piept.

– Au ajuns. Hai să mergem.

– Eşti sigur? am întrebat în timp ce deschidea portiera. Poate că n-ar trebui să fiu aici.

– O să accepte, spuse el, apoi rânji. Cui i-e frică de lupul cel mare şi rău?

– Ha, ha, m-am amuzat eu.

Dar am coborât din camionetă, grăbindu-mă să trec prin faţa maşinii ca să stau foarte aproape de Jacob. Îmi aminteam foarte clar monştrii uriaşi din poiană. Mâinile îmi tremurau aşa cum tremuraseră ale lui Jacob mai devreme, dar de teamă, nu de furie.

Jake mă strânse de mână.

– Îi dăm drumul.

14. FAMILIA

M-am făcut mică în spatele lui Jacob, scrutând cu privirea pădurea după ceilalţi vârcolaci. Când au apărut, păşind spre noi de după copaci, nu erau ceea ce mă aşteptasem. Rămăsesem cu imaginea lupilor în minte. Dar aceştia erau doar patru băieţi masivi şi pe jumătate dezbrăcaţi.

Din nou, îmi aminteau de cei patru fraţi gemeni prin felul în care se mişcară aproape în acelaşi timp postându-se de cealaltă parte a drumului, deoarece toţi aveau aceiaşi muşchi alungiţi şi rotunzi sub aceeaşi piele cafenie, acelaşi păr negru tăiat scurt, şi pentru că expresiile feţei li s-au modificat exact în acelaşi moment.

Au pornit spre noi curioşi şi precauţi. Când m-au văzut acolo, pe jumătate ascunsă lângă Jacob, s-au înfuriat cu toţii în aceeaşi secundă.

Sam încă era cel mai mare, deşi Jacob îl ajungea din urmă. Sam nu putea fi considerat un băiat. Faţa lui era mai matură – nu în sensul că avea riduri sau semne de îmbătrânire, ci pentru că exprima maturitate şi răbdare.

– Ce ai făcut, Jacob? întrebă el.

Unul dintre ceilalţi, unul pe care nu l-am recunoscut – Jared sau Paul – trecu peste autoritatea lui Sam şi vorbi înainte ca Jacob să se poată apăra.

– De ce nu poți să urmezi regulile pur și simplu, Jacob, țipă el, gesticulând cu brațele în aer. Ce naiba e în capul tău? Ea e mai importantă decât orice – decât tot tribul? Decât oamenii care sunt omorâți?

– Ea ne poate ajuta, spuse Jacob calm.

– Să ne ajute! strigă băiatul furios. Brațul începu să îi tremure. Nu prea cred că iubita lipitorilor *moare* de nerăbdare să ne ajute!

– Nu vorbi așa despre ea! strigă și Jacob, supărat de criticile băiatului.

Celălalt băiat fu cuprins de un tremur, de-a lungul umerilor și în jos, pe șira spinării.

– Paul, liniștește-te! ordonă Sam.

Paul scutură din cap înainte și înapoi, nu a sfidare, ci de parcă încerca să se concentreze.

– Doamne, Paul, murmură un alt băiat – probabil Jared. Adună-te!

Paul își întoarse capul către Jared, cu buzele fremătând de iritare. Apoi își mută din nou căutătura furioasă spre mine. Jacob făcu un pas pentru a se pune în fața mea.

Asta puse capac.

– Da, protejeaz-o pe *ea!* urlă Paul, scandalizat. Un alt tremur, o convulsie, îi săgetă corpul. Își dădu capul pe spate, iar un mârâit adevărat îi scăpă printre dinți.

– Paul! strigară Paul și Jacob împreună.

Paul păru să cadă în față, tremurând violent. La jumătatea drumului către pământ, se auzi un zgomot puternic de parcă ar fi fost sfâșiată o pânză și băiatul explodă.

O blană de un argintiu-închis zbură din interiorul lui, luând o formă de cinci ori mai mare decât el – o siluetă masivă, ghemuită, gata să sară.

Botul lupului se încreți peste colți și un alt mârâit se auzi din pieptul lui colosal. Ochii lui negri, înfuriați, erau ațintiți asupra mea.

În aceeaşi secundă, Jacob alerga peste drum direct către monstru.

– Jacob! am strigat.

La jumătatea drumului, un tremur lung coborî pe şira spinării lui Jacob. Sări cu capul înainte.

Cu un alt zgomot puternic de sfâşiere, explodă şi Jacob aruncând în aer zdrenţe de pânză albă şi neagră. Se întâmplă atât de repede încât dacă aş fi clipit, aş fi pierdut toată transformarea. Într-o secundă Jacob exploda şi în cealaltă era deja un lup gigantic, roşcat – atât de mare încât nu puteam să îmi dau seama cum de încăpuse înăuntrul lui Jacob – atacând bestia argintie ghemuită.

Jacob întâlni atacul celuilalt vârcolac. Urletele lor furioase răsunară precum tunetele între copaci.

Zdrenţele negre şi albe – rămăşiţele hainelor lui Jacob – fluturară spre pământ în locul unde el dispăruse.

– Jacob! am strigat din nou, în timp ce mă îndreptam spre ei împleticindu-mă.

– Rămâi unde eşti, Bella! ordonă Sam. Era greu să îl aud din cauza gălăgiei făcute de lupii care se băteau. Se repezeau să se muşte unul pe altul, cu dinţii fulgerând către gâtul celuilalt. Lupul Jacob părea să fie în avantaj – era în mod vizibil mai mare decât celălalt lup şi părea mai puternic. Izbea întruna cu umărul în lupul cenuşiu, iar şi iar, împingându-l înapoi spre copaci.

– Duceţi-o la Emily, strigă Sam către ceilalţi băieţi, care priveau fascinaţi conflictul. Jacob reuşise să îl împingă pe lupul cenuşiu din drum şi acum se pierdeau în pădure, deşi mârâielile încă se auzeau cu putere. Sam alergă după ei, scoţându-şi pantofii pe drum. În timp ce ţâşnea spre copaci, tremura din cap până în picioare.

Urletele şi trosnetele se auzeau tot mai încet în depărtare. Deodată, nu se mai auzi nimic şi pe drum se lăsă liniştea.

Unul din băieţi începu să râdă.

M-am întors să mă holbez la el – îmi simţeam ochii îngheţaţi, de parcă nici nu puteam să clipesc.

Băiatul părea să râdă de expresia feţei mele.

– Ei bine, aşa ceva nu vezi în fiecare zi, chicoti el.

Chipul lui îmi era destul de familiar – era mai slab decât ceilalţi... Embry Call.

– Eu văd, mormăi celălalt băiat, pe nume Jared. În fiecare zi.

– Paul nu-şi pierde cumpătul chiar în fiecare zi, îl contrazise Embry, continuând să rânjească. Poate o dată la două zile.

Jared se opri să culeagă ceva alb de pe pământ. Îi arătă lui Embry fâşii moi ce atârnau din mâna lui.

– Complet distrus, spuse Jared. Billy a zis că asta e ultima pereche pe care şi-o mai poate permite – cred că Jacob o să meargă desculţ de acum înainte.

– Ăstălalt a supravieţuit, spuse Jared. Jake poate să sară într-un picior, adăugă el, cu un hohot de râs.

Jared începu să adune diverse bucăţi de material din noroi.

– Ia pantofii lui Sam. Restul e bun de dus la gunoi.

Embry luă pantofii apoi alergă spre copaci, acolo unde dispăruse Sam. Se întoarse în câteva secunde ţinând în mână o pereche de blugi tăiaţi. Jared adună rămăşiţele sfâşiate ale hainelor lui Jacob şi Paul. Deodată, păru să îşi amintească de mine.

Mă privi cu atenţie, cântărindu-mă din priviri.

– Hei, n-ai de gând să leşini sau să vomiţi, sau ceva de genul ăsta? mă întrebă el.

– Nu cred, am rostit cu greu.

– Nu arăţi prea bine. Poate ar trebui să stai jos.

– OK, am murmurat. Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, mi-am pus capul pe genunchi.

– Jake ar fi trebuit să ne avertizeze, se plânse Embry.

– N-ar fi trebuit să îşi bage iubita în toată povestea asta. La ce se aştepta?

– Păi, lupul a ieşit din bârlog acum, oftă Embry.

Am ridicat capul să mă uit urât la cei doi băieţi care păreau să ia lucrurile atât de uşor.

– Nu sunteţi deloc îngrijoraţi în privinţa lor? i-am întrebat.

– Îngrijoraţi? De ce?

– S-ar putea răni unul pe altul!

Embry şi Jared izbucniră în hohote de râs.

– Sper ca Paul să-l muşte rău, spuse Jared. Să-l înveţe minte.

M-am albit la faţă.

– Mda, fii serios! îl contrazise Embry. Nu l-ai văzut pe Jake? Nici Sam nu s-ar fi putut transforma într-o secundă cum a făcut-o el. L-a văzut pe Paul pierzându-şi cumpătul şi nu i-a luat, nici măcar jumătate de secundă ca să atace. Băiatul ăla are un dar.

– Paul luptă de mai mult timp. Pun pariu pe zece dolari că îi lasă un semn.

– S-a făcut. Jake e un talent înnăscut. Paul n-are nici o şansă.

Îşi strânseră mâinile, rânjind.

Faptul că nu erau îngrijoraţi mă mai consola, dar nu puteam să îmi scot din cap imaginea violentă a celor doi vârcolaci care se luptau. Stomacul mi se revolta gălăgios, dureros şi gol, iar capul mă durea pentru că eram foarte îngrijorată.

– Hai să mergem la Emily. Ştii că ne aşteaptă cu masa. Embry se uită în jos spre mine.

– Te deranjează să ne duci şi pe noi cu maşina?

– Nici o problemă, am spus eu înecându-mă.

Jared ridică o sprânceană.

– Poate că ar trebui să conduci tu, Embry. Încă arată de parcă o să cadă din picioare.

– Bună idee. Unde sunt cheile? mă întrebă Embry.

– În contact.

Embry deschise portiera din dreapta.

– Hai sus, spuse el vesel, ridicându-mă de pe jos cu o mână şi urcându-mă în scaun. Apoi evalua spaţiul rămas. Va trebui să stai în spate, îi spuse lui Jared.

– E în regulă. Am un stomac slab. Nu vreau să fiu înăuntru dacă își varsă mațele.

– Pariez că e mai rezistentă decât crezi. Aleargă cu vampirii.

– Pe cinci dolari? întrebă Jared.

– S-a făcut. Mă simt vinovat să îți iau banii așa de ușor.

Embry se urcă în cabină și porni motorul în timp ce Jared sări cu agilitate în spate. Imediat ce se închise ușa, Embry murmură:

– Să nu vomiți. N-am decât zece dolari și dacă Paul își înfige dinții în Jacob...

– Bine, am șoptit.

Embry conduse înapoi către sat.

– Hei, cum a reușit Jake să evite interdicția totuși?

– Inter... ce?

– Ăăă, ordinul. Știi tu, să nu spună adevărul. Cum ți-a spus despre asta?

– A, asta, am spus, amintindu-mi cum Jacob se îneca încercând să îmi spună adevărul seara trecută. Nu mi-a spus. Am ghicit eu.

Embry plescăi din buze, părând surprins.

– Hmm. Bănuiesc că merge și așa.

– Unde mergem? am întrebat.

– Acasă la Emily. Ea e prietena lui Sam... nu, logodnica lui acum, bănuiesc. Ne întâlnim acolo cu toții după ce Sam le dă o lecție cu privire la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Și după ce Paul și Jake fac rost de niște haine noi, asta dacă Paul mai are vreunele rămase.

– Emily știe de...?

– Mda. Și hei, să nu te holbezi la ea. Îl calcă pe nervi pe Sam.

M-am încruntat la el.

– De ce m-aș holba?

Embry păru jenat.

– După cum ai văzut mai înainte, statul prin preajma vârcolacilor implică niște riscuri. Schimbă repede subiectul. Hei, e totul în regulă cu strigoiul ăla cu părul negru din poiană?

Nu părea să fie vreun prieten de-al tău, dar... Embry dădu din umeri.

– Nu, nu era prietenul meu.

– Asta e bine. Nu voiam să pornim ceva, știi, să încălcăm tratatul.

– A, da, Jake mi-a spus despre tratat odată, de mult. De ce uciderea lui Laurent ar însemna încălcarea tratatului?

– Laurent, repetă el, chicotind, de parcă era amuzant că vampirul avusese un nume. Păi, eram pe domeniul familiei Cullen. Nu avem voie să atacăm pe nici unul dintre ei, la familia Cullen mă refer, în afara teritoriului nostru – decât dacă încalcă tratatul. Nu știam dacă ăla cu părul negru era vreo rudă de-a lor sau ceva de genul ăsta. Păreai că îl cunoști.

– Și cum ar putea să încalce tratatul?

– Dacă mușcă un om. Jake nu era foarte încântat de ideea de a lăsa lucrurile să meargă atât de departe.

– Aha. Ăă, mersi. Mă bucur că n-ați așteptat.

– Plăcerea a fost de partea noastră.

Părea că vorbește serios.

Embry conduse dincolo de cea mai estică locuință de pe șosea, apoi întoarse pe un drum îngust de țară.

– Camioneta ta merge foarte încet, observă el.

– Îmi pare rău.

La capătul aleii, se afla o căsuță care fusese mai demult gri. Nu avea decât o singură fereastră îngustă lângă ușa de un albastru decolorat, dar jardiniera de sub fereastră era plină cu flori portocalii și galbene, dând întregului loc un aspect vesel.

Embry deschise ușa camionetei și trase aer în piept.

– Mmm, Emily gătește.

Jared sări jos din spatele camionetei, dar Embry îl opri punându-i mâna în piept. Se uită cu subînțeles la mine, apoi își drese glasul.

– Nu am portofelul la mine, spuse Jared.

– E în regulă, nu o să uit.

Urcară singura treaptă şi intrară în casă fără să bată la uşă. I-am urmat cu timiditate.

Camera din faţă, la fel ca la Billy, era aproape în întregime transformată în bucătărie. O femeie tânără cu pielea cafenie şi satinată şi cu un păr lung, drept şi negru precum cărbunele stătea la masă, lângă chiuvetă, scoţând brioşe mari dintr-o tavă şi punându-le pe o farfurie de carton. Pentru o clipă am crezut că Embry îmi spusese să nu mă holbez, că fata era atât de frumoasă.

Apoi întrebă: „Vă e foame, băieţi?" cu o voce melodioasă şi se întoarse către noi, zâmbind pe jumătate din faţă.

Partea dreaptă a chipului ei avea o cicatrice de la baza părului până la bărbie, constând în trei linii groase şi roşii, de o culoare cadaverică, deşi erau de mult vindecate. O linie îi trăgea în jos colţul ochiului ei drept, negru, de forma unei migdale, iar alta îi răsucea partea dreaptă a gurii într-o grimasă permanentă.

Mulţumită avertismentului lui Embry, mi-am întors repede ochii către brioşele din mâinile ei. Miroseau minunat – ca afinele proaspete.

– O, spuse Emily, surprinsă. Ea cine e?

Am ridicat privirea, încercând să mă uit numai la jumătatea stângă a feţei ei.

– Bella Swan, îi răspunse Jared, dând din umeri. Se părea că mai fusesem subiect de conversaţie aici. Cine altcineva?

– Dacă poate cineva să găsească o cale, acela e Jacob, murmură Emily. Mă privi fix şi nici una din jumătăţile feţei ei, odată frumoasă, nu era prietenoasă. Deci, tu eşti fata vampir.

Am înţepenit.

– Da. Tu eşti fata lup?

Râse, la fel şi Embry şi Jared. Jumătatea stângă a feţei ei se îmblânzi.

– Bănuiesc că da.

Se întoarse către Jared.

– Unde e Sam?

– Ăă, Bella l-a luat pe Paul prin surprindere de dimineaţă.

Emily își dădu peste cap ochiul cel bun.

– Of, Paul, oftă ea. Crezi că vor sta mult? Tocmai voiam să mă apuc de ouă.

– Stai liniștită, îi spuse Embry. Dacă ei întârzie, nu lăsăm nimic.

Emily chicoti, apoi deschise frigiderul.

– Nu mă îndoiesc, spuse ea. Bella, îți este foame? Servește-te cu o brioșă.

– Mersi.

Am luat una de pe farfurie și am început s-o ronțăi pe margini. Era delicioasă și îmi făcea bine la stomac. Embry o culese pe a treia și o îndesă întreagă în gură.

– Lasă câteva și pentru frații tăi, îl certă Emily, lovindu-l peste cap cu o lingură de lemn. Cuvântul „frați“ mă surprinse, dar ceilalți nu băgară de seamă.

– Porcule, comentă Jared.

M-am sprijinit de masă și i-am privit cum se ciondănesc ca într-o familie. Bucătăria lui Emily era un loc prietenos și luminos, cu dulapuri albe și dușumele de lemn deschis la culoare. Pe măsuța rotundă, într-un urcior crăpat de porțelan alb-albastru erau niște de flori de câmp. Embry și Jared păreau să se simtă în largul lor aici.

Emily amesteca o porție enormă de ouă, câteva duzini, într-un castron mare și galben. Mânecile cămășii ei de culoarea lavandei erau suflecate până la coate, astfel că am putut vedea că cicatricele se întindeau pe tot brațul până în podul palmei ei drepte. Conviețuirea cu vârcolacii avea riscurile ei, așa cum spusese Embry.

Ușa de la intrare se deschise și intră Sam.

– Emily, spuse el, și atât de plină de dragoste îi era vocea, încât m-am simțit jenată, ca o intrusă, în timp ce îl urmăream cum traversează camera dintr-un pas și îi cuprinse fața în mâinile lui mari. Se aplecă și o sărută pe cicatricele întunecate de pe obrazul drept înainte să o sărute pe buze.

– Hei, fără chestii din astea, se plânse Jared. Mănânc.

– Atunci, taci şi mănâncă, sugeră Sam, sărutând-o din nou pe Emily pe gura ei distrusă.

– Bleah! mormăi Embry.

Asta era mai rău decât orice film romantic; totul era atât de real încât zbârnâia de bucurie şi de viaţă, şi de dragoste adevărată. Am pus brioşa pe blat şi mi-am încrucişat braţele pe pieptul meu gol pe dinăuntru. Am privit spre flori, încercând să ignor pacea lor profundă şi palpitaţiile nenorocite ale rănilor mele.

Am fost recunoscătoare când de Jacob şi Paul au intrat pe uşă, iar apoi şocată când am văzut că râdeau. În timp ce îi priveam, Paul îl pocni pe Jacob în umăr, iar acesta îi răspunse cu o lovitură în rinichi. Apoi râseră din nou. Amândoi păreau să fie întregi.

Jacob privi în jurul său, oprindu-şi privirea când mă văzu, sprijinită, ciudată şi nelalocul meu, de blatul de bucătărie, în cel mai îndepărtat colţ al bucătăriei.

– Hei, Bells, mă salută el vesel. Înşfăcă două brioşe când trecu pe lângă masă şi veni să stea lângă mine. Scuze pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme, murmură el încet. Cum rezişti?

– Nu-ţi fă probleme, sunt OK. Brioşe bune. Am ridicat-o pe a mea din nou şi am reînceput s-o ronţăi. Mă simţeam mai bine cu Jacob lângă mine.

– Vai, frate! se plânse Jared, întrerupându-ne.

Am ridicat capul, iar el şi cu Embry examinau o linie roz de pe antebraţul lui Paul. Embry rânjea, încântat.

– Cincisprezece dolari, spuse el.

– Tu i-ai făcut asta? i-am şoptit lui Jacob, amintindu-mi de pariu.

– Abia l-am atins. Va fi complet vindecat până la apus.

– Până la apus? M-am uitat la linia de pe braţul lui Paul. Ciudat, dar părea veche de câteva săptămâni.

– O chestie de-a lupilor, şopti Jacob.

Am dat din cap, încercând să nu par speriată.

– Tu eşti bine? l-am întrebat discret.

– N-am nici o zgârietură. Avea o expresie încrezută.

– Hei, fraţilor, spuse Sam cu voce tare, întrerupând toate conversaţiile care aveau loc în micuţa cameră. Emily era la aragaz, învârtind compoziţia de ouă într-o tigaie imensă, dar Sam încă îşi mai ţinea mâna pe spatele ei, un gest inconştient. Jacob are informaţii pentru noi.

Paul nu păru surprins. Probabil Jacob îi explicase deja lui şi lui Sam. Sau... îi auziseră pur şi simplu gândurile.

– Ştiu ce vrea roşcata. Jacob îşi direcţionă cuvintele către Jared şi Embry. Asta încercam să vă spun mai înainte. Dădu un şut în scaunul pe care se aşezase Paul.

– Şi? întrebă Jared.

Faţa lui Jacob deveni serioasă.

– Ea *chiar* încearcă să îşi răzbune partenerul – numai că nu era lipitoarea cu părul negru pe care am omorât-o *noi*. Cei din familia Cullen l-au lichidat anul trecut, iar ea vine după Bella acum.

Nu erau veşti noi pentru mine, dar tot m-am cutremurat.

Jared, Embry şi Emily m-au privit cu gurile căscate de uimire.

– E doar o fată, protestă Embry.

– N-am spus că are vreun sens. Dar de asta încearcă strigoaica să treacă de noi. Se îndreaptă către Forks.

Continuară să se holbeze la mine, cu gurile deschise, pentru un lung moment. Am lăsat capul în jos.

– Excelent, spuse Jared într-un târziu, cu un zâmbet în colţurile buzelor. Avem o momeală.

Cu o viteză uimitoare, Jacob smulse un desfăcător de conserve de pe masă şi îl azvârli spre capul lui Jared. Mâna lui Jared se ridică mai rapid decât aş fi crezut şi apucă unealta exact înainte să îl lovească în faţă.

– Bella nu e momeală.

– Ştii la ce mă refer, spuse Jared, fără să fie afectat.

– Deci ne vom schimba obiceiurile, spuse Sam, ignorându-le ciondăneala. Vom încerca să-i întindem capcane, să vedem dacă pică în laţ. Va trebui să ne împărţim, şi nu-mi place asta. Dar dacă vine într-adevăr după Bella, probabil că nu va încerca să profite de faptul că ne-am despărţit.

– Quil trebuie să fie gata să ni se alăture, murmură Embry. Atunci ne vom putea împărţi în mod egal.

Toată lumea coborî ochii în pământ. M-am uitat la faţa lui Jacob şi era la fel de sceptic cum fusese în după-amiaza trecută, în faţa casei lui. Oricât de împăcaţi păreau să fie cu soarta lor, aici în bucătăria aceasta veselă, nici unul dintre aceşti vârcolaci nu voia ca prietenul lor să aibă aceeaşi soartă.

– Ei bine, nu vom conta pe asta, spuse Sam cu o voce joasă, apoi continuă pe un ton normal. Paul, Jared şi Embry vor sta în terenul de ţintă, iar Jacob şi cu mine în afara acestuia. O vom ataca atunci când va fi prinsă în capcană.

Am observat că lui Emily nu prea îi convenea că Sam urma să facă parte din grupul mai mic. Îngrijorarea ei mă făcu să mă uit înspre Jacob, şi să-mi fac şi eu griji.

Sam îmi întâlni privirea.

– Jacob crede că ar fi mai bine să petreci cât mai mult timp aici, în La Push. Ea nu va şti unde să te găsească atât de uşor, în caz că...

– Şi Charlie? am întrebat eu.

– Campionatul de baschet e încă în desfăşurare, spuse Jacob. Cred că Billy şi Harry vor reuşi să îl ţină pe Charlie aici când nu e la serviciu.

– Aşteaptă, spuse Sam, ridicând o mână. Privirea îi fugi la Emily şi înapoi la mine. Aşa crede Jacob că e mai bine, dar tu trebuie să iei o decizie. Ar trebui să cântăreşti foarte serios riscurile ambelor opţiuni. Ai văzut azi-dimineaţă cât de uşor pot degenera lucrurile aici, cât de uşor pot scăpa de sub control. Dacă alegi să stai cu noi, nu pot să îţi ofer nici o garanţie cu privire la siguranţa ta.

– Eu n-o să îi fac nici un rău, murmură Jacob, cu capul în pământ.

Sam continuă, de parcă nu l-ar fi auzit vorbind.

– Dacă există vreun alt loc unde să te simți în siguranță...

Mi-am mușcat buza. Unde m-aș fi putut duce fără să pun pe altcineva în pericol? Am respins din start ideea de a o implica pe Renée în povestea asta – să devină și ea o țintă...

– Nu vreau să o conduc pe Victoria nicăieri altundeva, am șoptit.

Sam dădu din cap.

– Așa este. E mai bine s-o avem aici, unde putem să terminăm cu ea.

Am tresărit. Nu voiam ca Jacob sau oricare din ceilalți să încerce să-i facă de petrecanie Victoriei. Am privit spre fața lui Jacob; era relaxată, aproape la fel cum mi-o aminteam de pe vremea când nu începuse toată povestea cu lupii, și complet neimpresionată de ideea de a vâna vampiri.

– Veți fi atenți, nu-i așa? l-am întrebat eu, cu un nod în gât.

Băieții izbucniră în hohote zgomotoase de râs. Toată lumea râdea de mine, cu excepția lui Emily. Îmi întâlni privirea, și am putut să văd brusc simetria care se ascundea în spatele diformității ei. Fața încă îi mai era frumoasă și pe ea se putea citi o îngrijorare mult mai profundă decât a mea. A trebuit să întorc privirea înainte ca dragostea din spatele acelei îngrijorări să înceapă să mă facă să sufăr din nou.

– E gata masa, anunță ea atunci, iar conversația strategică se termină. Băieții se grăbiră către masa care părea minusculă și în pericol de a fi zdrobită de ei și devorară în timp record ouăle de pe tava mare cât un bufet, pe care Emily o puse în mijlocul lor. Emily mâncă sprijinită de blatul de bucătărie la fel ca mine – evitând dezastrul de la masă – și îi privi cu ochii plini de afecțiune. Expresia ei demonstra clar că aceasta era familia ei.

Până la urmă, nu era chiar atât de rău cum mă așteptasem din partea unei haite de vârcolaci.

Am petrecut aproape toată ziua în La Push, în casa lui Billy. El îi lăsă un mesaj lui Charlie pe telefon şi la secţia de poliţie, şi Charlie apăru pe la vremea cinei cu două pizza imense. A fost inspirat că a adus două plăcinte mari pentru că Jacob a mâncat singur una întreagă.

L-am văzut pe Charlie privindu-ne suspicios toată seara, mai ales pe Jacob, care se schimbase foarte mult. Întrebă ce-i cu părul lui, iar Jacob a dat din umeri şi i-a spus că era mai convenabil aşa.

Ştiam că imediat ce Charlie şi cu mine ne vom îndrepta spre casă, Jacob va pleca – să alerge ca un lup, aşa cum făcuse cu intermitenţe toată ziua. El şi fraţii lui de suferinţă stăteau permanent de pază, căutând orice semn că Victoria s-ar întoarce. Dar de când o hăituiseră până departe de izvoarele termale seara trecută – o hăituiseră aproape până în Canada, după spusele lui Jacob – nu mai atacase deloc.

Nu aveam nici o speranţă că ar putea renunţa. Nu aveam eu norocul ăsta!

Jacob mă conduse la camionetă după cină şi rămase la geam, aşteptând ca Charlie să plece primul.

– Să nu te îngrijorezi, spuse Jacob, pe când Charlie se făcea că are probleme cu centura. Vom fi acolo, veghind.

– Nu o să mă îngrijorez pentru mine, i-am promis.

– Prostuţo. Vânătoarea de vampiri e amuzantă. E cea mai bună parte din toată nebunia asta.

Am scuturat din cap.

– Dacă eu sunt prostuţă, atunci tu eşti periculos de dezechilibrat.

Chicoti.

– Odihneşte-te, Bella, dragă. Pari epuizată.

– Voi încerca.

Charlie claxonă nerăbdător.

– Ne vedem mâine, spuse Jacob. Vino la prima oră.

– Aşa o să fac.

Charlie mă conduse acasă cu maşina. N-am băgat de seamă farurile care se vedeau în oglinda retrovizoare. M-am gândit, în schimb, la Sam şi Jared şi Embry şi Paul, care alergau undeva în noapte. M-am întrebat dacă Jacob li se alăturase deja.

Când am ajuns acasă, m-am grăbit spre scări, dar Charlie era chiar în spatele meu.

– Ce se întâmplă, Bella? mă întrebă el, înainte să mă pot strecura. Credeam că Jacob face parte dintr-o gaşcă şi că v-aţi certat.

– Ne-am împăcat.

– Şi gaşca?

– Nu ştiu – cine îi poate înţelege pe adolescenţi? Sunt un mister. Dar i-am cunoscut pe Sam Uley şi pe logodnica lui, Emily. Păreau destul de drăguţi. Am dat din umeri. Probabil că a fost o neînţelegere.

Expresia feţei i se schimbă.

– Nu ştiam că el şi cu Emily s-au logodit. Asta e bine. Biata fată!

– Ştii ce i s-a întâmplat?

– A mutilat-o un urs, sus în nord, în sezonul de înmulţire a somonilor – un accident oribil. Cu mai mult de un an în urmă. Am auzit că Sam a fost distrus din cauza asta.

– E oribil, am repetat eu. Cu mai mult de un an în urmă. Puteam să pariez că se întâmplase când exista doar un singur vârcolac în La Push. M-am cutremurat gândindu-mă cum se simte Sam de fiecare dată când se uită la faţa lui Emily.

În seara aceea, am stat trează în pat mult timp, rememorând evenimentele acelei zile. Am derulat filmul evenimentelor de la cina cu Billy, Jacob şi Charlie, către lunga după-amiază petrecută în casa familiei Black, aşteptând nerăbdătoare să primesc veşti de la Jacob, la oroarea provocată de lupta dintre vârcolaci, la discuţia cu Jacob de pe plajă...

M-am gândit la ceea ce spusese Jacob dis-de-dimineaţă despre ipocrizie. M-am gândit la asta mult timp. Nu-mi plăcea să cred că sunt o ipocrită, dar ce rost avea să mă mint singură?

M-am ghemuit ca o minge. Nu, Edward nu era un ucigaş. Nici măcar în cel mai îndepărtat trecut nu ucisese niciodată oameni nevinovaţi.

Dar dacă ar fi fost? Dacă în perioada în care l-am cunoscut ar fi fost ca oricare alt vampir? Dacă oamenii ar fi dispărut în păduri întocmai ca acum? M-ar fi ţinut asta departe de el?

Am dat din cap cu tristeţe. Dragostea e iraţională, mi-am reamintit. Cu cât mai mult iubeşti pe cineva, cu atât mai lipsit de sens devine totul.

M-am întors pe spate şi am încercat să mă gândesc la altceva – şi m-am gândit la Jacob şi la fraţii lui, alergând acolo undeva în întuneric. Am adormit imaginându-mi lupii, invizibili în noapte, protejându-mă de pericol. În vis, se făcea că eram din nou în pădure, dar nu mă rătăcisem. O ţineam pe Emily de mâna cu cicatrici, în timp ce priveam în întuneric şi aşteptam cu nerăbdare să ni se întoarcă vârcolacii acasă.

15. PRESIUNI

Era din nou vacanța de primăvară în Forks. Când m-am trezit luni dimineață, am rămas în pat pentru câteva secunde, încercând să mă obișnuiesc cu asta. Și în vacanța din primăvara trecută fusesem vânată de un vampir. Speram să nu devină o tradiție.

Deja mă adaptasem stilului de viață din La Push. Îmi petrecusem mai toată duminica la plajă, în timp ce Charlie stătea cu Billy acasă la familia Black. Trebuia să fiu cu Jacob, dar Jacob avea alte lucruri de făcut, așa că m-am plimbat singură, păstrând secretul față de Charlie.

Când Jacob s-a întors să verifice dacă totul era în ordine în ceea ce mă privește, s-a scuzat că m-a lăsat baltă atât de mult timp. Mi-a spus că programul lui nu era mereu atât de agitat, dar până când Victoria nu era oprită, lupii erau în alertă maximă.

Când ne plimbam pe plajă, mă ținea întotdeauna de mână.

Asta m-a făcut să mă îngrijorez cu privire la ceea ce spusese Jared cum că Jacob și-ar fi implicat „iubita". Am presupus că exact așa părea din afară. Atât timp cât Jake și cu mine știam cum era în realitate, n-ar fi trebuit să las genul acela de presupuneri să mă deranjeze. Și poate că nu m-ar fi deranjat, dacă n-aș fi știut că Jacob ar fi preferat ca lucrurile să rămână

exact aşa cum păreau. Dar mâna lui îmi dădea o senzaţie plăcută, încălzind-o pe a mea, aşa că n-am protestat.

Am lucrat marţi după-amiază – Jacob m-a urmat pe motocicletă ca să se asigure că ajung în siguranţă – şi Mike a observat.

– Eşti împreună cu puştiul ăla din La Push? Cel dintr-a zecea? întrebă el, nereuşind să-şi ascundă resentimentele.

Am dat din umeri.

– Nu în adevăratul sens al cuvântului. Totuşi, petrec foarte mult timp cu Jacob. E prietenul meu cel mai bun.

Ochii lui Mike se îngustară cu şiretenie.

– Nu te amăgi singură, Bella! Tipul e mort după tine.

– Ştiu, am oftat. Viaţa e complicată.

– Şi fetele sunt nemiloase, murmură Mike.

M-am gândit că şi asta era o presupunere uşor de făcut.

În seara aceea, Sam şi Emily au venit acasă la Billy, unde eram împreună cu Charlie, ca să luăm desertul. Emily a adus o prăjitură care ar fi cucerit un om mai dificil decât Charlie. Mi-am dat seama, în timp ce conversaţia curgea natural pe diverse teme, că grijile lui Charlie – oricare ar fi fost acestea – cu privire la găştile din la Push se risipiseră.

Jake şi cu mine ne-am strecurat afară mai devreme, ca să avem puţină intimitate. Am mers la el în garaj şi ne-am aşezat în maşină. Jacob şi-a lăsat capul pe tetieră, tras la faţă din cauza epuizării.

– Ai nevoie de somn, Jake.

– O să dorm mai târziu.

Se întinse şi îmi luă mâna într-a lui. Pielea îi era fierbinte.

– Asta e tot una din caracteristicile lupilor? l-am întrebat. La fierbinţeală, mă refer.

– Mda. Suntem un pic mai calzi decât oamenii normali. Avem cam patruzeci şi două, patruzeci şi trei de grade. Niciodată nu îmi e frig. Aş putea să stau aşa – şi arătă spre bustul lui gol – într-o furtună de zăpadă şi nu m-ar deranja. Fulgii de zăpadă s-ar transforma în ploaie în jurul meu.

– Şi toţi vă vindecaţi repede – şi asta e o trăsătură a lupilor?

– Mda, vrei să vezi? Deschise ochii şi rânji. Se întinse peste mine către torpedou şi cotrobăi pe acolo un minut. Scoase un briceag de buzunar.

– Nu, nu vreau să văd! am strigat imediat ce mi-am dat seama la ce se gândea. Ascunde ăla să nu-l văd!

Jacob chicoti. Îndesă briceagul înapoi în torpedou.

– Bine. E un lucru bun totuşi că ne vindecăm atât de repede. Nu poţi să mergi la orice doctor când ai o temperatură care ar trebui să însemne că eşti mort.

– Nu, bănuiesc că nu. M-am gândit la asta un minut. Şi faptul că eşti atât de masiv – face parte tot din aceste caracteristici? De asta sunteţi toţi îngrijoraţi cu privire la Quil?

– De asta şi din pricina faptului că bunicul lui Quil spune că poţi prăji un ou pe fruntea lui. Expresia lui Jacob deveni deznădăjduită. Nu mai durează mult de-acum. Nu există o vârstă anume... creşte şi creşte înăuntrul tău şi apoi brusc.... Se opri şi dură un moment până să îşi recapete glasul. Uneori, dacă te superi foarte tare, se poate declanşa mai devreme. Dar pe mine nu m-a supărat nimic – eram fericit. Râse cu amărăciune. Datorită ţie, mai ales. De asta nu mi s-a întâmplat mai devreme. Dar înăuntrul meu se aduna şi se aduna – a fost ca o bombă cu ceas. Ştii ce m-a făcut să explodez? M-am întors de la film şi Billy a spus că arăt ciudat. Asta a fost tot, dar mi-a sărit ţandăra. Apoi am... am explodat. Aproape i-am sfâşiat faţa – tatălui meu! Se cutremură şi se albi la faţă.

– E chiar aşa de rău, Jake? l-am întrebat neliniştită, dorindu-mi să îl pot ajuta în vreun fel. Eşti nefericit?

– Nu, nu sunt nefericit, îmi spuse el. Nu mai sunt. Acum că ştii, nu mai sunt. Îmi era greu înainte. Se aplecă spre mine, astfel că obrazul lui se odihnea pe creştetul meu.

Tăcu pentru o clipă, şi m-am întrebat la ce se gândea. Poate că nu voiam să ştiu.

– Care e partea cea mai grea? am şoptit, încă dorindu-mi să-l pot ajuta.

– Cea mai grea parte e că simt... că nu mă pot controla, spuse el încet. Mă simt de parcă nu pot fi sigur de mine însumi – de parcă tu n-ar trebui să fii în preajma mea, de parcă nimeni n-ar trebui să fie. De parcă sunt un monstru care ar putea răni pe cineva. Ai văzut-o pe Emily. Sam şi-a pierdut controlul doar o secundă... iar ea era prea aproape. Iar acum nu mai poate face nimic ca să îndrepte lucrurile. Îi aud gândurile – ştiu cum se simte...

– Cine vrea să fie groaznic, să fie un monstru?

– Pe de altă parte, felul meu de a fi, comportamentul meu natural e mai bun decât al celorlalţi – dar asta nu mă face oare mai puţin uman decât Embry sau decât Sam? Uneori, îmi e teamă că mă pierd pe mine însumi.

– E greu să te regăseşti?

– La început, da, spuse el. Îţi trebuie un anumit exerciţiu ca să te transformi în lup şi apoi în om. Dar pentru mine e mai uşor.

– De ce? l-am întrebat.

– Pentru că Ephraim Black a fost bunicul tatălui meu, iar Quil Ateara a fost bunicul mamei mele.

– Quil? am întrebat nedumerită.

– Stră-străbunicul lui, clarifică Jacob. Quil, cel pe care îl cunoşti tu, îmi este văr de-al doilea.

– Dar de ce contează cine sunt strămoşii tăi?

– Pentru că Ephraim şi Quil au fost în ultima haită. Levi Uley a fost al treilea. E în sângele meu din ambele părţi. N-am avut nici măcar o şansă. Aşa cum nici Quil nu are nici o şansă.

Expresia îi era sumbră.

– Ce-ţi place cel mai mult? l-am întrebat, sperând să îl înveselesc.

– Ceea ce-mi place cel mai mult, spuse el, zâmbind din nou, este *viteza*.

– Mai mult decât să mergi cu motocicleta?

Dădu din cap, entuziasmat.

– Nu se poate compara.

– Cât de repede poţi să...?

– Alerg? îmi termină el întrebarea. Destul de repede. Cum stabilesc asta? L-am prins pe... cum îl chema? Laurent? Îmi imaginez că asta înseamnă mai mult pentru tine decât pentru oricine altcineva.

Chiar însemna ceva pentru mine. Nu-mi puteam imagina asta – lupii alergând mai repede decât un vampir. Când alergau, cei din familia Cullen deveneau aproape invizibili din cauza vitezei.

– Deci spune-mi ceva ce nu ştiu, spuse el. Ceva despre vampiri. Cum suportai să fii în preajma lor? Nu-ţi era silă?

– Nu, am răspuns tăios.

Tonul meu îl puse pe gânduri un moment.

– Deci, de ce l-a ucis strigoiul tău pe acel James? întrebă el, brusc.

– James încerca să mă ucidă pe mine – era ca un joc pentru el. A pierdut. Îţi aminteşti primăvara trecută când am fost în spital în Phoenix?

Jacob îşi ţinu răsuflarea.

– A ajuns atât de aproape?

– A ajuns foarte, foarte aproape.

Mi-am mângâiat cicatricea. Jacob observă, pentru că îmi ţinea mâna pe care am mişcat-o.

– Ce-i asta? Schimbă mâinile, examinând-o pe dreapta. Asta e cicatricea ta ciudată, cea rece. Se uită la ea mai de aproape, cu alţi ochi şi trase aer în piept.

– Da, e ceea ce crezi că e, am spus. James m-a muşcat.

Ochii îi ieşiră din orbite, iar faţa îi deveni ciudat de palidă sub pielea cafenie. Arăta de parcă era pe punctul de a i se face rău.

– Dar dacă te-a muşcat...? N-ar trebui să fii...? Se îneca.

– Edward m-a salvat de două ori, am şoptit. A supt veninul – ştii, ca atunci când te muşcă şerpii cu clopoţei. M-am smucit când au început să mă doară marginile găurii.

Dar nu eram singura care tremura. Simţeam corpul lui Jacob tremurând lângă mine. Chiar şi maşina tremura.

– Fii atent, Jake! Uşor! Calmează-te!

– Da, gâfâi el. Mă calmez. Scutură din cap înainte şi înapoi. După un moment, numai mâinile îi mai tremurau.

– Eşti OK?

– Da, aproape. Spune-mi altceva; ceva la care să mă gândesc.

– Ce vrei să ştii?

– Nu ştiu. Avea ochii închişi, concentrându-se. Despre chestiile extra-senzoriale. Mai erau şi alţii din familia Cullen care aveau... talente extra? Precum cititul gândurilor?

Am ezitat o secundă. Asta părea o întrebare pe care ar pune-o unui spion, nu unui prieten. Dar care mai era rostul să ascund ceea ce ştiam? Acum nu mai conta şi l-ar ajuta să se controleze.

Aşa că am vorbit repede, cu imaginea feţei distruse a lui Emily în minte şi cu părul ridicându-mi-se pe braţe. Nu-mi puteam imagina cum ar încăpea lupul cafeniu în maşină – Jacob ar distruge întreg garajul dacă s-ar transforma acum.

– Jasper putea să... să controleze oarecum emoţiile oamenilor din jurul lui. Nu în sensul negativ, doar să calmeze pe cineva, de pildă. Probabil l-ar ajuta mult pe Paul, am adăugat, tachinându-l uşor. Apoi, Alice putea vedea lucruri care urmau să se întâmple. Viitorul, ştii, dar nu absolut. Lucrurile pe care le vedea se puteau schimba când cineva îşi schimba calea pe care o urma.

Cum mă văzuse pe mine murind... şi mă văzuse devenind una de-a lor. Două lucruri care nu se întâmplaseră. Şi unul care nu se va întâmpla niciodată. Capul începu să mi se învârtă. Mi se părea că nu reuşeam să absorb destul oxigen din aer. Parcă nu mai aveam plămâni.

Jacob se controla perfect acum, şi stătea foarte liniştit lângă mine.

– De ce faci asta? Trase uşor de unul din braţele mele, cu care îmi acoperisem pieptul, dar renunţă când văzu că acesta nu

se desprinde uşor. Nici nu îmi dădusem seama că le mişcasem. Faci asta când eşti supărată. De ce?

– Mă doare când mă gândesc la ei, am şoptit. E ca şi cum nu mai pot respira... de parcă mă rup în bucăţi... Era ciudat cât de multe îi puteam spune lui Jacob acum. Nu mai erau secrete între noi.

Jacob îmi netezi părul.

– E în regulă, Bella, e în regulă. Nu mai deschid subiectul. Îmi pare rău.

– Sunt bine. Am tras aer în piept. Se întâmplă tot timpul. Nu e vina ta.

– Suntem o pereche destul de dereglată, nu-i aşa? spuse Jacob. Nici unul din noi nu îşi poate ţine corpul într-o poziţie normală.

– Înduioşător, am spus eu, respirând încă cu greutate.

– Măcar ne avem unul pe altul, spuse el, consolându-se cu gândul acesta.

Şi eu mă simţeam alinată.

– Măcar avem asta, am încuviinţat eu.

Şi când eram împreună, era bine, dar Jacob avea o datorie oribilă şi periculoasă pe care el se simţea obligat s-o îndeplinească, aşa că deseori eram singură, blocată în La Push pentru a fi în siguranţă, fără să reuşesc să mă gândesc la ceva care să mă ajute să nu mă îngrijorez.

Mă simţeam stânjenită să stau mai tot timpul la Billy acasă. Am studiat puţin pentru o lucrare la algebră pe care o aveam săptămâna viitoare, dar nu mă puteam uita în cartea de matematică atât de mult timp. Când nu aveam nimic de studiat, mă simţeam obligată să fac conversaţie cu Billy – presiunea convenţiilor sociale. Dar Billy nu era cel care să umple tăcerile lungi, astfel că stânjeneala continuă.

Am încercat să mai schimb decorul şi am petrecut după-amiaza zilei de miercuri acasă la Emily. La început a fost chiar drăguţ. Emily era o persoană veselă care nu stătea deloc liniştită. Am urmat-o în timp ce ea zbura de colo-colo prin casă şi prin curte, frecând podeaua impecabilă, smulgând o buruiană

măruntă, reparând o balama stricată, trăgând un ghem de lână printr-un război de țesut antic și gătind mereu. Se plânse în glumă că le crescuse apetitul băieților după toată alergătura, dar era ușor de văzut că nu o deranja să aibă grijă de ei. Nu îmi era greu să stau cu ea – la urma urmei, amândouă eram acum fete-lup.

Dar Sam a venit să verifice dacă totul era în regulă după ce am stat acolo câteva ore. Am stat doar cât să mă asigur că Jacob era bine și că nu erau alte vești, apoi a trebuit să fug. Aura de dragoste și mulțumire care îi înconjura era greu de înghițit în doze concentrate, dacă nu era altcineva prin preajmă care s-o dilueze.

Așa că m-am aventurat spre plajă, plimbându-mă încoace și încolo pe faleza stâncoasă.

Nu era bine pentru mine să fiu singură. Datorită sincerității dintre mine și Jacob, vorbisem prea mult despre familia Cullen și mă gândisem prea mult la ei. Oricât aș fi încercat să nu mă gândesc la ei – și aveam destule la care să mă gândesc: eram foarte îngrijorată cu privire la Jacob și la frații lui lupi, eram îngrozită de ceea ce li s-ar putea întâmpla lui Charlie și celorlalți care credeau că vânează animale, mă implicam tot mai mult în relația cu Jacob fără să fi luat în mod conștient vreo decizie în acest sens și fără a ști ce să fac în această situație – nici una dintre aceste griji reale, presante și care meritau atenția mea deplină nu puteau să mă facă să uit prea mult timp de durerea din piept. În cele din urmă, n-am mai putut să merg pe stradă deoarece nu puteam să respir. M-am așezat pe niște pietre umede și m-am ghemuit ca o minge.

Așa m-a găsit Jake și, după privirea lui, mi-am dat seama că a înțeles.

– Îmi pare rău, a spus el imediat. M-a ridicat de pe pământ și mi-a înconjurat umerii cu brațele. Până atunci, nu-mi dădusem seama că îmi era frig. Căldura lui m-a făcut să tremur, dar măcar puteam respira, cu el acolo.

– Îți distrug vacanța de primăvară, se acuză Jacob în timp ce urcam înapoi de pe plajă.

– Nu, nu e așa. N-aveam nici un plan. Oricum, nu cred că îmi plac vacanțele de primăvară.

– O să îmi iau mâine liber. Ceilalți pot patrula fără mine. Vom face ceva distractiv.

Cuvântul păru nelalocul lui – ținând cont de viața mea de acum, aproape de neînțeles, bizar.

– Distractiv?

– Exact de o distracție avem noi nevoie acum. Hmm... spuse el gânditor, privind spre valurile gri unduitoare. În timp ce ochii îi scanau orizontul, îi veni o idee.

– Gata! strigă el. Îmi țin promisiunea.

– Despre ce vorbești?

Îmi dădu drumul la mână și arătă spre țărmul sudic al plajei, acolo unde terenul plat se termina într-o trambulină stâncoasă deasupra stâncilor marine înalte. L-am privit, neînțelegând.

– Nu ți-am promis că te duc să sari de pe stâncă?

Tremuram.

– Da, va fi destul de rece – nu la fel de rece ca astăzi. Simți cum se schimbă vremea? Presiunea atmosferică? Mâine va fi mai cald. Te simți în stare?

Apa întunecoasă nu părea deloc atrăgătoare și, din unghiul acesta, stâncile păreau și mai înalte decât mi se păruseră înainte.

Dar trecuseră zile întregi de când nu mai auzisem vocea lui Edward. Asta era probabil o parte din problemă. Eram dependentă de vocile care să-mi întrețină iluziile. Îmi era mult mai greu când trecea prea mult timp fără ele. Săritul de pe o stâncă era cu siguranță un remediu la această problemă.

– Sigur, sunt în stare. Distractiv.

– S-a făcut atunci, spuse el și își puse brațul în jurul umerilor mei.

– OK, acum hai să mergem să dormi puțin. Nu îmi plăcea că cearcănele lui începeau să semene cu niște tatuaje.

M-am trezit devreme în dimineața următoare și am dus pe ascuns niște haine de schimb în camionetă. Mă gândeam că

Charlie ar aproba planul de azi la fel cum ar aproba și mersul pe motocicletă.

Ideea de a uita de grijile mele aproape că îmi dădea aripi. Poate că va fi distractiv. O întâlnire cu Jacob, o întâlnire cu Edward... am râs sumbru în sinea mea. Jake putea să spună oricât voia că noi suntem o pereche dereglată – eu eram singura care era cu adevărat dereglată. Pe lângă mine vârcolacul părea chiar normal.

Credeam că Jacob o să mă aștepte în fața casei, așa cum făcea de obicei, căci zgomotul camionetei îmi anunța sosirea. Când nu l-am găsit acolo, am bănuit că încă mai doarme. Aveam de gând să îl aștept – să îl las să se odihnească cât mai mult posibil. Avea nevoie de somn, iar vremea s-ar fi încălzit între timp. Jake avusese dreptate cu privire la vreme, totuși; se schimbase peste noapte. Un strat gros de nori apăsa greu asupra atmosferei acum, făcând-o aproape zăpușitoare; era cald și umed sub pătura cenușie. Mi-am lăsat puloverul în mașină.

Am bătut încet la ușă.

– Intră, Bella, spuse Billy.

Era la masa din bucătărie, mâncând cereale.

– Jake doarme?

– Ăă, nu. Puse lingura jos și se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? am vrut să știu.

Îmi dădeam seama după expresia feței lui că se întâmplase *ceva*.

– Embry, Jared și Paul au dat de o urmă nouă în dimineața asta. Sam și Jake s-au dus să îi ajute. Sam avea speranțe mari – femeia s-a ascuns dincolo de munți. Sam crede că au șanse mari să termine povestea asta.

– O, nu, Billy, am șoptit. O, nu.

Chicoti, cu voce joasă, baritonală:

– Chiar îți place atât de mult în La Push?

– Nu glumi, Billy. E prea grav pentru a face glume.

– Ai dreptate, fu el de acord. Privirea sa de om bătrân era de nedeslușit.

Mi-am muşcat buza.

– Pentru ei, nu e atât de periculos pe cât crezi. Sam ştie ce face. Ar trebui să-ţi fie teamă pentru tine. Vampirul nu vrea să se lupte cu ei. Încearcă doar să îi ocolească pentru a ajunge... la tine.

– Cum de ştie Sam ce să facă? am întrebat, ignorându-i grija pentru mine. Au omorât doar un singur vampir – poate au avut pur şi simplu noroc.

– Noi luăm foarte în serios ceea ce facem, Bella. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Tot ce au nevoie să ştie a fost transmis din tată-n fiu, din generaţie în generaţie.

Asta nu m-a consolat în felul în care intenţionase el. Amintirea Victoriei, sălbatică, felină, mortală era prea puternică pentru mine. Dacă nu putea trece de lupi, eventual va încerca să treacă prin ei.

Billy se întoarse la micul dejun; m-am aşezat pe canapea şi am schimbat canalele la televizor fără nici un scop. N-a durat mult. Am început să mă simt atât de claustrată în camera aceea micuţă, că nu puteam vedea nimic altceva decât ferestrele acoperite de perdele.

– Mă duc pe plajă, i-am spus brusc lui Billy şi m-am grăbit să ies pe uşă.

Să fiu afară nu m-a ajutat atât de mult pe cât sperasem. Norii mă apăsau cu o greutate invizibilă, şi sentimentul de claustrofobie persista. Pădurea părea ciudat de goală când am trecut prin ea în drumul spre plajă. N-am văzut nici un animal – nici păsări, nici veveriţe. Nu se auzea nici o pasăre. Liniştea era sinistră; nu se auzea nici măcar vântul suflând printre copaci.

Ştiam că era din cauza vremii, şi totuşi eram încordată. Presiunea atmosferică apăsătoare şi creşterea temperaturii erau perceptibile chiar şi pentru simţurile mele şi indicau apropierea unei furtuni. O privire către cer confirmă această ipoteză; norii se mişcau încet în ciuda faptului că briza nu se simţea la sol. Cei mai apropiaţi nori erau de un gri fumuriu, dar printre crăpături puteam să văd un alt strat care era de o culoare vineţie

înspăimântătoare. Cerul avea un plan feroce pregătit pentru ziua de azi. Probabil că animalele se retrăseseră la adăpost.

Imediat ce am ajuns pe plajă, mi-am dorit să nu fi venit – mă săturasem de locul acesta. Venisem pe aici aproape în fiecare zi, rătăcind de una singură. Era atât de diferită de coşmarurile mele? Dar unde altundeva să mă duc? Mi-am târşit picioarele până la copacul smuls din pământ şi m-am aşezat la capătul lui, ca să mă pot sprijini de rădăcinile încurcate. M-am uitat în sus la cerul gri, aşteptând ca primele picături să spargă liniştea.

Am încercat să nu mă gândesc la pericolul în care se aflau Jacob şi prietenii lui. Pentru că nu i se putea întâmpla nimic lui Jacob. Gândul era de nesuportat. Pierdusem deja prea multe – oare soarta avea de gând să îmi ia ultimele fărâme de pace care îmi rămăseseră? Mi se părea nedrept, nefiresc. Dar poate că încălcasem o regulă necunoscută, poate trecusem vreo graniţă şi fusesem condamnată din această cauză. Poate că mă adâncisem prea mult în lumea miturilor şi a legendelor, şi întorsesem spatele lumii reale. Poate...

– Nu. Nu i se va întâmpla nimic lui Jacob. Trebuia să cred asta, altminteri nu aş fi fost în stare să trăiesc.

– Of! am mormăit şi am sărit în sus de pe trunchiul de copac. Nu puteam sta locului; era mai rău decât să mă plimb.

Contasem pe faptul că voi auzi vocea lui Edward în dimineaţa asta. Era singurul lucru care ar fi putut să îmi facă acea zi mai suportabilă. În ultima vreme gaura supurase, ca şi cum s-ar fi răzbunat pentru toate momentele în care prezenţa lui Jacob mă alinase. Marginile ei mă ardeau.

Valurile se ridicau în timp ce mergeam, începând să se spargă de stânci, dar tot nu bătea vântul. Mă simţeam doborâtă la pământ de presiunea furtunii. Totul se învârtea în jurul meu, dar acolo unde stăteam eu era un calm perfect. Aerul avea o vagă încărcătură statică pe care o simţeam în păr.

Departe în zare, valurile erau mai furioase decât cele de la ţărm. Le puteam vedea cum se izbeau de stânci, împrăştiind nori mari de spumă în aer. Tot nu se simţea nici o mişcare în

atmosferă, deşi norii se adunau mai repede acum. Era o priveliște ciudată – de parcă norii se mişcau din proprie iniţiativă. Tremuram, deşi ştiam că e doar un efect al presiunii atmosferice.

Stâncile erau ca o lamă neagră de cuţit pe fundalul unui cer plumburiu. Uitându-mă la ele, mi-am amintit de ziua în care Jacob îmi vorbise despre Sam şi „banda" lui. M-am gândit la băieţii – vârcolacii – care se aruncau în gol. Imaginea siluetelor lor aflate în cădere, răsucindu-se, încă îmi era vie în minte. Mi-am imaginat cât de liberi se simţeau în acel moment... Mi-am imaginat felul în care vocea lui Edward ar fi sunat în capul meu – furioasă, catifelată... Am simţit brusc în piept o arsură puternică.

Trebuia să fie vreun mod de a o stinge. Durerea devenea insuportabilă cu fiecare secundă care trecea. M-am uitat cu furie la stânci şi la valurile care se spărgeau de ele.

Ei bine, de ce nu? De ce să nu o sting chiar acum?

Jacob îmi promisese că vom sări de pe stâncă, nu? Doar pentru că el nu era disponibil, ar fi trebuit să renunţ la distracţia de care aveam atâta nevoie – de care aveam nevoie în timp ce Jacob îşi risca viaţa? De fapt, îşi risca viaţa pentru mine. Dacă n-aş fi fost eu, Victoria n-ar fi omorât oameni aici... ci undeva în altă parte, foarte departe. Dacă i se întâmpla ceva lui Jacob era vina mea. Gândul acesta mă făcu să alerg înapoi pe drum către casa lui Billy, unde aştepta camioneta mea.

Ştiam cum să ajung la aleea care trecea aproape de stânci, dar a trebuit să caut cărăruia care ducea către platformă. În timp ce urcam, m-am uitat după cotituri sau bifurcaţii, ştiind că Jake plănuise să ne aruncăm de pe faleza mai joasă, şi nu de pe cea înaltă, dar cărarea şerpuia într-o singură linie către margine, fără alte opţiuni. Nu mai aveam timp să caut altă modalitate de coborâre – furtuna se apropia cu repeziciune. Vântul începuse în sfârşit să mă atingă, iar norii erau tot mai apăsători. Chiar când am ajuns la locul în care cărarea ajungea în dreptul prăpastiei, primele picături m-au stropit pe faţă.

N-a fost greu să mă conving că nu aveam timp să mai caut un alt drum – voiam să sar din vârf. Aceasta era imaginea care îmi rămăsese în minte. Voiam căderea cea lungă care m-ar fi făcut să simt că zbor.

Ştiam că acesta era cel mai stupid, cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcusem până acum. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc. Deja durerea începuse să-mi treacă, de parcă trupul meu ştia că aveam să aud vocea lui Edward doar peste câteva secunde...

Zgomotul valurilor se auzea la foarte mare depărtare, parcă mai departe decât atunci, când eram pe cărarea dintre copaci. M-am strâmbat când m-am gândit la temperatura apei. Dar nu aveam de gând să las asta să mă împiedice.

Vântul bătea şi mai tare acum, biciuindu-mă cu vârtejuri de ploaie.

Am păşit pe margine, privind spaţiul gol din faţa mea. Degetele de la picioare pipăiră înainte orbeşte, mângâind marginea pietrei când o întâlniră. Am tras adânc aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia... aşteptând.

– Bella.

Am zâmbit şi am expirat.

„Da?“ N-am răspuns cu voce tare, de teamă că sunetul vocii mele ar risipi frumoasa iluzie. Părea atât de real, atât de aproape! Numai atunci când era dezaprobator ca acum, puteam să percep adevărata modulaţie a vocii lui – textura catifelată şi intonaţia muzicală a celei mai frumoase voci.

– Nu face asta! imploră el.

„Ai vrut să rămân o fiinţă omenească, i-am reamintit. Ei bine, priveşte-mă.“

– Te rog! Pentru mine.

„Dar altminteri nu vei rămâne cu mine.“

– Te rog! Era doar o şoaptă în ploaia zbuciumată care îmi învolbura părul şi îmi îmbiba hainele – de parcă aş fi sărit în apă de două ori până acum, în acea zi.

M-am ridicat pe vârfuri.

– Nu, Bella! Era furios acum, o furie care îl făcea adorabil.

Am zâmbit şi mi-am ridicat braţele, de parcă aveam de gând să sar, ridicându-mi faţa în ploaie. Dar anii de înot îşi spuseră cuvântul – aşa că am hotărât să sar în picioare. M-am aplecat înainte, îndoindu-mi genunchii, ca să-mi pot lua avânt...

Şi m-am aruncat de pe stâncă.

Am ţipat în timp ce cădeam în gol ca un meteorit, dar era un ţipăt de fericire, nu de frică. Vântul mi se opuse, încercând în zadar să lupte contra gravitaţiei, izbindu-se de mine şi răsucindu-mă în spirale ca pe o rachetă care se prăbuşeşte la pământ.

Da! Cuvântul îmi răsună în minte când am despicat suprafaţa apei. Era rece ca gheaţa, mai rece decât mă temusem că va fi.

Eram mândră de mine când am plonjat adânc în apa neagră şi îngheţată. Nu îmi fusese frică nici o clipă – doar adrenalină pură. Pe bune, nu fusese deloc înfricoşător. Unde era provocarea?

În acel moment m-a prins curentul.

Fusesem atât de preocupată de dimensiunea stâncilor, de pericolul evident reprezentat de înălţimea lor, încât nu mă îngrijorasem deloc cu privire la apa întunecată care mă aştepta. Nici nu-mi imaginasem că adevăratul pericol pândea sub valurile înspumate.

Simţeam cum valurile se luptau pentru a mă prinde, aruncându-mă încoace şi încolo, hotărâte parcă să mă împartă, rupându-mă în bucăţi. Ştiam cum să evit mareea: trebuia să înot paralel cu plaja, în loc să mă lupt să ajung la ţărm. Dar teoria nu prea mă ajuta având în vedere faptul că nu ştiam încotro e ţărmul.

Nu îmi dădeam seama nici măcar în ce direcţie să apuc ca să ajung la suprafaţă.

Apa furioasă era neagră în toate direcţiile; nu se vedea nici o lumină care să mă ghideze. Gravitatea era atotputernică atunci când se lupta cu vântul, dar nu se descurca deloc contra valurilor – nu simţeam că m-ar trage ceva în jos sau că m-aş

scufunda într-o anumită direcţie. Curentul mă arunca de colo-colo ca pe o păpuşă de cârpă.

M-am luptat să îmi ţin respiraţia, să îmi ţin buzele lipite pentru a păstra ultima rezervă de oxigen.

Nu m-a surprins că Edward era cu mine, acolo. Îmi datora măcar atât, luând în consideraţie modul în care muream – urma să mă înec. Dar am fost surprinsă de indicaţia pe care mi-a dat-o vocea lui.

– Continuă să înoţi! mă imploră vocea lui Edward din capul meu.

„Încotro?“ În jurul meu era întuneric. Nu zăream nici o lumină către care să înot.

– Să nu îndrăzneşti să te dai bătută! îmi ordonă el.

Răceala apei îmi amorţea braţele şi picioarele. Nu mai simţeam izbiturile la fel ca înainte. Era mai mult o ameţeală acum, o învârtire neajutorată în apă.

Dar l-am ascultat. M-am forţat să continui să întind braţele şi să dau din picioare, deşi în fiecare secundă mă îndreptam într-o nouă direcţie. Nu era de nici un folos. Ce rost mai avea?

– Luptă! strigă el. La naiba, Bella, continuă să lupţi!

„De ce?“

Nu voiam să mai lupt. Şi nu ameţeala sau frigul, sau faptul că n-aş mai fi putut să îmi mişc braţele de epuizare, mă făcură să rămân acolo unde eram. Eram aproape fericită că se terminase totul. Aceasta era o moarte mai bună decât cele pe care le înfruntasem. Ciudat de liniştită.

Mă alina, această conştiinţă a finalului. M-am gândit scurt la clişeele care spuneau că într-o secundă îţi trece toată viaţa prin faţa ochilor. Eu eram mult mai norocoasă. Cui i-ar fi plăcut să vadă o reluare?

L-am văzut pe el, şi n-am mai avut dorinţa să lupt. Apariţia lui era atât de clară, mult mai consistentă decât orice altă amintire. Subconştientul meu păstrase imaginea lui Edward, cu detalii impecabile, pentru acest ultim moment. Îi puteam vedea chipul perfect de parcă era chiar acolo; nuanţa exactă a pielii lui

de gheață, forma buzelor, linia maxilarului, strălucirea aurie din ochii lui furioși. Era furios, desigur, că renunțam. Dinții îi erau încleștați și nările îi fremătau de mânie.

– Nu, Bella, nu!

Urechile îmi erau inundate de apa rece ca gheața, dar îi auzeau vocea mai clar ca niciodată. Am ignorat cuvintele; auzeam doar sunetul vocii. De ce să mă lupt când eram atât de fericită acolo unde eram? Chiar dacă plămânii aveau nevoie vitală de aer și picioarele mă dureau în apa rece ca gheața, eram mulțumită. Uitasem cum era fericirea adevărată.

Moartea părea destul de suportabilă.

În acel moment, curentul mă împinse puternic, făcându-mă să mă lovesc de ceva tare, o piatră invizibilă în întuneric. Mă lovi cu forță în piept, izbindu-mă ca o bară de fier, iar aerul îmi ieși cu zgomot din plămâni, evadând într-un nor de bule argintii. Apa îmi inundă gâtul, înecându-mă și arzându-mă. Bara de fier părea să mă târască, trăgându-mă departe de Edward, tot mai adânc în întuneric, spre fundul oceanului.

„La revedere, te iubesc“, a fost ultimul meu gând.

16. PARIS

În acel moment, capul meu ieşi la suprafaţă.

Ce dezorientată eram! Fusesem sigură că mă scufundam.

Curentul nu se dădea bătut. Mă izbea de alte pietre; mă loveam ritmic cu spatele de ele, împingând apa afară din plămâni. Ţâşni afară în cantităţi impresionante – valuri de apă care îmi curgeau din gură şi din nas. Sarea mă ardea şi plămânii mă ardeau, gâtul îmi era prea plin de apă ca să pot respira, iar pietrele îmi răneau spatele. Nu ştiu cum se făcea că rămâneam pe loc, deşi apa încă se mai agita în jurul meu. Pretutindeni vedeam numai apă, apă care îmi inunda faţa.

– Respiră! îmi ordonă o voce, înnebunită de îngrijorare, şi am simţit un junghi cumplit de dureros când am recunoscut vocea – pentru că nu era a lui Edward.

Nu puteam să respir. Cascada care curgea din gura mea nu mă lăsa să îmi trag sufletul. Apa neagră, rece ca gheaţa îmi umplea pieptul, arzându-mă.

Piatra mă lovi din nou peste spate, exact între omoplaţi, astfel că un alt torent de apă se năpusti afară din plămâni.

– Respiră, Bella! Hai odată! mă imploră Jacob.

Pete negre înfloriră peste vederea mea, mărindu-se tot mai mult şi blocând lumina.

Piatra mă lovi din nou.

Piatra nu era rece ca apa; era fierbinte pe pielea mea. Mi-am dat seama că era mâna lui Jacob, care încerca să îmi scoată apa din plămâni. Bara de fier care mă târâse din mare fusese tot... caldă... Capul mi se învârtea, petele negre acopereau totul...

Muream din nou? Nu-mi plăcea – nu era la fel de bine ca data trecută. Acum era doar întuneric, nu aveam la ce să mă uit. Zgomotul valurilor care se spărgeau se auzea tot mai slab în întuneric şi devenise un şuierat domol care părea că se aude doar în mintea mea...

– Bella? întrebă Jacob, cu vocea încă tensionată, dar nu la fel de înnebunită de îngrijorare ca mai înainte. Bella, scumpo, mă auzi?

– Cât timp a fost inconştientă? întrebă altcineva.

Vocea care nu era a lui Jacob mă şocă, forţându-mă să-mi revin în fire.

Mi-am dat seama că eram nemişcată. Curentul nu mai trăgea de mine – mişcarea era doar în mintea mea. Suprafaţa de sub mine era plată şi stabilă. O simţeam nisipoasă sub braţele goale.

– Nu ştiu, raportă Jacob, încă agitat. Îi auzeam vocea foarte aproape. Nişte mâini – atât de calde încât sigur erau ale lui – îmi dădură la o parte părul umed de pe obraz. Câteva minute? N-a durat mult s-o aduc la mal.

Şuieratul domol pe care îl auzeam era zgomotul făcut de aerul care intra şi ieşea din plămânii mei. Fiecare respiraţie mă ardea – căile respiratorii erau carne vie, de parcă le frecasem cu vată de sticlă. Dar respiram.

Şi îngheţam de frig. Mii de picături ascuţite, reci mă plesneau peste faţă şi peste braţe, făcând ca frigul să fie şi mai agresiv.

– Respiră. Îşi va reveni. Ar trebui s-o luăm din frig, totuşi. Nu-mi place culoarea pe care o are.... am recunoscut vocea lui Sam de data asta.

– Crezi că e bine s-o mutăm?

– Nu s-a rănit la spate când a căzut?

– Nu ştiu.

Ezitară.

Am încercat să deschid ochii. Mi-a luat un minut, dar apoi am putut să văd norii întunecoşi, vineţii, azvârlind ploaia rece ca gheaţa peste mine.

– Jake? am murmurat eu.

Faţa lui Jacob acoperi cerul.

– O! oftă el uşurat. O, Bella! Eşti bine? Mă auzi? Te doare undeva?

– D-doar g-gâtul, m-am bâlbâit. Buzele îmi tremurau din cauza frigului.

– Hai să plecăm de aici, spuse Jacob. Mă luă în braţe şi mă ridică fără efort – ca şi cum ar fi ridicat o cutie goală. Pieptul îi era gol şi cald; îşi aplecă umerii ca să mă protejeze de ploaie. Capul mi se legăna pe braţul lui. Am privit în gol spre apa furioasă care se izbea de nisip.

– Ai luat-o? l-am auzit pe Sam întrebând.

– Da, mă ocup eu de ea. Întoarce-te la spital. Vin şi eu mai târziu. Mersi, Sam.

Capul încă mi se învârtea. N-am înţeles nici un cuvânt la început. Sam n-a răspuns. Nu s-a auzit nici un zgomot şi m-am întrebat dacă deja plecase.

Valurile se năpusteau şi se zvârcoleau pe nisip în urma noastră, de parcă ar fi fost furioase că scăpasem, în timp ce Jacob mă ducea de-acolo. Pe când mă uitam în zare fără vlagă, o pată de culoare îmi atrase atenţia – o mică flacără dansând pe apa neagră, undeva departe în golf. Imaginea n-avea sens şi m-am întrebat cât de conştientă eram. În capul meu se învârteau amintiri recente – cum mă zbăteam în adâncul apei negre, învolburate, cum eram atât de pierdută încât nu ştiam în ce direcţie să apuc ca să pot ieşi la suprafaţă. Atât de pierdută... dar Jacob...

– Cum m-ai găsit? am rostit cu greu.

– Te căutam, îmi spuse el. Aproape alerga prin ploaie, cu mine în braţe, către şosea. Am urmărit dârele lăsate de cauciucuri până la camionetă, apoi te-am auzit ţipând... Se cutremură.

De ce ai sărit, Bella? N-ai observat că se apropie un uragan? De ce nu m-ai așteptat? Vocea i se încărca de furie.

– Îmi pare rău, am murmurat eu. A fost o prostie.

– Da, a fost o mare prostie, fu el de acord, iar picăturile de ploaie i se împrăștiară din păr când dădu din cap. Uite ce e, nu vrei să lași prostiile pentru când sunt eu prin preajmă? N-o să mă pot concentra dacă mă gândesc că tu sari de pe stânci când nu sunt lângă tine.

– Sigur, am încuviințat eu. Nici o problemă. Aveam vocea unui fumător înrăit. Am încercat să îmi dreg glasul – și am tresărit; când mi-am dres glasul, am avut senzația că un cuțit mi s-a înfipt în gât. Ce s-a întâmplat astăzi? Ați... găsit-o? Era rândul meu să mă cutremur, deși nu mai era atât de frig aici, în brațele lui, la pieptul lui atât de cald.

Jacob scutură din cap. Încă mai alerga când coti pe drumul către casa lui.

– Nu. A luat-o spre apă – strigoii sunt avantajați aici, spuse el. Din cauza asta m-am grăbit spre casă – m-am temut că o să se întoarcă înot. Și cum ție îți place să stai atât de mult timp pe plajă... I se puse un nod în gât și nu mai continuă.

– Sam s-a întors cu tine... ceilalți sunt toți acasă? Speram că nu erau plecați s-o caute.

– Mda. Oarecum.

Am încercat să îi citesc expresia, forțându-mi privirea prin ploaia torențială. Privirea îi era încordată de grijă sau de durere.

Cuvintele pe care nu le înțelesesem mai devreme mi-au venit brusc în minte.

– Ai spus... spital. Mai devreme, când vorbeai cu Sam. E cineva rănit? V-a atacat Victoria? Am ridicat tonul cu o octavă, iar vocea mea avea un sunet ciudat din cauza răgușelii.

– Nu, nu. Când ne-am întors, Em ne aștepta cu vești. E vorba de Harry Clearwater. Harry a suferit un atac de cord în dimineața aceasta.

– Harry? Am scuturat din cap, încercând să înțeleg ceea ce îmi spunea. O, nu! Charlie știe?

– Da. E şi el acolo, cu tatăl meu.

– Harry o să fie bine?

Privirea lui Jacob se încordă din nou.

– În momentul ăsta nu arată prea grozav.

Dintr-odată, m-am simţit incredibil de vinovată – m-am simţit cu adevărat oribil gândindu-mă la saltul meu necugetat de pe stâncă. Nimeni nu trebuia să se îngrijoreze cu privire la mine acum. Ce moment prost îmi alesesem ca să fiu nechibzuită!

– Ce pot să fac? am întrebat.

În momentul acela ploaia a încetat. Nu mi-am dat seama că ajunsesem acasă la Jacob până nu am intrat pe uşă. Furtuna bubuia pe acoperiş.

– Poţi să stai aici, spuse Jacob, aşezându-mă pe canapeaua scurtă. Vreau să spun – exact aici. O să îţi aduc nişte haine uscate.

Mi-am lăsat ochii să se adapteze la atmosfera întunecoasă, în timp ce Jacob cotrobăia prin dormitor. Sufrageria înghesuită era atât de goală fără Billy, aproape părăsită. Părea sinistră – probabil pentru că ştiam unde era Billy.

Jacob se întoarse în câteva secunde. Aruncă un morman de haine gri către mine.

– Astea o să-ţi fie foarte mari, dar n-am altele. Ăăă, o să ies afară ca să te poţi schimba.

– Nu pleca nicăieri. Sunt prea obosită ca să mă mişc. Stai cu mine.

Jacob se aşeză pe podea lângă mine, cu spatele sprijinit de canapea. M-am întrebat când dormise ultima oară. Arăta la fel de epuizat ca mine. Jacob îşi lăsă capul pe spate lângă al meu, pe pernuţă, şi căscă.

– Cred că m-aş putea odihni un minut.

Ochii i se închiseră. I-am lăsat şi eu pe ai mei să se închidă.

Bietul Harry! Biata Sue! Ştiam că Charlie o să fie distrus. Harry era unul dintre prietenii lui cei mai buni. Deşi Jacob se

îndoia, eu speram cu ardoare ca Harry să reziste. De dragul lui Charlie. Şi al lui Sue, şi al lui Leah, şi al lui Seth...

Canapeaua lui Billy era exact lângă radiator, aşa că mă încălzisem deşi nu mă dezbrăcasem de hainele ude. Plămânii mă dureau... M-am întrebat dacă era bine să adorm ... sau confundam înecul cu contuziile...? Jacob începu să sforăie încet, iar sunetul acesta mi se păru ca un cântec de leagăn. Am adormit repede.

Pentru prima oară după multă vreme, am visat numai lucruri normale. Doar o rătăcire neclară prin amintiri vechi – imagini orbitoare şi strălucitoare ale soarelui din Phoenix, faţa mamei mele, o căsuţă şubredă într-un copac, o pătură decolorată, un perete de oglinzi, o flacără pe apa neagră... le uitam imediat ce se schimba imaginea.

Ultima imagine a fost singura care mi-a rămas în minte. N-avea nici un sens. Era un decor pe o scenă. Un balcon, noaptea, o lună desenată atârnată de cer. Am privit-o pe fata în cămaşă de noapte aplecată peste balustradă şi vorbind de una singură.

Fără sens... dar când începusem să mă trezesc din somn, o aveam în minte pe Julieta.

Jacob încă mai dormea; alunecase pe podea, iar respiraţia îi era adâncă şi regulată. Casa era mai întunecată acum decât înainte, era pentru că afară se înnoptase. Înţepenisem, dar îmi era cald şi eram aproape uscată. Gâtul mă ardea cu fiecare respiraţie.

Trebuia să mă ridic – măcar ca să beau ceva. Dar corpul meu nu voia decât să zacă acolo moale, fără să se mai mişte vreodată.

În loc să mă mişc, m-am mai gândit la Julieta.

M-am întrebat ce ar fi făcut dacă Romeo ar fi părăsit-o, nu pentru că era exilat, ci pentru că şi-ar fi pierdut interesul? Dacă Rosalind l-ar fi băgat în seamă şi el s-ar fi răzgândit? Dacă, în loc să se însoare cu Julieta, ar fi dispărut pur şi simplu?

Cred că ştiam cum s-ar fi simţit Julieta.

Nu s-ar fi întors la vechea ei viaţă, nu cu adevărat. Nu ar fi trecut niciodată peste asta, eram sigură. Chiar dacă ar fi trăit până când ar fi fost bătrână şi cu părul alb, de fiecare dată când ar fi închis ochii, ar fi văzut sub pleoape chipul lui Romeo. Până la sfârşit, ar fi acceptat situaţia.

M-am întrebat dacă până la urmă s-ar fi măritat cu Paris, doar ca să le facă pe plac părinţilor şi ca să menţină pacea. Nu, probabil că nu, am decis eu. Totuşi, povestea nu spune foarte multe despre Paris. El era doar o figură de carton – un înlocuitor, o ameninţare care să îi forţeze mâna.

Dar dacă Paris ar fi fost mai mult decât atât? Dacă ar fi fost prietenul Julietei? Cel mai bun prieten al ei? Dacă el ar fi fost singurul căruia să îi poată spune toată povestea devastatoare cu Romeo? Singura persoană care ar fi înţeles-o cu adevărat şi ar fi făcut-o să se simtă măcar pe jumătate om din nou? Dacă ar fi fost răbdător şi blând? Dacă ar fi avut grijă de ea? Dacă Julieta ar fi simţit că nu poate trăi fără el? Dacă el ar fi iubit-o cu adevărat şi şi-ar fi dorit ca ea să fie fericită?

Şi... dacă şi ea l-ar fi iubit pe Paris? Nu ca pe Romeo. Nimic de genul acela, desigur. Dar îndeajuns ca ea să vrea să fie şi el fericit?

Respiraţia joasă şi profundă a lui Jacob era singurul sunet din cameră – ca un cântec de leagăn murmurat unui copil, ca şoapta unui balansoar, ca ticăitul unui ceas vechi când nu trebuie să mergi nicăieri... Era sunetul confortului.

Dacă Romeo ar fi plecat cu adevărat, fără să se mai întoarcă niciodată, Julieta ar fi acceptat sau nu să se căsătorească cu Paris? Poate că ar fi trebuit să încerce să-şi refacă viaţa. Poate că mai mult decât atât n-ar fi putut să se apropie de fericire.

Am oftat, apoi am gemut când suspinul mi-a zgâriat gâtul. Mergeam prea departe cu presupunerile. Romeo nu s-ar fi răzgândit. De aceea oamenii îşi mai aminteau de numele lui, îngemănat mereu cu al ei: Romeo şi Julieta. De aceea e o poveste bună. „Julieta se mulţumeşte cu Paris“ n-ar fi fost un mare hit.

Am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să rătăcească departe de piesa de teatru la care nu voiam să mă mai gândesc. În schimb, m-am gândit la realitate – la saltul de pe stâncă şi la greşeală prostească pe care o făcusem. Şi nu numai cu săritul de pe stâncă, dar şi cu motocicletele şi cu toată atitudinea mea de copil rebel. Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva? Cum l-ar fi afectat pe Charlie? În urma atacului de cord suferit de Harry, vedeam lucrurile într-o nouă perspectivă. O perspectivă pe care nu voiam însă s-o accept pentru că, dacă aş fi recunoscut că este adevărată, ar fi trebuit să îmi schimb modul de viaţă. Aş putea trăi aşa?

Poate. N-ar fi uşor; de fapt, ar fi absolut deprimant să renunţ la halucinaţiile mele şi să încerc să mă comport cu maturitate. Dar poate că ar trebui s-o fac. Şi poate că aş putea. Dacă l-aş avea pe Jacob.

Nu puteam să iau decizia asta acum. Mă durea prea mult. Trebuia să mă gândesc la altceva.

Imagini din cascadoria mea nesăbuită din după-amiaza asta mi se învârteau în cap în timp ce încercam să găsesc ceva plăcut la care să mă gândesc... senzaţia pe care am avut-o când m-am aruncat, negreala apei, forţa curentului... faţa lui Edward... M-am gândit la asta mult timp. Mâinile calde ale lui Jacob, care încercau să mă readucă la viaţă... ploaia înţepătoare care se vărsa din norii vineţii... focul ciudat de pe valuri.

Era ceva familiar în pata de culoare de deasupra apei. Desigur, nu putea fi chiar foc...

Gândurile îmi fură întrerupte de o maşină care se opri în faţa casei. Am auzit cum portierele se deschiseră şi se închiseră. M-am gândit să mă ridic, dar n-am făcut-o.

Vocea lui Billy era uşor de recunoscut, dar vorbea încet, lucru care nu îi stătea în fire, astfel că se auzea doar un mormăit sumbru.

Uşa se deschise, iar lumina se aprinse. Am clipit, orbită momentan. Jake se trezi speriat, gâfâind şi sări în picioare.

– Îmi pare rău, mormăi Billy. V-am trezit?

M-am uitat cu atenție la fața lui și, în clipa în care i-am citit expresia, ochii mi s-au umplu de lacrimi.

– Oh, nu, Billy! am gemut eu.

Dădu încet din cap, cu fața împietrită de durere. Jake se grăbi către tatăl lui și îl luă de mână. Durerea făcea ca fața acestuia să capete brusc o expresie copilărească – contrastând cu trupul său de adult.

Sam era chiar în spatele lui Billy, împingând scaunul cu rotile pe ușă. Fața lui chinuită nu mai avea reținerea obișnuită.

– Îmi pare rău, am șoptit.

Billy dădu din cap.

– Va fi greu.

– Unde e Charlie?

– Tatăl tău a rămas la spital cu Sue. Sunt o mulțime de... treburi care trebuie făcute.

Am înghițit în sec.

– Ar fi bine să mă întorc acolo, mormăi Sam și se grăbi să iasă pe ușă.

Billy își trase mâna dintr-a lui Jacob, apoi își conduse scaunul prin bucătărie spre camera lui.

Jake se uită în gol după el timp de un minut, apoi veni să se așeze din nou pe podea, lângă mine. Își ascunse fața în mâini. L-am bătut pe umăr, dorindu-mi să știu ce să spun. După un lung moment, Jacob îmi prinse mâna și o lipi de fața lui.

– Cum te simți? Ești bine? Poate ar fi trebuit să te duc la doctor. Oftă.

– Nu-ți face griji pentru mine, am murmurat eu.

Jacob își răsuci capul ca să se uite la mine. Avea ochii roșii.

– Nu arăți prea bine.

– Nici nu mă simt chiar așa de bine.

– Mă duc să îți aduc camioneta și apoi te duc acasă – ar trebui să fii acolo când se întoarce Charlie.

– Corect.

Am zăcut nemişcată pe canapea în timp ce îl aşteptam. Billy era tăcut în cealaltă cameră. Mă simţeam de parcă aş fi tras cu ochiul pe gaura cheii.

Nu i-a luat mult lui Jake. Răgetul motorului camionetei rupse tăcerea pe neaşteptate. Mă ajută să mă ridic de pe canapea fără să spună nimic, ţinându-şi braţul în jurul umărului meu când aerul de afară mă făcu să tremur. Se urcă pe scaunul şoferului fără să mă întrebe, apoi mă trase lângă el, ca să îşi ţină braţul în jurul meu. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

– Tu cum o să te întorci acasă? l-am întrebat.

– Nu mă întorc acasă. Încă n-am prins-o pe strigoaia aia, îţi aminteşti?

Următorul meu tremur nu avu nimic de-a face cu frigul.

Am mers în linişte. Aerul rece mă trezise. Mintea îmi era în alertă.

Şi ce dacă? Ce era cel mai bine de făcut?

Nu-mi puteam imagina viaţa fără Jacob acum – mă speria numai ideea de a încerca să îmi imaginez aşa ceva. Devenise esenţial pentru supravieţuirea mea. Dar dacă lăsam lucrurile aşa cum erau însemna oare că eram nemiloasă, cum mă acuzase Mike?

Mi-am amintit că îmi dorisem ca Jacob să fie fratele meu. Acum mi-am dat seama că tot ceea ce voiam, de fapt, era să am drepturi asupra lui. Nu aveam faţă de el nici un sentiment frăţesc când mă ţinea aşa. Mi-era bine – era cald, confortabil şi mă simţeam în siguranţă. Jacob era un port sigur.

Puteam să emit pretenţii. Măcar atât îmi stătea în puteri.

Ar trebui să îi spun totul, ştiam asta. Era singurul mod de a fi corectă. Ar trebui să îi explic bine, ca să ştie că de fapt el e mult prea bun pentru mine. El ştia deja că sunt distrusă, partea aceea nu-l va surprinde, dar va trebui să ştie şi în ce hal. Va trebui să recunosc şi că sunt nebună – să îi povestesc de vocile pe care le auzeam. Va trebui să ştie totul înainte să ia o decizie.

Dar, chiar dacă recunoşteam nevoia de a fi aproape de el, ştiam că el mă va accepta în ciuda tuturor acestor lucruri. Nici măcar nu va sta pe gânduri.

Ar fi atât de greşit să încerc să îl fac pe Jacob fericit? Chiar dacă dragostea pe care o simţeam pentru el nu era decât un ecou slab a ceea ce eram eu capabilă să simt, chiar dacă inima mea era undeva departe, rătăcind şi jelind după nestatornicul meu Romeo, ar fi atât de greşit?

Jacob opri camioneta în faţa casei mele neluminate. După ce opri motorul, se făcu brusc linişte. Ca de atâtea alte ori, părea să gândească la fel ca mine.

Îşi puse şi celălalt braţ în jurul meu, strângându-mă la pieptul lui, lipindu-mă de el. Din nou, mă simţeam atât de bine. Aproape ca şi cum aş fi fost din nou o persoană întreagă.

Credeam că se gândeşte la Harry, dar apoi vorbi, iar tonul îi era conciliant:

– Îmi pare rău. Ştiu că tu nu simţi ce simt eu, Bells. Îţi jur că nu mă deranjează. Dar mă bucur atât de mult că eşti bine, că îmi vine să cânt – iar asta e ceva ce nu vrea nimeni să audă. Râse aspru în urechea mea.

Respiraţia îmi deveni agitată, zgâriindu-mi pereţii gâtului.

Oare Edward, oriunde s-ar fi aflat, n-ar vrea să fiu cât se poate de fericită în condiţiile actuale? Oare n-ar avea destulă afecţiune prietenească încât să dorească măcar atâta lucru pentru mine? M-am gândit că da. Nu mi-ar purta ranchiună pentru asta: să îi dau prietenului meu Jacob doar o fărâmă din dragostea pe care el nu o mai voia. La urma urmei, nici măcar nu era aceeaşi dragoste.

Jake îşi apăsă obrazul cald pe creştetul capului meu.

Dacă mi-aş întoarce faţa într-o parte – dacă mi-aş apăsa buzele pe umărul lui gol... Fără îndoială, ştiam exact ce ar urma. Ar fi foarte simplu. N-ar mai fi nevoie de explicaţii în seara asta.

Dar puteam s-o fac? Puteam să îmi trădez inima ca să îmi salvez viaţa zbuciumată?

Emoţiile îmi asaltară stomacul când m-am gândit să întorc capul.

Şi atunci, vocea catifelată a lui Edward îmi şopti la ureche foarte clar de parcă aş fi fost într-un mare pericol:

– Fii fericită, îmi spuse.

Am îngheţat.

Jacob îmi simţi încordarea şi îmi dădu drumul imediat, întinzându-se spre portieră.

„Aşteaptă“, voiam să îi spun. „Doar un minut.“ Dar eram încă împietrită, ascultând ecoul vocii lui Edward din mintea mea.

Aerul răcorit de furtună intră în cabina camionetei.

– OH! Aerul ieşi şuierând din plămânii lui Jacob, de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac. Sfinte Sisoe!

Trânti portiera şi răsuci cheia de contact în acelaşi moment. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu ştiu cum reuşea.

– Ce s-a întâmplat?

Tură motorul prea tare, iar acesta scuipă şi bolborosi.

– Vampir, spuse printre dinţi.

Sângele mi se scurse din cap, lăsându-mă ameţită.

– De unde ştii?

– Pentru că simt mirosul! La dracu'!

Ochii lui Jacob erau sălbatici, cercetând strada întunecată. Abia dacă-şi dădea seama că tot trupul îi tremura.

– Să mă transform în lup sau să te scot de aici? se întrebă el.

Se uită spre mine pentru o fracţiune de secundă şi mă văzu cu ochii măriţi de groază şi albă la faţă, apoi privi din nou de-a lungul străzii.

– Corect. Să te scot de aici.

Motorul porni cu un răget. Cauciucurile scrâşniră când învârti camioneta, întorcând-o către singura noastră scăpare. Farurile măturară pavajul, luminară faţa pădurii întunecate, şi în cele din urmă se opriră asupra unei maşini parcate peste drum de casa mea.

– Opreşte! am strigat.

Era o maşină neagră – o maşină pe care o ştiam. Poate că nu mă pricepeam absolut deloc la maşini, dar aş fi putut spune totul despre maşina aceea. Era un Mercedes S55 AMG. Ştiam câţi cai putere avea şi ce culoare avea tapiseria. Ştiam cum toarce sub capotă motorul acela puternic. Cunoşteam mirosul intens al scaunelor de piele şi felul în care fumuriul geamurilor făcea după-amiaza să pară amurg. Era maşina lui Carlisle.

– Opreşte, am strigat din nou de data asta, pentru că Jacob gonea cu camioneta în josul străzii.

– Ce?!

– Nu e Victoria. Opreşte, opreşte! Vreau să mă întorc.

Apăsă pe frână atât de tare, încât a trebuit să mă prind de bord ca să nu cad.

– Ce? întrebă din nou, uluit. Mă privi îngrozit.

– E maşina lui Carlisle! E maşina familiei Cullen. O ştiu.

Văzu cum mi se înseninează faţa şi un tremur violent îi zgudui trupul.

– Hei, calmează-te, Jake. E în regulă. Nu e nici un pericol, vezi? Relaxează-te.

– Da, calm, gâfâi el, punându-şi capul pe volan şi închizând ochii. În timp ce se concentra ca să nu explodeze şi să se transforme într-un lup, eu am privit afară pe fereastră la maşina neagră.

Era doar Carlisle, mi-am spus. Nu te aştepta la mai mult. Poate Esme... „Stai aşa“, mi-am spus. Doar Carlisle. Era suficient. Mai mult decât sperasem vreodată.

– E un vampir în casa ta, şuieră Jacob. Şi tu *vrei* să te întorci?

Am privit spre el, smulgându-mi cu greu ochii de pe Mercedes – îngrozită că ar putea să dispară în secunda în care mi-am luat privirea de la el.

– Desigur, am răspuns surprinsă pentru că mă întrebase asta. Desigur că voiam să mă întorc.

Faţa lui Jacob se înăspri în timp ce mă uitam la el, căpătând acea expresie de amărăciune care crezusem că-i dispăruse pentru

totdeauna. Înainte ca figura lui să capete acea expresie, o lumină îi licări în ochi. Mâinile încă îi mai tremurau. Părea cu zece ani mai mare decât mine.

Jacob inspiră adânc.

– Ești sigură că nu e un truc? întrebă el încet.

– Nu e un truc. E Carlisle. Du-mă înapoi!

Un fior îi trecu pe șira spinării, dar emoția nu i se citi în privire.

– Nu.

– Jake, e în regulă...

– Nu. Du-te singură înapoi, Bella. Vocea lui era ca o palmă – am tresărit când m-a lovit sunetul ei. Maxilarul i se încleștă și apoi i se descleștă. Uite ce, Bella, spuse el cu aceeași voce gravă. Nu mă pot întoarce. Chiar dacă fac abstracție de tratat, acolo e dușmanul meu.

– Nu e așa...

– Trebuie să îi spun lui Sam imediat. Asta schimbă situația. Nu putem fi prinși pe teritoriul lor.

– Jake, nu e nici un război!

Nu mă ascultă. Trase frâna și sări afară din camionetă, lăsând motorul să meargă.

– Pa, Bella, strigă el peste umăr. Sper din toată inima să nu mori.

Alergă în întuneric, tremurând atât de tare încât silueta îi părea deformată; dispăru înainte să pot deschide gura ca să îl chem înapoi.

Am înțepenit în scaun pradă remușcărilor timp de o lungă secundă. Ce îi făcusem lui Jacob?

Dar remușcările nu m-au chinuit prea mult timp.

M-am așezat pe scaunul șoferului și am băgat în marșarier. Mâinile îmi tremurau aproape la fel de tare ca ale lui Jacob, așa că am avut nevoie de un minut de concentrare. Apoi am întors cu atenție camioneta și am condus înapoi spre casă.

Era foarte întuneric când am stins farurile. Charlie plecase în grabă uitând să lase aprinsă lumina de pe verandă. Am simțit

un ghimpe de îndoială, uitându-mă la casa cufundată în umbre. Şi dacă *era* un truc?

Am întors capul spre maşina neagră, aproape invizibilă în noapte. Ştiam maşina aceea.

Şi totuşi, mâinile îmi tremurau şi mai tare decât înainte, când le-am întins după cheia de deasupra uşii. Când am apucat mânerul să descui, acesta s-a răsucit cu uşurinţă în mâinile mele. Am deschis uşa. Holul era în întuneric.

Am vrut să strig un salut, dar gâtul îmi era uscat. Parcă nu puteam respira.

Am păşit înăuntru şi am bâjbâit după întrerupător. Era atât de întuneric – ca în apa întunecată... Unde era întrerupătorul acela?

Exact ca apa neagră, cu flacăra portocalie strălucind ireal peste ea. O flacără care nu putea fi foc, dar atunci ce...? Degetele pipăiau peretele, căutând şi tremurând...

Dintr-odată, am înţeles ceea ce Jacob îmi spusese în după-amiaza aceea... „A luat-o spre apă“, spusese el. „Strigoii sunt avantajaţi aici. De aia m-am grăbit spre casă – m-am temut că o sa se întoarcă înot.“

Mâna care căuta întrerupătorul îmi îngheţă, întregul corp îmi îngheţă când am înţeles că, de fapt, culoarea portocalie pe care o văzusem deasupra apei, era părul Victoriei de culoarea focului fluturând sălbatic în vânt.

Fusese acolo. Chiar acolo în golf cu mine şi cu Jacob. Dacă Sam n-ar fi fost acolo, dacă am fi fost doar noi doi...? N-am mai putut să respir şi nici să mă mişc.

Lumina se aprinse, deşi degetele mele îngheţate încă nu găsiseră întrerupătorul.

Am clipit şi am văzut că era cineva acolo, aşteptându-mă.

17. VIZITATOAREA

Nefiresc de liniştită şi de albă, cu ochii ei mari şi negri aţintiţi asupra mea, vizitatoarea mea aştepta complet nemişcată în mijlocul holului, frumuseţea ei depăşind orice închipuire.

Genunchii îmi tremurară o secundă şi aproape am căzut jos. Apoi m-am aruncat asupra ei.

– Alice, vai, Alice! am strigat, când m-am izbit de ea.

Uitasem cât de *dură* era; parcă m-aş fi izbit cu capul de un zid de ciment.

– Bella? Era un amestec straniu de uşurare şi confuzie în vocea ei.

Mi-am strâns braţele în jurul ei, inspirând adânc parfumul pielii ei; nu era nici floral, nici condimentat, nu mirosea a citrice sau a mosc. Nici un parfum din lume nu se putea compara cu acesta. Era mai presus de orice amintire.

Mi-am dat seama că plângeam abia când Alice m-a târât pe canapeaua din sufragerie şi m-a tras în poala ei. Era ca şi cum m-aş fi ghemuit pe o piatră rece, dar o piatră care era conturată confortabil după forma corpului meu. Alice îmi masă spatele cu delicateţe, aşteptând să-mi recapăt controlul.

– Îmi pare rău, am rostit printre hohote de plâns. Sunt doar... atât de fericită... să te văd!

– E în regulă, Bella. Totul e în regulă.

– Da, m-am smiorcăit eu. Și pentru prima dată, totul păru să fie în regulă.

Alice oftă.

– Uitasem cât de exuberantă ești, spuse ea, iar tonul îi era dezaprobator.

Am ridicat spre ea ochii șiroind de lacrimi. Gâtul lui Alice era încordat; stătea la o anumită distanță de mine, cu buzele strânse cu fermitate. Ochii îi erau negri ca smoala.

– Vai, am pufnit, când am înțeles problema. Era însetată. Iar eu miroseam apetisant. Trecuse ceva timp de când nu mai trebuise să mă gândesc la genul acela de lucruri. Îmi pare rău.

– E vina mea. A trecut prea mult timp de când am vânat ultima oară. N-ar fi trebuit să mă las să ajung atât de însetată. Dar mă grăbeam astăzi. Atunci îmi aruncă o privire urâtă. Apropo, îmi explici și mie cum de mai trăiești?

Asta m-a blocat și a oprit suspinele. Mi-am dat imediat seama ce se întâmplase și de ce era Alice aici.

Am înghițit în sec zgomotos.

– M-ai văzut căzând.

– Nu, mă corectă ea, îngustându-și ochii. Te-am văzut *sărind*.

Mi-am țuguiat buzele încercând să găsesc o explicație care să nu fie nebunească.

Alice scutură din cap.

– I-am spus că se va întâmpla așa ceva, dar nu m-a crezut. „Bella mi-a promis“, vocea ei o imită pe-a lui atât de bine încât am înghețat șocată, în timp ce durerea îmi sfâșia pieptul. „Să nu te gândești la viitorul ei“, continuă ea să îl citeze. „Am făcut destul rău.“ Dar dacă nu mă uit, nu înseamnă că nu *văd*, continuă ea. Nu te urmăream, jur, Bella. Doar că deja m-am învățat cu tine... când te-am văzut sărind, nu m-am gândit, pur și simplu m-am urcat în avion. Știam că voi ajunge prea târziu, dar nu puteam să nu fac *nimic*. Apoi ajung aici, gândindu-mă că poate îl ajut pe Charlie cumva, și apari tu. Scutură din cap, de data asta zăpăcită. Vocea îi era încordată. Te-am văzut intrând

în apă şi am aşteptat şi am tot aşteptat să apari, dar n-ai apărut. Ce s-a întâmplat? Şi cum ai putut să îi faci una ca asta lui Charlie? Nu te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla? Şi fratelui meu? Te-ai gândit o clipă măcar ce i s-ar putea întâmpa şi lui Edward...

Am întrerupt-o în momentul în care i-a rostit numele. O lăsasem să continue, chiar şi după ce mi-am dat seama că nu înţelesese ce s-a întâmplat, doar ca să aud clinchetul minunat al vocii ei. Dar era cazul s-o întrerup.

– Alice, nu am încercat să mă sinucid.

Mă privi neîncrezătoare.

– Vrei să spui că nu ai sărit de pe o stâncă?

– Nu, dar... M-am strâmbat. Am făcut-o doar ca să mă distrez.

Expresia feţei i se înăspri.

– Văzusem nişte prieteni de-ai lui Jacob sărind de pe stâncă, am insistat. Părea... distractiv, şi eram plictisită...

Alice aşteptă.

– Nu m-am gândit la modul în care furtuna va afecta curenţii de apă. De fapt, nu m-am gândit la apă deloc.

Alice nu credea o iotă. Îmi dădeam seama că încă se mai gândea că încercasem să mă sinucid. M-am decis să o iau pe altă cale.

– Deci, dacă m-ai văzut sărind în apă, de ce nu l-ai văzut şi pe Jacob?

Îşi lăsă capul într-o parte, gânditoare.

Am continuat.

– Probabil că m-aş fi înecat dacă Jacob n-ar fi sărit după mine. Mă rog, fără probabil. Cert e că a făcut-o şi m-a tras afară şi bănuiesc că m-a târât până la mal, deşi îmi pierdusem cunoştinţa. Nu cred că am fost sub apă mai mult de un minut până m-a apucat el. Cum de n-ai văzut asta?

Alice se încruntă, perplexă.

– Cineva te-a scos afară?

– Da. Jacob m-a salvat.

Am privit curioasă cum o gamă enigmatică de emoţii îi trecu fugitiv pe chip. Ceva o deranja – viziunile ei imperfecte? Dar nu eram sigură. Apoi se aplecă spre mine şi îmi mirosi umărul.

Am îngheţat.

– Nu fi ridicolă, murmură ea, mirosindu-mă în continuare.

– Ce faci?

Îmi ignoră întrebarea.

– Cu cine erai mai devreme? Părea că vă certaţi.

– Jacob Black. El e... cel mai bun prieten al meu, bănuiesc. Cel puţin, era... M-am gândit la faţa mânioasă a lui Jacob şi m-am întrebat ce îmi era el acum.

Alice dădu din cap, părând preocupată.

– Ce-i?

– Nu ştiu, spuse ea. Nu sunt sigură ce înseamnă.

– Ei bine, măcar nu sunt moartă.

Alice îşi dădu ochii peste cap.

– El a fost un prost să îşi închipuie că poţi supravieţui singură. Nu am mai văzut niciodată pe cineva atât de înclinat spre idioţenii care să îi ameninţe viaţa.

– Am supravieţuit, am subliniat eu.

Ea se gândea la altceva.

– Deci, dacă pentru tine curenţii erau prea puternici, cum a reuşit acest Jacob să se descurce?

– Jacob e... puternic.

Auzi reţinerea din vocea mea şi ridică din sprâncene. Mi-am muşcat buzele o secundă. Era acesta un secret sau nu? Şi dacă era, atunci faţă de cine eram fidelă? Faţă de Jacob sau faţă de Alice?

Era prea greu de ţinut secrete, am decis eu. Jacob ştia totul, aşa că de ce nu ar şti şi Alice?

– Vezi tu, ei bine, el e... un fel de vârcolac, am recunoscut în grabă. Indienii Quileute se transformă în lupi când sunt vampiri în preajma lor. Ei îl cunosc pe Carlisle de foarte multă vreme. Erai cu Carlisle pe atunci?

Alice rămase cu gura căscată un moment, apoi își reveni, clipind cu rapiditate.

– Ei bine, bănuiesc că asta explică mirosul, murmură ea. Dar oare explică și faptul că n-am văzut? Se încruntă, încrețindu-și fața de porțelan.

– Mirosul? am repetat.

– Miroși oribil, spuse ea absentă, încă încruntată. Un vârcolac? Ești sigură de asta?

– Foarte sigură, am spus eu, înfiorându-mă când mi-am amintit de Paul și de Jacob luptându-se în drum. Bănuiesc că nu erai cu Carlisle ultima oară când au fost vârcolaci în Forks?

– Nu, nu îl descoperisem încă.

Alice era încă pierdută în gânduri. Deodată, ochii i se lărgiră și se întoarse să se holbeze la mine cu o figură șocată.

– Prietenul tău cel mai bun e vârcolac?

– Nu de mult, i-am spus, cu o voce defensivă. E vârcolac doar de câteva săptămâni.

Ea se încruntă la mine.

– Un vârcolac *tânăr*? Și mai rău! Edward avea dreptate – atragi pericolul. Nu crezi că trebuia să stai departe de toate astea?

– Nu e nimic în neregulă cu vârcolacii, am mormăit eu, vexată de tonul ei critic.

– Până când își pierd cumpătul. Scutură din cap iute dintr-o parte în alta. Doar tu poți să faci asta, Bella. Toți ar duce-o mai bine dacă vampirii ar pleca din oraș. Dar tu începi să umbli cu primii monștri pe care îi găsești.

Nu voiam să mă cert cu Alice – încă mai tremuram de fericire că era acolo, că puteam să îi ating pielea ca de marmură și să îi aud vocea ca un clinchet de clopoței în vânt –, dar înțelesese greșit.

– Nu, Alice, vampirii nu au plecat cu adevărat – nu toți, cel puțin. Asta e toată problema. Dacă nu erau vârcolacii, Victoria ar fi ajuns la mine până acum. Ei bine, dacă nu erau Jake și prietenii lui, Laurent m-ar fi doborât înaintea ei, așa că...

– Victoria? șuieră ea. Laurent?

Am dat din cap, puțin alarmată de expresia din ochii ei negri. Am arătat spre mine.

– Atrag pericolul, îți amintești?

Ea scutură iar din cap.

– Spune-mi totul – începe cu începutul.

Am sărit peste povestea cu motocicletele și cu vocile din capul meu, și i-am povestit totul până la aventura nefericită de astăzi. Lui Alice nu i-a plăcut explicația mea șubredă despre plictiseală și stânci, așa că m-am grăbit să ajung la flacăra ciudată pe care o văzusem pe apă și la semnificația acesteia. Ochii i se îngustară ca lamele la partea aceea. Era ciudat s-o văd atât de... atât de periculoasă – ca un vampir. Mi-am înghițit nodul din gât și i-am povestit despre Harry.

Îmi ascultă istorisirea fără să mă întrerupă. Din când în când mai dădea din cap, iar cuta dintre sprâncene i se adânci de parcă ar fi fost sculptată în marmura pielii ei. Nu scoase nici un cuvânt și, într-un târziu, am tăcut și eu, afectată de trecerea în neființă a lui Harry. M-am gândit la Charlie; trebuia să ajungă acasă în curând. Oare în ce stare va fi?

– Plecarea noastră nu ți-a făcut deloc bine, nu-i așa? murmură Alice.

Am râs – a fost un sunet ușor isteric.

– Păi, n-a fost ăsta scopul, nu-i așa? Doar n-ați plecat ca să-mi fie mie bine!

Alice se încruntă și privi în jos pentru un moment.

– Ei bine... bănuiesc că am acționat impulsiv azi. Probabil n-ar fi trebuit să mă bag.

Puteam să simt cum mi se scurge sângele din obraji. Stomacul mi se încleștă.

– Nu pleca, Alice, am șoptit. Degetele mi se încleștară în jurul gulerului cămășii ei albe. Te rog, nu mă părăsi!

Ochii i se deschiseră mari.

– Bine, spuse ea, rostind încet fiecare cuvânt. Nu plec nicăieri în seara asta. Încearcă să inspiri adânc.

Am încercat s-o ascult. Ea îmi privi faţa în timp ce mă străduiam să respir adânc. Aşteptă până m-am calmat, apoi spuse:

– Arăţi ca dracu', Bella.

– Era să mă înec azi, i-am reamintit.

– E mai mult de atât. Eşti într-un hal fără de hal.

Am tresărit.

– Uite ce e, fac tot ce pot.

– Ce vrei să spui?

– Nu mi-a fost uşor. Mă străduiesc.

Ea se încruntă.

– I-am spus eu, zise ea pentru sine.

– Alice, am oftat. Ce credeai că o să găseşti aici? Lăsând la o parte faptul că era să mă înec, credeai că o să mă găseşti dansând şi fluierând melodii de cabaret? Mă cunoşti bine.

– Aşa e. Dar am sperat.

– Înseamnă că nu sunt atât de deşteaptă pe cât credeai.

Telefonul sună.

– Trebuie să fie Charlie, am spus, ridicându-mă cu greu în picioare. Am apucat-o pe Alice de mâna rece şi am târât-o după mine la bucătărie. Nu aveam de gând s-o las nesupravegheată.

– Charlie? am răspuns eu la telefon.

– Nu, sunt eu, spuse Jacob.

– Jake!

Alice îmi analiză expresia.

– Voiam doar să văd dacă mai trăieşti, spuse Jacob supărat.

– Sunt bine. Ţi-am spus că nu era...

– Da. M-am prins. Pa.

Jacob închise telefonul.

Am oftat şi mi-am lăsat capul pe spate, holbându-mă la tavan.

– Asta va fi o problemă.

Alice mă strânse de mână.

– Ei nu sunt încântaţi că eu sunt aici.

– Nu în mod deosebit. Dar nu e treaba lor.

Alice îşi puse braţul în jurul meu.

– Deci, ce facem acum? medită ea. Păru să vorbească de una singură pentru un moment. Treburi de făcut. Chestii de rezolvat.

– Ce treburi sunt de făcut?

Fața îi deveni brusc precaută.

– Nu știu sigur... trebuie să îl văd pe Carlisle.

Oare va pleca atât de repede? Stomacul mi se strânse.

– Nu mai poți sta? am implorat-o eu. Te rog! Doar puțin timp. Mi-a fost atât de dor de tine! Vocea mi se frânse.

– Dacă tu crezi că e o idee bună. Ochii îi erau nefericiți.

– Da, cred. Poți să stai aici... lui Charlie îi va plăcea asta.

– Am și eu casă, Bella.

Am dat din cap, dezamăgită, dar resemnată. Ea ezită, studiindu-mă.

– Ei, cel puțin ar trebui să mă duc să îmi aduc o valiză cu niște haine.

Mi-am aruncat brațele în jurul ei.

– Alice, ești cea mai tare!

– Și cred că trebuie să vânez. Imediat, adăugă ea cu o voce chinuită.

– Vai! Am făcut un pas în spate.

– Poți să stai departe de necazuri pentru o oră? întrebă ea sceptică. Apoi, înainte ca eu să răspund, ridică un deget și închise ochii. Fața ei albă era inexpresivă.

Apoi deschise ochii și răspunse la propria întrebare:

– Da, o să fie bine. În seara asta cel puțin. Făcu o grimasă. Chiar și când se strâmba, arăta ca un înger.

– Te mai întorci? am întrebat cu o voce pierdută.

– Îți promit – o oră.

Am tras cu ochiul spre ceasul de pe masa din bucătărie. Ea râse și se aplecă iute să mă sărute pe obraz, apoi dispăru.

Am inspirat adânc. Alice se va întoarce. M-am simțit brusc mult mai bine.

Aveam destule de făcut ca să-mi găsesc o ocupație cât o așteptam. Un duș era cu siguranță pe listă. Mi-am mirosit

umerii când m-am dezbrăcat, dar n-am simţit alt miros în afară de cel de apă sărată şi de alge oceanice. M-am întrebat la ce se referise Alice când spusese că miros urât.

După ce m-am spălat, m-am dus înapoi la bucătărie. Nu vedeam nici un semn că Charlie ar fi mâncat de curând şi am presupus că va fi înfometat când se va întoarce. Fredonam fals un cântecel în timp ce mă mişcam prin bucătărie.

În timp ce mâncarea de joi se rotea în cuptorul cu microunde, am pus pe canapea cearşafuri şi o pernă veche. Alice nu va avea nevoie de ele, dar Charlie trebuia să le vadă. Am avut grijă să nu mă uit la ceas. Nu era nici un motiv să mă panichez; Alice îmi promisese.

M-am grăbit să mănânc fără să simt gustul mâncării – simţind doar durerea din gât când înghiţeam. Îmi era mai mult sete decât foame; cred că am băut aproape doi litri de apă până am terminat de mâncat. Toată sarea pe care o asimilasem în organism mă deshidratase.

M-am dus să mă uit la televizor în timp ce aşteptam.

Alice era deja acolo, aşezată pe patul improvizat. Ochii îi erau de culoarea caramelului lichid. Zâmbi şi bătu cu palma perna de lângă ea.

– Mersi.

– Ai ajuns mai devreme, i-am spus, încântată.

M-am aşezat lângă ea şi mi-am aplecat capul pe umărul ei. Ea îşi puse braţele reci în jurul meu şi oftă.

– Bella. Ce ne facem cu tine?

– Nu ştiu, am recunoscut. Chiar m-am străduit din răsputeri.

– Te cred.

S-a făcut linişte.

– El... el... Am tras adânc aer în piept. Puteam să-i spun numele în gând, dar încă îmi era greu să îl rostesc cu voce tare. Edward ştie că eşti aici? nu m-am putut abţine să nu întreb. La urma urmei, era durerea mea. Mă voi ocupa de ea când Alice va

pleca, mi-am promis eu şi mi-a venit rău numai gândindu-mă la asta.

– Nu.

Putea fi adevărat doar într-o singură situaţie.

– El nu e cu Carlisle şi Esme.

– Ne sună o dată la câteva luni.

– Aha.

Probabil că era pe undeva, distrându-se.

– Ai spus că ai venit cu avionul... De unde ai venit?

– Eram în Denali. În vizită la familia Tanyei.

– Jasper e şi el aici? A venit cu tine?

Ea scutură din cap.

– El nu a fost de acord ca eu să mă bag. Noi am promis... începu ea, apoi se opri, iar tonul i se schimbă. Crezi că Charlie se va supăra că sunt aici? întrebă ea, părând îngrijorată.

– Charlie crede că eşti minunată, Alice.

– Ei bine, vom afla imediat.

Câteva secunde mai târziu, am auzit maşina de poliţie trăgând pe alee. Am sărit în picioare şi m-am grăbit să deschid uşa.

Charlie îşi târa picioarele încet pe alee, cu ochii în pământ şi umerii căzuţi. Am păşit afară să îl întâmpin; nici măcar nu m-a văzut până când nu l-am îmbrăţişat. Mă strânse şi el la piept cu putere.

– Îmi pare atât de rău pentru Harry, tată!

– O să îmi fie foarte dor de el, murmură Charlie.

– Sue ce face?

– Pare năucită, ca şi cum nu a înţeles încă. Sam stă cu ea... Îi pieri vocea. Bieţii copii! Leah e doar cu un an mai mare decât tine, iar Seth nu are decât paisprezece ani... Scutură din cap.

Îşi ţinu braţul strâns în jurul meu şi porni către uşă.

– Hm, tată? M-am gândit că ar fi mai bine să îl avertizez. N-o să ghiceşti cine e aici.

Se uită la mine fără expresie. Îşi roti capul şi observă Mercedesul parcat peste drum, cu vopseaua neagră strălucitoare

în lumina de pe verandă. Înainte să apuce să spună ceva, Alice apăru în prag.

– Bună, Charlie, spuse ea cu vocea joasă. Îmi pare rău că am venit într-un moment așa de prost.

– Alice Cullen? se uită el la silueta delicată din fața lui, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Alice, tu ești?

– Da, eu sunt, confirmă ea. Eram prin zonă.

– Carlisle e și el...?

– Nu, sunt singură.

Și eu, și Alice știam că nu întreba cu adevărat despre Carlisle. Brațul lui Charlie se strânse în jurul umărului meu.

– Poate să stea aici, nu-i? l-am rugat eu. Am invitat-o deja.

– Desigur, spuse Charlie, mecanic. Ne-ar face plăcere să stai la noi, Alice.

– Mulțumesc, Charlie. Știu că e un moment groaznic.

– Nu, e bine, sincer. Eu voi fi foarte ocupat să ajut familia lui Harry cu tot ce pot; va fi bine pentru Bella să aibă companie.

– Ți-am lăsat ceva de mâncare pe masă, tată, i-am spus eu.

– Mersi, Bell. Mă mai strânse o dată înainte să se ducă spre bucătărie.

Alice se așeză pe canapea, iar eu am urmat-o. De data aceasta, ea a fost cea care m-a tras spre umărul ei.

– Arăți obosită.

– Mda, am recunoscut eu și am dat din umeri. Experiențele aproape mortale mă cam obosesc... Deci, ce părere are Carlisle de faptul că ești aici?

– Nu știe. El și cu Esme erau într-o expediție de vânătoare. O să mă sune peste câteva zile, când se va întoarce.

– Dar *lui* nu o să îi spui, totuși... când va suna din nou? am întrebat-o. Știa că acum nu mă refeream la Carlisle.

– Nu. Mi-ar smulge capul dintr-o mușcătură, spuse Alice cu asprime.

Am râs o dată, apoi am oftat. Nu voiam să dorm. Voiam să stau toată noaptea trează și să vorbesc cu Alice. Și nu aveam de

ce să fiu obosită după ce dormisem pe canapeaua lui Jacob toată ziua. Dar faptul că fusese cât pe-aci să mă înec *chiar* mă epuizase teribil, iar ochii nu voiau să îmi rămână deschişi. Mi-am lăsat capul pe umărul ei şi am alunecat într-o uitare mai profundă decât sperasem vreodată.

M-am trezit devreme dintr-un somn adânc şi fără vise, simţindu-mă odihnită, dar înţepenită. Eram pe canapea, învelită cu păturile pe care le întinsesem pentru Alice, şi îi auzeam pe ea şi pe Charlie discutând în bucătărie. Se auzea de parcă Charlie îi pregătea micul dejun.

– Cât de rău a fost, Charlie? întrebă Alice cu delicateţe.

La început, am crezut că vorbea despre necazul familiei Clearwater.

Charlie oftă.

– Foarte rău.

– Povesteşte-mi. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat după ce am plecat noi.

Se lăsă liniştea în timp ce uşa unui dulap se deschise şi butonul unui aragaz fu apăsat. Am aşteptat încordată.

– Nu m-am simţit niciodată atât de neajutorat, începu Charlie încet. Nu ştiam ce să fac. În prima săptămână – am crezut că va trebui s-o internez. Nu voia să mănânce sau să bea, nu se mişca. Doctorul Gerandy arunca cu termeni de genul „catatonic“, dar nu l-am lăsat să urce s-o vadă. Îmi era teamă să n-o sperie.

– Dar şi-a revenit totuşi?

– Am chemat-o pe Renée să o ia în Florida. Pur şi simplu nu voiam să fiu eu acela... dacă trebuia să o duc la spital. Speram că mama ei o va ajuta. Dar când am început să îi împachetăm hainele, a luat-o complet razna. N-am văzut-o niciodată pe Bella făcând o criză ca aia. Ea a fost mereu destul de liniştită, dar atunci, o Doamne, a făcut urât de tot. Şi-a aruncat hainele peste tot şi a început să ţipe că nu puteam s-o facem să plece – apoi a început să plângă. Am crezut că după aia o să îşi revină.

Nu am contrazis-o când a insistat să rămână aici... și chiar părea că e mai bine la început...

Charlie nu mai continuă. Îmi era greu să îl ascult, să aflu câtă durere îi provocasem.

– Dar? replică Alice.

– S-a întors la școală și la muncă, mânca și dormea, și își făcea temele. Răspundea când cineva îi adresa o întrebare directă. Dar era... goală. Ochii îi erau lipsiți de expresie. Au fost multe lucruri mărunte – nu mai ascultă muzică; am găsit o grămadă de CD-uri sparte la gunoi. Nu mai citește; nu stă în aceeași cameră cu televizorul dacă e deschis, lasă că nu se uita ea prea mult nici înainte. În cele din urmă mi-am dat seama – evita orice lucru care i-ar putea aminti de... el. Nu mai puteam să stăm de vorbă; eram atât de îngrijorat că aș putea spune ceva care s-o supere – cele mai mici lucruri o făceau să tresară – și niciodată nu se oferea să facă nimic. Doar răspundea dacă o întrebam ceva. Era singură tot timpul. Nu și-a mai sunat prietenii și, după o vreme, au încetat să mai sune și ei. A fost noaptea morților vii pe aici. Încă o mai aud țipând în somn...

Îl simțeam cum se înfioară. M-am înfiorat și eu, amintindu-mi. Apoi am oftat. Nu-l păcălisem deloc, nici măcar o secundă.

– Îmi pare atât de rău, Charlie, spuse Alice, cu vocea posomorâtă.

– Nu e vina ta. Felul în care o spuse lăsă să se înțeleagă că el considera pe altcineva răspunzător. Tu ai fost întotdeauna o prietenă bună.

– Acum pare mai bine, totuși.

– Da. De când a început să iasă cu Jacob Black, am observat o îmbunătățire considerabilă. Are culoare în obraji când vine acasă, îi strălucesc ochii. E mai fericită. Se opri, iar tonul vocii îi era diferit când reluă discuția. El e cu vreun an mai mic decât ea, și știu că ea îl considera doar un prieten, dar cred că acum sunt mai mult decât atât, sau cel puțin se îndreaptă în direcția aceea. Charlie spuse asta pe un ton aproape amenințător. Era un avertisment, nu pentru Alice, dar pentru ca ea să îl

transmită mai departe. Jake e matur pentru vârsta lui, continuă el. A avut grijă de tatăl lui din punct de vedere fizic, aşa cum Bella a avut grijă de mama ei din punct de vedere emoţional. Asta l-a maturizat. E un puşti arătos – o moşteneşte pe maică-sa. E bun pentru Bella, să ştii, insistă Charlie.

– Atunci e bine că are un prieten ca el, fu Alice de acord.

Charlie răsuflă uşurat în faţa lipsei de opoziţie.

– Bine, cred că exagerez puţin lucrurile. Nu ştiu... chiar şi cu Jacob, din când în când văd ceva în ochii ei, şi mă întreb dacă mi-am dat vreodată seama cât de mult suferă. Nu e normal, Alice, şi... mă înspăimântă. Nu e normal deloc. Nu e ca şi cum cineva... ar fi părăsit-o, ci ca şi cum cineva ar fi murit. Vocea i se frânse.

Ca şi cum cineva ar fi murit – parcă eu aş fi murit. Pentru că pierdusem mai mult decât cea mai adevărată dintre iubiri – de parcă asta nu era de ajuns să omoare pe cineva. Pierdusem un întreg viitor, o familie întreagă – viaţa întreagă pe care mi-o alesesem...

Charlie continuă pe un ton deznădăjduit.

– Nu ştiu dacă va trece peste asta – nu ştiu dacă e în natura ei să se vindece de aşa ceva. Întotdeauna a fost o persoană atât de constantă. Ea nu trece peste evenimente, nu se răzgândeşte.

– E unică, recunoscu Alice cu vocea uscată.

– Alice.... Charlie ezită. Acum, tu ştii cât de mult ţin la tine, şi îmi dau seama că se bucură să te vadă, dar... sunt un pic îngrijorat cu privire la urmările vizitei tale.

– Şi eu, Charlie, şi eu. N-aş fi venit dacă aş fi ştiut. Îmi pare rău.

– Nu te scuza, drăguţo. Cine ştie? Poate că îi va prinde bine.

– Sper să ai dreptate.

Se lăsă liniştea, auzindu-se numai zgâriatul furculiţelor pe farfurii şi ronţăitul lui Charlie. M-am întrebat unde ascundea Alice mâncarea.

– Alice, trebuie să te întreb ceva, spuse Charlie jenat.

Alice era calmă.

– Dă-i drumul.

– Nu se întoarce şi el să ne viziteze, nu-i aşa? Puteam să aud mânia reprimată din vocea lui Charlie.

Alice răspunse pe un ton delicat, liniştitor:

– Nici nu ştie că sunt aici. Ultima oară când am vorbit cu el, era în America de Sud.

Am înţepenit când am auzit informaţia asta nouă, şi am ascultat mai atentă.

– Tot e ceva, mârâi Charlie. Ei bine, sper că se distrează.

Pentru prima dată, vocea lui Alice avea un pic de oţel în ea.

– Eu n-aş băga mâna în foc, Charlie. Ştiam cum îi fulgerau ochii când vorbea pe tonul ăsta.

Un scaun alunecă de lângă masă, zgâriind cu zgomot podeaua. Mi l-am imaginat pe Charlie ridicându-se; în nici un caz Alice n-ar fi făcut un asemenea zgomot. Apa de la robinet curgea peste o farfurie.

Nu părea că mai aveau de gând să spună ceva despre Edward, aşa că am decis că era timpul să mă trezesc.

M-am întors pe o parte, apăsându-mă pe arcurile canapelei ca să le fac să scârţâie. Apoi am căscat cu zgomot. În bucătărie se făcu linişte. M-am întins şi am gemut.

– Alice? am întrebat cu inocenţă; răguşeala dureroasă din gât era destul de convingătoare.

– Sunt în bucătărie, Bella, strigă Alice, fără nici un indiciu în voce că mă bănuia că aş fi tras cu urechea. Dar ea era foarte bună la ascuns lucruri din astea.

Charlie trebui să plece – o ajuta pe Sue Clearwater cu aranjamentele de înmormântare. Ar fi fost o zi foarte lungă fără Alice. Ea nu vorbi despre plecare şi nici eu n-am întrebat-o. Ştiam că era inevitabil, dar mi-am scos asta din minte.

Am vorbit în schimb despre familia ei – toţi, cu excepţia unuia.

Carlisle lucra în tură de noapte în Ithaca şi preda cu jumătate de normă la Cornell. Esme restaura o casă din secolul al XVII-lea, un monument istoric, în pădurea din nordul oraşului. Emmett şi Rosalie fuseseră în Europa pentru câteva luni într-o altă lună de miere, dar acum se întorseseră. Jasper

era şi el la Cornell, studiind filozofia de data asta. Iar Alice făcuse nişte investigaţii personale, referitoare la informaţia pe care o aflasem eu întâmplător primăvara trecută. Reuşise să dea de urma azilului unde îşi petrecuse ultimii ani din viaţa umană. Viaţa de care nu îşi amintea deloc.

– Mă numeam Mary Alice Brandon, îmi spuse ea încet. Aveam o soră mai mică pe nume Cynthia. Fiica ei – nepoata mea – încă mai trăieşte în Biloxi.

– Ai aflat de ce te-au pus în... locul acela? Ce i-ar determina pe nişte părinţi să facă aşa ceva? Chiar dacă fiica lor ar avea viziuni despre viitor...

Ea scutură din cap, gânditoare.

– N-am aflat prea multe despre ei. Am verificat toate ziarele vechi de la bibliotecă. Familia mea nu era menţionată des; nu făceau parte din cercurile sociale despre care se vorbea în ziare. Logodna părinţilor mei era trecută acolo, şi a Cynthiei. Numele îi căzu nesigur de pe buze. Naşterea mea era anunţată... şi moartea mea. Mi-am găsit mormântul. Am şterpelit şi foaia mea de internare din vechile arhive ale azilului. Data de internare şi data de pe piatra de mormânt sunt aceleaşi.

N-am ştiut ce să spun, iar după o pauză scurtă, Alice continuă cu subiecte mai vesele.

Familia Cullen se adunase acum, cu o singură excepţie şi îşi petrecea vacanţa de primăvară în Denali, cu Tanya şi familia ei. Am ascultat încântată chiar şi cel mai trivial detaliu. Ea nu l-a menţionat deloc pe cel de care eram cea mai interesată, şi pentru asta i-am fost recunoscătoare. Îmi era de ajuns să ascult poveştile familiei din care visasem odată să fac parte.

Charlie nu s-a întors decât după lăsarea serii, şi arăta şi mai dărâmat decât în noaptea precedentă. Intenţiona să se întoarcă în rezervaţie la prima oră a dimineţii, aşa că se culcă devreme. Am rămas din nou cu Alice pe canapea.

Charlie era aproape un străin când a coborât pe scări, înainte de răsăritul soarelui, îmbrăcat într-un costum vechi pe

care nu-l mai văzusem niciodată. Sacoul era descheiat; am presupus că îi era mult prea mic ca să mai poată încheia nasturii. Cravata era un pic prea largă pentru moda curentă. Merse către ușă în vârful picioarelor, încercând să nu ne trezească. L-am lăsat să plece, prefăcându-mă adormită, și la fel și Alice, de pe fotoliu.

Imediat ce el ieși pe ușă, Alice se ridică în fund. Era complet îmbrăcată sub pătură.

– Deci, ce facem astăzi? întrebă ea.

– Nu știu – vezi ceva interesant în viitor?

Ea zâmbi și scutură din cap.

– Dar e încă devreme.

Petrecusem atâta timp în La Push încât neglijasem o mulțime de lucruri de făcut pe acasă, așa că am decis să îmi rezolv o parte din treburile casnice. Voiam să fac ceva, orice, care să îl ajute pe Charlie – poate că se va simți mai bine dacă atunci când se va întoarce va găsi casa curată și ordonată. Am început cu baia – era cea mai neîngrijită.

În timp ce munceam, Alice stătea sprijinită de ușorul ușii, punându-mi cu nonșalanță întrebări despre prietenii mei, în fine, *ai noștri*, de la școală, dorind să afle ce mai făcuseră de când plecase. Figura îi rămase relaxată și lipsită de emoție, dar i-am simțit dezamăgirea pentru că nu puteam să îi spun prea multe. Sau poate că doar mă simțeam vinovată că trăsesem cu urechea la conversația ei cu Charlie de ieri-dimineață.

Eram cu mâinile în detergent până la coate, frecând cada de baie, când am auzit soneria de la intrare. M-am uitat la Alice. Era perplexă, aproape îngrijorată, ceea ce era ciudat; Alice nu era niciodată luată prin surprindere.

– Imediat! Am strigat spre ușa de la intrare grăbindu-mă să îmi clătesc brațele la chiuvetă.

– Bella, spuse Alice cu o urmă de frustrare în voce, am o bănuială cu privire la cine e la ușă, și cred că e mai bine să ies afară.

– O bănuială? Am repetat eu. De când trebuia Alice să bănuiască ceva?

– Dacă aceasta este o repetare a scăpării din previziunile mele, atunci cel mai probabil este Jacob Black sau unul dintre... prietenii lui.

M-am holbat la ea, înţelegând dintr-odată.

– Nu poţi să *vezi* vârcolacii?

Ea se strâmbă.

– Aşa s-ar părea. Era evident enervată de acest fapt – *foarte* enervată.

Se auzi din nou soneria – bâzâind de două ori, repede şi cu nerăbdare.

– Nu trebuie să pleci nicăieri, Alice. Tu ai fost prima aici.

Ea scoase un hohot de râs cristalin – dar care avea o nuanţă ameninţătoare.

– Crede-mă, Bella – n-ar fi o idee bună ca eu şi Jacob Black să fim împreună în aceeaşi cameră.

Mă sărută pe obraz rapid, înainte să dispară pe uşa camerei lui Charlie – şi afară pe fereastră, fără îndoială.

Se auzi din nou soneria.

18. FUNERALII

Am alergat în jos pe scări și am tras de ușă cu putere.

Era Jacob, desigur. Alice intuise corect.

Stătea cam la doi metri de ușă, cu nasul încrețit de dezgust, dar altfel afișând o expresie calmă, ca o mască.

Emana ostilitate. M-a făcut să-mi aduc aminte de acea după-amiază îngrozitoare când îl alesese pe Sam în defavoarea mea și mi-am smucit bărbia în sus, ca reacție defensivă.

Mașina lui Jacob era parcată în curbă, cu Jared la volan și cu Embry pe scaunul pasagerului. Am înțeles ce însemna acest lucru: le era teamă să îl lase să vină aici singur. Mă întrista și mă enerva deopotrivă. Cullen-ii nu erau așa.

– Hei, am spus eu într-un târziu, văzând că el nu vorbește.

Jake se strâmbă, fără să se apropie de ușă. Cerceta fața casei.

Am scrâșnit din dinți.

– Ea nu e aici. Ai nevoie de ceva?

El ezită.

– Ești singură?

– Da. Am oftat.

– Pot să vorbesc cu tine un minut?

– *Desigur*, Jacob. Intră.

Jacob aruncă o privire peste umăr la prietenii lui din mașină. L-am văzut pe Embry scuturând din cap aproape imperceptibil. Din nu știu ce motiv, asta m-a călcat pe nervi.

Am scrâşnit din dinţi din nou. „Laşilor", am spus în sinea mea.

Jake mă fulgeră cu privirea. Avea sprâncenele groase şi negre adunate într-un unghi furios deasupra ochilor adânci. Îşi încleştă fălcile, mărşălui – nu puteam să descriu altfel felul în care se mişca – sus pe trotuar şi se strecură în casă pe lângă mine.

Înainte să închid uşa, privirea mi s-a întâlnit cu cele ale lui Jared şi Embry – nu mi-a plăcut duritatea cu care s-au uitat la mine; chiar credeau că aş lăsa pe cineva să îi facă rău lui Jacob?

Jacob era în hol, în urma mea, şi se holba la învălmăşeala de pături din sufragerie.

– Petrecere în pijama? întrebă el pe un ton sarcastic.

– Mda, am răspuns pe acelaşi ton. Nu-mi plăcea când Jacob se purta aşa. Ce-ţi pasă ţie?

Jacob îşi increţi din nou nasul de parcă mirosise ceva neplăcut.

– Unde ţi-e „prietena"?

Puteam să sesizez ghilimelele din tonul lui.

– Avea nişte treburi de făcut. Uite ce e, Jacob, ce vrei?

Ceva din cameră îl irita şi mai tare – braţele lungi îi tremurau. Nu îmi răspunse la întrebare, ci se îndreptă spre bucătărie, aruncându-şi ochii neliniştiţi peste tot.

L-am urmat. Patrula încoace şi încolo de-a lungul mesei de bucătărie.

– Hei, am spus, aşezându-mă în drumul lui. Se opri şi mă privi cu atenţie. Care-i problema ta?

– Nu-mi place că trebuie să fiu aici.

Asta m-a durut. Am tresărit, iar ochii i s-au îngustat.

– Atunci îmi pare rău că a trebuit să vii, am murmurat. De ce nu-mi spui ce-ai de spus şi apoi poţi să pleci?

– Trebuie doar să îţi pun câteva întrebări. N-o să dureze mult. Trebuie să ne întoarcem la înmormântare.

– OK. Dă-i drumul odată. Probabil că exageram cu antagonismul, dar nu voiam ca el să vadă cât suferеam. Ştiam că

nu fusesem corectă cu el. La urma urmei, eu o alesesem pe *strigoaie* în defavoarea lui seara trecută. Eu îl rănisem prima.

El inspiră adânc, iar tremuratul degetelor încetă brusc. Fața lui căpătă o expresie liniștită.

– Unul dintre Cullen-i stă cu tine, declară el.

– Da. Alice Cullen.

Dădu din cap gânditor.

– Cât timp stă?

– Cât vrea. Tonul îmi era încă iritat. A fost invitată să rămână.

– Crezi că ai putea... te rog... să îi povestești despre Victoria?

Am pălit.

– I-am spus despre asta.

El dădu din cap.

– Trebuie să știi că nu putem să păzim decât pământurile noastre, cu un Cullen aici. Vei fi în siguranță doar în La Push. Nu te mai pot proteja aici, acum.

– Bine, am spus cu voce joasă.

El întoarse capul și se uită pe fereastra din spate. Nu continuă.

– Asta-i tot?

Privi pe geam când răspunse.

– Încă un lucru.

Am așteptat, dar n-a continuat.

– Da? am întrebat într-un târziu.

– Se întorc și ceilalți acum? întrebă el încet și detașat. Îmi amintea de maniera mereu calmă a lui Sam. Jacob semăna tot mai mult cu Sam... M-am întrebat de ce mă deranja atât de mult.

Acum *eu* am tăcut. El se uita la fața mea cu o privire scrutătoare.

– Ei? întrebă el. Se lupta să își ascundă tensiunea din spatele expresiei pașnice.

– Nu, am răspuns într-un târziu iritată. Nu se întorc.

Expresia nu i se schimbă.

– OK. Asta e tot.

M-am uitat urât la el, enervându-mă şi mai tare.

– Păi, atunci dispari. Du-te fuguţa la Sam şi spune-i că monştrii cei îngrozitori nu vin după tine.

– OK, repetă el, în continuare calm.

Asta păru să fie tot. Jacob ieşi rapid din bucătărie. Am aşteptat să aud uşa de la intrare, închizându-se, dar n-am auzit nimic. Auzeam cum ticăie ceasul de pe peretele de deasupra aragazului şi m-am mirat din nou de cât de silenţios se mişca.

Ce dezastru! Cum am putut să-l îndepărtez atât de mult într-un timp atât de scurt?

Oare mă va ierta după ce va pleca Alice? Şi dacă nu o făcea?

M-am prăbuşit deasupra mesei de bucătărie şi mi-am îngropat faţa în mâini. Cum reuşisem le încurc pe toate? Dar ce altceva aş fi putut să fac? Chiar şi acum, privind în urmă, nu mă puteam gândi la alt mers al lucrurilor.

– Bella...? întrebă Jacob cu vocea tulburată.

Mi-am ridicat capul şi l-am văzut pe Jacob ezitând în pragul uşii; nu plecase. Abia atunci când am văzut picăturile cristaline strălucindu-mi pe mâini, mi-am dat seama că plângeam.

Expresia calmă a lui Jacob dispăruse; figura îi era neliniştită şi nesigură. Veni repede spre mine, coborându-şi capul astfel încât ochii să îi fie la acelaşi nivel cu ai mei.

– Am făcut-o din nou, nu-i aşa?

– Ai făcut ce? am întrebat, cu vocea frântă.

– Mi-am încălcat promisiunea. Îmi pare rău.

– E în regulă, am mormăit eu. De data asta, eu am început.

Faţa i se contorsionă.

– Ştiam ce simţi pentru ei. Nu ar fi trebuit să mă surprindă.

Îi puteam vedea repulsia în ochi. Voiam să îi explic cum era Alice de fapt, să o apăr împotriva prejudecăţilor pe care le avea, dar ceva îmi spuse că acum nu era momentul. Aşa că am spus din nou doar:

– Îmi pare rău.

– Hai să nu ne mai gândim la asta. OK? A venit doar în vizită, corect? Va pleca și lucrurile vor reveni la normal.

– Nu pot să fiu prietenă cu amândoi în același timp? am întrebat, fără să pot ascunde cât de rănită mă simțeam.

El scutură capul încet.

– Nu, nu cred că poți.

Am pufnit și am lăsat capul în jos, uitându-mă la picioarele lui mari.

– Dar mă vei aștepta, nu? Vei mai fi prietenul meu chiar dacă o iubesc și pe Alice?

N-am ridicat privirea de teamă să nu văd în ochii lui ce gândea despre ultima parte. Îi luă un minut să răspundă, așa că probabil nu era indicat să mă uit.

– Mda, întotdeauna voi fi prietenul tău, spuse el morocănos. Indiferent pe cine iubești.

– Promiți?

– Promit.

I-am simțit brațele în jurul meu și m-am sprijinit de pieptul lui, plângând încetișor.

– Foarte nasol.

– Da. Apoi îmi adulmecă părul și spuse: Câh!

– Ce e? l-am întrebat. Am ridicat privirea și am văzut că își încrețise nasul din nou. De ce toată lumea îmi face chestia asta? Nu miros urât!

El zâmbi.

– Ba da, miroși ca ei. Bleah! Prea dulce – grețos de dulce. Și... glacial. Îmi mută nările.

– Serios? Era ciudat. Alice mirosea incredibil de frumos. Pentru un om, cel puțin. Dar atunci de ce și Alice spune că miros urât?

Asta îi șterse zâmbetul.

– Hm. Poate că nici eu nu miros prea bine pentru ea. Hm!

– Ei, mie amândoi îmi mirosiți bine. Mi-am lăsat din nou capul pe pieptul lui. Avea să-mi fie tare dor de el după ce va ieși pe ușă. Era o situație fără ieșire – pe de o parte, voiam ca Alice

să stea pentru totdeauna. Aveam să mor – metaforic vorbind – când mă va părăsi. Dar cum puteam să supraviețuiesc fără să îl văd pe Jake? „Ce dezastru“, m-am gândit eu.

– O să îmi fie dor de tine, șopti Jacob, ca un ecou al gândurilor mele. În fiecare minut. Sper să plece repede.

– Nu trebuie să fie așa, Jake.

El oftă.

– Ba da, Bella. Tu... o iubești pe ea. Așa că ar fi bine să nu mă apropii de ea. Nu sunt sigur că sunt îndeajuns de temperat ca să fac față. Sam ar fi furios dacă aș încălca tratatul și – vocea îi deveni sarcastică – probabil nu ți-ar plăcea prea mult dacă aș omorî-o pe prietena ta.

Am vrut să mă desprind de el când a spus asta, dar el și-a strâns brațele, refuzând să mă lase să scap.

– Nu are rost să evităm adevărul. Lucrurile sunt așa cum sunt, Bells.

– *Nu*-mi place cum sunt lucrurile.

Jacob își eliberă un braț ca să își poată pune mâna mare și cafenie sub bărbia mea, să mă facă să mă uit la el.

– Da. Era mai ușor când eram și eu om, nu-i așa?

Am oftat.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung. Mâna îi era fierbinte pe pielea mea. Știam că pe fața mea nu era decât tristețe melancolică – nu voiam să trebuiască să spun la revedere acum, indiferent pentru cât de puțin timp. La început, expresia feței ei lui o reflecta pe a feței mele, dar apoi, când nici unul din noi nu a întors capul, expresia i se schimbă.

Îmi dădu drumul, ridicând cealaltă mână pentru a-și trece vârfurile degetelor peste obrazul meu, coborând până la maxilar. Îi simțeam degetele tremurând – nu din cauza mâniei de data asta. Își apăsă palma pe obrazul meu, astfel că fața îmi era prinsă între mâinile lui fierbinți.

– Bella! șopti el.

Am înghețat.

Nu! Nu luasem decizia asta încă. Nu știam dacă puteam să fac asta, iar acum nu mai aveam timp să mă gândesc. Dar aș fi fost nebună să cred că, dacă l-aș fi respins acum, gestul meu n-ar fi avut consecințe.

L-am privit și eu. Nu era Jacob *al meu,* dar putea să fie. Fața lui îmi era dragă și familiară. El era confortul meu, oaza mea de siguranță. Chiar acum, puteam să fac să îmi aparțină mie.

Alice se întorsese pentru moment, dar asta nu schimba nimic. Pierdusem adevărata dragoste pentru totdeauna. Prințul nu se mai întorcea să mă trezească cu un sărut din somnul meu vrăjit. Iar la urma urmei, eu nu eram o prințesă. Deci care era scenariul pentru *celelalte* săruturi? Genul acela monden care nu rupea vrăji?

Poate că va fi ușor – cum era când îl țineam de mână sau când mă îmbrățișa. Poate că mă voi simți bine. Poate nu mă voi simți ca o trădătoare. Și oricum, pe cine trădam? Doar pe mine însămi.

Ținându-și ochii într-ai mei, Jacob începu să își aplece fața peste mine. Iar eu eram absolut indecisă.

Sunetul strident al telefonului ne-a făcut pe amândoi să tresărim, dar nu l-a făcut să renunțe. Își luă mâna de sub bărbia mea ca să apuce receptorul, dar încă îmi ținea fața cu mâna cu care-mi atingea obrazul. Nu își luă privirea din ochii mei. Eram prea tulburată ca să reacționez sau să profit de acest moment.

– Casa Swan, spuse Jacob, cu vocea lui răgușită și puternică.

Cineva răspunse, iar Jacob se schimbă într-o secundă. Se îndreptă, iar mâna îi căzu de pe fața mea. Din ochii lui dispăruse orice urmă de emoție, iar fața îi deveni albă, și aș fi pariat pe rămășițele amărâte din fondul meu de facultate că era Alice.

Mi-am revenit și am întins mâna după receptor. Jacob mă ignoră.

– Nu e aici, spuse Jacob, iar tonul îi era amenințător.

Persoana de la celălalt capăt al firului a replicat scurt și apoi a cerut mai multe informații, pentru că Jacob a adăugat fără chef:

– E la înmormântare.

Apoi Jacob închise telefonul.

– Strigoi nenorocit, murmură el ca pentru sine. Apoi se întoarse din nou spre mine cu o expresie de amărăciune pe chip.

– Cui i-ai închis telefonul? l-am întrebat furioasă. În casa *mea,* și la telefonul *meu?*

– El mi-a închis telefonul!

– El? Cine era?!

Aproape scuipă titlul.

– *Doctorul* Carlisle Cullen.

– De ce nu m-ai lăsat să vorbesc cu el?!

– N-a cerut cu tine, spuse Jacob cu răceală. Fața îi era inexpresivă, dar mâinile îi tremurau. A întrebat unde e Charlie și i-am spus. Nu cred că am încălcat vreo regulă de conduită.

– Ia ascultă, Jacob Black...

Dar evident că nu mă asculta. Se uită repede peste umăr, de parcă l-ar fi strigat cineva din camera cealaltă. Ochii i se măriră și trupul i se încordă, apoi începu să tremure. Am ascultat și eu, în mod automat, dar n-am auzit nimic.

– Pa, Bells, strigă el și se grăbi către ușa din față.

Am alergat după el.

– Ce e?

M-am izbit de el când s-a întors pe călcâie, înjurând în surdină. Se întoarse din nou, lovindu-mă. M-am împiedicat și am căzut pe podea, peste picioarele lui.

– La naiba, au! am protestat eu când el și-a smuls cu repeziciune picioarele, pe rând, să și le elibereze.

M-am luptat să mă ridic în picioare în timp ce el se îndrepta către ușa din spate; brusc, încremeni din nou.

Alice stătea nemișcată la baza scărilor.

– Bella, spuse ea înecându-se.

M-am ridicat în picioare și am alergat lângă ea. Privirea îi era pierdută undeva departe, era trasă la față și albă ca varul. Corpul ei subțire tremura din cauza unei tulburări interioare.

– Alice, ce se întâmplă? am strigat. I-am pus mâinile pe față, încercând s-o calmez.

Privi țintă în ochii mei.

– Edward, a fost tot ce a șoptit.

Corpul meu a reacționat mai repede decât a fost în stare mintea mea să priceapă implicațiile răspunsului ei. La început nu am înțeles de ce se învârtea camera cu mine sau de unde venea vâjâitul din urechile mele. Mintea mea era incapabilă să înțeleagă de ce Alice se albise la față și ce legătură avea asta cu Edward, în timp ce corpul mi se legăna, căutând izbăvirea inconștienței înainte să mă izbească realitatea.

Scara se înclină într-un unghi ciudat.

Vocea furioasă a lui Jacob îmi ajunse brusc la urechi, proferând o mulțime de înjurături. Am simțit o vagă dezamăgire. În mod cert, noii lui prieteni aveau o influență negativă asupra lui.

Am ajuns pe canapea fără să îmi dau seama, iar Jacob înjura în continuare. Ca la cutremur – canapeaua se zgâlțâia sub mine.

– Ce i-ai făcut? se răsti el.

Alice îl ignoră.

– Bella? Bella, revino-ți. Trebuie să ne grăbim.

– Nu te apropia, o avertiză Jacob.

– Calmează-te, Jacob Black! ordonă Alice. Doar nu vrei să faci asta atât de aproape de ea.

– Nu cred că voi avea probleme să îmi păstrez concentrarea, replică el, dar vocea îi era un pic mai calmă.

– Alice? Vocea îmi era slăbită. Ce s-a întâmplat? am întrebat, deși nu voiam să aud.

– Nu știu, se jelui ea brusc. La ce se gândește?!

M-am chinuit să mă ridic în ciuda amețelii. Mi-am dat seama că mă apucasem de brațul lui Jacob pentru echilibru. El era cel care tremura, nu canapeaua.

Când am zărit-o din nou, Alice scotea un telefon mic argintiu din poşetă. Degetele tastară numărul foarte repede.

– Rose, trebuie să vorbesc cu Carlisle acum. Vocea îi era biciuitoare. Bine, imediat ce se întoarce. Nu, voi fi în avion. Ascultă, ai veşti de la Edward?

Alice tăcu, ascultând cu o expresie care devenea tot mai îngrozită de la o secundă la alta. De groază, gura i se deschise într-un mic O, iar telefonul îi tremura în mână.

– De ce? icni ea. De ce ai făcut asta, Rosalie?

Oricare ar fi fost răspunsul, o făcu să îşi încleşteze maxilarul de furie. Ochii îi fulgerară şi i se îngustară.

– Păi, ai greşit de două ori, Rosalie, aşa că asta ar fi o problemă, nu crezi? întrebă ea cu ironie. Da, aşa e. Ea e bine – am greşit... E o poveste lungă... Dar te-ai înşelat şi în privinţa aia, de aia te-am sunat... Da, asta este exact ceea ce am văzut.

Vocea lui Alice era foarte dură, iar buzele îi erau trase, lăsând să se vadă dinţii.

– E cam târziu pentru asta, Rose. Păstrează-ţi remuşcările pentru cine te crede. Alice închise telefonul cu o mişcare rapidă a degetelor. Privirea îi era chinuită când îşi întoarse faţa spre mine.

– Alice, am spus eu repede. Încă nu puteam s-o las să vorbească. Mai aveam nevoie de câteva secunde înainte să vorbească, iar cuvintele ei să îmi distrugă ceea ce îmi mai rămăsese din viaţă. Alice, Carlisle s-a întors, totuşi. A sunat mai înainte...

Se uită la mine cu privirea în gol.

– Cu cât timp înainte? întrebă ea cu o voce pierdută.

– Cu jumătate de minut înainte să apari tu.

– Ce a spus?

– N-am vorbit eu cu el. Privirea îmi fugi către Jacob.

Alice îşi întoarse privirea pătrunzătoare către el. Jacob tresări, dar rămase lângă mine. Parcă încerca să mă protejeze cu corpul lui.

– A întrebat de Charlie şi i-am spus că nu e aici, mormăi Jacob ranchiunos.

– Asta-i tot? întrebă Alice, cu o voce glacială.

– Apoi mi-a închis telefonul, scuipă Jacob cuvintele. Un tremur i se rostogoli pe şira spinării, scuturându-mă şi pe mine odată cu el.

– I-ai spus că Charlie e la înmormântare, i-am reamintit eu.

Alice îşi smuci capul în direcţia mea.

– Care au fost exact cuvintele lui?

– A spus: „Nu e aici" şi când Carlisle a întrebat unde e Charlie, Jacob a spus: „la înmormântare".

Alice gemu şi căzu în genunchi.

– Spune-mi, Alice, am şoptit eu.

– Nu era Carlisle la telefon, spuse ea deznădăjduită.

– Mă faci mincinos? mârâi Jacob de lângă mine.

Alice îl ignoră, privind cu atenţie faţa mea nedumerită.

– Era Edward. Cuvintele îi erau doar o şoaptă chinuită. Crede că ai murit.

Mintea mea începu din nou să lucreze. Acestea nu erau cuvintele la care mă aşteptam, aşa că un sentiment de uşurare îmi limpezi mintea.

– Rosalie i-a spus că m-am sinucis, nu-i aşa? am spus, oftând relaxată.

– Da, recunoscu Alice, cu ochii fulgerând cu duritate din nou. Iar el a crezut-o. Se bazează mult prea mult pe viziunile mele care nu sunt perfecte. Dar ca să îl caute şi să îi spună aşa ceva! Nu şi-a dat seama... sau nu i-a păsat? Vocea îi pieri de oroare.

– Şi când Edward a sunat aici, a crezut că Jacob se referă la înmormântarea mea, am spus eu, dându-mi seama de ceea ce se întâmplase. Mă durea să ştiu cât de aproape fusesem, la doar câţiva centimetri de vocea lui. Mi-am înfipt unghiile în braţul lui Jacob, dar el nici n-a tresărit.

Alice se uită la mine ciudat.

– Nu eşti supărată, şopti ea.

– Păi, e o comunicare al naibii de proastă, dar se va lămuri totul. Data viitoare când mai sună, cineva îi va spune... ce... am... N-am mai continuat. Privirea ei făcu să mi se oprească cuvintele în gât.

De ce era atât de panicată? De ce faţa i se strâmba acum de milă şi de groază? Ce îi spusese lui Rosalie la telefon mai înainte? Ceva referitor la ce văzuse... şi la remuşcările lui Rosalie; Rosalie n-ar avea niciodată remuşcări pentru nimic din ce mi s-ar întâmpla mie. Dar dacă şi-ar răni familia, dacă l-ar răni pe fratele ei...

– Bella, şopti Alice. Edward nu va mai suna. A crezut-o.

– Eu. Nu. Înţeleg. Gura mea rosti fiecare cuvânt fără sunet. Nu puteam să împing aerul din plămâni în aşa fel încât să pronunţ cuvintele care s-o facă să explice la ce se referea.

– Se duce în Italia.

A durat cât o bătaie de inimă ca să înţeleg.

Când am auzit din nou vocea lui Edward în minte, nu era imitaţia perfectă a iluziilor mele. Era doar tonul slab şi banal al amintirilor mele. Dar cuvintele au fost de ajuns ca să îmi spargă pieptul şi să lase o rană deschisă. Cuvinte dintr-o vreme când aş fi putut paria tot ce aveam pe faptul că mă iubea.

„Păi, nu aveam de gând să trăiesc fără tine, spusese el când ne uitam la Romeo şi Julieta murind, chiar aici, în această cameră. Nu eram sigur cum s-o fac... ştiam că Emmett şi Jasper nu m-ar ajuta niciodată... aşa că mă gândeam că poate m-aş duce în Italia şi aş face ceva să îi provoc pe Volturi... Pe ei nu-i enervezi, decât dacă vrei să mori.

Decât dacă vrei să mori."

– NU! Ţipătul de negare a fost atât de puternic după şoaptele de mai înainte, încât ne-a făcut pe toţi să sărim în sus. Am simţit cum mi se urcă sângele la cap când mi-am dat seama ce văzuse Alice. Nu! Nu, nu, nu! Nu poate! Nu poate să facă asta!

– S-a decis după ce prietenul tău i-a confirmat că era prea târziu să te mai salveze.

– Dar el... el *a plecat!* Nu mă mai voia! Ce mai contează acum? Știa că voi muri într-o zi!

– Nu cred că avea de gând să trăiască mai mult decât tine, spuse Alice încet.

– Cum *îndrăznește!* Am țipat. Mă ridicasem în picioare, iar Jacob s-a ridicat și el, nesigur, să se pună din nou între mine și Alice.

– Of, dă-te din drum, Jacob! am trecut cu o nerăbdare disperată pe lângă trupul lui care tremura. Ce facem? am implorat-o pe Alice. Trebuia să facem ceva. Nu putem să îl sunăm? Nu poate Carlisle să îl sune?

Alice scutură din cap.

– Acesta a fost primul lucru pe care am încercat să-l fac. Și-a lăsat telefonul într-un tomberon în Rio – a răspuns altcineva la el... șopti ea.

– Ai spus mai înainte că trebuie să ne grăbim. Cum să ne grăbim? S-o facem, orice ar fi!

– Bella, eu... nu cred că te pot ruga să... Nu-și termină propoziția.

– Roagă-mă! i-am ordonat eu.

Își puse mâinile pe umerii mei, ținându-mă pe loc, flexându-și degetele sporadic pentru a-și accentua cuvintele.

– S-ar putea să fie prea târziu. L-am văzut ducându-se la Volturi... și cerându-le să moară. Ne-am încordat amândouă, iar eu n-am mai văzut nimic în fața ochilor. Am clipit cu înfrigurare să-mi îndepărtez lacrimile. Totul depinde de ce hotărăsc ei. Nu pot să văd asta până când ei nu iau o decizie. Dar dacă spun nu, și s-ar putea s-o facă – Aro ține foarte mult la Carlisle, și n-ar vrea să îl ofenseze – Edward are un plan de rezervă. Ei sunt foarte protectori cu orașul lor. Dacă Edward face ceva care le-ar tulbura liniștea, crede că vor acționa să îl oprească. Și are dreptate. Așa vor face.

M-am holbat la ea cu maxilarul încleștat de frustrare. Nu auzisem încă nimic care să explice de ce mai eram încă acolo.

– Deci dacă ei sunt de acord să îi facă favoarea asta, e prea târziu. Dacă ei îi spun nu, iar el se gândește cum să îi jignească destul de repede, iarăși e prea târziu. Dar dacă cedează tendințelor lui mai teatrale... s-ar putea să avem timp.

– Să mergem!

– Ascultă-mă, Bella! Chiar dacă ajungem la timp sau nu, vom fi în inima orașului Volturilor. Eu voi fi considerată complicea lui, dacă reușește. Iar tu vei fi un om care nu numai că știe prea multe, dar și miroase apetisant. Sunt șanse foarte mari să ne elimine pe toți – deși în cazul tău nu va fi ca o pedeapsă, ci mai degrabă ca o cină.

– Asta ne ține pe noi aici? am întrebat neîncrezătoare. Mă duc singură dacă ți-e teamă. Am calculat în gând ce bani mai aveam în cont, și m-am întrebat dacă Alice îmi va împrumuta restul de care aveam nevoie.

– Mi-e teamă că o să mori.

Am pufnit dezgustată.

– Eu sunt la un pas de moarte aproape în fiecare zi! Spune-mi ce trebuie să fac!

– Scrie-i un bilet lui Charlie. Eu sun la compania aeriană.

– Charlie, am oftat.

Prezența mea aici nu îl proteja în nici un fel, dar puteam oare să îl las aici singur cu...

– Nu o să las să i se întâmple nimic lui Charlie. Vocea joasă a lui Jacob era brutală și furioasă. Să-l ia dracu de tratat.

L-am privit rapid, iar el s-a uitat urât la figura mea speriată.

– Grăbește-te, Bella, mă întrerupse Alice.

Am fugit la bucătărie, smulgând sertarele și aruncând conținutul lor pe podea, căutând un pix. O mână netedă și cafenie îmi întinse unul.

– Mersi, am mormăit, trăgând capacul cu dinții.

El îmi întinse în liniște carnețelul pe care ne scriam mesajele telefonice. Am rupt pagina de deasupra și am aruncat-o peste umăr.

„Tată, scrisesem. Sunt cu Alice. Edward are necazuri. Poţi să mă pedepseşti când mă întorc. Ştiu că e un moment prost. Îmi pare foarte rău. Te iubesc foarte mult. Bella."

– Nu te duce, şopti Jacob. Acum că Alice nu era de faţă, furia îi dispăruse.

Nu aveam de gând să pierd timpul certându-mă cu el.

– Te rog, te rog, te rog ai grijă de Charlie, am spus, ţâşnind înapoi în sufragerie. Alice mă aştepta în pragul uşii cu o geantă de voiaj pe umăr.

– Ia-ţi portofelul – o să ai nevoie de buletin. *Te rog* spune-mi că ai paşaport. Nu am timp să falsific unul.

Am dat din cap şi am alergat în sus pe scări, cu genunchii moi de recunoştinţă că mama voise să se mărite cu Phil pe o plajă în Mexic. Desigur, ca toate celelalte planuri ale ei, şi acesta eşuase. Dar nu înainte ca eu să fac toate aranjamentele practice pentru asta.

Am răscolit prin cameră. Mi-am îndesat în rucsac vechiul meu portofel, un tricou curat, şi o pereche de pantaloni de trening şi apoi mi-am aruncat periuţa de dinţi deasupra lor. Am coborât în grabă scările. Sentimentul de *déjà-vu* devenise sufocant. Cel puţin, spre deosebire de data trecută – când fugisem din Forks ca să *scap* de nişte vampiri însetaţi, şi nu ca să mă duc să îi *caut* – acum nu trebuia să îmi iau la revedere de la ei.

Jacob şi Alice erau prinşi într-un fel de confruntare în faţa uşii de la intrare, stând atât de departe unul de altul că n-ai fi putut presupune că purtau o conversaţie. Nici unul nu păru să observe apariţia mea zgomotoasă.

– Poate tu te controlezi uneori, dar lipitorile astea la care o duci... o acuza Jacob furios.

– Da. Ai dreptate, câine! Alice mârâia şi ea. Volturii sunt esenţa speciei noastre – ei sunt motivul pentru care ţi se face părul măciucă atunci când mă miroşi. Ei sunt substanţa coşmarurilor tale, groaza din spatele instinctelor tale. Îmi dau seama de asta.

– Şi le-o duci acolo ca pe o sticlă de vin la o petrecere! strigă el.

– Crezi că ar fi mai bine s-o las singură aici, cu Victoria pe urmele ei?

– Ne descurcăm noi cu roşcata.

– Atunci, de ce mai vânează?

Jacob scoase un urlet şi un tremur îi scutură trupul.

– Încetaţi! am strigat la amândoi, înnebunită de nerăbdare. Vă certaţi când ne întoarcem, să mergem!

Alice se întoarse către maşină, dispărând în goană. M-am grăbit şi eu după ea, oprindu-mă în mod automat să încui uşa. Jacob mă prinse de braţ cu o mână tremurătoare.

– Te rog, Bella! Te implor!

Ochii lui negri străluceau de lacrimi. Mi s-a pus un nod în gât.

– Jake, *trebuie* să...

– Ba nu, nu trebuie. Chiar nu trebuie. Ai putea să stai aici cu mine. Ai putea să rămâi în viaţă. Pentru Charlie. Pentru mine.

Motorul Mercedesului lui Carlisle porni; huruitul se accentuă când Alice îl tură nerăbdătoare.

Am scuturat din cap, şi lacrimile mi se prelinseră pe obraji. Mi-am eliberat braţul, iar el nu s-a opus.

– Nu muri, Bella, se îneca el. Nu pleca. Nu.

Şi dacă nu aveam să îl mai văd niciodată?

Gândul acesta mă împinse dincolo de lacrimile tăcute; un suspin îmi scăpă din piept. Mi-am aruncat braţele în jurul taliei lui şi l-am îmbrăţişat un moment mult prea scurt, îngropându-mi faţa udă de lacrimi la pieptul lui. El îşi puse mâna lui mare pe părul meu, de parcă ar fi vrut să mă ţină acolo.

– Pa, Jake. I-am tras mâna din părul meu şi i-am sărutat palma. Nu aveam curajul să mă uit la faţa lui. Îmi pare rău, am şoptit.

Apoi m-am întors şi am alergat la maşină. Portiera de pe partea pasagerului era deschisă şi mă aştepta. Mi-am aruncat

rucsacul peste tetieră şi am alunecat înăuntru, trântind portiera după mine.

– Ai grijă de Charlie! M-am întors să strig pe fereastră, dar Jacob nu se mai vedea. Când Alice călcă acceleraţia – iar cauciucurile scrâşniră ca nişte ţipete omeneşti – şi ne întoarse cu faţa spre şosea, am observat ceva alb lângă marginea copacilor. O bucată de pantof.

19. CURSA

Am reuşit să prindem avionul în ultima secundă, dar abia atunci a început adevărata tortură. Avionul stătea nemişcat pe pistă în timp ce însoţitoarele de zbor se plimbau – atât de relaxate – în sus şi în jos pe culoar, înghesuind bagajele în compartimentele de deasupra ca să se asigure că încap bine. Piloţii scoteau capul din cabină, flecărind cu ele când treceau pe acolo. Mâna lui Alice era grea pe umărul meu, ţinându-mă în scaun, ca să nu mă agit.

– E mai repede aşa decât să alergăm, îmi reaminti ea cu vocea scăzută.

Am dat din cap în acelaşi timp cu fâţâiala.

Într-un târziu, avionul rulă leneş de la poarta de îmbarcare, crescând viteza cu o lentoare care mă tortura şi mai mult. Mă aşteptam la un fel de uşurare când decolă, dar nerăbdarea mea frenetică persistă.

Alice ridică telefonul de pe spătarul scaunului din faţa ei înainte ca avionul să înceteze ascensiunea, întorcându-se cu spatele la stewardesa care îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ceva din expresia mea o opri pe stewardesă să vină spre noi ca să protesteze.

Am încercat să nu bag în seamă ceea ce îi spunea Alice lui Jasper; nu voiam să ascult discuţia aceea, dar fără să vreau am auzit câteva cuvinte.

– Nu sunt sigură, îl văd făcând diferite lucruri, se tot răzgândește... o serie de crime în oraș, un atac asupra gărzilor, ridicatul unei mașini deasupra capului în piața centrală... majoritatea lucrurilor care l-ar expune – știe că acesta e cel mai rapid mod de a provoca o reacție... Nu, nu poți. Vocea lui Alice coborî atât de mult încât aproape că nu mai înțelegeam ce spune chiar dacă stăteam la câțiva centimetri de ea. În ciuda voinței mele, am ciulit urechile. Spune-i lui Emmett că nu... Păi, du-te după Emmett și Rosalie și adu-i înapoi... Gândește-te, Jasper. Dacă ne vede pe vreunul dintre noi, ce crezi că va face? Alice dădu din cap. Exact. Cred că Bella e singura noastră șansă, asta dacă avem vreuna... O să fac tot ce pot, dar pregătește-l pe Carlisle; situația nu e prea roz. Râse, dar era ceva ciudat în vocea ei. M-am gândit la asta... Da, îți promit. Vocea ei deveni rugătoare. Nu veni după mine. Îți promit, Jasper. Într-un fel sau altul, o să scap... Și eu te iubesc.

Închise telefonul și se lăsă pe spate în scaun cu ochii închiși.

– Urăsc să îl mint.

– Spune-mi totul, Alice, am implorat-o eu. Nu înțeleg. De ce i-ai spus lui Jasper să îl oprească pe Emmett, de ce nu pot veni să ne ajute?

– Din două motive, șopti ea, cu ochii încă închiși. Pe primul ți l-am spus. Am putea să încercăm să îl oprim noi pe Edward – dacă Emmett ar putea pune mâna pe el, am putea să îl oprim și să îl convingem că trăiești. Dar nu îl putem lua pe Edward prin surprindere. Și dacă ne vede venind după el, va acționa mult mai rapid. Va arunca un Buick peste un zid sau va face ceva de genul acesta, iar Volturii îl vor doborî. Acesta e cel de-al doilea motiv desigur, motivul pe care nu i l-am putut spune lui Jasper. Pentru că, dacă ei sunt acolo și Volturii îl omoară pe Edward, se vor lupta cu ei, Bella. Deschise ochii și mă privi, imploratoare. Dacă ar exista vreo șansă ca noi să câștigăm... dacă noi patru l-am putea salva pe Edward luptând pentru el, poate că ar fi diferit. Dar nu putem, Bella, și nu-l pot pierde astfel pe Jasper.

Mi-am dat seama de ce mă implora din priviri să înţeleg. Îl proteja pe Jasper pe socoteala noastră şi poate şi pe cea a lui Edward. Am înţeles-o şi nu i-am reproşat nimic. Am dat din cap.

– Dar totuşi Edward n-ar putea să te audă? am întrebat. N-ar şti de îndată ce ţi-ar auzi gândurile, că sunt în viaţă, că toate astea nu au nici un rost?

Nu-mi venea să cred că era capabilă să reacţioneze în felul acesta. N-avea nici un sens! Îmi aminteam foarte clar cuvintele lui din ziua aceea, când stăteam pe canapea şi îi priveam pe Romeo şi pe Julieta sinucigându-se, unul după altul. „Nu aveam de gând să trăiesc fără tine", spusese el, de parcă ar fi tras o concluzie. Dar cuvintele pe care le rostise în pădure când mă părăsise anulaseră toate astea.

– Dacă ar asculta, explică ea. Dar – crezi sau nu – e posibil să minţi cu gândurile. Dacă ai fi murit, tot aş încerca să îl opresc. Şi aş gândi „ea trăieşte, ea trăieşte" cât de intens aş putea. El ştie asta.

Am scrâşnit din dinţi, frustrată.

– Dacă aş putea să fac asta fără tine, Bella, nu te-aş pune în pericol în felul acesta. E foarte urât din partea mea.

– Nu fi fraieră. Eu sunt ultimul lucru la care ar trebui să te gândeşti. Am scuturat din cap nerăbdătoare, renunţând să mai caut argumente. Spune-mi ce-ai vrut să spui mai devreme, afirmând că urăşti să îl minţi pe Jasper.

Alice zâmbi sumbru.

– I-am promis că o să renunţ înainte ca ei să mă omoare şi pe mine. Nu e ceva ce pot garanta – nici pe departe. Ridică o sprânceană, de parcă m-ar fi îndemnat să iau pericolul mai în serios.

– Cine sunt Volturii ăştia? am întrebat eu în şoaptă. Ce îi face mult mai periculoşi decât Emmett, Jasper, Rosalie şi decât tine? Era greu de imaginat ceva mai cumplit decât această situaţie.

Alice inspiră adânc, apoi aruncă brusc o privire urâtă peste umărul meu. M-am întors la timp să îl văd pe bărbatul de pe

locul de la margine uitându-se în altă parte, de parcă nu ne-ar fi ascultat. Părea să fie un om de afaceri, într-un costum negru, cu cravată și cu un laptop pe genunchi. În timp ce îl priveam cu iritare, acesta își deschise calculatorul și își puse căștile pe urechi.

M-am aplecat mai aproape de Alice. Buzele ei erau aproape lipite de urechea mea în timp ce îmi șoptea povestea.

– Am fost surprinsă că ai recunoscut numele, spuse ea. Că ai înțeles atât de repede la ce mă refeream – când am spus că se duce în Italia. Credeam că va trebui să îți explic. Cât de multe ți-a spus Edward?

– Mi-a spus doar că sunt o familie foarte veche și puternică – un fel de regi. Nimeni nu se pune cu ei decât dacă vrea să... moară, am șoptit. Ultimul cuvânt a ieșit aproape strangulat.

– Trebuie să înțelegi, spuse ea, cu vocea mai scăzută, mai măsurată acum. Noi, Cullen-ii, suntem unici în mai multe feluri decât știi tu. E... *anormal* că unii dintre noi trăiesc împreună în pace. La fel stau lucrurile și cu familia Tanyei din nord, iar Carlisle bănuiește că abstinența ne ajută să fim civilizați, să formăm relații bazate mai degrabă pe dragoste decât pe supraviețuire sau pe conveniențe. Chiar și haita mică a lui James, formată din trei indivizi, era neobișnuit de mare – și ai văzut cât ușor i-a părăsit Laurent. Cei din specia noastră călătoresc singuri sau perechi, de regulă. Familia lui Carlisle e cea mai mare dintre cele rămase în viață, din câte știu, cu o singură excepție. Volturii. La început au fost doar trei, Aro, Caius și Marcus.

– I-am văzut, am murmurat eu. În tabloul din biroul lui Carlisle.

Alice dădu din cap.

– Cu timpul, li s-au alăturat două femele; cei cinci formează familia. Nu sunt sigură, dar bănuiesc că datorită vârstei lor trăiesc împreună în pace. Au peste trei mii de ani. Sau poate că puterile lor extrasenzoriale le conferă mai multă toleranță. La fel ca Edward și ca mine, Aro și Marcus au niște... însușiri deosebite.

Continuă înainte să apuc să întreb.

– Sau poate că ceea ce îi unește e setea de putere. E bine spus că sunt un fel de regi.

– Dar dacă sunt numai cinci...

– Cinci care fac parte din familie, mă corectă ea. Asta nu include și gărzile.

Am inspirat adânc.

– Asta pare... grav.

– Da, este grav, mă asigură ea. Ultima oară când am auzit de ei, aveau nouă gărzi permanente. Alții... vin și pleacă. Și mulți dintre ei au niște calități formidabile, pe lângă ele ale mele par niște abilități de iluzionist care face niște trucuri, la o petrecere. Volturii îi aleg pentru calitățile lor, fizice sau de altă natură.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Nu credeam că vreau să știu cât de infime ne erau șansele.

Ea dădu din nou din cap, de parcă ar fi înțeles exact la ce mă gândeam.

– Nu se prea implică în confruntări. Nimeni nu e atât de prost încât să se pună cu ei. Ei stau în orașul lor, plecând numai când îi cheamă datoria.

– Datoria? m-am întrebat.

– Nu ți-a spus Edward ce fac?

– Nu, am spus, simțind că mă albisem la față.

Alice se uită din nou peste capul meu, către omul de afaceri, și își apropie din nou buzele reci de urechea mea.

– E un motiv pentru care Edward ți-a spus că sunt un fel de regi... clasa conducătoare. De-a lungul mileniilor, ei și-au asumat rolul de a întări regulile noastre – ceea ce înseamnă, mai exact, pedepsirea infractorilor. Și își fac datoria asta foarte bine.

Ochii îmi ieșiră din cap din cauza șocului.

– Există *reguli?* am întrebat ridicând vocea.

– Șșș!

– N-ar fi trebuit să îmi spună și mie cineva chestia asta mai devreme? am șoptit furioasă. Adică, vreau să spun că am vrut să fiu... ca voi! N-ar fi trebuit să îmi explice cineva regulile astea?

Alice chicoti la auzul cuvintelor mele.

– Nu e aşa de complicat, Bella. Există o singură regulă de bază – şi, dacă te gândeşti bine, o s-o descoperi şi singură.

M-am gândit bine.

– N-am nici o idee.

Alice scutură din cap, dezamăgită.

– Poate că e prea evident. Trebuie doar să continuăm să existăm în secret.

– Aa! am mormăit. Chiar că *era* evident.

– Are sens, iar majoritatea dintre noi nu avem nevoie de poliţie, spuse ea. Dar, după câteva secole, uneori, unii se plictisesc. Sau înnebunesc. Nu ştiu. Şi atunci Volturii intervin înainte ca aceştia să se compromită pe sine sau să îi compromită pe ceilalţi.

– Deci Edward...

– Plănuieşte să-i provoace în propriul lor oraş – oraşul pe care l-au ţinut secret timp de trei mii de ani, de pe vremea etruscilor. Sunt atât de protectori cu oraşul lor, încât nu permit vânătoarea pe teritoriul acestuia. Probabil că Volterra e cel mai sigur oraş din lume – adică cel mai ferit de atacurile vampirilor.

– Dar ai spus că nu pleacă niciodată. Cum se hrănesc?

– Nu pleacă. Îşi aduc mâncarea din afară, de foarte departe uneori. Asta e treaba gărzilor când nu sunt plecate să-i anihileze pe rebeli. Sau când nu veghează pentru a preîntâmpina...

– ... Situaţii ca aceasta, creată de Edward, i-am terminat eu propoziţia. Acum era incredibil de uşor să îi rostesc numele. Nu ştiam de ce. Poate pentru că nu doream să mai trăiesc mult fără să îl văd. Sau fără să-l mai văd niciodată, dacă ajungeam prea târziu. Era reconfortant să ştiu că exista o soluţie.

– Mă îndoiesc că s-au mai confruntat până acum cu vreo situaţie de genul acesta, murmură ea, dezgustată. Nu există prea mulţi vampiri sinucigaşi.

Sunetul care îmi scăpă printre buze era foarte slab, dar Alice păru să înţeleagă că era un strigăt înnăbuşit de durere. Îşi puse braţele ei subţiri şi puternice în jurul umerilor mei.

– Vom face tot ce putem, Bella. Nu s-a terminat încă.

– Nu încă. Am lăsat-o să mă consoleze, deşi ştiam că ea credea că şansele noastre nu erau prea mari. Iar Volturii vor pune mâna pe noi dacă eşuăm.

Alice înţepeni.

– O spui de parcă ar fi un lucru bun.

Am dat din umeri.

– Termină cu prostiile, Bella, sau facem cale întoarsă la New York şi ne întoarcem înapoi în Forks.

– Ce?

– Ştii ce. Dacă ajungem prea târziu pentru Edward, o să fac tot ce îmi stă în putinţă să te duc înapoi la Charlie, şi nu vreau să am probleme cu tine. Înţelegi?

– Sigur, Alice.

Se trase înapoi ca să se uite urât la mine.

– Fără probleme.

– Pe cuvânt de onoare, am murmurat eu.

Alice îşi dădu ochii peste cap.

– Acum, lasă-mă să mă concentrez. Încerc să văd ce plănuieşte Edward.

Îşi lăsă braţul în jurul meu, îşi sprijini capul de spătar şi închise ochii. Cu cealaltă mână începu să-şi maseze tâmpla.

Am privit-o mult timp fascinată. Într-un târziu, rămase complet nemişcată; faţa parcă îi era sculptată în piatră. Minutele treceau şi, dacă n-aş fi ştiut ceea ce încerca să facă, aş fi crezut că adormise. N-am îndrăznit s-o întrerup ca s-o întreb ce se întâmplă.

Mi-aş fi dorit să mă pot gândi la ceva care să mă facă să mă simt în siguranţă. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la ororile care ne aşteptau sau, şi mai rău, la posibilitatea ca noi să eşuăm – dacă nu voiam să ţip din toţi rărunchii.

Dar nici nu puteam anticipa nimic. Poate dacă voi fi foarte, foarte, foarte norocoasă, voi reuşi până la urmă să îl salvez pe Edward. Dar nu eram într-atât de proastă încât să cred că, dacă l-aş salva, asta ar însemna că voi rămâne cu el. Eram aceeaşi fiinţă omenească de până acum, nu suferisem nici o schimbare

esențială. El nu avea nici un nou motiv ca să mă vrea acum. Aveam să îl văd și să-l pierd din nou...

Am luptat contra durerii. Acesta era prețul pe care trebuia să îl plătesc ca să îi salvez viața. Și eram hotărâtă să-l plătesc.

Începu un film, iar vecinul meu își puse căștile. Uneori mă uitam la figurile care se mișcau pe micul ecran, dar nu aș fi putut spune dacă filmul era romantic sau de groază.

După ceea ce îmi păru o eternitate, avionul începu să coboare spre New York. Alice rămase în transă. Am ezitat s-o ating, întinzându-mi de mai multe ori mâna spre ea, dar retrăgându-mi-o de fiecare dată – până când avionul atinse solul cu un impact puternic.

– Alice, am spus într-un târziu. Alice, trebuie să mergem.

I-am atins brațul. Ochii i se deschiseră foarte încet. Scutură din cap, dintr-o parte în alta.

– Ceva nou? am întrebat cu o voce joasă, conștientă că bărbatul care stătea de cealaltă parte a mea asculta ce vorbesc.

– Nu chiar, șopti ea cu o voce pe care abia o puteam percepe. Se apropie. Acum hotărăște cum o să le ceară.

A trebuit să alergăm ca să prindem zborul de legătură, dar asta a fost bine – mai bine decât să trebuiască să așteptăm. Imediat ce avionul luă altitudine, Alice închise ochii și intră în aceeași transă ca mai înainte. Am așteptat răbdătoare. Când se întunecă din nou, am privit pe fereastră în gol la negrul nesfârșit care nu era mai bun decât parasolarul.

Eram mulțumită că timp de atâtea luni reușisem să îmi controlez gândurile. În loc să mă gândesc la grozăviile cărora – în ciuda a ceea ce spusese Alice – nu intenționam să le supraviețuiesc, m-am gândit cum să rezolv niște probleme mai mărunte. De exemplu, ce urma să îi spun lui Charlie dacă mă mai întorceam? Asta era o problemă îndeajuns de spinoasă cât să îmi ocupe câteva ore. Și Jacob? Promisese că mă va aștepta, dar oare se mai aplica promisiunea asta? Oare o să sfârșesc singură, în Forks, fără să fie nimeni lângă mine? Poate că nu voiam să supraviețuiesc, indiferent de ceea ce se întâmpla.

Mi s-a părut că au trecut doar câteva secunde, când Alice m-a scuturat de umăr – nu-mi dădusem seama că adormisem.

– Bella, șuieră ea, un pic cam tare pentru cabina întunecoasă plină de oameni adormiți.

Nu eram dezorientată – nu fusesem chiar atât de mult timp adormită.

– Ce s-a-ntâmplat?

Ochii lui Alice sclipiră în lumina palidă a lămpii de citit de pe rândul din spatele nostru.

– Nimic. Zâmbea din toată inima. E bine. Deliberează, dar au decis să îl refuze.

– Volturii? am murmurat, amețită.

– Desigur, Bella, fii pe fază. Pot să văd ce au de gând să îi spună.

– Spune-mi.

Un însoțitor de bord veni pe vârfuri pe culoar până la noi.

– Doamnelor, doriți o pernă?

Vorbea în șoaptă – ceea ce era un reproș implicit la adresa noastră, că vorbeam atât de tare.

– Nu, mulțumesc. Alice îi zâmbi, șocant de frumoasă. Expresia însoțitorului se zăpăci și el se împiedică atunci când se îndepărtă.

– Spune-mi, am șoptit aproape fără glas.

Alice îmi șopti la ureche.

– Sunt interesați de el – calitățile lui le-ar putea fi de folos. Au de gând să îi ofere un loc alături de ei.

– Și el ce va spune?

– Încă nu pot să văd asta, dar pariez că e tare colorat. Rânji din nou. Asta e prima veste bună – prima speranță. Ei sunt intrigați; chiar nu vor să îl distrugă – „risipă“, acesta e cuvântul pe care îl va folosi Aro – și poate va fi destul să îl forțeze să devină creativ. Cu cât se gândește mai mult ce să facă, cu atât mai bine pentru noi.

N-a fost de-ajuns ca să mă facă să sper, ca să mă facă să simt și eu ușurarea pe care o simțea ea. Încă mai erau atâtea lucruri care ne-ar fi putut face să întârziem. Și dacă nu aș fi reușit să

trec de zidurile oraşului Volturilor, n-aş fi avut cum s-o opresc pe Alice să mă târască înapoi acasă.

– Alice?

– Ce?

– Sunt nedumerită. Cum de vezi asta atât de clar? Şi de ce alteori vezi lucrurile în depărtare – lucruri care nu se întâmplă niciodată?

Ochii i se strânseră. M-am întrebat dacă ghicise la ce mă gândeam.

– Viziunea e clară atunci când ceea ce văd urmează să se întâmple foarte curând şi în apropiere, şi atunci când mă concentrez foarte tare. Lucrurile îndepărtate pe care le văd fără să fac un efort de concentrare – sunt doar licăriri, posibilităţi vagi. În plus, îi văd mai uşor pe cei din specia mea, decât pe ai tăi. Cu Edward e şi mai uşor pentru că sunt învăţată cu el.

– Mă vezi şi pe mine uneori, i-am reamintit.

Scutură din cap.

– Nu la fel de clar.

Am oftat.

– Îmi doresc cu adevărat să fi avut dreptate cu privire la mine. La început, când ai văzut lucruri despre mine, înainte să ne fi întâlnit...

– La ce te referi?

– M-ai văzut devenind una dintre voi. Abia puteam rosti cuvintele.

Ea oftă.

– Era o posibilitate în acel moment.

– În acel moment, am repetat.

– De fapt, Bella... Ezită, apoi păru să ia o decizie. Sincer, cred că totul a devenit mai mult decât ridicol. Mă tot gândesc dacă să nu te schimb chiar eu.

Am privit-o, şocată. Dintr-odată, mintea mea refuza cuvintele ei. Nu-mi puteam permite genul acela de speranţă dacă ea se răzgândea.

– Te-am speriat? se miră ea. Credeam că asta e ceea ce vrei.

– Da, vreau! am icnit. Hai, Alice, fă-o acum! Te-aş putea ajuta atât de mult – şi nu m-aş opune. Muşcă-mă!

– Şşş, mă avertiză ea. Însoţitorul se uita din nou în direcţia noastră. Fii rezonabilă, şopti ea. Nu avem timp destul. Trebuie să intrăm în Volterra mâine. Te-ai zvârcoli de durere zile întregi. Se strâmbă. Şi nu ştiu cum ar reacţiona ceilalţi pasageri.

Mi-am muşcat buza.

– Dacă n-o faci acum, o să te răzgândeşti.

– Nu. Se încruntă, cu o expresie nefericită pe faţă. Nu cred că mă voi răzgândi. Edward va fi furios, dar ce va putea face?

Inima îmi bătu mai tare.

– Absolut nimic.

Alice râse încet, apoi oftă.

– Ai prea multă încredere în mine, Bella. Nu sunt sigură că *pot*. Probabil că am să te omor în cele din urmă.

– Îmi asum riscul.

– Eşti atât de bizară, chiar şi pentru un om.

– Mersi.

– Ei bine, deocamdată totul e doar ipotetic. Mai întâi să trecem de ziua de mâine.

– Ai dreptate.

Dar cel puţin aveam la ce să sper dacă scăpam. Dacă Alice se ţinea de promisiune – şi nu mă omora – atunci Edward putea să alerge după distracţii cât dorea, iar eu l-aş fi putut urma. Şi poate că atunci când aveam să fiu frumoasă şi puternică, nu va mai vrea alte distracţii.

– Culcă-te la loc, mă încurajă ea. Te trezesc dacă apare ceva nou.

– Bine, am mormăit, convinsă că n-aveam cum să mai adorm. Alice îşi trase picioarele sus pe scaun, punându-şi braţele în jurul lor şi sprijinindu-şi capul de genunchi. Se legănă înainte şi înapoi în timp ce se concentra.

Mi-am sprijinit capul de spătar, privind-o, iar următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că Alice trăgea parasolarul peste lumina slabă a cerului de la răsărit.

– Ce s-a întâmplat? am bombănit eu.

– I-au spus nu, spuse ea încet. Am observat imediat că entuziasmul îi dispăruse.

Vocea îmi era strangulată de panică.

– Ce are de gând să facă?

– La început era haotic. Vedeam numai fragmente, își schimba planurile atât de repede.

– Ce fel de planuri? am insistat.

– A fost o oră grea, șopti ea. Se decisese să vâneze.

Mă privi, văzând că nu înțelesesem.

– În oraș, explică ea. A fost cât pe-aci s-o facă. S-a răzgândit în ultimul minut.

– N-ar vrea să îl dezamăgească pe Carlisle, am murmurat. Nu la sfârșit.

– Probabil, fu ea de acord.

– Avem destul timp? În timp ce vorbeam, simțeam o modificare în presiunea din cabină. Avionul începuse coborârea.

– Sper că da – dacă rămâne la ultima decizie, poate.

– Care e aia?

– Are de gând să procedeze foarte simplu. Va păși în soare.

Doar va păși în soare. Asta era tot.

Dar va fi de ajuns. Imaginea lui Edward în poiană – strălucind, sclipind de parcă pielea îi era făcută din milioane de diamante – îmi era gravată în memorie. Nici un om care ar fi văzut asta n-ar fi putut uita imaginea. Volturii nu aveau cum să permită așa ceva dacă voiau ca orașul lor să nu fie în centru atenției.

Am privit pe fereastră cerul de un gri strălucitor.

– Vom ajunge prea târziu, am șoptit, cu gâtul încleștat de panică.

Alice scutură din cap.

– Chiar acum, spuse ea cu un aer melodramatic. Vrea cât mai mult public cu putință, așa că va alege piața principală, locul sub turnul cu ceas. Zidurile sunt înalte acolo. Va aștepta până când soarele va fi în înaltul cerului.

– Deci avem timp până la prânz?

– Dacă avem noroc. Dacă nu se răzgândeşte.

Pilotul anunţă la interfon, mai întâi în franceză, apoi în engleză, că vom ateriza. Luminiţele de la centurile de siguranţă clipiră şi se aprinseră.

– Cât de departe e Florenţa de Volterra?

– Depinde de cât de repede conduci. ... Bella?

– Da? Mă privi cu subînţeles.

– Cât de tare te opui infracţiunii de furt de autovehicule?

Un Porsche de un galben strălucitor se opri scrâşnind la câţiva metri de locul unde mă agitam eu; pe spatele lui era scris cu argintiu cuvântul TURBO. Toată lumea din aeroportul aglomerat, în afară de mine, se holbă la maşină.

– Hai odată, Bella, strigă Alice nerăbdătoare prin fereastra deschisă de la portiera pasagerului.

Am alergat la maşină şi m-am aruncat înăuntru, simţindu-mă de parcă aş fi purtat un ciorap negru pe faţă.

– La dracu', Alice, m-am plâns eu. N-ai fi putut fura o maşină *mai* discretă decât asta?

Interiorul era din piele neagră, iar ferestrele erau fumurii. Mă simţeam în siguranţă înăuntru, ca şi cum ar fi fost noapte.

Alice se strecura deja, cu mare viteză, prin traficul intens de la aeroport – alunecând prin spaţiile minuscule dintre maşini, în timp ce eu mă încordam în scaun şi căutam centura de siguranţă.

– Întrebarea cea mai importantă, mă corectă ea, este dacă puteam să fur o maşină mai rapidă decât asta, şi nu cred. Am avut noroc.

– Sunt sigură că va fi nemaipomenit când vom fi blocate în trafic.

Ea râse cristalin.

– Crede-mă, Bella, dacă va fi vreun blocaj rutier, va fi *în spatele* nostru. În acel moment apăsă pe acceleraţie, ca să dovedească cele spuse.

Probabil că ar fi trebuit să mă uit pe fereastră la început când Florenţa şi apoi peisajul din Toscana treceau pe lângă noi

cu o viteză ameţitoare. Aceasta era prima mea excursie, şi poate şi ultima. Dar felul în care şofa Alice mă înspăimânta, în ciuda faptului că ştiam că nu aveam de ce să mă tem cu ea la volan. Şi eram prea chinuită de nerăbdare ca să văd cu adevărat dealurile sau oraşele împrejmuite de ziduri care, de la distanţă, arătau ca nişte castele.

– Mai vezi ceva?

– Se întâmplă ceva, murmură Alice. Are loc un fel de festival. Străzile sunt pline de oameni şi steaguri roşii. În ce zi suntem astăzi?

Nu eram foarte sigură.

– În cincisprezece, poate?

– Ce ironie! E Sfântul Marcus.

– Ceea ce înseamnă că...?

Chicoti sumbru.

– În acest oraşul are loc o festivitate în fiecare an. Potrivit legendei, un misionar creştin, Părintele Marcus – Marcus al Volturi-lor, de fapt – a izgonit toţi vampirii din Volterra acum o mie cinci sute de ani. Povestea spune că a fost martirizat în România, de unde încercase de asemenea să-i alunge pe vampiri. Desigur, toate astea sunt prostii – el nu a părăsit niciodată oraşul. Dar de acolo provin unele superstiţii – crucile şi usturoiul. *Părintele* Marcus le-a folosit cu succes. Şi vampirii nu deranjează Volterra, deci sunt eficiente. Zâmbetul îi era sardonic. A devenit mai mult o sărbătoare a oraşului şi o celebrare a forţelor de poliţie – la urma urmei, Volterra e, în mod uimitor, cel mai liniştit oraş. Poliţia îşi asumă meritele.

Mi-am dat seama la ce se referise când exclamase: „Ce ironie“.

– Nu vor fi foarte încântaţi dacă Edward agită spiritele de Sfântul Marcus, nu-i aşa?

Alice scutură din cap, cu o expresie dură pe faţă.

– Nu. Vor acţiona foarte repede.

Am întors capul, luptându-mă să nu îmi sfâşii buza de jos cu dinţii. Nu era cea mai bună idee să încep să sângerez acum. Soarele urca spre zenit pe cerul de un albastru palid.

– A rămas hotărât să acţioneze la amiază? am verificat eu.

– Da. S-a decis să aştepte până atunci. Iar ei îl aşteaptă.

– Spune-mi ce trebuie să fac.

Privea înainte şoseaua şerpuitoare – acul de pe vitezometru indica nivelul maxim.

– Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să te vadă înainte să păşească în lumină. Şi trebuie să te vadă pe tine înainte să mă vadă pe mine.

– Şi cum să facem?

O maşină mică şi roşie păru că mergea cu spatele când Alice zbură pe lângă ea.

– Te duc cât mai aproape cu putinţă, apoi va trebui să alergi în direcţia în care îţi arăt.

Am dat din cap.

– Încearcă să nu te împiedici, adăugă ea. Nu avem timp de contuzii astăzi.

Am oftat adânc. Era exact genul meu – să distrug totul, absolut totul într-un moment de stângăcie.

Soarele continua să urce pe cer în timp ce Alice gonea contra cronometru. Era prea strălucitor şi mă panica tot mai mult. Eram îngrozită la gândul că Edward ar putea să nu mai aştepte până la prânz.

– Acolo, spuse Alice brusc, arătând spre oraşul-castel din vârful celui mai apropiat deal.

Am privit într-acolo, simţindu-mă cuprinsă de un alt fel de teamă. În fiecare minut începând de ieri-dimineaţă – aveam impresia că se întâmplase acum o săptămână – când Alice îi rostise numele la baza scărilor, îmi fusese teamă numai de un singur lucru. Şi iată că acum, în timp ce priveam zidurile vechi de cărămidă şi turnurile care încoronau vârful dealului abrupt, am simţit o altă teamă, mult mai egoistă, cutremurându-mă.

Am presupus că oraşul era frumos. Dar mă îngrozea de moarte.

– Volterra, anunţă Alice cu vocea glacială fără nici o inflexiune.

20. VOLTERRA

Am început să urcăm abrupt, iar drumul devenea tot mai aglomerat. Pe măsură ce înaintam pe serpentine, maşinile erau prea apropiate pentru ca Alice să mai poată goni nebuneşte printre ele. Am încetinit în spatele unui Porsche mic şi maro.

– Alice, am gemut. Ceasul de pe bord părea să se grăbească.

– E singura cale de acces, încercă ea să mă consoleze. Dar vocea îi era prea încordată ca să reuşească.

Maşinile continuară să înainteze, puţin câte puţin. Soarele strălucea cu putere, părând să fi ajuns deja în înaltul cerului.

Maşinile se târau una câte una către oraş. Pe măsură ce ne apropiam, puteam vedea maşinile parcate pe marginea drumului şi oamenii care coborau din ele ca să meargă pe jos restul drumului. La început, am crezut că era doar nerăbdare – ceva ce puteam înţelege foarte uşor. Dar când am trecut de curbă, am văzut parcarea plină din afara zidurilor oraşului şi oamenii mergând pe jos către porţi. Nimeni nu avea voie să intre cu maşina.

– Alice, am şoptit insistentă.

– Ştiu, spuse ea. Faţa ei parcă era sculptată în gheaţă.

Acum, când mă uitam cu atenţie şi ne târam îndeajuns de încet ca să putem vedea, mi-am dat seama că vântul bătea foarte tare. Oamenii care se îngrămădeau către poartă îşi ţineau cu mâna pălăriile şi îşi tot dădeau la o parte părul care le intra în

ochi. Hainele fluturau pe ei. Am mai observat şi că totul era roşu. Tricouri roşii, pălării roşii, steaguri roşii ca nişte panglici lungi pe la porţi, fluturând în vânt – chiar când mă uitam, eşarfa stacojie pe care o femeie o avea legată în păr fu smulsă de o rafală. Se răsuci în aerul de deasupra ei, zvârcolindu-se de parcă ar fi fost vie. Femeia se întinse după ea, sărind în sus, dar eşarfa se înălţă luată de vânt, un petic de culoare sângerie pe fundalul zidurilor decolorate şi vechi.

– Bella. Alice vorbi repede cu vocea joasă, sălbatică. Nu pot să văd de-acum ce va decide paznicul – dacă nu reuşim, va trebui să intri singură. Va trebui să alergi. Tot ce trebuie să faci este să întrebi oamenii cum ajungi la Palazzo dei Priori şi să alergi în direcţia pe care ţi-o arată. Încearcă să nu te rătăceşti.

– Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori, am repetat numele de mai multe ori, încercând să îl reţin.

– Sau turnul cu ceas, dacă aceştia vorbesc engleza. Eu o să ocolesc şi o să găsesc vreun loc izolat pe undeva prin spatele oraşului pe unde să sar zidul.

Am dat din cap.

– Palazzo dei Priori.

– Edward va fi sub turnul cu ceas, la nord de piaţă. E o alee strâmtă la dreapta şi va fi acolo, în umbră. Trebuie să îi distragi atenţia înainte să păşească în soare.

Am dat din cap furioasă.

Alice ajunsese aproape în faţa cozii. Un bărbat într-o uniformă bleu-jandarm dirija traficul, făcând maşinile să întoarcă în faţa parcării pline. Acestea făceau o întoarcere în U şi se îndreptau spre marginea şoselei, căutând un loc de parcare. Apoi a venit rândul lui Alice.

Bărbatul în uniformă se mişca încet, fără să fie foarte atent. Alice acceleră, ocolindu-l şi îndreptându-se către poartă. Strigă ceva la noi, dar îşi menţinu poziţia, dând disperat din mâini ca să oprească următoarea maşină să se ia după noi.

Bărbatul de la poartă era îmbrăcat cu o uniformă asemănătoare. Când ne-am apropiat de el, turiştii treceau în

valuri, aglomerând trotuarele, holbându-se curioşi la Porsche-ul îndrăzneţ şi strălucitor.

Paznicul păşi în mijlocul străzii. Alice poziţionă maşina cu atenţie înainte să o oprească de tot. Soarele bătea în fereastra mea, dar Alice era în umbră. Se întoarse cu rapiditate spre scaunul din spate şi scoase ceva din geantă.

Paznicul ocoli maşina cu o expresie iritată şi bătu furios în geam.

Alice coborî geamul până la jumătate, m-am uitat la el cum se fâstâci când văzu faţa de dincolo de sticla fumurie.

– Îmi pare rău, numai autobuzele cu turişti au voie în oraş astăzi, domnişoară, spuse pe un ton conciliator, de parcă şi-ar fi dorit să aibă veşti mai bune pentru femeia aceea izbitor de frumoasă.

– E un tur privat, spuse Alice, afişând un zâmbet provocator. Întinse mâna pe fereastră, în plin soare. Am îngheţat când am văzut că purta o mănuşă din piele maronie, lungă până la cot. Alice luă mâna paznicului, încă ridicată de când bătuse în fereastră, şi o trase în maşină. Îi puse ceva în palmă, şi îi strânse degetele în pumn.

Faţa paznicului era nedumerită când îşi retrase mâna şi se holbă la sulul gros de bani pe care îl avea în palmă. Bancnota de la exterior era o bancnotă de o mie de dolari.

– E o glumă cumva? se bâlbâi el.

Zâmbetul lui Alice era orbitor.

– Numai dacă ţi se pare ţie amuzant.

O privea cu ochii mari, în timp ce eu trăgeam furioasă cu coada ochiului la ceasul de pe bord. Dacă Edward respecta planul lui, mai aveam doar cinci minute.

– Mă cam grăbesc, sugeră ea, continuând să zâmbească.

Paznicul clipi de două ori, apoi îndesă banii în buzunarul vestei. Făcu un pas înapoi şi ne făcu semn cu mâna să intrăm. Nici unul dintre oamenii aflaţi în trecere nu păru să observe schimbul discret. Alice intră cu maşina în oraş şi am oftat amândouă uşurate.

Strada era foarte îngustă, pavată cu aceeaşi piatră de culoarea scorţişoarei precum cea din care erau făcute clădirile maronii care întunecau strada cu umbra lor. Avea aspectul unei alei. Steaguri roşii decorau zidurile, aşezate la doar câţiva metri distanţă, fluturând în vântul care şuiera pe strada îngustă. Era aglomerat, iar traficul pietonal ne obliga să mergem foarte încet.

– Încă un pic, mă încurajă Alice; aveam mâna încleştată pe mâner, gata să mă arunc în stradă la semnalul ei.

Conducea accelerând rapid şi oprind brusc, iar oamenii din mulţime îşi scuturau pumnii la noi şi spuneau cuvinte furioase pe care eram bucuroasă că nu le înţeleg. Coti pe o cărare care sigur nu era pentru maşini; oamenii şocaţi trebuiră să se adăpostească în pragurile uşilor când trecurăm razant pe lângă ei. Am găsit o altă stradă la capătul acesteia. Clădirile erau mai înalte aici; se aplecau una spre alta la înălţime astfel că lumina soarelui nu atingea deloc pavajul – steagurile roşii fluturând de pe fiecare clădire aproape se întâlneau. Mulţimea era mai densă aici decât în oricare altă parte. Alice opri maşina. Deschisesem portiera chiar înainte de a ne opri.

Îmi indică locul în care strada se lărgea într-un petic de spaţiu liber luminos.

– Acolo – noi suntem în capătul dinspre sud al pieţei. Aleargă chiar pe diagonală, la dreapta turnului cu ceas. Eu o să ocolesc...

Inspiră brusc, iar când vorbi din nou, vocea îi era un şuierat:

– Sunt *peste tot!*

Am îngheţat pe loc, dar ea mă împinse afară din maşină.

– Uită de ei. Ai două minute. Fugi, Bella, fugi! strigă ea, coborând din maşină în timp ce vorbea.

Nu m-am oprit s-o văd pe Alice topindu-se în umbre. Nu m-am oprit să închid portiera în spatele meu. Am împins o femeie solidă din drumul meu şi am alergat drept înainte, cu capul în jos, fără să observ nimic în afară de pietrele inegale de sub tălpile mele.

Ieşind din aleea întunecoasă, am fost orbită de lumina strălucitoare a soarelui care bătea peste piaţa principală. Vântul vâjâia pe lângă mine, aruncându-mi părul în ochi şi orbindu-mă şi mai tare. Nu a fost de mirare că n-am văzut zidul de oameni până nu m-am izbit de el.

Nu era nici o cărare, nici o fisură printre trupurile atât de apropiate. I-am împins cu furie, luptându-mă cu mâinile care mă opreau din drum. Am auzit exclamaţii de iritare şi chiar durere în timp ce mă luptam să trec, dar nici una nu era într-o limbă pe care s-o înţeleg. Pe feţe se citea furia şi surpriza. Roşul era omniprezent. O femeie blondă se uită urât la mine, iar eşarfa roşie înfăşurată în jurul gâtului ei arăta ca o rană îngrozitoare. Un copil, ridicat pe umerii unui bărbat, rânji în jos la mine, cu buzele întinse pe un set de colţi de vampir din plastic.

Mulţimea se îmbulzea în jurul meu, răsucindu-mă într-o direcţie greşită. Eram bucuroasă că ceasul era atât de vizibil, căci altminteri nu aş fi reuşit să ţin drumul drept. Dar ambele limbi ale ceasului arătau spre soarele nemilos şi, deşi mă împingeam cu forţă prin mulţime, am ştiut că era prea târziu. Nu eram nici la jumătatea drumului. Nu aveam să ajung la timp. Eram proastă şi înceată, şi urma să murim cu toţii din cauza asta.

Am sperat că Alice va reuşi să scape. Am sperat că mă va vedea de undeva dintr-o umbră întunecată şi va şti că am eşuat şi va pleca acasă la Jasper.

Am ascultat încercând să disting de exclamaţiile furioase sunetul descoperirii: fiorul, poate ţipătul, din momentul când Edward păşea în lumină.

Am zărit o spărtură în mulţime. M-am grăbit spre ea, fără să îmi dau seama – până când mi-am julit fluierele picioarelor de cărămizi – că era o fântână imensă, pătrată, în mijlocul pieţei.

Aproape plângeam de uşurare când mi-am trecut piciorul peste margine şi am alergat prin apa înaltă până la genunchi. Apa împroşca în jurul meu în timp ce fugeam de-a lungul

bazinului. Chiar şi la soare, vântul era îngheţat, iar umezeala făcea ca frigul să fie dureros. Dar fântâna era foarte întinsă; străbătând-o de la un cap la altul, am traversat centrul pieţei în doar câteva secunde. Nu m-am oprit când am ajuns la capătul celălalt – am folosit marginea mai joasă pe post de trambulină, aruncându-mă în mulţime.

Se dădeau mai repede la o parte din faţa mea, evitând apa îngheţată care se împrăştia din hainele mele ude în timp ce alergam. Am privit la ceas din nou.

Un dangăt adânc, bubuitor, inundă piaţa. Vibra în pietrele de sub tălpile mele. Copiii plângeau, acoperindu-şi urechile. Şi am început să ţip în timp ce alergam.

– Edward! am strigat, ştiind că era inutil. Mulţimea era prea zgomotoasă, iar vocea îmi era slăbită de efort. Dar nu mă puteam opri din ţipat.

Ceasul bătu din nou. Am dat peste o mamă cu un copil în braţe – părul lui era aproape alb în soarele orbitor. Un grup de bărbaţi înalţi, în sacouri roşii, strigară la mine când am trecut în goană printre ei. Ceasul bătu din nou.

De cealaltă parte a bărbaţilor în sacouri, era o spărtură în îmbulzeală, un spaţiu între turiştii care se adunau fără rost în dreptul turnului. Am căutat cu privirea pasajul îngust şi întunecos la dreapta edificiului larg şi pătrat de sub turn. Nu puteam să văd nivelul străzii – erau prea mulţi oameni în drumul meu. Ceasul bătu din nou.

Nu puteam să văd aproape nimic. Vântul îmi şfichiuia faţa şi îmi ardea ochii. Nu eram sigură dacă acesta era motivul pentru care îmi curgeau lacrimile sau dacă plângeam din cauza înfrângerii când ceasul a bătut din nou.

O familie de patru persoane stătea aproape de intrarea pe alee. Cele două fetiţe purtau rochii stacojii, cu panglici asortate legate în părul negru. Tatăl nu era înalt. Mi se părea că văd ceva strălucitor în umbre, chiar peste umărul lui. M-am grăbit spre ei, încercând să văd dincolo de lacrimile înţepătoare. Ceasul bătu, iar fetiţa mai mică îşi acoperi urechile.

Fetiţa mai mare, înaltă până la talia mamei ei, o apucă pe aceasta de picior şi se uită la umbrele din spatele ei. În timp ce o priveam, o trase pe mama ei de mână şi îi arătă ceva în întuneric. Ceasul bătu, şi eram atât de aproape.

Eram îndeajuns de aproape acum ca să îi aud vocea ascuţită. Tatăl ei mă privi surprins când am trecut printre ei, strigând întruna numele lui Edward.

Fetiţa mai mare chicoti şi îi spuse ceva mamei ei, arătând spre umbre din nou, nerăbdătoare.

Am trecut de tată – acesta îşi înşfăcă bebeluşul din drumul meu – şi am sărit spre ieşirea întunecoasă din spatele lor, pe când ceasul bătea din nou deasupra capului meu.

– Edward, nu! am ţipat, dar vocea mi s-a pierdut în gălăgia mulţimii.

Îl vedeam acum. Şi vedeam şi de ce el nu mă vedea pe mine.

Era chiar el, nu era o halucinaţie de data asta. Şi mi-am dat seama că fanteziile mele fuseseră mai slabe decât crezusem; nu se ridicaseră nici pe departe la înălţimea lui.

Edward stătea nemişcat ca o statuie, la doar câţiva paşi de intrarea pe alee. Ochii îi erau închişi, iar cearcănele de sub ochi erau de un violet-închis, braţele îi erau relaxate pe lângă corp, cu palmele întoarse în sus. Expresia îi era foarte paşnică, de parcă visa lucruri plăcute. Pielea de marmură a pieptului îi era dezgolită – la picioarele lui se afla un morman mic de material alb. Lumina care se reflecta din pavajul pieţei scânteia slab pe pielea lui.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos – chiar şi în timp ce alergam, icnind şi ţipând, puteam să apreciez asta. Iar ultimele şapte luni nu însemnau nimic. Şi cuvintele din pădure nu însemnau nimic. Şi nu mai conta că el nu mă voia. Nu mai voiam nimic altceva pe lumea asta decât pe el, oricât aş fi trăit.

Ceasul bătu, iar el păşi spre lumină.

– Nu! am ţipat. Edward, uită-te la mine!

Nu mă asculta. Zâmbi foarte uşor. Ridică piciorul să mai facă un ultim pas – direct în calea soarelui.

M-am izbit de el atât de tare încât forța impactului m-ar fi trântit la pământ dacă brațele lui nu m-ar fi prins și nu m-ar fi ridicat. Mi-am pierdut suflarea și am dat capul pe spate.

Ochii lui negri se deschiseră încet când ceasul bătu din nou. Se uită în jos spre mine, surprins.

– Uimitor, spuse el, cu vocea lui splendidă, ușor amuzat. Carlisle avea dreptate.

– Edward, am încercat să șoptesc, dar vocea mea nu avea sunet. Trebuie să te întorci la umbră. Trebuie să te miști!

Părea drogat. Mâna lui îmi mângâie delicat obrazul. Nu părea să observe că încercam să îl forțez să o ia înapoi pe alee. Ar fi fost același lucru dacă aș fi încercat să împing zidurile de pe marginea aleii. Ceasul bătu, dar el nu reacționă.

Era foarte ciudat, pentru că eram amândoi în pericol de moarte. Și totuși, în secunda aceea, m-am simțit bine. Întreagă. Îmi simțeam inima bătând cu putere, iar sângele îmi pulsa repede prin vene. Plămânii mi se umplură cu mirosul dulce care venea din pielea lui. Parcă nu fusese niciodată o gaură în pieptul meu. Mă simțeam minunat – nu vindecată, ci ca și când nu aș fi avut niciodată vreo rană acolo.

– Nu-mi vine să cred cât de repede s-a petrecut totul. N-am simțit nimic – sunt foarte buni, medită el, închizând din nou ochii și apăsându-și buzele pe părul meu. Vocea îi era ca mierea și catifeaua. „Cum ți-a supt moartea mierea răsuflării! Dar ți-a rămas, în ciuda îngropării, divina frumusețe întipărită pe chipul tău. Și n-ai fost biruită![1]" murmură el și am recunoscut replica spusă de Romeo în criptă. Ceasul bubui ultima bătaie. Miroși la fel ca întotdeauna, continuă el. Deci poate că acesta chiar *este* iadul. Nu-mi pasă. Îl accept.

– Nu sunt moartă, l-am întrerupt. Și nici tu nu ești mort! Te rog, Edward, trebuie să ne mișcăm. Ei nu sunt departe!

M-am luptat în brațele lui, era uimit, iar fruntea i s-a încrețit de confuzie.

---

[1] *Romeo și Julieta*, William Shakespeare – Actul V, Scena 3, în traducerea lui Ștefan Octavian Iosif (n.tr.)

– Ce-ai spus? întrebă el politicos.

– Nu am murit, nu încă! Dar trebuie să ieşim de-aici înainte ca Volturii...

Înţelese imediat chiar în timp ce vorbeam. Înainte să apuc să termin propoziţia, mă smulse brusc de la marginea umbrelor, învârtindu-mă fără efort şi aşezându-mă cu spatele lipit de zidul de cărămidă; stătea cu spatele la mine privind spre alee. Braţele i se întinseră larg, protector, în faţa mea.

Am privit pe sub braţul lui şi am văzut două siluete întunecate detaşându-se din negură.

– Salutări, domnilor. Vocea lui Edward era calmă şi plăcută, dar nu era câtuşi de puţin relaxat. Nu cred că mai am nevoie de serviciile voastre astăzi. Totuşi, aş aprecia foarte mult dacă le-aţi transmite mulţumirile mele stăpânilor voştri.

– Ce-ar fi să mutăm conversaţia aceasta într-un loc mai potrivit? şopti ameninţător o voce calmă.

– Nu cred că este necesar. Vocea lui Edward era mai dură acum. Ştiu ce instrucţiuni ai primit, Felix. Nu am încălcat nici o regulă.

– Felix nu a vrut decât să atragă atenţia asupra proximităţii soarelui, spuse cealaltă voce pe un ton conciliant. Amândouă siluetele erau ascunse sub pelerine de un gri fumuriu, lungi până la pământ, unuduind în vânt. Hai să ne adăpostim mai bine.

– Voi fi chiar în spatele vostru, spuse Edward sec. Bella, de ce nu te duci înapoi în piaţă să te bucuri de festival?

– Nu, adu fata, spuse în şoaptă prima umbră, cu o căutătură lacomă.

– Nu cred. Tonul politicos dispăru. Vocea lui Edward era plată şi glacială. Mi-am dat seama că se pregătea să lupte.

– Nu, am spus eu tare şi răspicat.

– Şşş, murmură el, numai pentru mine.

– Felix, avertiză ce-a de-a doua umbră, mai rezonabilă. Nu aici. Se întoarse către Edward. Aro ar dori să discute din nou cu tine, dacă tot ai decis să nu ne mai forţezi mâna.

– Desigur, fu Edward de acord. Dar fata pleacă.

– Mă tem că nu e posibil așa ceva, spuse cu regret umbra politicoasă. Trebuie să respectăm regulile.

– Atunci *eu* mă tem că nu pot accepta invitația lui Aro, Demetri.

– Foarte bine, mârâi Felix. Ochii începeau să mi se adapteze la umbra deasă, și am văzut că Felix era foarte masiv, înalt și foarte musculos. Dimensiunile lui îmi aminteau de Emmett.

– Aro va fi dezamăgit, oftă Demetri.

– Sunt sigur că va supraviețui dezamăgirii, replică Edward.

Felix și Demetri se apropiară de intrarea aleii, depărtându-se ușor unul de altul, ca să îl poată ataca pe Edward din două părți. Voiau să facă asta pe alee, ca să evite o scenă. Pielea lor nu era expusă la lumină; erau în siguranță în pelerinele lungi.

Edward nu se mișcă nici un centimetru. Se sacrifica pe sine, încercând să mă protejeze.

Deodată, capul lui Edward se întoarse către întunericul aleii șerpuitoare, iar Demetri și Felix făcură la fel, ca răspuns la un sunet sau o mișcare prea subtile pentru mine.

– Hai să ne purtăm frumos, da? sugeră o voce melodioasă. Sunt doamne de față.

Alice păși ușor lângă Edward, cu un aer relaxat. Nimeni n-ar fi bănuit cât era de încordată. Părea atât de mică și de fragilă! Brațele i se legănau ca ale unui copil.

Demetri și Felix o lăsară mai încet. Pelerinele fluturară ușor când o rafală de vânt șuieră pe alee. Fața lui Felix se înăcri. Se părea că nu le convenea paritatea.

– Nu suntem singuri, le reaminti ea.

Demetri privi peste umăr. La câțiva metri, în piață, mica familie, cu fetițele în rochii roșii, ne privea. Mama vorbea întruna cu tatăl, cu ochii pe noi cinci. Femeia întoarse capul când întâlni privirea lui Demetri. Bărbatul merse câțiva pași spre piață și-l bătu pe umăr pe unul dintre bărbații cu sacouri roșii.

Demetri scutură din cap.

– Te rog, Edward, hai să fim rezonabili, spuse el.

– Da, să fim rezonabili, fu de acord Edward. Iar noi vom pleca în linişte acum, fără să facă nimeni pe deşteptul.

Demetri oftă frustrat.

– Măcar hai să discutăm problema într-un loc mai discret.

Şase bărbaţi în roşu se alăturară familiei, privindu-ne cu expresii neliniştite. Eram foarte conştientă de faptul că Edward stătea în faţa mea ca să mă protejeze – eram sigură că din cauza asta erau îngrijoraţi. Aş fi vrut să le strig să fugă.

Edward scrâşni din dinţi.

– Nu.

Felix zâmbi.

– Destul.

Vocea era înaltă, stridentă şi venise din spatele nostru.

M-am uitat pe sub celălalt braţ al lui Edward şi am văzut o siluetă mică şi neagră venind spre noi. Mi-am dat seama că era încă unul de-al lor pentru că purta pelerină. Cine altcineva putea şti?

La început, am crezut că era un băiat. Nou-venitul era la fel de mărunţel ca Alice, cu părul neted, şaten-deschis, tuns scurt. Corpul de sub pelerină – care era închisă la culoare, aproape neagră – era subţire şi delicat. Faţa îi era prea frumoasă pentru a fi de băiat. În ciuda irişilor de un stacojiu mat, faţa sa cu ochii mari şi buzele pline i-ar fi făcut îngerii lui Botticelli să pară nişte monştri.

Reacţia tuturor la apariţia acestei creaturi mă nedumeri. Felix şi Demetri se relaxară instantaneu, părăsind poziţiile ofensive şi pierzându-se din nou în umbrele zidurilor de deasupra noastră.

Edward lăsă braţele în jos şi se relaxă şi el – dar având un aer înfrânt.

– Jane, oftă el, recunoscând-o şi resemnându-se.

Alice îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie impasibilă.

– Urmaţi-mă, vorbi Jane din nou, cu vocea ei copilăroasă şi monotonă. Se întoarse cu spatele la noi şi pluti fără zgomot în întuneric.

Felix ne făcu semn să o luăm înainte, rânjind.

Alice merse după micuţa Jane imediat. Edward îşi puse braţul în jurul taliei mele şi mă trase după el, alături de Alice. Aleea cobora uşor pe măsură ce se îngusta. M-am uitat la el cu ochi întrebători, dar el scutură din cap. Nu-i auzeam pe ceilalţi în spatele nostru, dar eram sigură că erau acolo.

– Ei bine, Alice, spuse Edward, pe un ton relaxat, în timp ce mergeam, bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins să te văd aici.

– A fost greşeala mea, răspunse Alice pe acelaşi ton. Trebuia să îndrept lucrurile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Edward. Nu părea însă din cale-afară de interesat.

M-am gândit că asta se datora urechilor care ascultau în spatele nostru.

– E o poveste lungă. Alice mă fulgeră cu privirea apoi privi în altă parte. Pe scurt, a sărit de pe o stâncă, dar nu încerca să se sinucidă. Bella s-a apucat de sporturi extreme zilele astea.

Am roşit şi am întors capul, uitându-mă după umbra întunecată pe care n-o mai puteam vedea. Îmi puteam imagina ce auzea el acum, ascultând gândurile lui Alice: că fusese cât pe-aci să mă înec, că mă vânau vampirii, că aveam prieteni vârcolaci...

– Hm, spuse Edward scurt, dar tonul relaxat al vocii îi dispăruse.

Aleea cotea uşor, în timp ce cobora. Am ajuns în dreptul unei faţade plate de cărămidă, fără ferestre. Micuţa Jane nu era nicăieri.

Alice nu ezită, nu se opri din mers, ci se îndreptă direct către perete. Apoi, uşoară, se strecură cu graţie printr-o gaură săpată în stradă.

Era o gură de canal, situată în punctul cel mai de jos al pavajului. Nu am observat-o până când Alice nu dispăru prin

ea. Grătarul era dat la o parte pe jumătate. Gaura era mică şi neagră. M-am oprit.

– E în regulă, Bella, spuse Edward cu voce joasă. Alice te va prinde.

Am privit gaura cu îndoială. Mi-am imaginat că ar fi coborât el primul, dacă Demetri şi Felix nu ne-ar fi aşteptat, îngâmfaţi şi tăcuţi, în spatele nostru. M-am aplecat, strecurându-mi picioarele prin deschizătura îngustă.

– Alice? am şoptit, cu voce tremurată.

– Sunt chiar aici, Bella, mă asigură ea. Era mult prea jos ca să mă facă să mă simt mai bine.

Edward mă apucă de încheieturi – mâinile lui erau reci ca pietrele iarna – şi mă coborî în întuneric.

– Gata? întrebă el.

– Dă-i drumul, strigă Alice.

Am închis ochii ca să nu văd întunericul, strângând pleoapele de groază şi încleştându-mi gura ca să nu ţip. Edward mă lăsă să cad.

Totul se petrecu în tăcere şi repede. Aerul îmi vâjâi pe la urechi pentru o jumătate de secundă. Am expirat zgomotos când braţele lui Alice m-au prins.

Urma să am vânătăi; braţele ei erau foarte dure. Alice mă aşeză în picioare.

Vizibilitatea era redusă, dar nu era întuneric. Prin gaura de deasupra pătrundea o lumină slabă, aşa că puteam să văd suprafaţa de piatră pe care călcam. Lumina dispăru pentru o secundă, apoi Edward apăru lângă mine. Îşi puse braţul în jurul meu, ţinându-mă strâns, şi începu să mă tragă cu rapiditate înainte. Mi-am pus ambele braţe în jurul taliei lui reci, împiedicându-mă şi împleticindu-mă pe suprafaţa neregulată de piatră. Se auzi zgomotul grătarului greu alunecând peste canalul de scurgere.

Lumina slabă dispăru imediat. Sunetul paşilor mei şovăitori răsună în spaţiul întunecat; părea foarte larg, dar nu puteam fi sigură. Nu se auzeau decât bătăile nebuneşti ale inimii ale mele

şi zgomotul paşilor mei – doar o singură dată se auzi un oftat nerăbdător în spatele meu.

Edward mă ţinea strâns cu o mână. Îşi întinse cealaltă mână ca să îmi atingă faţa şi începu să îmi traseze conturul buzelor cu degetul mare. Din când în când, simţeam cum îşi îngroapă faţa în părul meu. Mi-am dat seama că acesta era singurul nostru moment de apropiere, aşa că m-am lipit şi mai strâns de el.

În momentul acesta, mi se părea că mă doreşte, iar asta era destul ca să mă recompenseze pentru câte îndurasem – oroarea tunelului subteran şi vampirii criminali din spatele nostru. Probabil că se simţea vinovat – acel sentiment al vinovăţiei care îl făcuse să vină aici ca să moară pentru că socotise că murisem din cauza lui. Dar i-am simţit buzele sărutându-mi cu delicateţe fruntea, şi nu mi-a păsat care e motivaţia lui. Măcar puteam să fiu cu el înainte să mor. Era mai bine decât să am o viaţă lungă.

Mi-aş fi dorit să îl pot întreba ce se întâmpla. Voiam cu disperare să ştiu cum urma să murim – de parcă asta ar fi îmbunătăţit cu ceva situaţia. Dar nu puteam să vorbesc, nici măcar în şoaptă, înconjuraţi cum eram. Ceilalţi puteau auzi totul – fiecare răsuflare a mea, fiecare bătaie de inimă.

Cărarea de sub noi continua să meargă în jos, ducându-ne şi mai adânc în pământ. Sufeream de claustrofobie. Simţeam mâna lui Edward, liniştitoare pe faţa mea, şi asta mă împiedica să ţip.

Nu-mi dădeam seama de unde venea lumina, dar încetul cu încetul, negrul se transformă gri-închis. Eram într-un tunel jos, arcuit. Dâre lungi de umezeală negricioasă se scurgeau pe pietrele gri, de parcă sângerau cerneală.

Tremuram, şi am crezut că era din cauza fricii. Abia când au început să îmi clănţăne dinţii, mi-am dat seama că îmi era frig. Hainele îmi erau ude, iar temperatura din catacombele oraşului era foarte scăzută, ca şi cea a pielii lui Edward.

Îşi dădu seama că tremuram de frig şi îmi dădu drumul, ţinându-mă însă de mână.

– N-n-nu, am clănţănit, aruncându-mi braţele în jurul lui. Nu-mi păsa dacă îngheţam. Cine ştie cât mai aveam de trăit?

Mâna lui rece îmi freca braţul, încercând astfel să mă încălzească.

Ne grăbeam prin tunel sau mi se părea mie că ne grăbeam. Cineva era iritat de faptul că eu mergeam atât de încet – l-am bănuit pe Felix – pentru că îl auzisem oftând din când în când.

La capătul tunelului erau gratii – barele de fier erau ruginite şi groase cât braţul meu. O uşă mică, făcută din bare mai subţiri, era deschisă. Edward păşi şi pătrunse într-o cameră mai mare şi mai luminoasă, din piatră. Uşa se închise în urma noastră cu un dangăt, urmat de zgomotul făcut de o încuietoare. Îmi era prea teamă ca să mă uit în urmă.

De cealaltă parte a camerei lungi era o uşă masivă din lemn. Era foarte groasă. Şi aceasta era deschisă.

Am trecut pragul şi am privit în jurul meu surprinsă, relaxându-mă imediat. Lângă mine, Edward era încordat, cu fălcile încleştate.

21. VERDICTUL

Ne aflam pe-un coridor iluminat puternic, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Pereţii erau albi, podelele mochetate cu un gri industrial. Pe tavan – banale neoane fluorescente. Era mai cald aici, de aceea începusem să mă simt mai bine. Coridorul acesta luminat părea un spaţiu benefic după întunericul din canalizările fantomatice de piatră.

Edward părea să aibă o altă părere. Privi sumbru spre capătul coridorului lung, la silueta subţire învelită în negru care stătea lângă un ascensor.

Mă trase după el. Alice mergea lângă mine, de cealaltă parte. Uşa masivă scârţâi când se închise în urma noastră, apoi se auzi zgomotul făcut de închiderea unui zăvor.

Jane ne aştepta lângă ascensor, ţinând uşile deschise cu o mână. Avea o figură apatică.

Odată ajunşi în lift, cei trei vampiri care aparţineau familiei Volturi se relaxară. Îşi dădură pelerinele pe spate, lăsându-şi glugile să le cadă pe umeri. Felix şi Demetri aveau tenul uşor măsliniu şi palid. Părul negru al lui Felix era tuns scurt. Demetri avea un păr lung care îi cădea ondulat pe umeri. Amândoi aveau irişii de un stacojiu intens în jurul marginilor, înnegrindu-se treptat în jurul pupilei. Sub pelerine, erau îmbrăcaţi cu haine moderne, deschise la culoare, dar greu de descris. M-am

înghesuit într-un colț, lipindu-mă de Edward. Mâna lui încă îmi mai freca brațul. Nu-și lua deloc ochii de la Jane.

Călătoria cu liftul a fost scurtă; am ieșit într-o zonă care arăta ca un birou de recepție elegant. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de lemn, iar podelele mochetate într-un verde-închis. Nu existau ferestre, dar în locul lor atârnau tablouri cu peisaje toscane, puternic luminate. Canapele din piele de culoare deschisă erau plăcut aranjate, iar mesele lucioase susțineau vaze de cristal pline de buchete de flori intens colorate. Mirosul florilor îmi aminti de o înmormântare.

În mijlocul camerei se afla un birou înalt de mahon. Uimită, m-am holbat la femeia din spatele lui.

Era înaltă, cu piele măslinie și ochi verzi. În orice altă companie, ar fi fost foarte drăguță – dar nu aici. Pentru că era o ființă omenească din cap până în picioare, la fel ca mine. Nu puteam să înțeleg ce făcea acolo femeia asta, care se simțea în largul ei, deși era înconjurată de vampiri. Zâmbi politicos în semn de bun venit.

– Bună ziua, Jane, spuse ea. Nu fu deloc surprinsă când observă în ce companie se afla Jane. Nu fu surprinsă nici de prezența lui Edward, cu pieptul gol sclipindu-i vag în lumina albă, nici de prezența mea – cu părul în dezordine și, în comparație cu ea, hidoasă.

Jane dădu din cap.

– Gianna.

Continuă să meargă către ușile duble din partea din spate a încăperii, iar noi am urmat-o. Când trecu pe lângă biroul ei, Felix îi făcu cu ochiul, iar ea chicoti.

De cealaltă parte a ușilor de lemn era un alt birou de recepție. Băiatul palid în costum de un gri perlat putea să fie fratele geamăn al lui Jane. Avea părul mai închis la culoare, iar buzele nu îi erau la fel de pline, dar era la fel de încântător. Veni spre noi să ne întâmpine. Zâmbi, întinzându-se spre ea.

– Jane.

– Alec, răspunse ea, îmbrățișându-l. Se sărutară reciproc pe ambii obraji. Apoi se uitară la noi.

– Te trimit după unul și tu vii cu doi... și jumătate, observă el, privindu-mă. Bună treaba!

Jane râse. Râsul ei era încântător, la fel ca gânguritul unui bebeluș.

– Bine ai revenit, Edward, îl salută Alec. S-ar părea că ești într-o dispoziție mai bună.

– Relativ, încuviință Edward, fără nici o intonație în voce. M-am uitat la fața dură a lui Edward și m-am întrebat cum de putuse să fie într-o dispoziție mai neagră decât aceasta.

Alec chicoti și mă examină, în timp ce eu mă agățam de Edward.

– Și aceasta este cauza tuturor necazurilor? întrebă el sceptic.

Edward zâmbi disprețuitor. Apoi chipul său căpătă o expresie glacială.

– Un fleac, strigă Felix din spate.

Edward se întoarse; un mârâit creștea în pieptul lui. Felix zâmbi – mâna îi era ridicată cu palma în sus; își îndoi degetele de două ori, invitându-l pe Edward spre el.

Alice atinse brațul lui Edward.

– Răbdare, îl avertiză ea.

Urmă un schimb de priviri între ei și mi-am dorit să aud ceea ce ea îi spunea. Mi-am imaginat că era ceva legat de faptul că nu trebuia să îl atace pe Felix, pentru că l-am văzut pe Edward inspirând adânc și întorcându-se din nou spre Alec.

– Aro va fi încântat să te vadă din nou, spuse Alec, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Să nu-l lăsăm să aștepte, sugeră Jane.

Edward aprobă dând din cap.

Alec și Jane, ținându-se de mână, ne conduseră printr-un alt coridor larg, ornamentat – oare nu se mai terminau?

Ignorară ușile de la capătul acestuia – uși învelite în întregime în aur – oprindu-se la jumătatea coridorului și dând la o

parte o bucată de lambriu care masca o ușă simplă de lemn. Nu era încuiată. Alec o ținu deschisă pentru Jane.

Îmi veni să urlu când Edward mă trase de partea cealaltă a ușii. Era aceeași piatră veche ca aceea din piață, de pe alee și din canal. Și era din nou întuneric și frig.

Anticamera de piatră nu era mare. Se deschise repede într-o cameră mai luminoasă, rotundă ca interiorul unui turn uriaș de castel... Cu două etaje mai sus, razele de soare pătrundeau prin ferestrele lungi, proiectând dreptunghiuri subțiri pe podeaua de piatră. Nu existau lumini artificiale. Singura mobilă consta în câteva scaune masive din lemn, ca niște tronuri, care erau așezate inegal, sprijinite de pereții curbați din piatră. Exact în mijloc, într-o ușoară adâncitură, se afla altă gură de canal. M-am întrebat dacă o foloseau pentru a ieși, la fel ca gaura din stradă.

Camera nu era goală. Câțiva oameni erau adunați, implicați într-o conversație aparent relaxată. Murmurul vocilor joase, fără inflexiuni, era ca un zumzet blând. În timp ce îi priveam, două femei palide în rochii de vară se opriră într-un petic de lumină și, ca niște prisme, pielea lor arunca lumina în scântei de curcubeu pe zidurile de cărămidă.

Toate acele fețe superbe se întoarseră către noi când am intrat în cameră. Majoritatea nemuritorilor erau îmbrăcați în pantaloni și cămăși obișnuite care nu ar fi ieșit în evidență pe stradă. Bărbatul care vorbi primul purta însă o pelerină lungă. Era neagră ca tăciunele și mătura podeaua. Pentru un moment, am crezut că părul lui lung și negru era gluga pelerinei.

– Jane, draga mea, te-ai întors! strigă el evident încântat. Vocea îi era doar un oftat delicat.

Pluti spre noi, iar mișcarea curse cu o grație atât de ireală încât m-am holbat la el, cu gura deschisă. Chiar și Alice, ale cărei mișcări o făceau să pară că dansează, nu se compara cu el.

Am fost și mai uimită când a plutit și mai aproape de noi și i-am putut vedea fața... Nu semăna cu fețele nefiresc de atrăgătoare care îl înconjurau (pentru că nu s-a apropiat de noi singur; întregul grup s-a adunat în jurul lui, unii urmându-l, iar

alții mergând în fața lui aidoma unor gărzi de corp). Nu-mi dădeam seama dacă fața îi era frumoasă sau nu. Bănuiesc că avea niște trăsături perfecte. Dar era la fel de diferit de vampirii de lângă el, cum erau ei față de mine. Pielea îi era de un alb translucid, ca foița de ceapă, și părea la fel de delicată – contrastând puternic cu părul lung și negru care îi încadra fața. Am simțit un impuls ciudat, îngrozitor, de a-i atinge obrazul ca să văd dacă e la fel de catifelat ca al lui Edward sau ca al lui Alice, sau dacă era prăfos, precum creta. Ochii îi erau roșii, la fel ca ai celorlalți vampiri din jurul lui, dar culoarea era lăptoasă; m-am întrebat dacă vederea îi era afectată din cauza asta.

Alunecă spre Jane, îi luă fața în mâinile ca de hârtie, o sărută delicat pe buzele pline, apoi pluti înapoi un pas.

– Da, stăpâne. Jane zâmbi; expresia ei o făcea să pară un copil angelic. L-am adus înapoi la viață, așa cum ai dorit.

– Aa, Jane. Zâmbi și el. Ești o alinare pentru mine.

Își întoarse ochii cețoși către noi, iar zâmbetul i se lărgi – deveni extaziat.

– Și Alice, și Bella! se bucură el, bătând din palme. Asta chiar este o surpriză plăcută! Minunat!

M-am holbat șocată când ne strigă pe nume, de parcă eram prieteni vechi care veniseră pe neașteptate într-o scurtă vizită.

Se întoarse către escorta noastră mătăhăloasă.

– Felix, fii drăguț și spune-le fraților mei despre vizitatorii noștri. Sunt sigur că n-ar vrea să rateze asta.

– Da, stăpâne. Felix dădu din cap și dispăru pe drumul pe care veniserăm.

– Vezi, Edward? Straniul vampir se întoarse și îi zâmbi lui Edward ca un bunic iubitor, dar mustrător. Ce ți-am spus eu? Nu te bucuri că nu ți-am dat ieri ceea ce voiai?

– Da, Aro, mă bucur, încuviință el, strângându-și brațul în jurul taliei mele.

– Ador finalurile fericite. Aro oftă. Sunt atât de rare! Dar vreau să aud toată povestea. Cum s-a întâmplat asta? Alice? Se întoarse s-o privească pe Alice cu ochii cețoși plini de

curiozitate. Fratele tău pare să creadă că ești infailibilă, dar evident a fost o greșeală la mijloc.

– Vai, sunt departe de a fi infailibilă. Flutură un zâmbet orbitor. Părea să se simtă în largul ei, cu excepția mâinilor care erau încleștate în doi pumni mici. După cum poți vedea astăzi, creez probleme tot atât de des pe cât le rezolv.

– Ești prea modestă, o dojeni Aro. Am văzut câteva dintre faptele tale glorioase și trebuie să recunosc că nu am mai văzut pe nimeni cu un asemenea talent. Minunat!

Alice îi aruncă lui Edward o privire care nu trecu neobservată.

– Îmi pare rău, nu ne-am cunoscut cum se cuvine, nu-i așa? Doar că am impresia că te cunosc deja. Fratele tău ne-a făcut cunoștință ieri, într-un mod ciudat. Vezi tu, eu am o parte din talentul fratelui tău, doar că eu sunt limitat într-un fel în care el nu este. Aro scutură din cap; tonul îi era invidios.

– Și e mult mai puternic, adăugă Edward sec. Se uită la Alice și explică rapid. Aro are nevoie de contact fizic ca să îți audă gândurile, dar aude mult mai mult decât mine. Eu pot să aud doar ce îți trece prin cap într-un anume moment. Aro aude fiecare gând pe care mintea ta l-a avut vreodată.

Alice ridică din sprâncenele delicate și Edward dădu din cap. Nici asta nu-i scăpă lui Aro.

– Dar să fii capabil să auzi de la distanță... oftă Aro, gesticulând înspre ei doi. Asta ar fi atât de *convenabil!*

Aro privi peste umărul nostru. Toate celelalte capete se întoarseră în aceeași direcție, inclusiv ale lui Jane, Alec și Demetri care stăteau tăcuți lângă noi.

Eu m-am întors cel mai încet. Felix se întorsese, iar în spatele lui pluteau încă doi bărbați îmbrăcați în pelerine negre. Amândoi semănau foarte mult cu Aro, unul având părul la fel de negru și de lung ca al lui. Celălalt avea o claie de păr alb ca zăpada – de aceeași nuanță ca și fața – care i se revărsa pe umeri. Fețele lor aveau pielea la fel, ca de hârtie.

Trioul din tabloul lui Carlisle era complet, neschimbat după cei trei sute de ani de când fusese pictat.

– Marcus, Caius, priviţi! cântă Aro. Bella trăieşte până la urmă, şi Alice este aici cu ea! Nu e minunat?

Nici unul dintre ei nu arăta prea încântat. Bărbatul cu părul negru părea extrem de plictisit, de parcă văzuse entuziasmul lui Aro timp de prea multe milenii. Faţa celuilalt era acră sub părul ca zăpada. Lipsa lor de interes nu îi ştirbi plăcerea lui Aro.

– Să le aflăm povestea, aproape cântă Aro cu vocea lui uşoară.

Vampirul secular cu părul alb pluti spre unul dintre tronurile de lemn. Celălalt se opri lângă Aro şi îşi întinse mâna, la început am crezut că pentru a-l lua pe Aro de mână. Dar îi atinse scurt palma lui Aro, apoi îşi lăsă mâna să cadă lângă el. Aro ridică dintr-o sprânceană neagră. M-am întrebat cum de pielea lui ca hârtia nu se şifona din cauza efortului.

Edward râse sec foarte încet, iar Alice îl privi curioasă.

– Mulţumesc, Marcus, spuse Aro. E foarte interesant.

O secundă mai târziu, mi-am dat seama că Marcus îl lăsa pe Aro să îi afle gândurile.

Marcus nu părea interesat. Alunecă de lângă Aro şi se alătură celui care trebuia să fie Caius, aşezat lângă perete. Doi dintre vampirii prezenţi îl urmară în linişte – gărzi de corp, aşa cum crezusem mai devreme. Am observat că două femei în rochii de vară se duseseră să stea lângă Caius tot în acelaşi scop. Ideea că un vampir ar avea nevoie de o gardă de corp era uşor ridicolă pentru mine, dar poate că cei foarte bătrâni erau la fel de fragili pe cât sugera pielea lor.

Aro scutura din cap.

– Uimitor, spuse el. Absolut uimitor.

Alice avea o expresie de frustrare. Edward se întoarse către ea şi explică repede cu o voce joasă:

– Marcus vede relaţiile. Este surprins de intensitatea relaţiei noastre.

Aro zâmbi.

– Atât de convenabil, repetă el ca pentru sine. Apoi ni se adresă: Marcus nu este atât de uşor de surprins, vă pot asigura.

M-am uitat la fața cadaverică a lui Marcus și l-am crezut.

– E atât de dificil de înțeles, chiar și acum, murmură Aro, uitându-se la brațul lui Edward pus în jurul meu. Îmi era greu să urmăresc șirul haotic al gândurilor lui Aro. Cum suporți să fii atât de aproape de ea?

– Nu fără efort, răspunse Edward cu calm.

– Dar totuși – *la tua cantante*[1]! Ce risipă!

Edward chicoti.

– Eu o privesc mai mult ca pe un preț.

Aro era sceptic.

– Un preț foarte mare.

– Fericirea costă.

Aro râse.

– Dacă n-aș fi mirosit-o prin intermediul gândurilor tale, n-aș fi crezut că chemarea sângelui cuiva poate fi atât de puternică. Eu nu am simțit niciodată așa ceva. Mulți dintre noi ar da orice pentru un asemenea dar, tu însă...

– Îl irosesc, completă Edward, cu o voce sarcastică.

Aro râse din nou.

– Vai, cum mi-e dor de prietenul meu Carlisle! Îmi amintești de el – doar că el nu era atât de furios.

– Carlisle mă depășește în multe alte feluri.

– Niciodată n-aș fi crezut că el ar putea fi depășit în ceea ce privește autocontrolul, dar tu ești de departe mai bun.

– Nu chiar. Edward părea nerăbdător. De parcă era plictisit de preliminarii. Mă făcea să îmi fie și mai teamă; nu puteam decât să încerc să îmi imaginez ce se aștepta să se întâmple.

– Sunt încântat de succesul lui, murmură Aro. Amintirile tale despre el sunt un adevărat dar pentru mine, deși mă uimesc peste măsură. Sunt surprins de felul în care mă... mulțumește, succesul său pe calea neortodoxă pe care a ales-o. Mă așteptam să se piardă, să slăbească cu timpul. Am râs de planul lui de a-i

---

[1] cântăreața ta (it.) (n.tr.)

găsi pe alții care să îi împărtășească ciudata viziune. Și totuși, într-un fel, mă bucur că m-am înșelat.

Edward nu răspunse.

– Dar abținerea ta! oftă Aro. Nu știam că o asemenea putere este posibilă. Să rezişti la o asemenea chemare de sirenă, nu doar o dată, ci din nou și din nou – dacă nu aș fi simțit-o eu însumi, n-aș fi crezut.

Edward îl privi pe Aro fără nici o expresie. Îl cunoșteam îndeajuns de bine – timpul nu îl schimbase deloc – ca să îmi dau seama că sub aparența calmă că ceva clocotea. M-am luptat să îmi controlez respirația.

– Doar când îmi amintesc cum te atrage... chicoti Aro. Mi se face sete.

Edward se încordă.

– Nu te supăra, îl liniști Aro. Nu-i vreau răul. Dar sunt atât de curios, într-o anumită privință. Mă privi cu mare interes. Îmi dai voie? întrebă el nerăbdător, ridicând o mână.

– Întreab-o pe ea, sugeră Edward fără nici o inflexiune în voce.

– Desigur, ce nepoliticos din partea mea! exclamă Aro. Bella, mi se adresă el direct de data asta. Sunt fascinat că tu ești singura imună la talentul impresionant al lui Edward – e atât de interesant că se poate întâmpla așa ceva! Și mă întrebam, de vreme ce talentele noastre sunt similare din multe puncte de vedere, dacă ești drăguță să mă lași să încerc – să văd dacă ești o excepție și pentru mine?

Am ridicat ochii către Edward terorizată. În ciuda politeții vădite a lui Aro, nu credeam că am de ales cu adevărat. Eram îngrozită la gândul de a-i permite să mă atingă și, totuși, pervers de curioasă să-i simt pielea ciudată.

Edward dădu din cap a încurajare – nu-mi dădeam seama dacă o făcea pentru că era sigur că Aro nu mă va răni sau pentru că nu aveam de ales.

M-am întors spre Aro și am ridicat încet mâna. Îmi tremura.

Alunecă mai aproape şi cred că expresia feţei sale se voia liniştitoare. Dar trăsăturile lui erau prea bizare, prea străine şi prea înspăimântătoare ca să mă liniştească. Privirea lui era mai plină de încredere decât îi fuseseră cuvintele.

Aro se întinse spre mine, de parcă ar fi intenţionat să îmi strângă mâna şi îşi apăsă pielea cu aspectul ei imaterial de a mea. Era moale ca argila şi mai rece decât mă aşteptasem.

Ochii lui ceţoşi zâmbiră spre mine şi îmi era imposibil să mă uit în altă parte. Erau hipnotici într-un mod ciudat, neplăcut.

Faţa lui Aro se modifica în timp ce îl priveam. Încrederea deveni mai întâi îndoială, apoi scepticism, apoi se calmă într-o mască prietenoasă.

– Extrem de interesant, spuse el, eliberându-mi mâna şi plutind înapoi la locul lui.

Privirea mi-a zburat către Edward şi, deşi îşi controlase expresia feţei, mi s-a părut că pare un pic încrezut.

Aro continuă să plutească cu o expresie gânditoare. Rămase tăcut pentru un moment, observându-ne când pe unul, când pe altul. Apoi, brusc, scutură din cap.

– O premieră, îşi spuse el. Mă întreb dacă mai este imună şi la alte talente de-ale noastre... Jane, dragă?

– Nu! Edward mârâi cuvântul. Alice îl prinse de braţ cu o mână încercând să îl reţină. Edward o îndepărtă.

Micuţa Jane îi zâmbi fericită lui Aro.

– Da, stăpâne?

Edward îl ţintui pe Aro cu o privire veninoasă, mârâind de-adevăratelea acum, iar sunetul părea că îi sfâşie pieptul. În cameră se făcuse linişte, toată lumea îl privea uimită cu neîncredere, de parcă ar fi comis cine ştie ce impoliteţe jenantă. L-am văzut pe Felix rânjind plin de speranţă şi făcând un pas în faţă. Aro îl privi o dată, iar acesta îngheţă în loc, rânjetul său lăsând locul unei expresii îmbufnate.

Apoi i se adresă lui Jane:

– Mă întrebam, draga mea, dacă Bella este imună la tine.

Abia puteam să îl aud pe Aro peste mârâiturile furioase ale lui Edward. Îmi dădu drumul şi se aşeză în faţa mea, astfel încât să mă ascundă vederii lor. Caius veni spre noi, cu anturajul lui, pentru a ne privi.

Jane se întoarse către noi cu un zâmbet fericit.

– Nu! strigă Alice când Edward se aruncă asupra micuţei fete.

Înainte să pot reacţiona, înainte să poată sări cineva între ei, înainte ca gărzile de corp ale lui Aro să poată interveni, Edward era la pământ.

Nimeni nu-l atinsese, dar era întins pe podeaua de piatră, agonizând, în timp ce eu mă holbam îngrozită.

Jane îi zâmbea numai lui acum, şi deodată am priceput ce se întâmpla. Am înţeles ce voia să spună Alice referitor la calităţilele formidabile, de ce toată lumea o trata pe Jane cu atât de mult respect şi de ce Edward se aruncase în calea ei înainte ca ea să îmi facă mie aşa ceva.

– Opreşte-te! am strigat, iar vocea îmi răsună în liniştea sălii. Am sărit înainte ca să mă pun între ei. Dar Alice mă opri aruncându-şi braţele în jurul meu. Nici un sunet nu scăpă de pe buzele lui Edward în timp ce se chircea pe pietrele de pe jos. Simţeam că o să îmi explodeze capul de durerea de a-l privi cum se zvârcoleşte.

– Jane, o opri Aro cu o voce liniştită. Îşi ridică rapid spre ea privirea întrebătoare, încă zâmbind de plăcere. Imediat ce Jane îşi luă ochii de pe el, Edward se linişti.

Aro îşi înclină capul în direcţia mea. Jane se întoarse să-mi zâmbească. Nici măcar nu m-am uitat la ea. Îl priveam pe Edward în timp ce Alice mă strângea în braţe şi eu mă zbăteam fără rost.

– N-are nimic, şopti Alice cu vocea încordată. În acelaşi timp, Edward se ridică, apoi sări uşor în picioare. Privirea lui o întâlni pe a mea, şi era plină de groază. La început, am crezut că era îngrozit de ceea ce tocmai suferise. Dar apoi se uită repede la Jane, şi înapoi la mine – şi faţa i se relaxă.

M-am uitat şi eu la Jane; iar aceasta nu mai zâmbea. Mă ţintuia cu o privire răutăcioasă, cu maxilarul încleştat, concentrându-se. M-am făcut mică, aşteptând să mă apuce durerea.

Nu se întâmplă nimic.

Edward reveni lângă mine. Îi atinse braţul lui Alice, iar ea mă lăsă în grija lui.

Aro începu să râdă.

– Ha, ha, ha, chicoti el. Asta este minunat!

Jane şuieră frustrată, aplecându-se înainte de parcă se pregătea să sară.

– Nu fi dezamăgită, draga mea, spuse Aro consolator, aşezându-i o mână uşoară ca pudra pe umăr. Ea ne uimeşte pe toţi.

Buza superioară a lui Jane îi dezveli dinţii în timp ce continua să mă ţintuiască cu privirea.

– Ha, ha, ha, se hlizi Aro din nou. Eşti foarte curajos, Edward, să înduri totul în tăcere. Am rugat-o o dată pe Jane să îmi facă şi mie asta – doar de curiozitate. Scutură din cap admirativ.

Edward se uită urât la el, dezgustat.

– Deci ce facem cu voi acum? spuse Aro.

Edward şi Alice înlemniră. Asta era partea pe care o aşteptaseră. Am început să tremur.

– Bănuiesc că nu e nici o şansă să te răzgândeşti? îl întrebă Aro pe Edward, plin de speranţă. Talentul tău şi-ar găsi foarte bine locul în mica noastră adunare.

Edward ezită. Cu coada ochiului, i-am văzut pe Felix şi pe Jane strâmbându-se.

Edward păru să cântărească fiecare cuvânt înainte să îl rostească:

– Aş... prefera... să nu.

– Alice? întrebă Aro, încă plin de speranţă. Poate tu ai fi interesată să ni te alături?

– Nu, mulţumesc, spuse Alice.

– Dar tu, Bella? Aro ridică din sprâncene.

Edward şuieră în urechile mele. L-am privit pe Aro perplexă. Glumea? Sau chiar mă întreba dacă vreau să rămân la cină?

Caius, cel cu părul alb, sparse tăcerea.

– Ce? îl întrebă el pe Aro, aproape în şoaptă.

– Caius, desigur că îţi dai seama de potenţialul ei, îl dojeni Aro cu afecţiune. Nu am văzut un potenţial atât de promiţător de când i-am găsit pe Jane şi pe Alec. Îţi poţi imagina de ce va fi în stare atunci când va deveni una de-a noastră?

Caius întoarse capul cu o expresie caustică. Ochii lui Jane sclipeau de indignare auzind comparaţia.

Edward clocotea de furie lângă mine. Puteam să aud un tremur în pieptul lui, transformându-se într-un răget. Nu puteam să las temperamentul lui să îi facă rău.

– Nu, mulţumesc, am rostit aproape în şoaptă, cu vocea suprimată de teamă.

Aro oftă.

– Ce ghinion! Mare pierdere!

Edward şuieră.

– Ne alăturăm sau murim, nu-i aşa? Am bănuit asta când am fost aduşi în această cameră. Ce să mai zic de legile voastre!

Tonul vocii lui mă surprinse. Părea scos din fire, dar urmărea să obţină un anumit efect prin ceea ce spusese; cred că îşi alesese cuvintele cu mare grijă.

– Desigur că nu. Aro clipi, uimit. Deja ne adunaserăm aici, Edward, aşteptând întoarcerea lui Heidi. Nu pentru voi.

– Aro, sâsâi Caius. Legea nu le dă voie.

Edward se uită urât la Caius.

– Cum aşa? ceru el să ştie. Sigur ştia la ce se referă Caius, dar părea hotărât să îl facă să spună cu voce tare.

Caius arătă spre mine cu degetul său scheletic.

– Ea ştie prea multe. Ne-ai dezvăluit secretele. Vocea lui era subţire ca hârtia, exact ca pielea lui.

– Sunt câţiva oameni aici, printre voi, îi reaminti Edward şi m-am gândit la recepţionera drăguţă de jos.

Fața lui Caius căpătă o expresie nouă – un fel de zâmbet.

– Da, fu el de acord. Dar când nu ne vor mai fi de folos, vor trebui să ne susțină. Acesta nu e planul tău pentru ea. Dacă ne trădează secretele, ești pregătit s-o distrugi? Nu cred, îl ironiză el.

– Eu n-aș... am început, încă șoptind. Caius mă reduse la tăcere cu o privire înghețată.

– Nici nu intenționezi să faci din ea una de-a noastră, continuă Caius. Prin urmare, este un punct vulnerabil. Din punctul acesta de vedere numai ea reprezintă un pericol. Tu poți pleca dacă vrei.

Edward își dezveli dinții.

– La asta mă gândeam și eu, spuse Caius.

Felix se aplecă înainte, nerăbdător.

– Decât dacă... îl întrerupse Aro. Părea nefericit de cursul pe care îl luase conversația. Decât dacă nu vrei să devină nemuritoare?

Edward strânse din buze, ezitând pentru un moment să răspundă.

– Și dacă vreau?

Aro zâmbi, din nou fericit.

– Păi, atunci ești liber să pleci acasă și să îi transmiți salutările mele prietenului meu Carlisle. Ezită o clipă. Dar mă tem că va trebui să vorbești serios.

Aro ridică mâna în fața lui. Caius, care începuse să se uite furios, se relaxă. Edward își mușcă buza. Se uită în ochii mei, iar eu m-am uitat înapoi la el.

– Te rog, am șoptit eu. Te rog să vorbești serios.

Oare chiar era o idee atât de dezgustătoare? Ar prefera să moară decât să mă transforme? Mă simțeam de parcă aș fi primit un șut în stomac.

Edward mă privea cu o față torturată.

Apoi Alice se îndepărtă de noi și se apropie de Aro. Ne-am întors s-o privim. Și mâna ei era ridicată. Nu spuse nimic, iar Aro își îndepărtă gărzile fluturându-și mâna. Aro se întâlni cu

ea la jumătatea drumului şi îi luă mâna; ochii îi sclipeau de nerăbdare.

Îşi înclină capul peste mâinile care se atingeau, şi închise ochii în timp ce se concentra. Alice stătea nemişcată, inexpresivă. L-am auzit pe Edward scrâşnind din dinţi.

Nimeni nu se mişca. Aro parcă îngheţase, aplecat peste mâna lui Alice. Secundele treceau şi am devenit tot mai stresată, întrebându-mă cât de mult timp va mai trece până când va fi prea târziu. Până când situaţia se va înrăutăţi – mult mai mult decât se înrăutăţise.

După un moment de agonie, vocea lui Aro sparse tăcerea.

– Ha, ha, ha, râse el, cu capul încă aplecat. Îşi ridică încet privirea, cu ochii strălucitori de încântare. A fost fascinant!

Alice zâmbi sec.

– Mă bucur că ţi-a făcut plăcere!

– Să văd lucrurile pe care le-ai văzut tu – mai ales cele care nu s-au întâmplat încă! Scutură din cap uimit.

– Dar care se vor întâmpla, îi reaminti ea, cu o voce calmă.

– Da, da, cu siguranţă, nu e nici o problemă.

Caius părea extrem de dezamăgit – sentiment pe care părea să îl împărtăşească cu Felix şi cu Jane.

– Aro, se plânse Caius.

– Dragă Caius, zâmbi Aro. Nu te agita. Gândeşte-te la posibilităţi! Nu ni se alătură astăzi, dar putem oricând să ne păstrăm speranţa pentru viitor. Imaginează-ţi bucuria pe care tânăra Alice ar aduce-o căminului nostru... Şi apoi, sunt teribil de curios să văd cum reacţionează Bella!

Aro părea convins. Oare nu îşi dădea seama cât de subiective erau viziunile lui Alice? Că putea să se hotărască să mă transforme astăzi şi să se răzgândească mâine? O mulţime de păreri – printre care şi a lui Edward – puteau s-o influenţeze în această privinţă.

Şi oare mai conta dacă Alice ar fi vrut? Chiar dacă într-adevăr deveneam vampir, ce importanţă ar mai fi avut dacă Edward nu era de acord cu asta? Dacă moartea era pentru el o

alternativă mai bună decât să mă aibă prin preajmă pentru totdeauna, dacă transformarea mea ar fi însemnat pentru el o plictiseală eternă? Oricât de înspăimântată eram, am simțit cum mă scufund în depresie, cum mă înec în ea...

– Atunci suntem liberi să plecăm? întrebă Edward fără nici o inflexiune în voce.

– Da, da, spuse Aro pe un ton conciliant. Dar mai veniți în vizită. A fost absolut minunat.

– Și vom veni și noi în vizită, promise Caius, cu ochii închiși pe jumătate, privind pe sub pleoape ca o șopârlă. Să verificăm dacă că vă țineți de cuvânt. Dacă aș fi în locul tău, nu aș amâna foarte mult. Nu oferim a doua șansă.

Maxilarul lui Edward se încleștă, dar dădu din cap în semn de aprobare.

Caius rânji și pluti înapoi spre locul unde stătea Marcus, nemișcat și neinteresat.

Felix gemu.

– Ei, Felix. Aro zâmbi amuzat. Heidi trebuie să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. Răbdare.

– Hmm. Vocea lui Edward părea să fie iarăși tensionată. În acest caz, ar trebui să plecăm cât mai repede.

– Da, încuviință Aro. E o idee bună. Se mai întâmplă și accidente. Vă rog să așteptați dedesubt până se întunecă, dacă nu vă deranjează.

– Desigur, fu Edward de acord, în timp ce eu mă temeam că va trebui să așteptăm tot restul zilei până să putem scăpa.

– Și încă ceva, adăugă Aro, făcându-i semn lui Felix cu un deget. Felix se apropie imediat, iar Aro îi desfăcu pelerina gri pe care vampirul uriaș o purta, trăgându-i-o de pe umeri. I-o aruncă lui Edward. Ia asta. Ieși prea mult în evidență.

Edward își puse pelerina lungă, lăsând gluga jos.

Aro oftă.

– Ți se potrivește.

Edward chicoti.

– Mulțumesc, Aro. Vom aștepta jos.

– La revedere, tineri prieteni, spuse Aro, cu ochii strălucitori.

– Să mergem, spuse Edward.

Demetri ne făcu semn să îl urmăm, apoi porni pe drumul pe care veniserăm – singura ieşire, după cum se părea,

Edward mă trase repede lângă el. Alice era aproape de mine, încordată.

– Ar trebui să ne grăbim, murmură ea.

Am ridicat capul spre ea, înfricoşată, dar ea părea doar supărată. Abia atunci am auzit murmurul vocilor – voci puternice şi răguşite – venind din antecameră.

– Ei bine, asta e neobişnuit, tună vocea groasă a unui bărbat.

– Atât de medieval, răspunse o voce piţigăiată de femeie.

O mulţime mare intra pe uşă, umplând camera mică de piatră. Demetri ne făcu semn să le facem loc. Ne-am lipit de peretele rece ca să îi lăsăm să treacă.

Cuplul din faţă, americani după cum păreau, priviră admirativ împrejurul lor.

– Bine aţi venit, dragi oaspeţi! Bine aţi venit la Volterra! îl auzeam pe Aro întâmpinându-i din camera mare a turnuleţului.

Restul, poate patruzeci sau mai mulţi, intrară după cuplul acela. Unii studiau decorul ca nişte turişti. Câţiva făcură chiar şi fotografii. Alţii păreau nedumeriţi, de parcă prezenţa lor acolo nu ar mai fi avut sens. Am observat în special o femeie mică, cu pielea închisă la culoare. Avea un rozariu în jurul gâtului, şi avea crucea strâns în mână. Mergea mai încet decât ceilalţi, atingând din când în când pe cineva şi adresând o întrebare într-o limbă necunoscută. Nimeni nu părea s-o înţeleagă, iar vocea îi deveni mai panicată.

Edward îmi trase faţa la pieptul lui, dar era prea târziu. Înţelesesem deja.

Imediat ce apăru o breşă, Edward mă trase rapid către uşă. Eram îngrozită şi lacrimile începuseră să mi se adune în ochi.

Coridorul auriu era cufundat în linişte şi pustiu – cu excepţia unei femei superbe. Ne privea fix, curioasă – pe mine în special.

– Bine ai venit acasă, Heidi, o salută Demetri din spatele nostru.

Heidi zâmbi absentă. Îmi amintea de Rosalie, deşi nu semănau deloc – doar că erau la fel de frumoase.

Îmbrăcămintea îi punea în evidenţă frumuseţea. Fusta scurtă pe care o purta lăsa să i se vadă picioarele incredibil de lungi, acoperite de ciorapi închişi la culoare. Bluza era roşie şi avea mâneci lungi şi guler înalt, dar era extrem de mulată. Părul ei lung şi negru era strălucitor, iar ochii aveau o culoare stranie – violet, o culoare care ar fi putut rezulta din suprapunerea lentilelor de contact albastre peste irişii roşii.

– Demetri, răspunse ea cu o voce mătăsoasă, măsurând cu privirea când faţa mea când pelerina gri a lui Edward.

– Bun vânat, o complimentă Demetri şi brusc am înţeles rolul vestimentaţiei ei care atrăgea atât de mult atenţia... ea era deopotrivă vânătorul şi momeala.

– Mersi. Zâmbi orbitor. Tu nu vii?

– Într-un minut. Păstrează câţiva pentru mine.

Heidi dădu din cap şi intră pe uşă, aruncându-mi o ultimă privire curioasă.

Edward începu să meargă atât de repede încât trebuia să alerg ca să ţin pasul. Dar tot n-am putut să trecem de uşa ornată de la capătul coridorului înainte să înceapă urletele.

22. ZBORUL

Demetri ne lăsă la recepție, unde femeia pe nume Gianna încă se afla la biroul lustruit. Din difuzoare ascunse se auzea o muzică veselă.

– Nu plecați până la lăsarea serii, ne avertiză el.

Edward dădu din cap și Demetri se grăbi să plece.

Gianna nu păru deloc surprinsă de faptul că își schimbaseră veșmintele.

– Ești în regulă? întrebă Edward cu voce joasă, astfel încât femeia să nu-l poată auzi. Am simțit că era neliniștit. Am presupus că era încă stresat din pricina situației în care ne aflam.

– Ar fi bine s-o faci să stea jos înainte să cadă, spuse Alice. Se prăbușește.

Abia atunci mi-am dat seama că tremuram, tremuram puternic, întreaga mea constituție vibra și dinții îmi clănțăneau și camera părea să se învârtă în jurul meu și să se estompeze. Pentru o secundă sălbatică, m-am întrebat dacă așa se simțea Jacob înainte să explodeze ca să se transforme într-un vârcolac.

Am auzit un zgomot ciudat, de parcă ceva ar fi fost sfâșiat, pe fundalul muzicii vesele. Din cauza tremuratului, nu-mi dădeam seama de unde venea.

– Șșș, Bella, șșș, spuse Edward în timp ce mă trăgea spre canapeaua cea mai retrasă, departe de ochii curioși ai ființei umane de la birou.

– Cred că se isterizează. Poate ar trebui să îi dai o palmă, sugeră Alice.

Edward îi aruncă o privire sălbatică.

Atunci am înţeles. Aha. Suspinele mele făceau acel zgomot.

– E în regulă, eşti în siguranţă, e în regulă, îmi repeta el întruna. Mă trase în poala lui şi mă înfăşură în pelerina groasă de lână, protejându-mă de pielea lui rece.

Ştiam că era stupid să reacţionez aşa. Cine ştie cât timp mă mai puteam uita la faţa lui? Era salvat, şi eu eram salvată, şi putea să mă părăsească imediat ce eram liberi. Să am ochii plini de lacrimi şi să nu-i pot vedea clar trăsăturile cu claritate era o mare frustrare.

Dar, în mintea mea, acolo unde lacrimile nu puteau spăla imaginea, încă mai puteam vedea faţa panicată a micuţei femei cu rozariul.

– Toţi oamenii aceia, am suspinat eu.

– Ştiu, şopti el.

– E atât de oribil.

– Da, este. Mi-aş dori să nu fi văzut asta.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui rece, folosind pelerina groasă pentru a-mi şterge lacrimile. Am inspirat de câteva ori încercând să mă calmez.

– Pot să vă aduc ceva? întrebă o voce politicoasă. Era Gianna, care se apleca peste umărul lui Edward cu un aer îngrijorat şi profesionist în acelaşi timp. Nu părea s-o deranjeze că faţa ei era la doar câţiva centimetri de un vampir duşmănos. Ori era total ignorantă, ori foarte bună profesionistă.

– Nu, răspunse Edward cu răceală.

Ea dădu din cap, îmi zâmbi, apoi dispăru.

Am aşteptat până când Gianna nu ne mai putea auzi.

– Ea ştie ce se petrece aici? l-am întrebat, cu vocea joasă şi răguşită. Începusem să mă controlez şi respiraţia mi se calma.

– Da. Ştie totul, îmi răspunse Edward.

– Ştie că o s-o omoare într-o zi?

– Ştie că nu e exclus, spuse el.

Asta mă surprinse. Fața lui Edward era greu de citit.

– Speră că se vor decide s-o păstreze.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji.

– Vrea să fie una de-a lor?

Dădu din cap afirmativ, cu ochii ațintiți asupra mea, privindu-mi reacția. M-am cutremurat.

– Cum poate să vrea asta? am șoptit, mai mult pentru mine însămi decât așteptând cu adevărat un răspuns. Cum poate să îi privească pe oamenii aceia ducându-se în camera aceea hidoasă și să vrea *asta?*

Edward nu mi-a răspuns. Expresia feței i se întunecase ca reacție la ceea ce spusesem.

În timp ce mă holbam la fața lui frumoasă, mi-am dat seama dintr-odată că eram în brațele lui Edward și că în momentul acesta nu eram pe punctul de a fi uciși.

– Vai, Edward, am strigat eu, suspinând din nou. Era o reacție așa de stupidă! Lacrimile erau prea dese ca să îi mai văd fața și asta era cumplit. Nu aveam timp decât până la apusul soarelui – ca într-o poveste, cu termene limită care pun capăt magiei.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă el, încă neliniștit, mângâindu-mi spatele cu atingeri delicate.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului lui – cel mai rău lucru la care mă puteam aștepta din partea lui era să mă respingă – și l-am îmbrățișat și mai mult.

– E atât de urât din partea mea să fiu fericită acum? l-am întrebat.

Nu m-a respins. M-a tras și mai tare la pieptul lui rece ca gheața, atât de strâns încât îmi era greu să respir.

– Știu exact la ce te referi, șopti el. Dar avem multe motive pentru care să fim fericiți, șopti el. În primul rând, suntem în viață.

– Da, am fost eu de acord. E un motiv serios.

– Și suntem împreună, șopti el. Respirația îi era atât de dulce încât mă amețea.

Am dat din cap afirmativ, încredinţată însă că pentru el lucrul acesta nu era tot atât de important cât era pentru mine.

– Şi cu ceva noroc vom fi în viaţă şi mâine.

– Să sperăm, am spus eu neliniştită.

– Viitorul e destul de bun, mă asigură Alice. Fusese atât de tăcută încât aproape că uitasem că era acolo. Îl voi vedea pe Jasper în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, adăugă ea cu satisfacţie.

Norocoasa de Alice. Ea putea avea încredere în viitorul ei.

Nu mi-am putut lua privirea de la Edward pentru multă vreme. L-am privit cu intensitate, dorindu-mi mai mult ca orice ca viitorul să nu mai vină niciodată. Ca acest moment să dureze o veşnicie sau, dacă aşa ceva nu era posibil, ca eu să încetez să exist când momentul se va termina.

Edward mă privea şi el cu aceeaşi intensitate, cu ochii lui negri şi blânzi, şi îmi era uşor să mă prefac să cred că şi el simţea la fel ca mine. Asta am şi făcut. M-am prefăcut, pentru a face momentul mai dulce. Vârfurile degetelor lui îmi atinseră cearcănele.

– Arăţi atât de obosită!

– Şi tu arăţi însetat, i-am şoptit, studiindu-i vânătăile violete de sub irişii negri.

El dădu din umeri.

– Nu e nimic.

– Eşti sigur? Aş putea să stau cu Alice, m-am oferit, fără tragere de inimă; aş fi preferat să mă omoare chiar acum decât să mă mişc vreun centimetru din poziţia în care stăteam.

– Nu fi ridicolă. Oftă; respiraţia lui dulce îmi mângâie faţa. Niciodată n-am fost mai stăpân pe *acea* parte din natura mea ca acum.

Aveam un milion de întrebări pentru el. Una dintre ele îmi stătea pe buze chiar acum, dar mi-am ţinut gura. Nu voiam să stric acest moment, aşa imperfect cum era, în camera aceasta care îmi făcea greaţă, sub ochii viitorului monstru.

Aici, în brațele lui, era atât de ușor să îmi imaginez că mă dorea. Nu voiam să mă gândesc acum la motivațiile lui – dacă se purta așa doar ca să mă facă să-mi păstrez calmul cât încă eram în pericol sau dacă se simțea pur și simplu vinovat pentru că ne aflam în locul acesta. Poate că timpul pe care îl petrecuse departe fusese suficient ca să nu se mai plictisească de mine pe moment. Dar nu conta. Eram mult mai fericită să mă prefac.

Am rămas tăcută în brațele lui, privindu-i fața, prefăcându-mă...

Îmi privea și el fața în timp ce discuta cu Alice cum să ajungă acasă. Vorbeau atât de încet și de repede încât știam că Gianna nu putea înțelege. Nici eu n-am înțeles jumătate din ce-au spus. Se părea că vorbeau despre un furt. M-am întrebat dacă Porsche-ul galben ajunsese înapoi la proprietarul lui.

– Ce-a fost vorbăria aia despre *cântăreți?* întrebă Alice la un moment dat.

– *La tua cantante,* spuse Edward. Vocea lui făcea cuvintele să pară note muzicale.

– Da, aia, spuse Alice, și am ciulit urechile pentru că și eu mă întrebasem asta.

Edward dădu din umeri.

– Ei au o denumire pentru persoana care miroase așa cum miroase Bella pentru mine. O numesc *cântăreața* mea – pentru că sângele ei cântă pentru mine.

Alice râse.

Eram îndeajuns de obosită ca să dorm, dar m-am luptat cu epuizarea. Nu aveam de gând să pierd nici o secundă din timpul pe care îl aveam de petrecut cu el. Din când în când, în timp ce vorbea cu Alice, se apleca brusc și mă săruta – buzele lui netede ca sticla îmi atingeau părul, fruntea, vârful nasului. De fiecare dată era ca un șoc electric pentru inima mea. Zgomotul bătăilor ei părea că se aude în întreaga încăpere.

Era un rai – chiar în mijlocul iadului.

Am pierdut complet noțiunea timpului. Așa că atunci când brațele lui Edward se strânseră în jurul meu și el, și Alice se

uitară precauți spre spatele încăperii, m-am panicat. M-am lipit de pieptul lui Edward când Alec – cu ochii de un roşu intens – în ciuda faptului că luase masa de prânz – intră pe uşile duble.

Aducea veşti bune.

– Sunteți liberi să plecați, ne spuse Alec, pe un ton atât de călduros încât credeai că am fi prieteni de-o viață. Vă rugăm doar să nu zăboviți în oraş.

Edward nu adoptă un ton prefăcut; vocea îi era rece ca gheața:

– Asta nu va fi o problemă.

Alec zâmbi, dădu din cap şi dispăru din nou.

– Mergeți prin coridorul din dreapta, după colț, până la primul ascensor, ne spuse Gianna, în timp ce Edward mă ajuta să mă ridic în picioare. Ieşirea este cu două etaje mai jos şi dă direct în stradă. La revedere, adăugă ea cu o voce plăcută. M-am întrebat dacă pregătirea ei profesională va fi îndeajuns ca s-o salveze.

Alice îi aruncă o privire întunecată.

Am fost uşurată că mai era o ieşire; nu eram sigură dacă mai puteam suporta încă un tur prin canale.

Am ieşit printr-un foaier luxos şi aranjat cu bun-gust. Am fost singura care s-a uitat înapoi spre castelul medieval ascuns sub fațada sofisticată a unei clădiri moderne. Nu puteam să văd turnulețul de aici, lucru pentru care eram recunoscătoare.

Pe străzi, petrecerea era încă în toi. Felinarele stradale tocmai se aprindeau, în timp ce noi mergeam repede pe alei strâmte pietruite. Cerul era de un gri palid, dar clădirile erau atât de înghesuite pe străzi încât mi se părea că e mai întuneric.

Pelerina lungă, fluturândă, a lui Edward nu ieşea în evidență. Într-o seară obişnuită, în Volterra, probabil că ar fi fost remarcată. Acum mai erau şi alții în pelerine de satin, iar colții de plastic pe care îi văzusem la copilul din piață mai devreme păreau să fie foarte populari printre adulți.

– Ridicol, murmură Edward.

Nu am remarcat când a dispărut Alice de lângă mine. M-am uitat spre ea să o întreb ceva, dar dispăruse.

– Unde e Alice? am şoptit panicată.

– S-a dus să ia bagajele voastre de unde le-a ascuns azi-dimineaţă.

Uitasem că aveam la mine o periuţă de dinţi. Dacă m-aş fi spălat pe dinţi, m-aş fi simţit mult mai bine.

– Fură o maşină, nu-i aşa? am ghicit eu.

Edward rânji.

– Nu – până nu ieşim din oraş.

Mi s-a părut un drum foarte lung până la ieşire. Edward observă cât eram de obosită; îşi puse braţul în jurul taliei mele şi mă susţinu în timp ce mergeam.

M-am cutremurat când am ajuns sub arcada neagră de piatră. Poarta imensă, antică de deasupra noastră arăta ca uşa unei cuşti, ameninţând să cadă peste noi şi să ne încuie înăuntru.

Mă conduse spre o maşină neagră, care aştepta în umbră în dreapta porţii, cu motorul pornit. Spre surprinderea mea, se aşeză în spate lângă mine, în loc să insiste să conducă.

Alice se scuză.

– Îmi pare rău. Gesticulă vag spre bord. Nu prea aveam de unde să aleg.

– E în regulă, Alice. Râse. Nu pot fi toate Turbo 911.

Ea oftă.

– S-ar putea să trebuiască să achiziţionez unul pe cale legală. A fost fabulos.

– O să îţi iau unul de Crăciun, promise Edward.

Alice se întoarse să îi zâmbească, lucru care mă îngrijora, pentru că deja gonea pe coasta întunecată şi şerpuitoare a dealului.

– Galben, îi spuse ea.

Edward mă ţinea strâns în braţe. În interiorul pelerinei, îmi era cald şi mă simţeam confortabil. Mai mult decât confortabil.

– Poţi să dormi acum, Bella, murmură el. S-a terminat.

Ştiam că se referă la pericol, la coşmarul din oraşul vechi, dar tot trebuia să înghit în sec înainte să îi răspund.

– Nu vreau să dorm. Nu sunt obosită. Doar a doua propoziţie era o minciună. Nu aveam de gând să închid ochii. Interiorul maşinii era slab luminat de beculeţele de pe bord, dar reuşeam să îi văd faţa.

Edward apropie buzele de urechea mea.

– Încearcă, şopti el.

Am scuturat din cap. El oftă.

– Eşti la fel de încăpăţânată.

Eram încăpăţânată; m-am luptat cu pleoapele mele grele şi am câştigat. Drumul prin întuneric a fost partea cea mai grea; luminile puternice din aeroportul din Florenţa m-au ajutat mult; ca şi faptul că m-am spălat pe dinţi şi m-am schimbat în haine curate; Alice i-a cumpărat lui Edward haine noi, iar el şi-a lăsat pelerina închisă la culoare pe un morman de gunoi de pe alee. Zborul cu avionul până la Roma a fost atât de scurt că nu a fost nici o şansă să adorm, deşi eram extenuată. Ştiam că zborul de la Roma la Atlanta va fi altă poveste, mai ales că Alice ne rezervase din nou locurile acele confortabile de la clasa întâi. Aşa că am rugat însoţitoarea de zbor să îmi aducă o coca-cola.

– Bella, spuse Edward, dezaprobator. Ştia că sunt alergică la cafeină.

Alice era în spatele nostru. O auzeam murmurându-i lui Jasper în telefon.

– Nu vreau să dorm, i-am reamintit. I-am oferit o scuză care era credibilă pentru că era adevărată. Dacă închid ochii acum, o să văd lucruri pe care nu vreau să le văd. O să am coşmaruri.

După asta nu mă mai contrazise.

Ar fi fost un moment ideal să vorbim, să primesc răspunsurile de care aveam nevoie – de care aveam nevoie, nu pe care mi le doream; mă îngrozeam deja gândindu-mă la ceea ce aş putea auzi. Aveam o perioadă lungă de timp în faţa noastră şi nu putea să fugă de mine în avion. Nimeni nu ne-ar fi auzit, decât Alice; era târziu şi majoritatea pasagerilor stingeau

luminile și cereau cu voci scăzute perne pentru noapte. Vorbitul m-ar fi ajutat să lupt cu epuizarea.

Dar mi-am mușcat limba cu perversitate ca să nu-i pun nici una dintre întrebările care-mi năvăleau în minte. Rațiunea îmi era probabil întunecată de oboseală, dar speram că, dacă amânam discuția, mai puteam petrece câteva ore împreună cu el mai târziu – că aș putea să o amân pentru altă seară, în stilul Șeherezadei.

Așa că am continuat să beau suc și am rezistat până și impulsului de a clipi. Edward părea complet mulțumit să mă țină în brațe, atingându-mi necontenit fața cu degetele. Și eu îi atingeam fața. Nu mă puteam abține, deși îmi era teamă că mă va durea mai târziu, când voi fi din nou singură. Continuă să îmi sărute părul, fruntea, încheieturile mâinilor... dar niciodată buzele, și asta era bine. La urma urmei, în câte feluri poți distruge o inimă și apoi să te mai aștepți să bată? Trecusem prin multe care ar fi putut să mă termine în ultimele zile, dar nu mă simțeam mai puternică. Din contră, mă simțeam atât de fragilă, încât un singur cuvânt m-ar fi putut zdrobi.

Edward nu vorbi. Poate că spera să adorm. Poate că nu avea nimic de spus.

Am reușit să nu adorm. Eram trează când am ajuns pe aeroportul din Atlanta și am privit soarele care începea să se înalțe peste cuvertura de nori de deasupra orașului Seattle înainte ca Edward să tragă parasolarul. Eram mândră de mine însămi. Nu pierdusem nici un minut.

Nici Alice, nici Edward nu au fost surprinși de primirea care ne aștepta pe aeroportul Sea-Tac, dar pe mine m-a luat prin surprindere. Jasper a fost primul pe care l-am văzut – el nu păru să mă vadă deloc. Nu avea ochi decât pentru Alice. Ea se duse repede lângă el; nu se îmbrățișară ca toate celelalte cupluri care se reuneau acolo. Doar se priviră în ochi, și totuși, pentru ei acel moment era atât de intim, că am simțit nevoia să întorc capul.

Carlisle și Esme ne așteptau într-un colț liniștit, departe de detectoarele de metal, în umbra unui stâlp imens. Esme se

întinse şi mă îmbrăţişă cu putere, şi totuşi ciudat, pentru că Edward încă îşi mai ţinea braţele în jurul meu.

– Îţi mulţumesc atât de mult, îmi spuse ea la ureche.

Apoi îşi aruncă braţele în jurul lui Edward şi părea că ar fi plâns dacă ar fi fost posibil.

– Niciodată să nu mă mai faci să trec prin aşa ceva, aproape urlă ea.

Edward rânji, spăşit.

– Îmi pare rău, mamă.

– Mulţumesc, Bella, spuse Carlisle. Îţi suntem datori.

– N-aveţi pentru ce, am murmurat eu. Noaptea de nesomn îşi spunea cuvântul. Capul mi se părea deconectat de corp.

– E moartă de oboseală, îl certă Esme pe Edward. Hai s-o ducem acasă.

Nu eram sigură dacă voiam acasă în acest moment, mergeam împleticindu-mă prin aeroport, susţinută de Edward de o parte şi de Esme de cealaltă parte. Nu ştiam dacă Alice şi Jasper erau sau nu în spatele nostru, şi eram prea epuizată ca să mă uit.

Cred că eram aproape adormită, deşi mai mergeam, când am ajuns la maşina lor. Surpriza de a-i vedea pe Emmett şi pe Rosalie sprijiniţi de sedanul negru, în lumina slabă a garajului, mă învioră puţin. Edward încremeni.

– Las-o, şopti Esme. Se simte groaznic.

– Aşa şi trebuie, spuse Edward, nefăcând nici o încercare să coboare vocea.

– Nu e vina ei, am spus eu, confuză de oboseală.

– Las-o să repare lucrurile, îl rugă Esme. Noi vom merge în maşină cu Alice şi Jasper.

Edward se uită urât la vampirul blond şi superb care ne aştepta.

– Te rog, Edward, am spus. Nu voiam să merg cu Rosalie în maşină, nici el nu voia, dar provocasem deja destulă discordie în familia lui.

Oftă şi mă trase către maşină.

Emmett şi Rosalie se urcară în faţă fără să spună nimic, în timp ce Edward mă trase, din nou, în spate. Ştiam că nu mai puteam să lupt contra oboselii, aşa că mi-am lăsat înfrântă capul pe pieptul lui, şi am închis ochii. Ascultam cum toarce motorul.

– Edward, începu Rosalie.

– Ştiu. Tonul lui Edward nu era prea conciliant.

– Bella? întrebă Rosalie cu delicateţe.

Am făcut ochii mari. Era prima oară când mi se adresase direct.

– Da, Rosalie? am întrebat cu o ezitare în glas.

– Îmi pare foarte rău, Bella. Mă simt groaznic cu privire la tot ce s-a întâmplat şi îţi sunt foarte recunoscătoare că ai fost atât de curajoasă să te duci şi să îmi salvezi fratele. Te rog, spune-mi că mă ierţi.

Cuvintele erau ciudate, rostite cu o anumită afectare din cauza jenei, dar păreau sincere.

– Desigur, Rosalie, am murmurat, agăţându-mă de orice şansă ca s-o fac să mă urască mai puţin. Nu e deloc vina ta. Eu am sărit de pe stânca aia afurisită. Desigur că te iert.

Din cauza oboselii, vorbeam cu mare greutate.

– Nu e valabil ceea ce spune până nu e trează, Rose, chicoti Emmett.

– Sunt trează, am spus; cuvintele au sunat ca un oftat confuz.

– Lăsaţi-o să doarmă, insistă Edward, dar vocea îi era un pic mai caldă.

Apoi se făcu linişte. Nu se auzea decât huruitul monoton al motorului. Probabil adormisem, pentru că mi s-a părut că după câteva secunde s-a deschis portiera şi Edward m-a luat în braţe şi m-a scos din maşină. Ochii nu mi se deschideau. La început am crezut că eram încă la aeroport.

Apoi l-am auzit pe Charlie.

– Bella! strigă el de la distanţă.

– Charlie, am murmurat, încercând să mă trezesc din amorţeală.

– Şşş, şopti Edward; e în regulă, eşti acasă şi în siguranţă. Dormi.

– Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-ţi arăţi faţa pe aici. Charlie urla la Edward, iar vocea lui se auzea mai aproape acum.

– Încetează, tată, am gemut eu. El nu mă auzi.

– Ce-i cu ea? îl întrebă Charlie.

– E doar foarte obosită, Charlie îl asigură Edward încet. Te rog s-o laşi să se odihnească.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac, strigă Charlie. Dă-o încoace. Ia-ţi mâinile de pe ea.

Edward încercă să mă aşeze în braţele lui Charlie, dar m-am agăţat de el. Îl simţeam pe tata cum mă trage de braţ.

– Termină, tată, am spus ridicând vocea. Am reuşit să trag de pleoape. Îl vedeam pe Charlie ca prin ceaţă. Fii supărat *pe mine.*

Eram în faţa casei. Uşa de la intrare era deschisă. Stratul de nori de deasupra era prea gros ca să îmi dau seama ce oră era.

– Fii sigură că voi fi supărat, îmi puse în vedere Charlie. Intră înăuntru.

– Bine. Lasă-mă jos, am oftat eu.

Edward mă puse în picioare. Îmi dădeam seama că stăteam dreaptă, dar nu-mi simţeam picioarele. Am încercat să merg, dar m-am împleticit, iar pavajul a început să se învârtească. Braţele lui Edward m-au prins exact înainte de a mă prăbuşi.

– Lasă-mă doar s-o duc sus, spuse Edward. Apoi voi pleca.

– Nu, am strigat, panicată. Încă nu îmi primisem răspunsurile. Trebuia să stea măcar pentru asta, nu-i aşa?

– Nu voi fi departe, îmi promise Edward, şoptindu-mi atât de încet la ureche încât Charlie n-avea nici o şansă să audă.

Nu am auzit ce a răspuns Charlie, dar Edward a intrat în casă. Am reuşit să-mi ţin ochii mei deschişi până când am ajuns în dreptul scărilor. Ultimul lucru pe care l-am simţit au fost mâinile reci ale lui Edward care încercau să îmi desfacă degetele încleştate pe cămaşa lui.

23. ADEVĂRUL

Aveam senzaţia că dormisem foarte mult timp – corpul îmi era înţepenit, de parcă nu m-aş fi mişcat deloc în tot acel timp. Mintea îmi era înceţoşată; vise ciudate, colorate – vise şi coşmaruri – se învârteau ameţitor în capul meu. Erau atât de vii! Unele oribile, altele minunate, amestecate într-o învălmăşeală stranie. Nerăbdarea acută şi teama făceau parte deopotrivă din visul acela frustrant în care picioarele nu ţi se mişcă îndeajuns de repede... Şi erau şi destui monştri, duşmani cu ochii roşii care, cu cât erau mai politicoşi, cu atât erau mai înspăimântători. Puteam să îmi amintesc numele lor. Dar cea mai puternică şi mai clară parte a visului nu era cea îngrozitoare, ci aceea în care apăruse îngerul, pe care mi-l aminteam cel mai bine.

Îmi era greu să-l las să plece şi să mă trezesc. Visul acesta nu voia să fie aruncat undeva în seiful cu vise de care refuzam să-mi aduc aminte. M-am luptat cu el, în timp ce se apropia momentul trezirii. Nu-mi puteam aminti ce zi a săptămânii era, dar eram sigură că mă aştepta Jacob sau şcoala, sau munca, sau orice altceva. Am inspirat adânc întrebându-mă cum să fac faţă unei noi zile.

Ceva rece îmi atinse uşor fruntea.

Am strâns şi mai tare ochii închişi. Se părea că încă mai visam, dar simţeam că este anormal de real. Eram atât de aproape de trezire... şi totul va dispărea.

Dar mi-am dat seama că era prea adevărat, prea real ca să fie bine pentru mine. Braţele de piatră pe care mi le imaginam puse în jurul meu erau prea materiale. Dacă lăsam visul să continue, aş fi regretat mai târziu. Cu un suspin resemnat, am făcut ochii mari să împrăştii iluzia.

– Vai! am icnit şi mi-am pus mâinile peste ochi.

Ei bine, evident, mersesem prea departe; fusese o greşeală să îmi las imaginaţia să îmi scape de sub control. „Las" nu era cuvântul potrivit. O *forţasem* să îmi scape de sub control – mai exact îmi vânasem halucinaţiile –, iar acum mintea mea cedase.

Mi-a luat mai puţin de o jumătate de secundă ca să înţeleg că, dacă tot înnebunisem de-a binelea, aş putea cel puţin să mă bucur de iluzii atât timp cât erau plăcute.

Am deschis ochii din nou – iar Edward era tot acolo, cu chipul lui atât de frumos la doar câţiva centimetri de al meu.

– Te-am speriat? Vocea lui joasă era neliniştită.

Dintre toate iluziile, asta era cea mai frumoasă. Faţa, vocea, mirosul, totul – era mult mai bine decât atunci când mă înecam. Superba plăsmuire a imaginaţiei mele privi cu îngrijorare expresia schimbătoare a feţei mele. Irişii lui erau negri ca smoala, cu umbre ca nişte vânătăi sub ei. Asta mă surprinse; Edward-ii mei imaginari erau de obicei mai bine hrăniţi.

Am clipit de două ori, încercând cu disperare să îmi amintesc ultimul lucru de care eram sigură că era real. Alice făcuse parte din visul meu şi m-am întrebat dacă se întorsese cu adevărat sau dacă acela fusese doar preambulul. *Credeam* că se întorsese în ziua în care aproape mă înecasem...

– Vai, la naiba, am murmurat eu. Eram răguşită din cauza somnului.

– Ce s-a întâmplat, Bella?

M-am încruntat la el nefericită. Faţa îi era şi mai neliniştită.

– Sunt moartă, nu? am gemut eu. *Chiar* m-am înecat. La naiba, la naiba, la naiba! Asta îl va ucide pe Charlie.

Edward se încruntă și el.

– Nu ești moartă.

– Atunci de ce nu mă trezesc? l-am provocat, ridicând din sprâncene.

– *Ești* trează, Bella.

Am scuturat din cap.

– Sigur. Sigur. Asta vrei tu să cred. Și apoi, când mă voi trezi va fi mai rău. Dacă mă voi trezi, ceea ce nu se va întâmpla, pentru că sunt moartă. Asta e îngrozitor. Bietul Charlie. Și Renée, și Jake... am continuat, îngrozită de ceea ce făcusem.

– Pot să îmi dau seama de ce m-ai confunda pe mine cu un coșmar. Zâmbetul lui era înfricoșător. Dar nu-mi pot imagina ce-ai fi putut să faci ca să ajungi în iad. Ai comis multe crime cât am fost plecat?

M-am strâmbat.

– Evident că nu. Dacă aș fi în iad, tu n-ai fi cu mine.

El oftă.

Capul mi se limpezea. Privirea îmi zbură, pentru o secundă, de la fața lui – fără tragere de inimă –, la întunericul de dincolo de fereastra deschisă, apoi înapoi la el. Am început să îmi amintesc detalii... și am simțit o roșeață slabă, necunoscută încălzindu-mi pielea de pe pomeți când am priceput în sfârșit că Edward era cu adevărat aici, cu mine și că eu pierdeam timpul purtându-mă ca o idioată.

– Deci, chiar s-au întâmplat toate lucrurile alea? Era aproape imposibil să îmi consider visul o realitate. Nu puteam să accept ideea asta.

– Depinde. Zâmbetul lui Edward era încă reținut. Dacă te referi la faptul că am fost pe punctul de a fi masacrați în Italia, atunci, da.

– Ce ciudat, am meditat eu. Chiar am fost în Italia. Știai că eu nu am fost niciodată mai departe de Albuquerque?

Edward își dădu ochii peste cap.

– Poate că ar trebui să te culci la loc. Nu ești coerentă.

– Nu mai sunt obosită. Îmi aminteam totul cu claritate. Ce oră e? Cât timp am dormit?

– E trecut de unu dimineaţa. Deci, aproximativ paisprezece ore.

M-am întins în timp ce vorbeam. Eram atât de înţepenită.

– Charlie? l-am întrebat.

Edward se încruntă.

– Doarme. Ar trebui să ştii că încalc regulile chiar acum. De fapt, nu-i chiar aşa, pentru că el a spus să nu mai intru niciodată pe uşă în casa lui, iar eu am intrat pe fereastră... Dar oricum, interdicţia a fost clară.

– Charlie te-a dat afară din casă? l-am întrebat, uimirea transformându-se cu repeziciune în furie.

Ochii îi erau trişti.

– Te aşteptai la altceva?

Ochii mei erau furioşi. Aveam de gând să schimb vreo două vorbe cu tata – poate că era un moment bun să îi reamintesc că trecusem din punct de vedere legal de vârsta maturităţii, aşa că nu va mai putea invoca nici un motiv pentru interdicţia aceea. Am încercat să mă gândesc la lucruri mai puţin dureroase.

– Care-i povestea? l-am întrebat curioasă, dar străduindu-mă să discut relaxat, să mă controlez, ca să nu îl sperii şi să nu plece.

– La ce te referi?

– Ce îi spun lui Charlie? Care e motivul pentru care am dispărut?... Cât timp am fost plecată? am întrebat încercând să număr orele în minte.

– Doar trei zile. Ochii i se îngustară, dar zâmbea mai natural de data asta. De fapt, speram să ai tu o explicaţie potrivită. Eu nu găsesc nici una.

Am gemut.

– Nemaipomenit.

– Păi, poate îi vine lui Alice ceva în minte, se oferi el, încercând să mă consoleze.

Şi eram consolată. Cui îi păsa de ceea ce aveam de înfruntat mai târziu? Fiecare secundă în care el era aici – atât de aproape, cu chipul lui desăvârşit strălucind în lumina vagă a cifrelor de pe ceasul deşteptător – era preţioasă şi nu voiam să o irosesc.

– Deci, am început eu, alegând întrebarea – cea mai comodă pentru el, dar pentru mine de o importanță vitală – cu care să încep. Eram acasă, în siguranță, și el se putea hotărî să plece în orice moment, iar raiul meu temporar nu era pustiu dacă nu auzeam vocea lui Edward. Ce-ai mai făcut până acum trei zile?

Fața lui deveni precaută într-o secundă.

– Nimic interesant.

– Desigur că nu, am bombănit eu.

– De ce faci fața aia?

– Păi... am strâns din buze, gândindu-mă. Dacă ar fi doar un vis, cam asta mi-ai spune. Imaginația mea trebuie să fie epuizată.

El oftă.

– Dacă îți spun, vei crede în sfârșit că nu ai un coșmar?

– Coșmar! am repetat eu pe un ton batjocoritor. El mă așteptă să răspund. Poate, am spus după o secundă de gândire. Dacă îmi spui.

– Am fost... la vânătoare.

– Asta-i tot ce poți să spui? l-am criticat. Asta nu dovedește că sunt trează.

Ezită, apoi vorbi rar, alegându-și cuvintele cu grijă. Nu am vânat pentru hrană... de fapt mi-am încercat mâna la ... căutat. Nu sunt foarte bun la asta.

– Ce căutai? l-am întrebat, intrigată.

– Nimic important. Cuvintele lui nu se potriveau cu expresia de pe fața lui; părea supărat, încurcat.

– Nu înțeleg.

Ezită; fața lui, strălucind în strania lumină verzuie aruncată de ceas, era chinuită.

– Eu.... Inspiră adânc. Îți datorez o scuză. Desigur că îți datorez mult mai mult. Dar trebuie să știi – cuvintele începură să curgă atât de repede (mi-am amintit că vorbea uneori în felul acesta când era agitat), încât trebuia să mă concentrez ca să înțeleg totul – că nu am avut nici cea mai mică idee. Nu mi-am dat seama ce dezastru las în urma mea. Am crezut că aici vei fi în siguranță. Nu mi-am închipuit că Victoria – își arătă dinții

când îi pronunţă numele – se va întoarce. Recunosc că atunci când am văzut-o, eram mai atent la gândurile lui James. Dar pur şi simplu n-am văzut în nici unul din gândurile ei că va avea o astfel de reacţie şi nici că era atât de legată de el. Cred că acum îmi dau seama de ce n-am putut să-i văd aceste gânduri: era atât de sigură de el, niciodată nu s-a gândit că el ar putea da greş. Încrederea oarbă pe care o avea în el îi învăluia sentimentele pe care le avea pentru el – ceea ce m-a împiedicat să văd în adâncimea lor. Nu am nici o scuză pentru că te-am implicat în această situaţie. Când am auzit ce i-ai spus lui Alice – ceea ce a văzut şi ea –, mi-am dat seama că a trebuit să îţi încredinţezi viaţa vârcolacilor, imaturi, schimbători, cele mai rele creaturi de pe planetă în afară de Victoria. Se cutremură şi şuvoiul de cuvinte se opri pentru o clipă. Te rog să mă crezi că habar nu aveam de toate astea. Mă simt oribil, oribil până în străfunduri, chiar şi acum, când te văd şi te simt în siguranţă în braţele mele. Nu am nici cea mai mizerabilă scuză pentru...

– Opreşte-te, l-am întrerupt. El mă privi cu aerul unui om sfârşit, iar eu am încercat să găsesc cuvintele potrivite – cuvintele care să îl elibereze de vina imaginară care îi provoca atâta durere. Îmi era greu să le rostesc. Nu ştiam dacă o voi putea face fără să cedez nervos. Dar trebuia să încerc. Nu voiam să fiu o sursă de vinovăţie şi de chin în viaţa lui. El trebuia să fie fericit, indiferent cât m-ar fi costat.

Sperasem să pot amâna partea aceasta a ultimei noastre discuţii ca să nu grăbesc deznodământul. Având experienţa lunilor în care am încercat să mă comport ca un om normal de dragul lui Charlie, mi-am păstrat calmul.

– Edward, am spus. Când i-am rostit numele am simţit o arsură pe gât. Vedeam imaginea găurii, gata să se transforme din nou într-o prăpastie imediat ce el va fi dispărut. Nu îmi dădeam seama cum aveam să supravieţuiesc de data asta. Trebuie să încetezi chiar acum. Nu poţi să gândeşti în felul acesta. Nu poţi... să laşi această *vină*... să îţi conducă viaţa. Nu poţi să îţi asumi responsabilitatea pentru ceea ce mi se întâmplă mie aici. Nu e câtuşi de puţin vina ta, e doar o parte din felul în care eu

îmi *trăiesc* viața. Așa că, dacă mă împiedic în fața unui autobuz sau orice mi se va îmtâmpla data viitoare, trebuie să înțelegi că nu e de din vina ta. Nu poți să fugi în Italia pentru că te simți vinovat că nu m-ai salvat. Chiar dacă m-aș fi aruncat de pe stânca aceea ca să mor, ar fi fost alegerea mea, și nu *vina ta*. Știu că e... în firea ta să îți asumi răspunderea pentru tot ce se întâmplă, dar, pe bune, nu poți să ajungi la asemenea extreme! Gândește-te la Esme și la Carlisle și...

Eram pe punctul de a-mi pierde cumpătul. M-am oprit să inspir adânc, să încerc să mă calmez. Trebuia să îl eliberez. Trebuia să mă asigur că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

– Isabella Marie Swan, șopti el, cu cea mai ciudată expresie pe chip. Părea aproape furios. Crezi că i-am rugat pe Volturi să mă ucidă *pentru că mă simțeam vinovat?*

Îmi dădeam seama că aveam figura unui om care nu înțelege nimic.

– Și nu-i așa?

– E drept că m-am simțit foarte vinovat. Mult mai vinovat decât poți înțelege.

– Atunci... la ce te referi? Nu înțeleg.

– Bella, m-am dus la Volturi pentru că am crezut că ești moartă, spuse el, cu vocea moale, dar cu ochii scăpărători. Chiar dacă nu aș fi avut nimic de-a face cu moartea ta – se cutremură când șopti acel cuvânt – chiar dacă nu *ar fi fost* vina mea, tot m-aș fi dus în Italia. Evident, ar fi trebuit să fiu mai atent – ar fi trebuit să discut direct cu Alice și să nu mă mulțumesc cu relatările la mâna a doua, ale lui Rosalie. Sincer vorbind, ce șanse aș fi avut să cred când băiatul acela a spus că Charlie era la înmormântare? Ce șanse aș fi avut să înțeleg ce s-a întâmplat?

– Șansele..., murmură el cu o voce atât de joasă încât nu eram sigură că am auzit bine. Șansele sunt întotdeauna împotriva noastră. Greșeală după greșeală. Nu îl voi mai critica pe Romeo niciodată.

– Dar tot nu înțeleg, i-am spus. Exact la asta mă refer. Și ce dacă?

– Poftim?

– Şi ce dacă aş fi murit?

Se holbă la mine pentru un lung moment, înainte să răspundă:

– Nu-ţi aminteşti nimic din ceea ce ţi-am spus mai înainte?

– Îmi amintesc *tot* ceea ce mi-ai spus.

Îşi trecu vârful degetului lui rece peste buza mea de jos.

– Bella, se pare că ai fost indusă în eroare. Închise ochii, scuturând din cap înainte şi înapoi cu o jumătate de zâmbet pe faţa lui frumoasă. Nu era un zâmbet fericit. Credeam că ţi-am explicat clar mai devreme. Bella, nu pot trăi într-o lume în care tu nu exişti.

– Sunt... Capul mi se învârtea în timp ce căutam cuvântul potrivit. Confuză. Era un cuvânt bun. Nu înţelegeam ce îmi spunea.

Se uită adânc în ochii mei. Privirea îi era serioasă şi sinceră.

– Sunt un mincinos, Bella, trebuia să te mint.

Am înlemnit, iar muşchii mi s-au încleştat ca în aşteptarea unui impact. Am simţit că pieptul mi s-a desfăcut în două; durerea mi-a tăiat respiraţia.

Mă scutură de umăr, încercând să mă relaxez.

– Lasă-mă să termin! Sunt un mincinos, iar tu m-ai crezut atât de repede. Tresări. Asta a fost... chinuitor.

Am aşteptat, încă înlemnită.

– Când eram în pădure, când îţi spuneam la revedere...

Nu mi-am permis să îmi amintesc. M-am luptat să mă menţin numai în prezent.

– ... Nu aveai de gând să mă laşi să plec, continuă el. Îmi dădeam seama de asta. Nu voiam s-o fac – simţeam asta că mă va ucide –, dar ştiam că, dacă te voi putea convinge că nu te mai iubesc, vei reuşi foarte repede să îţi revii şi să îţi vezi de viaţa ta. Speram că, dacă vei crede că eu am trecut peste asta, vei face şi tu la fel.

– O ruptură curată, am şoptit printre buzele nemişcate.

– Exact. Dar niciodată nu mi-am imaginat că va fi atât de uşor de făcut! Am crezut că va fi aproape imposibil – că vei fi

atât de sigură care e adevărul încât va trebui să mint ore întregi până să pot sădi sămânţa îndoielii în sufletul tău. Am minţit şi îmi pare atât de rău – îmi pare rău că te-am rănit, îmi pare rău că a fost un efort zadarnic. Îmi pare rău că nu te-am putut proteja de ceea ce sunt. Am minţit ca să te salvez, dar n-a mers. Îmi pare rău. Dar cum m-ai putut crede? După ce ţi-am spus de mii de ori că te iubesc, cum ai putut să laşi un singur cuvânt să îţi distrugă încrederea în mine?

Nu am răspuns. Eram prea şocată ca să formulez un răspuns raţional.

– Puteam s-o văd în ochii tăi, să văd că erai *convinsă* că nu te mai voiam. Cea mai absurdă şi mai ridicolă situaţie – de parcă s-ar fi putut ca *eu* să exist fără să am nevoie de *tine!*

Încă eram înlemnită. Cuvintele lui erau de neînţeles, pentru că nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Îmi scutură umărul din nou, de data asta atât de tare încât făcu dinţii să clănţăne.

– Bella, oftă el. Vorbesc serios, ce-a fost în capul tău?

Am început să plâng. Lacrimile s-au adunat şi apoi au început să curgă şiroaie pe obrajii mei.

– Ştiam eu, am suspinat. Ştiam că visez.

– Eşti imposibilă, spuse el şi râse – un râs de om frustrat. Cum să îţi explic ca să mă crezi? Nu dormi şi nu eşti moartă. Sunt aici şi te iubesc. Întotdeauna *te-am iubit* şi *te voi iubi* mereu. M-am gândit la tine, am avut înaintea ochilor imaginea feţei tale, în fiecare secundă cât timp am fost plecat. Când ţi-am spus că nu te mai vreau a fost cea mai urâtă blasfemie.

Am scuturat din cap, iar lacrimile continuau să se scurgă din colţurile ochilor.

– Nu mă crezi, nu-i aşa? şopti el, cu faţa mai palidă decât de obicei – îmi dădeam seama de asta chiar şi în lumina slabă. De ce poţi să crezi o minciună, dar adevărul nu?

– N-a avut niciodată sens ca tu să mă iubeşti, i-am explicat, cu vocea frântă. Întotdeauna am ştiut asta.

Ochii i se îngustară şi maxilarul i se încleştă.

– O să îţi dovedesc că eşti trează, promise el.

Îmi prinse faţa în mâinile lui de fier, ignorându-mi eforturile de a încerca să întorc capul.

– Te rog, nu, am şoptit.

Se opri, cu buzele la un centimetru de ale mele.

– De ce? întrebă el. Respiraţia lui îmi atinse faţa, făcându-mi mintea să o ia razna.

– Când mă voi trezi, el deschise gura să protesteze, aşa că am reformulat, bine, uită de asta – când vei pleca din nou, îmi va fi îndeajuns de greu şi fără asta.

Se trase înapoi un pic, pentru a-mi privi faţa.

– Ieri, când te atingeam, erai atât de... ezitantă, de atentă, şi totuşi aceeaşi. Trebuie să ştiu de ce. E pentru că am ajuns prea târziu? Pentru că te-am rănit prea mult? Pentru că într-adevăr ţi-ai văzut de viaţa ta, aşa cum am intenţionat să faci? Asta ar fi destul de... cinstit. Nu ţi-aş contesta decizia. Aşa că nu încerca să îmi menajezi sentimentele, te rog – spune-mi doar dacă mă mai poţi iubi, după tot ce ţi-am făcut. Poţi? şopti el.

– Ce întrebare tâmpită mai e şi asta?

– Răspunde! Te rog!

M-am uitat la el încruntată un lung moment.

– Ceea ce simt eu pentru tine nu se va schimba niciodată. Desigur că te iubesc – şi nu poţi face nimic să împiedici asta!

– Asta e tot ce voiam să aud.

Atunci gura lui se uni cu a mea şi nu m-am putut împotrivi. Nu pentru că era de o mie de ori mai puternic decât mine, ci pentru că voinţa mea se spulberă în momentul în care buzele noastre se întâlniră. Sărutul acesta nu era chiar atât de precaut ca toate celelalte pe care mi le aminteam, ceea ce îmi convenea de minune. Dacă urma să mă sfâşii şi mai mult, măcar să primesc cât mai mult posibil în schimb.

Aşa că l-am sărutat şi eu, cu inima bubuindu-mi într-un ritm nebunesc, incoerent în timp ce respiraţia mi se transforma în gâfâială şi degetele mi se mişcau lacome pe faţa lui. Îi simţeam corpul de marmură lipit de fiecare trăsătură a corpului meu, şi eram atât de fericită că nu mă ascultase – nici o durere din lume nu ar fi justificat o astfel de pierdere. Mâinile lui îmi

redescopereau trăsăturile feței, în același mod în care ale mele i-o atingeau pe-a lui și, în puținele secunde în care buzele noastre s-au despărțit, mi-a șoptit numele.

Când am început să amețesc, s-a tras înapoi, dar numai ca să își așeze urechea pe inima mea.

Am zăcut acolo, întinsă, așteptând ca răsuflarea să încetinească și să mi se calmeze.

– Apropo, spuse el cu un ton relaxat. Nu te părăsesc.

N-am spus nimic, iar el păru să audă scepticismul din tăcerea mea. Îmi ridică fața, astfel încât privirile ni se întâlniră.

– Nu plec nicăieri. Nu fără tine, adăugă el mai serios. Am plecat numai pentru că voiam ca tu să ai șansa de a trăi o viață normală, fericită, umană. Îmi dădeam seama ce îți făceam – te expuneam în permanență unui pericol, luându-te din lumea unde trebuia să fii, riscându-ți viața în fiecare moment în care eram cu tine. Așa că a trebuit să încerc. Trebuia să fac *ceva,* și mi se părea că singura soluție era să plec. Dacă nu aș fi crezut că îți va fi mai bine fără mine, nu m-aș fi hotărât să plec. Sunt mult prea egoist. Numai *tu* ești mai importantă decât ceea ce vreau... ceea ce am nevoie. Și ceea ce vreau și ce am nevoie este să fiu cu tine, și știu că nu voi mai fi niciodată îndeajuns de puternic să plec din nou. Am prea multe motive să rămân – slavă Domnului pentru asta! Se pare că nu ești în siguranță indiferent câți kilometri pun între noi.

– Nu-mi promite nimic, am șoptit. Dacă îmi permiteam să sper, și nu se întâmpla nimic... asta m-ar fi ucis. Dacă toți vampirii nemiloși n-au reușit să mă termine, speranța o va face.

Ochii negri îi sclipiră de mânie.

– Crezi că te mint acum?

– Nu – nu mă minți. Am scuturat din cap, încercând să mă gândesc la asta coerent. Să examinez ipoteza că el chiar mă iubea, dar să rămân obiectivă, rece, astfel încât să nu cad în capcana speranței. Poate vorbești serios... acum. Dar ce va fi mâine, când o să te gândești la toate motivele pentru care ai plecat? Sau luna viitoare, când Jasper se va repezi la mine?

Edward tresări.

M-am gândit la ultimele zile dinainte de a mă părăsi, am încercat să le văd prin prisma a ceea ce îmi spunea acum. Din acea perspectivă, că mă părăsise, dar că mă iubea, că plecase pentru mine, tăcerile lui reci şi gânditoare căpătară acum un alt sens.

– Nu e ca şi cum nu te-ai gândit cu atenţie şi la prima decizie, nu-i aşa? am ghicit eu. Vei sfârşi prin a face ceea ce crezi tu că e bine.

– Nu sunt atât de puternic pe cât crezi tu că sunt, spuse el. Noţiunile de bine şi de rău au încetat să mai însemne ceva pentru mine; aveam de gând să mă întorc oricum. Înainte ca Rosalie să îmi dea vestea, eram deja trecut de stadiul în care încercam să trăiesc pe rând câte o săptămână sau câte o lună. Mă luptam să trec de o singură oră. Era doar o chestiune de timp – şi nu mult – înainte să apar la fereastra ta să te implor să mă primeşti înapoi. Aş fi fericit să te implor acum, dacă ţi-ar plăcea.

M-am strâmbat.

– Fii serios.

– O, dar sunt, insistă el, deja uitându-se urât la mine. Te rog, vrei să încerci să asculţi ce îţi spun? Mă laşi să încerc să îţi explic ceea ce însemni pentru mine?

Aşteptă, studiindu-mi faţa în timp ce vorbea, ca să se asigure că ascultam cu adevărat.

– Înainte să te întâlnesc pe tine Bella, viaţa mea era o noapte fără lună. Foarte întunecoasă, dar cu puţine stele – puncte de lumină şi motivaţii... Apoi ai traversat cerul meu ca o cometă. Brusc totul a luat foc; exista lumină şi frumuseţe. Când n-ai mai fost, când cometa a căzut peste orizont, totul s-a făcut negru. Nimic nu se schimbase, dar ochii îmi erau orbiţi de lumină. Nu mai puteam să văd stelele. Şi nu mai exista nici o motivaţie pentru nimic.

Voiam să îl cred. Dar ceea ce era viaţa *mea fără el*, nu invers, cea pe care o descria.

– Ochii tăi se vor adapta, am murmurat eu.

– Tocmai asta e problema, că nu pot să se adapteze.

– Dar distracţiile tale?

Râse fără urmă de umor.

– Fac parte din minciună, iubito. Nu a fost nici o distracţie de la... agonie. Inima mea n-a bătut timp de aproape nouăzeci de ani, dar acum era altfel. Parcă inima mea nu mai era acolo – parcă eram gol pe dinăuntru. Parcă am lăsat tot ce aveam în mine aici, cu tine.

– Ce amuzant, am murmurat eu.

Îşi arcui o sprânceană.

– Amuzant? Am vrut să spun ciudat – credeam că doar eu mă simt aşa. Şi din mine lipseau bucăţi. Nu am reuşit să respir cu adevărat de atâta timp. Mi-am umplut plămânii, bucurându-mă de senzaţie. Şi inima mea era cu siguranţă pierdută.

Închise ochii şi îşi aşeză din nou urechea pe inima mea. Mi-am lăsat obrazul să se lipească de părul lui, i-am simţit textura pe piele, i-am mirosit aroma delicioasă.

– Deci căutarea nu a fost o distracţie? l-am întrebat curioasă. Eram în pericol de a spera. Nu mai reuşeam să mă opresc pentru multă vreme. Inima îmi bătea, cântându-mi în piept.

– Nu. Oftă. N-a fost niciodată o distracţie. A fost o obligaţie.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, deşi nu m-am aşteptat niciodată la un pericol din partea Victoriei, nu aveam de gând s-o las să scape... Am urmat-o până în Texas, dar apoi am urmat o pistă falsă până în Brazilia – iar ea, de fapt, a venit aici. Gemu. Nici măcar nu eram pe acelaşi continent. Şi în tot acest timp, era mai rău decât în cel mai groaznic coşmar...

– O vânai pe Victoria? aproape am ţipat imediat ce mi-am recăpătat vocea, ridicând tonul cu două octave.

Sforăiturile îndepărtate ale lui Charlie se opriră, apoi continuară în ritmul lor regulat.

– Da, dar ineficient, răspunse Edward, studiindu-mi expresia scandalizată cu o privire nedumerită. Dar mă voi descurca mai bine de data asta. Nu va mai face umbră pământului prea multă vreme.

– Asta... iese din discuţie, am reuşit să spun. Chiar dacă îl avea pe Emmett sau pe Jasper să îl ajute. Chiar dacă îi avea şi pe Emmett, şi pe Jasper să îl ajute. Era mai rău decât în celelalte închipuiri ale mele: Jacob Black stând la mică distanţă de silueta rea şi felină a Victoriei. Nu puteam suporta să mi-l imaginez pe Edward acolo, chiar dacă era mult mai rezistent decât prietenul meu cel mai bun care era pe jumătate om.

– E prea târziu pentru ea. Poate că aş fi trecut cu vederea ce s-a întâmplat data trecută, dar nu acum, după...

L-am întrerupt din nou, încercând să par calmă.

– Tocmai mi-ai promis că nu o să pleci, nu-i aşa? l-am întrebat, luptându-mă cu cuvintele în timp ce le rosteam, nelăsându-le să-mi sădească speranţa în suflet. Asta nu e tocmai compatibil cu o expediţie prelungită de căutare, nu-i aşa?

Se încruntă. Un mârâit începu să se audă în pieptul său.

– Îmi voi ţine promisiunea, Bella. Dar Victoria, mârâitul deveni mai pronunţat, va muri. Curând.

– Hai să nu ne grăbim, am spus, încercând să îmi ascund panica. Poate că nu se mai întoarce. Poate că haita lui Jake a speriat-o. Nu există nici un motiv să pleci în căutarea ei. Şi apoi, avem probleme mai mari decât Victoria.

Ochii lui Edward se îngustară, dar dădu din cap.

– E adevărat. Vârcolacii sunt o problemă.

Am pufnit.

– Nu vorbeam despre Jacob. Problemele mele sunt mai grave decât cele ale câtorva adolescenţi care o caută cu lumânarea.

Edward părea că are de gând să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Dinţii i se încleştară şi vorbi printre ei.

– Serios? întrebă el. Atunci care ar fi problema ta cea mai mare – în comparaţie cu care întoarcerea Victoriei ar părea o chestie neînsemnată?

– Ce zici de a doua „cea mai mare“? m-am eschivat eu.

– Foarte bine, spuse el, suspicios.

Am tăcut. Nu eram sigură dacă puteam să le spun numele.

– Mai sunt şi alţii care vin să mă caute, i-am reamintit în şoaptă.

Oftă, dar reacţia lui nu era atât de puternică pe cât m-aş fi aşteptat.

– Volturii sunt pe locul doi?

– Nu pari foarte supărat, am remarcat eu.

– Păi, avem destul timp să ne gândim la asta. Timpul înseamnă pentru ei altceva decât înseamnă pentru tine sau chiar pentru mine. Ei numără anii aşa cum tu numeri zilele. Nu m-ar surprinde dacă o să împlineşti treizeci de ani până când o să îşi mai amintească de tine, adăugă el vesel.

M-a străbătut un fior de groază.

Treizeci de ani.

Deci, până la urmă, promisiunile lui nu însemnau nimic. Dacă urma să împlinesc treizeci de ani într-o zi, atunci însemna că nu avea de gând să stea prea mult. Am simţit o durere ascuţită când mi-am dat seama de asta – semn că începusem deja să sper, deşi îmi interzisesem s-o fac.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă, spuse el neliniştit când văzu lacrimile adunându-se din nou la marginea ochilor. Nu îi voi lăsa să te rănească.

– Cât timp eşti aici, am răspuns, deşi nu îmi păsa ce avea să se întâmple cu mine după ce pleca.

Îmi luă faţa în mâinile lui de piatră, ţinând-o strâns în timp ce ochii lui negri ca noaptea priveau furioşi într-ai mei absorbindu-mi privirea cu forţa gravitaţională a unei găuri negre.

– Nu te voi mai părăsi niciodată.

– Dar ai spus *treizeci de ani,* am şoptit. Lacrimile se revărsară din ochii mei. Ce? O să stai cu mine în timp ce o să îmbătrânesc? Da, sigur.

Ochii i se îmblânziră, dar gura i se înăspri.

– Exact asta am să fac. Ce alegere am? Nu pot trăi fără tine, dar nici nu-ţi pot distruge sufletul.

– Este chiar... am încercat să îmi păstrez calmul, dar întrebarea era prea dificilă. Mi-am amintit faţa pe care o făcuse când Aro aproape îl implorase să ia consideraţie posibilitatea de a mă face nemuritoare. Privirea aceea dezgustată. Oare chiar se

încăpăţâna să mă lase să fiu o fiinţă omenească din cauza sufletului meu sau nu era sigur că mă vrea prin preajmă atât de mult timp?

– Da? întrebă el, aşteptându-mi întrebarea.

Am pus o altă întrebare. Aproape la fel de grea.

– Dar ce se va întâmpla când voi fi atât de bătrână încât lumea va crede că sunt mama ta? *Bunica* ta? Vocea îmi tremura de repulsie – îmi venise din nou în minte chipul bunicii din oglinda din vis.

Întreaga lui faţă era blândă acum. Îmi şterse lacrimile de pe obraz cu buzele.

– Asta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el respirând peste pielea mea. Întotdeauna vei fi cel mai frumos lucru din lume pentru mine. Desigur... Ezită, tresărind uşor. Dacă creşti mai mare decât mine şi dacă îţi vei dori altceva – voi înţelege asta, Bella. Îţi promit că nu-ţi voi sta în cale dacă te vei decide să mă părăseşti.

Ochii îi erau ca de onix şi foarte sinceri. Vorbi de parcă se gândise îndelung la planul acesta tâmpit.

– Îţi dai seama că voi muri în cele din urmă? l-am întrebat eu.

Se gândise şi la asta.

– Te voi urma de îndată ce voi putea s-o fac.

– Hai să dăm timpul înapoi cu un minut, am spus; când eram furioasă, îmi era mult mai uşor să fiu clară, decisă. Îţi aminteşti de Volturi? Nu pot rămâne umană pentru totdeauna. Mă vor ucide. Şi chiar dacă nu se gândesc la mine până împlinesc *treizeci de ani* – am rostit cuvintele şuierând – crezi că vor uita?

– Nu, răspunse el încet, scuturând din cap. Nu vor uita. Dar...

– Dar?

Rânji în timp ce eu îl priveam precaută. Poate că nu eram singura persoană nebună.

– Am câteva planuri.

– Și planurile acestea, am spus, cu o voce tot mai acidă pe măsură ce rosteam fiecare cuvânt, planurile acestea pleacă toate de la faptul că sunt o ființă omenească.

Atitudinea mea îl făcu să mă privească cu asprime.

– Normal.

Tonul îi era repezit, fața lui divină căpătase o expresie arogantă.

Ne-am uitat urât unul la altul timp de un lung minut.

Apoi am inspirat adânc, mi-am îndreptat umerii și i-am împins brațele ca să mă pot ridica în fund.

– Vrei să plec? m-a întrebat el și inima mi-a tresărit când am văzut că ideea asta îl durea, deși încerca să n-o arate.

– Nu, i-am spus. *Eu* plec.

M-a privit suspicios cum m-am dat jos din pat și am început să cotrobăiesc prin camera întunecată, căutându-mi pantofii.

– Pot să te întreb unde te duci? m-a întrebat.

– Mă duc la tine acasă, i-am spus, pipăind orbește prin cameră.

Se ridică și veni lângă mine.

– Uite-ți pantofii. Și cum ai de gând să ajungi acolo?

– Cu camioneta mea.

– Asta îl va trezi pe Charlie, încercă el să mă oprească.

Am oftat.

– Știu. Dar și-așa voi fi pedepsită săptămâni întregi. Ce mi se poate întâmpla mai rău decât atât?

– Nimic. Mă va învinovăți pe mine, nu pe tine.

– Dacă ai o idee mai bună, sunt numai urechi.

– Stai aici, sugeră el, dar expresia feței nu-i era plină de speranță.

– Nici o șansă. Dar tu poți să rămâi și să te simți în largul tău, l-am invitat, surprinsă de cât de natural suna tachinarea mea, și m-am îndreptat spre ușă.

El ajunse acolo înaintea mea, blocându-mi drumul.

M-am încruntat și m-am întors spre fereastră. Nu era la o distanță atât de mare de pământ, iar jos era numai iarbă...

– Bine, oftă el. Te duc eu.

Am dat din umeri.

– Mi-e indiferent. Dar probabil că ar trebuie să fii și tu acolo.

– De ce?

– Pentru că ai opinii foarte puternice și sunt sigură că ți-ar plăcea să ai ocazia de a-ți exprima punctul de vedere.

– Punctul de vedere cu privire la ce subiect? întrebă el, printre dinți.

– Nu mai e vorba doar de tine. Nu ești centrul universului, să știi. Universul meu sufletesc era altă poveste, desigur. Dacă ai de gând să îi asmuți pe Volturi asupra noastră din cauza a ceva atât de stupid cum ar fi faptul că nu mai vreau să fiu o ființă omenească, atunci familia ta trebuie să aibă ceva de spus.

– Cu privire la ce? întrebă el, pronunțând separat fiecare cuvânt.

– Cu privire la faptul că sunt muritoare. Supun la vot această problemă.

24. VOTUL

Nu era încântat, asta se vedea clar pe fața lui. Dar fără să spună nimic, mă luă în brațe și sări ușor de la fereastră, aterizând fără nici cea mai mică zdruncinătură, ca o pisică. Era un pic mai înalt decât îmi imaginasem.

– Bine, atunci, spuse el, cu o voce tensionată. Hai sus.

Mă ajută să mă cațăr în spatele lui și începu să alerge. Mi se părea ceva normal – ca mersul pe bicicletă.

Era atât de întuneric! Alerga prin pădure, cu mine în spate, respirând ușor și regulat – încât nu vedeam decât copacii pe lângă care treceam, și simțeam doar curentul de aer pe față. Aerul era umed; nu-mi ardea ochii în felul în care o făcuse aerul din piața aceea mare, iar asta mă liniștea. Întunericul mi se păru familiar și protector – ca pătura groasă sub care mă jucam când eram copil.

Mi-am amintit că alergatul prin pădure mă înspăimânta, că obișnuiam să țin ochii închiși. Acum mi se părea o reacție stupidă. Mi-am ținut ochii larg deschiși și bărbia pe umărul lui, cu obrazul lipit de gâtul lui. Viteza era încântătoare. Era de o sută de ori mai bine decât cu motocicleta.

Mi-am întors fața spre el și mi-am apăsat buzele pe pielea rece ca gheața de pe gâtul lui.

– Mulțumesc, spuse el, în timp ce goneam pe lângă siluetele vagi, negre ale copacilor. Asta înseamnă că ești trează?

Am râs. Sunetul era uşor, natural, fără efort. Suna *bine*.

– Nu chiar. Mai mult decât atât, nu mai încerc să mă trezesc. Nu în seara asta.

– Îţi voi recâştiga încrederea, murmură el, mai mult pentru sine însuşi. Chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

– Am încredere *în tine*, l-am asigurat eu. În mine nu am încredere.

– Explică-mi, te rog.

Încetinise – îmi dădeam seama după faptul că nu mai simţeam curentul – şi am presupus că nu eram departe de casă. De fapt, mi s-a părut că aud râul curgând undeva aproape în întuneric.

– Ei bine... m-am luptat să găsesc modul corect de a mă exprima. Nu sunt sigură... că te merit. Nu are ce să te *reţină* lângă mine.

Se opri ca să mă dea jos din spatele lui. Mâinile lui blânde nu-mi dădură drumul; după ce m-a pus din nou în picioare, şi-a pus braţele în jurul meu, şi m-a strâns la pieptul lui.

– Atracţia pe care o exerciţi asupra mea e permanentă şi indestructibilă, şopti el. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Dar cum puteam să n-o fac?

– Nu mi-ai spus niciodată... murmură el.

– Ce?

– Care e cea mai mare problemă a ta.

– Ai dreptul la o încercare. Am oftat, şi m-am întins să îi ating vârful nasului cu degetul arătător.

El dădu din cap.

– Sunt mai rău decât Volturii, spuse el supărat. Bănuiesc că merit asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Cel mai rău lucru pe care mi-l pot face Volturii este să mă omoare.

El aşteptă încordat.

– Tu mă poţi părăsi, i-am explicat. Volturii, Victoria... nici nu se compară cu asta.

Chiar şi în întuneric, i-am putut vedea chipul contorsionat de suferinţă – mi-a reamintit de expresia pe care o avea sub privirea necruţătoare a lui Jane; mi-a venit rău şi am regretat că am deschis gura.

– Nu, am şoptit, atingându-i faţa. Nu fi trist.

Încercă să zâmbească fără prea multă tragere de inimă, dar expresia din ochi nu i se schimbă.

– Dacă aş putea să te fac să crezi că *nu pot* să te părăsesc, şopti el. Bănuiesc că doar timpul te va convinge.

Îmi plăcea că vorbea despre timp.

– OK, am fost eu de acord.

Faţa îi era încă torturată. Am încercat să îi distrag atenţia vorbind de lucruri mai puţin importante.

– Deci – dacă tot rămâi. Îmi dai lucrurile înapoi? l-am întrebat, pe un ton cât mai relaxat cu putinţă.

Încercarea mea a reuşit, într-o anumită măsură: a râs. Dar în ochi tot i se citea nefericirea.

– Lucrurile tale n-au dispărut niciodată, îmi spuse el. Ştiam că e greşit, pentru că îţi promisesem că vei fi liniştită, fără ca amintirile să te asalteze. A fost stupid şi copilăresc, dar am vrut să las o parte din mine cu tine. CD-ul, fotografiile, biletele de avion – sunt toate sub scândurile podelei din camera ta.

– Serios?

Dădu din cap, părând uşor înveselit de faptul că mă bucuram să aud asta. Dar nu a fost de ajuns ca durerea să dispară complet de pe faţa lui.

– Cred, am spus încet, nu sunt sigură, dar mă întreb... Cred că poate am ştiut tot timpul.

– Ce-ai ştiut?

Intenţionasem doar să fac să dispară tristeţea din ochii lui, dar când am rostit cuvintele, mi-am dat seama că sunau mai adevărate decât mă aşteptasem.

– O parte din mine, subconştientul poate, n-a încetat niciodată să creadă că încă îţi mai păsa dacă trăiesc sau mor. Probabil din cauza asta auzeam vocile.

S-a aşternut o linişte adâncă pentru un moment.

– Vocile? întrebă el fără nici o inflexiune în voce.

– Păi, doar o singură voce. A ta. E o poveste lungă. Privirea lui precaută mă făcu să îmi doresc să nu fi deschis subiectul. Oare va crede şi el că sunt nebună, la fel ca toţi ceilalţi? Oare toţi ceilalţi aveau dreptate în privinţa asta? Dar cel puţin expresia aceea – care îl făcea să arate de parcă ardea pe dinăuntru – dispăruse.

– Am timp. Vocea îi era nefiresc de calmă.

– E destul de emoţionant.

El aşteptă.

Nu ştiam cum să mă fac cât mai bine înţeleasă.

– Îţi aminteşti ce a spus Alice despre sporturile extreme?

– Ai sărit de pe stâncă pentru că voiai să te distrezi. Rosti cuvintele fără să le accentueze în nici un fel şi fără nici o inflexiune.

– Ăă, da. Şi înainte de asta, cu motocicleta...

– Motocicleta? întrebă el. Îi cunoşteam vocea îndeajuns de bine ca să simt sub calmul aparent că clocotea ceva.

– Bănuiesc că Alice nu ţi-a vorbit despre asta.

– Nu.

– Păi, despre asta... Vezi tu, am descoperit că... atunci când făceam ceva periculos sau prostesc... mi te puteam aminti mai bine, am mărturisit eu, simţindu-mă complet nebună. Îmi puteam aminti cum suna vocea ta când erai furios. O puteam auzi, de parcă ai fi stat chiar acolo lângă mine. În majoritatea timpului am încercat să nu mă gândesc la tine, dar asta nu mă durea atât de mult – era ca şi cum mă protejai din nou. Ca şi cum nu voiai să mă rănesc. Şi, mă întreb dacă motivul pentru care te puteam auzi atât de clar era că, undeva, în subconştient, am ştiut întotdeauna că nu ai încetat să mă iubeşti...

Pe măsură ce vorbeam, deveneam tot mai convinsă că ceea ce spuneam era corect şi adevărat. Undeva, în adâncul sufletului meu, am recunoscut adevărul.

Cuvintele lui au ieşit pe jumătate strangulate:

– Îţi... riscai... viaţa... ca să auzi...

– Şşş, l-am întrerupt eu. Stai o clipă. Cred că tocmai am o revelaţie.

M-am gândit la seara aceea, când eram în Port Angeles şi am avut prima halucinaţie. Nu existau decât două posibilităţi: nebunie sau îndeplinirea unei dorinţe. A treia posibilitate nu exista.

Dar dacă...

Dacă aş crede cu tărie că este ceva adevărat, dar te-aş înşela amarnic? Dacă aş fi atât de sigură că am dreptate, încât nici nu m-aş mai gândi la adevăr? Oare adevărul ar tăcea sau ar încerca să iasă la lumină?

Exista şi a treia posibilitate: Edward mă iubea. Legătura formată între noi nu era una care să poată fi ruptă de absenţă, distanţă sau timp. Şi oricât de deosebit, de frumos şi de deştept sau de desăvârşit era el, spre deosebire de mine, era tot atât de implicat ca şi mine în mod ireversibil. Aşa cum eu îi voi aparţine lui pentru totdeauna, tot astfel şi el îmi va aparţine mie pentru totdeauna.

Oare asta încercasem eu să îmi spun?

– Oh!

– Bella?

– Oh. Îmi dau seama.

– Revelaţia ta? întrebă el, cu o voce tremurată şi încordată.

– Mă iubeşti, m-am minunat eu. Aveam din nou convingerea că ceea ce spuneam era corect şi adevărat.

Deşi ochii îi erau încă neliniştiţi, zâmbetul ştrengăresc pe care îl iubeam cel mai mult îi lumină faţa.

– Sincer, aşa e.

Inima mi se umflă de parcă avea de gând să îmi spargă coastele. Îmi umplu pieptul şi îmi blocă gâtul, aşa că nu mai puteam vorbi.

Chiar mă voia în acelaşi fel în care îl voiam şi eu – pentru totdeauna. Chiar se îngrijora pentru sufletul meu, pentru lucrurile omeneşti pe care nu voia să mi le răpească, şi de aceea era atât de disperat să rămân muritoare. Comparată cu teama că

nu mă voia, obstacolul acesta – sufletul meu – părea aproape insignifiant.

Îmi luă faţa în mâinile lui reci şi mă sărută până când am ameţit atât de tare încât se învârti pădurea cu mine. Apoi îşi sprijini fruntea de a mea şi am observat că şi respiraţia lui era mai agitată decât de obicei.

– Ai fost mai bună la asta decât mine, să ştii, îmi spuse el.

– Mai bună la ce?

– La supravieţuit. Măcar tu ai făcut un efort. Te-ai trezit dimineaţa, ai încercat să te comporţi ca un om normal pentru Charlie, ţi-ai urmat cursul normal al vieţii. Când nu eram pe urmele cuiva, am fost... complet inutil. Nu puteam să fiu în preajma familiei mele – nu puteam să fiu în preajma nimănui. Mi-e ruşine să recunosc că mă ghemuiam ca o minge, mai mult sau mai puţin, şi mă lăsam copleşit de nefericire. Zâmbi, stângaci. A fost mult mai chinuitor decât să auzi voci.

Eram profund uşurată că părea să mă înţeleagă cu adevărat – consolată de faptul că nu i se părea totul lipsit de sens. Oricum, măcar nu se uita la mine de parcă eram nebună. Se uita la mine de parcă... mă iubea.

– Doar o singură voce, l-am corectat eu.

Râse, apoi mă trase aproape de el, în partea dreaptă şi mă conduse înainte.

– De data asta îţi fac pe plac. Gesticulă larg spre întunericul din faţa noastră în timp ce mergeam. Se vedea ceva neclar şi imens în zare – casa, mi-am dat eu seama. Nu contează câtuşi de puţin ce spun ei.

– Asta îi afectează şi pe ei.

Ridică din umeri, cu un aer indiferent.

Mă conduse prin uşa de la intrare în casa întunecată şi aprinse luminile. Încăperea era exact aşa cum mi-o aminteam – pianul şi canapelele albe, şi scara masivă, deschisă la culoare. Nu era praf, nu erau nici cearşafuri albe.

Edward le strigă numele pe un ton pe care eu l-aş utiliza într-o conversaţie normală.

– Carlisle? Esme? Rosalie? Emmett? Jasper? Alice?

Ştia că vor auzi.

Carlisle apăru brusc lângă mine, de parcă stătuse acolo de la început.

– Bine ai revenit, Bella. Zâmbi. Cu ce te putem ajuta în dimineaţa asta? Având în vedere ora, presupun că nu e o simplă vizită de curtoazie?

Am dat din cap.

– Aş dori să vorbesc cu toţi deodată, dacă se poate. Cu privire la ceva important.

– Desigur, spuse Carlisle. Hai să discutăm în cealaltă încăpere.

Carlisle ne conduse prin sufrageria puternic luminată către sala de mese, aprinzând luminile pe măsură ce înaintam. Pereţii erau albi, tavanele înalte, la fel ca în sufragerie. În centrul camerei, sub un candelabru jos, se afla o masă ovală mare, lăcuită, înconjurată de opt scaune. Carlisle îmi oferi scaunul din capul mesei.

Nu-i mai văzusem niciodată pe cei din familia Cullen stând la masa din sala aceasta. Ei nu mâncau în casă.

Imediat ce m-am întors să mă aşez, am văzut că nu eram singuri. Esme îl urmase pe Edward, iar după ea intră toată familia.

Carlisle se aşeză la dreapta mea, iar Edward la stânga. Toţi ceilalţi se aşezară în linişte. Alice rânjea la mine, deja pusă la curent. Emmett şi Jasper păreau curioşi, iar Rosalie îmi zâmbea cu timiditate. Zâmbetul meu de răspuns era la fel de timid. Aveam nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta.

Carlisle dădu din cap înspre mine.

– Ai cuvântul.

Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât. Ochii lor scrutători mă neliniştea. Edward mă luă de mână pe sub masă. Am tras cu ochiul la el, dar el îi privea pe ceilalţi, cu o expresie fioroasă.

– Ei bine, am început eu. Sper că Alice v-a spus deja tot ce s-a întâmplat în Volterra.

– Totul, mă asigură Alice.

I-am aruncat o privire plină de înţelesuri.

– Şi ceea ce s-a întâmplat pe drum?

– Şi asta, spuse ea dând din cap.

– Bine, am oftat uşurată. Atunci ştim cu toţii despre ce e vorba.

Aşteptară cu răbdare să îmi ordonez gândurile.

– Deci, avem o problemă, am început. Alice le-a promis celor din familia Volturi că voi deveni una de-a voastră. Au de gând să trimită pe cineva să verifice şi sunt sigură că asta e un lucru rău – ceva ce trebuie să evităm. Deci, acum, asta vă implică pe toţi. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. M-am uitat la fiecare faţă frumoasă, păstrând partea mai bună la sfârşit. Dar dacă nu mă vreţi, atunci nu o să vă impun să mă acceptaţi, indiferent de ceea ce vrea Alice.

Esme deschise gura să spună ceva, dar am ridicat un deget, oprind-o.

– Te rog, lasă-mă să termin. Toţi ştiţi ce vreau. Şi sunt sigură că ştiţi şi ce crede Edward. Cred că singurul mod corect de a decide este să votaţi cu toţii. Dacă veţi decide că nu mă vreţi, atunci... bănuiesc că mă voi duce în Italia singură. Nu vreau să vină *ei aici*. Fruntea mi s-a încreţit când m-am gândit la asta.

În pieptul lui Edward se auzea vag un mârâit. L-am ignorat.

– Deci, luând în consideraţie faptul că nu vreau să vă pun în pericol pe nici unul dintre voi, vreau să votaţi pentru sau împotriva transformării mele într-un vampir.

Am zâmbit cu jumătate de gură când am rostit ultimul cuvânt şi i-am făcut lui Carlisle semn să înceapă.

– Un minut, întrerupse Edward.

M-am uitat urât la el cu ochii îngustaţi. Edward ridică din sprâncene înspre mine, strângându-mi mâna.

– Am ceva de adăugat înainte să votăm.

Am oftat.

– Cu privire la pericolul la care se referă Bella, continuă el. Nu cred că trebuie să fim extrem de neliniştiţi.

Expresia îi deveni mai animată. Îşi puse mâna liberă pe masa lucioasă şi se aplecă înainte.

– Vedeţi voi, explică el, uitându-se în jurul mesei în timp ce vorbea, sunt mai multe motive pentru care n-am vrut să dau mâna cu Aro la sfârşit. Există ceva la care nu s-au gândit şi n-am vrut să le dau idei. Rânji.

– Şi anume? interveni Alice. Sunt sigură că expresia mea era la fel de sceptică precum a ei.

– Volturii sunt prea încrezători, şi pe bună dreptate. Când se decid să găsească pe cineva, n-au nici un fel de probleme. Îţi aminteşti de Demetri? Privi în jos spre mine.

M-am cutremurat. Îmi interpretă reacţia ca pe un răspuns pozitiv.

– El găseşte oameni – acesta e talentul lui, de aceea îl păstrează. Acum, în tot timpul cât am fost cu ei, le-am cercetat creierele ca să găsesc ceva care să ne salveze, adunând cât mai multe informaţii. Aşa că am văzut cum funcţionează talentul lui Demetri. E un căutător – un căutător de o mie de ori mai talentat decât era James. Talentul lui e oarecum legat de ceea ce fac eu sau de ceea ce face Aro. Prinde... mirosul sau nu ştiu cum să spun... urma... minţii cuiva, apoi începe urmărirea. Poate să o facă de la o distanţă imensă. Dar după micul experiment al lui Aro, ei bine... Edward dădu din umeri.

– Crezi că nu va reuşi să mă găsească, am spus sec.

Edward avea o expresie de îngâmfare.

– Sunt sigur de asta. El se bazează complet pe celălalt simţ. Cum acesta nu funcţionează în cazul tău, vor fi complet orbi.

– Şi cum rezolvă asta lucrurile?

– Evident, Alice va fi capabilă să ne spună când plănuiesc să ne facă o vizită, iar eu te voi ascunde. Vor fi neajutoraţi, spuse el cu plăcere vădită. Va fi ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân!

El şi Emmett schimbară o privire şi un rânjet de satisfacţie.

Nu avea nici un sens ceea ce spunea.

– Dar te pot găsi pe tine, i-am reamintit.

– Pot să am grijă de mine.

Emmett râse şi se întinse peste masă către fratele lui, întinzând pumnul spre el.

– Un plan excelent, frate, spuse el cu entuziasm.

Edward se întinse şi el peste masă şi îşi izbi pumnul de al lui Emmett.

– Nu, şuieră Rosalie.

– Cu siguranţă că nu, am fost de acord.

– Drăguţ. Vocea lui Jasper era aprobatoare.

– Idioţilor, murmură Alice.

Esme se uită urât la Edward, fără să zică nimic.

M-am îndreptat în scaun, concentrându-mă. Aceasta era întrunirea convocată de *mine*.

– Foarte bine, atunci. Edward v-a propus o alternativă pe care s-o luaţi în calcul, am spus că răceală. Hai să votăm.

M-am uitat spre Edward de data asta; era mai bine să îşi exprime primul părerea.

– Vrei să fac parte din familia ta?

Ochii lui negri mă priviră cu duritate.

– Nu în modul acesta. Rămâi o fiinţă omenească.

Am dat din cap, păstrându-mi expresia de seriozitate, apoi am trecut mai departe.

– Alice?

– Da.

– Jasper?

– Da, spuse el, cu o voce mohorâtă. Am fost puţin surprinsă – nu fusesem deloc sigură de votul lui –, dar mi-am înăbuşit reacţia de bucurie şi am trecut mai departe.

– Rosalie?

Ezită, muşcându-şi buza plină de jos.

– Nu.

Mi-am întors uşor faţa inexpresivă dorind să trec mai departe, dar ea îşi ridică ambele mâini, cu palmele înainte.

– Lasă-mă să-ţi explic, mă rugă ea. Nu am nimic împotrivă să-mi fii soră. Doar că... nu aceasta e viaţa pe care aş fi ales-o pentru mine însămi. Mi-aş fi dorit să fi fost cineva acolo care să nu-mi fi dat un vot favorabil.

Am dat uşor din cap, apoi m-am întors către Emmett.

– La naiba, da! Rânji. Putem găsi alt motiv să ne luăm la ceartă cu Demetri ăsta.

Încă mă mai strâmbam la auzul vorbelor lui când m-am întors spre Esme.

– Da, desigur, Bella. Deja mă gândesc la tine ca făcând parte din familia mea.

– Mulţumesc, Esme, am murmurat, întorcându-mă spre Carlisle.

Am devenit brusc neliniştită, dorindu-mi să îi fi cerut lui primul vot. Eram sigură că acesta era votul care conta cel mai mult, votul care conta mai mult decât orice majoritate.

Carlisle nu se uita la mine.

– Edward, spuse el.

– Nu, mârâi Edward. Maxilarul îi era încordat, iar buzele îi dezveleau dinţii.

– E singura cale care are sens, insistă Carlisle. Ai ales să nu trăieşti fără ea şi asta nu îmi lasă nici o altă opţiune.

Edward îmi dădu drumul la mână, ridicându-se de la masă. Ieşi furios din încăpere, mârâind pe sub mustaţă.

– Bănuiesc că ştii care e votul meu. Carlisle oftă.

Încă mă mai uitam după Edward.

– Mulţumesc, am mormăit eu.

Din cealaltă încăpere se auzi un zgomot înfiorător de parcă s-ar fi spart ceva. Am tresărit, apoi am vorbit repede:

– Asta era tot ce îmi trebuia. Mulţumesc. Pentru că vreţi să rămân cu voi. Şi eu am aceleaşi sentimente faţă de voi. Vocea îmi tremură de emoţie la sfârşit.

Esme ajunse lângă mine într-o secundă, iar braţele ei reci mă cuprinseră.

– Draga mea Bella, şopti ea.

Am îmbrăţişat-o şi eu. Cu coada ochiului, am observat-o pe Rosalie care privea în jos şi mi-am dat seama că vorbele mele puteau fi înţelese în două feluri.

– Alice, i-am spus când Esme mi-a dat drumul. Unde vrei să facem asta?

Alice se holbă la mine, îngrozită.

– Nu! *Nu!* NU! răcni Edward, intrând în goană înapoi în cameră. Era deja în faţa mea înainte să am timp să clipesc,

aplecat peste mine, cu faţa contorsionată de furie. Eşti nebună? strigă el. Ţi-ai pierdut complet minţile?

M-am dat înapoi, punându-mi mâinile la urechi.

– Hm, Bella, ne întrerupse Alice cu o voce neliniştită. Nu cred că sunt *pregătită* pentru asta. Va trebui să mă pregătesc...

– Mi-ai promis, i-am reamintit, uitându-mă urât la ea pe sub braţul lui Edward.

– Ştiu, dar... Pe bune, Bella! Nu am nici cea mai mică idee cum să fac să *nu* te omor.

– Poţi s-o faci, am încurajat-o eu. Am încredere în tine.

Edward mârâi furios. Alice scutură din cap repede, panicată.

– Carlisle? M-am întors să mă uit la el.

Edward îmi ridică bărbia, forţându-mă să mă uit la el. Cealaltă mână îi era întinsă, cu palma către Carlisle. Carlisle îl ignoră.

– Eu pot s-o fac, îmi spuse Carlisle. Mi-aş fi dorit să îi pot vedea expresia. Nu există riscul ca eu să îmi pierd controlul.

– Sună bine. Speram ca Edward să poată înţelege; îmi era greu să vorbesc când îmi ţinea maxilarul în felul acela.

– Stai aşa, spuse Edward printre dinţi. Nu trebuie să fie acum.

– Nu există nici un motiv pentru care nu ar trebui să fie acum, am spus, iar cuvintele mi-au ieşit stâlcite.

– Mă pot gândi la câteva.

– Desigur că poţi, am spus eu pe un ton acru. Acum dă-mi drumul.

Îmi eliberă faţa şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

– În aproximativ trei ore, Charlie va veni aici să te caute. Nu m-aş mira dacă ar implica şi ar mobiliza poliţia.

– Toţi trei... M-am încruntat.

Aceasta era mereu partea cea mai grea. Charlie, Renée. Acum şi Jacob. Oamenii pe care îi voi pierde, oamenii pe care îi voi răni. Mi-aş fi dorit ca eu să fi fost singura persoană care suferă, dar ştiam că e imposibil.

În acelaşi timp, îi răneam mai mult dacă rămâneam o fiinţă omenească. Îl puneam permanent pe Charlie în pericol stând în

preajma lui. Îl puneam pe Jake într-un pericol şi mai mare atrăgându-i duşmanii pe un teritoriu pe care el se simţea dator să îl apere. Şi Renée – nu puteam risca să-i fac vreo vizită propriei mame de teamă să n-o implic şi pe ea în problemele mele mortale!

Atrăgeam pericolul.

Ştiam asta, aşa că trebuia să fiu în stare să am grijă de mine şi să îi protejez pe cei pe care îi iubeam, chiar dacă asta însemna că nu pot fi *cu* ei. Trebuia să fiu puternică.

– Ca să rămânem în continuare *nedescoperiţi,* spuse Edward, vorbind printre dinţii încleştaţi, dar privindu-l pe Carlisle acum, sugerez să amânăm discuţia asta, cel puţin până când Bella termină liceul, şi se mută din casă de la Charlie.

– E o solicitare rezonabilă, Bella, spuse Carlisle.

M-am gândit la reacţia lui Charlie când se va trezi în dimineaţa asta, şi dacă – după toate încercările prin care trecuse în ultima săptămână, cu pierderea lui Harry, şi cu ce îi făcusem eu, dispărând fără nici o explicaţie – ar găsi patul meu gol. Charlie merita să mă port mult mai frumos cu el. Mai era doar puţin timp; nu mai era mult până la absolvire...

Am strâns din buze.

– Mă voi gândi la asta.

Edward se relaxă. Maxilarul i se descleştă.

– Probabil ar trebui să te duc acasă, spuse el, mult mai calm acum, dar grăbit să mă scoată de acolo. Charlie s-ar putea trezi devreme.

M-am uitat la Carlisle.

– După absolvire?

– Ai cuvântul meu.

Am inspirat adânc, am zâmbit, apoi m-am întors spre Edward.

– OK. Mă poţi duce acasă.

Edward mă scoase repede afară din casă înainte să îmi mai promită ceva Carlisle. M-a scos prin spate, aşa că nu am avut ocazia să văd ce spărsese în sufragerie.

Drumul spre casă a fost liniştit. Mă simţeam înviorată şi eram un pic îngâmfată. Şi speriată de moarte, desigur, dar am încercat să nu mă gândesc deocamdată la povestea aceea. Nu-mi făcea bine să mă îngrijorez cu privire la durerea pe care o aveam s-o resimt – fizică sau emoţională.

Când am ajuns acasă, Edward se căţără pe perete şi intră pe fereastră în camera mea cât ai clipi din ochi. Apoi îmi dădu jos braţele din jurul gâtului lui şi mă aşeză pe pat.

Credeam că ştiam destul de bine ce gândea, dar expresia feţei sale mă surprinse. În loc să fie furios, era meditativ. Se plimba încet înainte şi înapoi prin camera mea întunecoasă în timp ce eu îl priveam cu tot mai multă suspiciune.

– Orice plănuieşti nu o să funcţioneze, i-am spus.

– Şşş. Mă gândesc.

– Of, am gemut eu, m-am trântit pe spate şi mi-am tras pătura pe cap.

Fără să facă nici un zgomot, dintr-odată fu lângă mine. Îmi trase cuvertura de pe faţă ca să mă poată vedea. Era întins lângă mine. Întinse mâna şi îmi dădu părul la o parte de pe obraz.

– Dacă nu te superi, aş prefera să nu îţi ascunzi faţa. Am trăit fără s-o pot vedea mai mult decât aş fi putut suporta. Acum... spune-mi ceva.

– Ce? am întrebat, fără tragere de inimă.

– Dacă ai putea avea orice lucru din lume, orice, orice, care ar fi acela?

L-am privit sceptică.

– Pe tine.

El scutură din cap nerăbdător.

– Ceva ce nu ai.

Nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, aşa că m-am gândit cu atenţie înainte să răspund. Am găsit ceva ce îmi doream cu adevărat, dar care era probabil imposibil.

– Mi-aş dori... să nu o facă Carlisle. Mi-aş dori să mă transformi *tu*.

Mă aşteptam la încă o porţie din furia pe care o manifestase la el acasă. Am fost surprinsă să constat că expresia nu i s-a schimbat. Încă mai era meditativă, gânditoare.

– Ce ai fi dispusă să dai pentru asta?

Nu-mi venea să cred. Am rămas stupefiată văzându-l atât de calm şi am dat răspunsul înainte să mă pot gândi bine:

– Orice.

El zâmbi vag, apoi strânse din buze.

– Cinci ani?

Faţa mi se contorsionă într-o expresie, undeva între tristeţe şi groază.

– Ai spus orice, îmi reaminti el.

– Da, dar... vei folosi acest timp ca să găseşti o cale de scăpare. Trebuie să bat fierul cât e cald. Şi în plus, e prea periculos să rămân o fiinţă omenească – pentru mine, cel puţin. Aşa că orice, în afară de *asta*.

Edward se încruntă.

– Trei ani?

– Nu.

– Nu valorează chiar nimic pentru tine?

M-am gândit la cât de mult voiam asta. M-am decis să-mi controlez expresia ca un jucător de poker şi să nu-l las să-mi citească sentimentele. M-ar fi făcut să fiu mai puţin influenţabilă.

– Şase luni?

Îşi dădu ochii peste cap.

– Nu e suficient.

– Un an atunci, i-am spus. Nimic în plus.

– Dă-mi măcar doi.

– Nici gând. Nouăsprezece ani sunt de ajuns. Nici nu mă gândesc să mă apropii de douăzeci. Dacă eşti adolescent pentru totdeauna, aşa voi fi şi eu.

Se gândi un minut.

– Bine. Uită de limitele impuse de timp. Dacă vrei să fiu eu acela – atunci va trebui să îndeplineşti o singură condiţie.

– Condiţie? Vocea mi-a devenit seacă. Ce condiţie?

Vorbi încet, cu un aer precaut:

– Mărită-te cu mine mai întâi.

M-am holbat la el, așteptând...

– Bine. Care e poanta?

El oftă.

– Mă jignești, Bella. Eu tocmai te-am cerut de nevastă și tu crezi că e o glumă.

– Edward, te rog, fii serios.

– Sunt foarte serios. Mă privi fără nici o urmă de ironie în privire.

– Of, ce naiba, am spus, cu o urmă de isterie în voce. N-am decât optsprezece ani.

– Ei bine, eu am aproape o sută zece. Ar cam fi timpul să mă așez la casa mea.

Am întors capul, uitându-mă pe fereastra întunecată, străduindu-mă să nu se observe cât sunt de panicată.

– Uite ce e, căsătoria nu e tocmai în capul listei mele de priorități, înțelegi? Pentru Renée și Charlie a fost o nenorocire.

– E interesant cum îți alegi cuvintele.

– Știi la ce mă refer.

Edward inspiră adânc.

– Te rog, nu-mi spune că ți-e teamă să îți iei un angajament. Vocea îi era neîncrezătoare și am înțeles la ce se referea.

– Nu e chiar așa, m-am eschivat eu. Mi-e... teamă de Renée. Are niște opinii foarte puternice cu privire la căsătoria înainte de treizeci de ani.

– Pentru că ar prefera să fii nefericită toată viața decât să te căsătorești. Râse amar.

– Ai impresia că glumești.

– Bella, dacă compari neîncrederea ta în căsătorie cu dorința ta de a renunța la sufletul tău pentru a deveni pe veci vampir... Scutură din cap. Dacă nu ești îndeajuns de curajoasă să te măriți cu mine, atunci...

– Ei bine, l-am întrerupt. Și dacă da? Dacă ți-aș spune să mă duci la Vegas chiar acum? Aș deveni vampir în trei zile?

Zâmbi, cu dinții sclipindu-i în întuneric.

– Sigur, spuse el, mergând pe mâna mea. Aduc mașina.

– La naiba, am murmurat. Îți dau optsprezece luni.

– Nu facem târgul, spuse el, rânjind. Îmi place condiția *asta*.

– Bine. Îl rog pe Carlisle s-o facă după absolvire.

– Dacă asta e ceea ce îți dorești. Dădu din umeri și zâmbi angelic.

– Ești imposibil, am gemut eu. Un monstru.

Chicoti.

– De asta nu vrei să te măriți cu mine?

Am gemut din nou.

Se aplecă spre mine; ochii lui negri ca noaptea mă făceau să nu mai fiu sigură pe mine.

– *Te rog*, Bella? șopti el.

Am uitat cum să respir un moment. Când mi-am revenit, am scuturat repede din cap, încercând să îmi limpezesc mintea brusc încețoșată.

– Ar fi fost mai bine dacă aveam timp să-ți iau un inel?

– Nu! Fără inele! aproape am strigat.

– Acum ai acceptat, șopti el.

– Ups.

– Se trezește Charlie; ar fi bine să plec, spuse Edward cu resemnare.

Inima mea s-a oprit brusc.

Mă cântări din priviri timp de o secundă.

– Ar fi foarte pueril din partea mea să mă ascund în șifonierul tău?

– Nu, am șoptit nerăbdătoare. Rămâi. Te rog.

Edward zâmbi și dispăru.

Eram foarte nervoasă în timp ce îl așteptam pe întuneric pe Charlie să vină să mă verifice. Edward știa foarte bine ce face, și eram gata să pariez că faptul că se arătase surprins și jignit era un truc de-al lui. Desigur, încă mai puteam opta pentru Carlisle, dar dacă exista șansa ca Edward să fie cel care să mă transforme în vampir, doream asta cu disperare.

Ușa se deschise puțin.

– Neața, tată.

– A, bună, Bella. Părea puţin jenat că fusese prins. Nu ştiam că eşti trează.

– Aşteptam să te trezeşti ca să fac un duş. Am început să mă ridic.

– Stai puţin, spuse Charlie, aprinzând lumina. Am clipit încercând să mă obişnuiesc cu lumina şi m-am ferit să privesc spre şifonier. Hai să vorbim un minut mai întâi.

Nu mi-am putut reţine o grimasă. Uitasem să o rog pe Alice să inventeze o scuză bună.

– Ştii că ai probleme.

– Mda, ştiu.

– Aproape am înnebunit în astea trei zile. Vin acasă de la înmormântarea lui Harry şi tu eşti plecată. Jacob nu putea să îmi spună decât că ai fugit cu Alice Cullen şi că el credea că ai necazuri. Nu mi-ai lăsat nici un număr de telefon şi nu m-ai sunat. Nu ştiam unde eşti şi nici când – sau dacă – te mai întorci. Ai vreo idee cât... cât... Nu-şi termină propoziţia. Inspiră adânc şi continuă. Îmi poţi da un singur motiv pentru care să nu te trimit la Jacksonville chiar în clipa asta?

Ochii mi se îngustară. Deci avea de gând să mă ameninţe. Jocul acesta se putea juca în doi. M-am ridicat, trăgându-mi pătura în jurul meu de parcă îmi era frig.

– Nu o să plec.

– Ia stai puţin, domnişoară...

– Uite ce e, tată, îmi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele şi ai dreptul să mă pedepseşti cât vrei. O să fac treburile în casă şi o să spăl rufele şi vasele până o să consideri tu că mi-am învăţat lecţia. Şi bănuiesc că ai tot dreptul să mă dai afară din casă... dar asta nu mă va face să plec în Florida.

Se înroşi tot la faţă. Inspiră adânc de câteva ori înainte să răspundă:

– Îmi explici unde ai fost?

La dracu.

– Am avut... o urgenţă.

Ridică o sprânceană, așteptându-mi explicația nemaipomenită. Mi-am umplut plămânii cu aer, apoi l-am expirat cu zgomot.

– Nu știu ce să îți spun, tată. În mare parte, a fost o neînțelegere. Unul a spus una, altul a spus alta și lucrurile au scăpat de sub control.

Așteptă cu o expresie neîncrezătoare.

– Vezi tu, Alice i-a spus lui Rosalie că am sărit de pe stâncă... Mă chinuiam nebunește să găsesc o scuză plauzibilă, să mă mențin cât mai aproape de adevăr astfel încât faptul că nu puteam să mint să nu mă dea de gol, dar înainte să continui, expresia lui Charlie mi-a reamintit că nu știa nimic despre săritura mea de pe stâncă.

Greșeală majoră. De parcă nu avusesem până acum destule belele.

– Cred că nu ți-am vorbit despre asta, am spus eu înecându-mă. N-a fost nimic. Doar m-am prostit, am înotat cu Jake... Rosalie i-a spus lui Edward și el s-a supărat. A înțeles de la Rosalie că aș fi încercat să mă sinucid sau cam așa ceva. După aia, el n-a mai vrut să răspundă la telefon, așa că Alice m-a târât la... Los Angeles să îi explic personal ce s-a întâmplat. Am dat din umeri, sperând cu disperare ca Charlie să ia de bună explicația pe care i-o dădusem.

Fața lui Charlie era înghețată.

-Ai *încercat* să te sinucizi, Bella?

– Nu, desigur că nu. Doar mă distram cu Jake. Săream de pe stâncă. Puștii din La Push o fac tot timpul. Cum am spus, nimic deosebit.

Fața lui Charlie se înfierbântă și se înroși de furie.

– Și ce îi pasă lui Edward Cullen? strigă el. În tot acest timp, te-a lăsat să umbli ca o haimana fără să spună nici un cuvânt...

L-am întrerupt.

– O altă neînțelegere.

Fața i se înroși din nou.

– Deci s-a întors?

– Nu ştiu ce au de gând să facă, dar cred că s-au întors cu toţii.

Charlie scutură din cap, iar vena de pe frunte îi pulsa.

– Vreau să stai departe de el, Bella. N-am încredere în el. Nu e bun pentru tine. Nu-l voi lăsa să te distrugă din nou.

– Bine, am spus tăios.

Charlie se legănă pe picioare. Se gândi o secundă, expirând zgomotos.

– Credeam că o să fii dificilă.

– Sunt. L-am privit drept în ochi. Asta înseamnă că o să mă mut.

Îi ieşiră ochii din orbite; se înverzi la faţă. Hotărârea mea începu să slăbească şi am început să mă îngrijorez cu privire la sănătatea lui. Nu era mai tânăr decât Harry...

– Tată, nu vreau să mă mut, i-am spus pe un ton mai blând. Te iubesc. Ştiu că eşti îngrijorat, dar trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta. Şi va trebui să nu te mai iei de Edward dacă vrei să rămân. Vrei să stau aici sau nu?

– Nu e drept, Bella. Ştii că vreau să stai.

– Atunci fii drăguţ cu Edward pentru că acolo unde sunt eu va fi şi el, i-am spus cu convingere. Convingerea revelaţiei mele era încă puternică.

– Nu sub acoperişul meu, tună Charlie.

Am oftat din greu.

– Uite, nu o să îţi mai dau nici un ultimatum în seara asta – sau ar trebui să spun, în dimineaţa asta. Doar gândeşte-te câteva zile. OK? Dar ţine minte că Edward şi cu mine suntem de nedespărţit.

– Bella...

– Gândeşte-te, am insistat eu. Şi cât faci asta, îmi poţi oferi puţină intimitate? Am nevoie să fac un duş.

Faţa lui Charlie avea o nuanţă ciudată de violet. Plecă trântind uşa în urma lui. L-am auzit tropăind furios pe scări în jos.

Am aruncat pătura de pe mine, iar Edward era deja aşezat în balansoar de parcă stătuse acolo pe toată durata conversaţiei.

– Îmi pare rău de asta, am şoptit eu.

– Putea fi şi mai rău, murmură el. Nu începe să te cerţi cu Charlie din cauza mea, te rog!

– Nu-ţi face griji, am şoptit în timp ce îmi adunam lucrurile pentru baie şi un set de haine curate. O să mă cert exact atât cât trebuie. Sau încerci să îmi spui că nu am unde să mă duc? am adăugat eu făcând ochii mari.

– Te-ai muta într-o casă plină de vampiri.

– Probabil că acolo e cel mai sigur loc pentru mine. Şi oricum... Am rânjit. Dacă Charlie mă dă afară, atunci nu mai e nevoie să aşteptăm ziua absolvirii, nu-i aşa?

Maxilarul i se încleştă.

– Eşti atât de nerăbdătoare să fii condamnată pentru eternitate, murmură el.

– Ştii că nu crezi asta cu adevărat.

– A, nu? se agită el.

– Nu. Nu crezi.

Se uită urât la mine şi începu să vorbească, dar i-am tăiat-o:

– Dacă ai fi crezut cu adevărat că ţi-ai pierdut sufletul, atunci când te-am găsit în Volterra ai fi înţeles imediat ce se întâmplă, în loc să crezi că suntem amândoi morţi. Dar n-ai făcut-o – ai spus: „Uimitor. Carlisle avea dreptate", i-am reamintit eu, triumfătoare. Există speranţă pentru tine, până la urmă.

Edward rămase pentru prima dată fără cuvinte.

– Aşa că, hai să fim amândoi plini de speranţă, i-am sugerat. Dacă rămâi cu mine, nu am nevoie de rai.

Se ridică încet, şi veni să îşi pună mâinile pe obrajii mei, privindu-mă intens în ochi.

– Pentru totdeauna, jură el, cu o uşoară ezitare.

– Asta e tot ce îţi cer, i-am spus şi m-am ridicat pe vârfuri ca să îmi apăs buzele pe ale lui.

EPILOG – TRATATUL

Aproape totul reveni la normal în mai puțin timp decât aș fi crezut. Conducerea spitalului l-a primit înapoi pe Carlisle cu brațele deschise, fără să se mai deranjeze să își ascundă încântarea că Esme nu se adaptase la viața din Los Angeles. Grație testului la algebră – pe care nu îl dădusem pentru că fusesem plecată în străinătate – Alice și Edward erau într-o formă mai bună decât mine să absolve liceul. Brusc, facultatea era o prioritate (facultatea încă era planul B, în cazul în care oferta lui Edward mă făcea să renunț la oferta lui Carlisle). Trecuseră multe termene limită, dar Edward îmi aducea în fiecare zi un nou teanc de formulare de completat. El trecuse deja pe la Harvard, așa că nu îl deranja dacă din cauza întârzierii mele ajungeam amândoi la Peninsula Community College anul viitor.

Charlie nu era încântat de mine și nu vorbea cu Edward. Dar măcar Edward avea permisiunea – în timpul orelor de vizită – să intre din nou în casă. Doar că eu nu aveam permisiunea *să ies* din casă.

Școala și serviciul erau singurele excepții, astfel că pereții plictisitori și banali ai claselor deveniseră extrem de atrăgători pentru mine în ultima vreme. Bineînțeles că asta avea legătură și cu persoana care stătea cu mine în bancă.

Edward își reluase programul de la începutul anului, așa că eram din nou colegi la toate cursurile. Comportamentul meu fusese considerat atât de scandalos după presupusa plecare a familiei Cullen la Los Angeles, încât locul de lângă mine nu se ocupase niciodată. Chiar și Mike, întotdeauna dispus să profite de orice situație, păstrase distanța. Acum că Edward se întorsese, ultimele luni păreau să fi fost doar un coșmar îndepărtat.

Păreau, dar nu era chiar așa. În primul rând, eram, practic, arestată la domiciliu. În al doilea rând, înainte de toamna aceea, Jacob Black nu fusese cel mai bun prieten al meu. Deci, în mod cert, nu-mi fusese dor de el.

Nu aveam voie să merg în La Push, iar Jacob nu venea să mă vadă. Nici măcar nu răspundea când îi dădeam telefoane.

Îi dădeam telefon în general seara, după ce Edward era dat afară – prompt, la ora nouă de către un Charlie de o veselie supărătoare – și înainte ca Edward să se strecoare înapoi pe fereastra mea când Charlie adormea. Alegeam ora aceea deoarece observasem că Edward făcea o anumită figură de fiecare dată când rosteam numele lui Jacob. Avea un aer dezaprobator și precaut... poate chiar furios. Am bănuit că avea vreo prejudecată în privința vârcolacilor, deși nu se exprima atât de clar cum o făcuse Jacob cu privire la „strigoi".

Așa că nu mai vorbeam despre Jacob.

Cu Edward lângă mine, îmi era greu să mă gândesc la lucruri triste – chiar și la cel care fusese prietenul meu cel mai bun și care probabil era foarte nefericit acum, din cauza mea. Când mă gândeam la Jake, mă simțeam întotdeauna vinovată pentru că nu mă gândeam la el mai des.

Situația din basm se repeta. Prințul se întorsese, vraja cea rea fusese ruptă. Dar nu știam ce se va întâmpla cu personajul rămas în urmă, nerezolvat. Unde era fericirea *lui* până la adânci bătrâneți?

Săptămânile treceau și Jacob tot nu răspundea la telefon. Începuse să devină o grijă constantă. Ca un robinet care îmi

picura în ceafă, pe care nu-l puteam închide sau ignora. Pic, pic, pic. Jacob, Jacob, Jacob.

Aşa că, deşi nu pomeneam prea mult de Jacob, aveam uneori anumite izbucniri din cauza frustrării şi neliniştii.

– E pur şi simplu bădăran! am izbucnit eu într-o sâmbătă după-amiază când Edward m-a luat de la serviciu. Îmi era mai uşor să fiu furioasă decât să mă simt vinovată. E de-a dreptul insultător!

Sperând să obţin un alt răspuns, de data asta îl sunasem pe Jake de la serviciu, numai că dădusem de un Billy care nu voia să mă ajute. Din nou.

– Billy a spus că Jake nu vrea să vorbească cu mine, am spus eu furioasă, uitându-mă la ploaia care şiroia pe fereastra maşinii. Că era acolo şi că nu voia să meargă trei paşi ca să ia telefonul! De obicei Billy spune că Jake e plecat sau ocupat, sau doarme, sau orice altceva. Ştiam că mă minte, dar măcar era un mod politicos de a răspunde. Cred că şi Billy mă urăşte acum. Nu e drept!

– Nu e vina ta, Bella, spuse Edward încet. Nimeni nu te urăşte.

– Aşa mi se pare, am murmurat, încrucişându-mi braţele pe piept. Era doar un gest de încăpăţânare. Nu mai era nici o gaură acolo acum – abia puteam să îmi mai amintesc sentimentul de goliciune.

– Jacob ştie că ne-am întors şi sunt sigur că a presupus că sunt cu tine, spuse Edward. Nu se va apropia de mine. Duşmănia e prea adânc înrădăcinată.

– E o prostie. El ştie că nu eşti... precum ceilalţi vampiri.

– Tot are motive întemeiate să se ţină la distanţă.

Am privit în gol prin parbriz, văzând doar faţa lui Jacob, cu expresia de amărăciune pe care o uram.

– Bella, suntem ceea ce suntem, spuse Edward încet. Eu mă pot controla, dar mă îndoiesc că el poate s-o facă. E foarte tânăr. Cel mai probabil conflictul ar degenera într-o bătaie şi nu ştiu dacă m-aş putea opri înainte să îl o... se întrerupse şi

apoi continuă repede: Înainte să îl rănesc. Ai fi foarte nefericită. Nu vreau să se întâmple asta.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Jacob în bucătărie, de cuvintele rostite cu vocea lui răgușită. „Nu sunt sigur că sunt îndeajuns de temperat ca să fac față... probabil nu ți-ar plăcea prea mult dacă aș omorî-o pe prietena ta." Dar atunci să facă față...

– Edward Cullen, am șoptit. Erai pe punctul de a spune „să îl omor?" Așa e?

Întoarse capul, privind în gol în ploaie. În fața noastră, semaforul roșu pe care nu-l observasem se făcu verde și am pornit din nou, conducând foarte încet. Nu era stilul lui obișnuit de a conduce.

– Aș încerca... pe cât posibil... să nu fac asta, spuse Edward într-un târziu.

M-am holbat la el cu gura căscată, dar el continuă să se uite drept înainte. Ne-am oprit din nou la semaforul de la colț.

Dintr-odată, mi-am amintit ce i se întâmplă lui Paris când se întoarce Romeo. Indicațiile scenice erau simple. „Se luptă. Paris cade."

Dar era ridicol. Imposibil.

– Păi, i-am spus și am inspirat adânc, scuturând capul să împrăștii cuvintele care mi se învârteau în cap. Nu se va întâmpla nimic de genul acesta niciodată, așa că nu avem motive să ne îngrijorăm. Și știi că Charlie se holbează la ceas chiar acum. Ai face bine să mă duci acasă înainte să mă bag în și mai multe belele pentru că am întârziat.

Mi-am întors fața spre el, zâmbind fără tragere de inimă.

De fiecare dată când mă uitam la fața lui, fața aceea imposibil de perfectă, inima îmi bubuia puternic și sănătos, și la locul ei, în pieptul meu. De data asta, bubuiala o luă înainte de ritmul ei obișnuit. I-am recunoscut expresia de pe fața lui nemișcată ca o statuie.

– Deja ești băgată în mai multe belele, Bella, șopti el, printre buzele nemișcate.

M-am lipit de el, încleştându-mi braţul de al lui în timp ce îi urmăream privirea ca să văd şi eu ce vedea el. Nu ştiu la ce m-am aşteptat – poate la Victoria stând în mijlocul străzii, cu părul ei roşu fluturând în vânt, sau să zăresc un şir de pelerine negre şi înalte... sau o haită de vârcolaci furioşi. Dar n-am văzut absolut nimic.

– Ce? Ce e?

Inspiră adânc.

– Charlie...

– Tata? am ţipat eu.

Se uită în jos spre mine, iar expresia îi era îndeajuns de calmă ca să îmi atenueze un pic panica.

– Charlie... probabil *nu* te va omorî, dar se gândeşte la asta, îmi spuse el. Începu să conducă din nou, pe strada mea, dar trecu de casă şi parcă la marginea copacilor.

– Ce am făcut? am şoptit cu răsuflarea tăiată.

Edward aruncă o nouă privire spre casa lui Charlie. I-am urmărit privirea şi am observat pentru prima dată ce era parcat pe alee, lângă maşina de poliţie. Motocicleta mea strălucitoare, de un roşu aprins, imposibil de trecut cu vederea.

Edward spusese că Charlie era pe punctul de mă omorî, deci ştia că... era a *mea*. Exista doar o singură persoană care putea fi în spatele acestei trădări.

– Nu! am icnit. De ce? De ce mi-ar face Jacob una ca asta? Spinul trădării mi se înfipse în piept. Avusesem deplină încredere în Jacob – îi încredinţasem fiecare secret pe care îl aveam. El trebuia să fie alinarea mea – persoana pe care mă puteam baza întotdeauna. Desigur că situaţia era cam încordată acum, dar nu mă gândisem că se schimbase vreunul din lucrurile care stăteau la baza acestei prietenii. Nu credeam că el se poate *schimba!*

Ce făcusem eu ca să merit asta? Charlie avea să fie atât de furios – şi mai rău decât atât, avea să fie rănit şi îngrijorat. Nu avea destule la care să facă faţă acum? Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că Jake putea să fie atât de meschin şi de rău. Ochii

mi se inundară de lacrimi, dar nu erau lacrimi de tristeţe. Fusesem trădată. M-am înfuriat brusc atât de tare încât inima îmi bubuia de parcă era pe punctul de a exploda.

– Mai e acolo? am şuierat.

– Da. Ne aşteaptă acolo, îmi spuse Edward, arătând cu capul spre cărarea subţire care împărţea pădurea întunecoasă în două.

Am sărit din maşină, lansându-mă spre copaci cu pumnii strânşi pregătiţi pentru prima lovitură.

De ce trebuia să fie Edward mult mai rapid decât mine?

Mă prinse de talie, înainte să ajung la cărare.

– Dă-mi drumul! Îl omor! Trădătorule! am strigat eu spre copaci.

– Te va auzi Charlie, mă avertiză Edward. Şi odată ce ajungi înăuntru, s-ar putea să baricadeze uşa.

Am privit din reflex înapoi spre casă şi mi se părea că nu pot să văd decât motocicleta roşie strălucitoare. Vedeam roşu în faţa ochilor. Inima îmi bubuia din nou.

– Lasă-mă doar un minut cu Jacob şi apoi mă ocup şi de Charlie. M-am luptat inutil să mă eliberez.

– Jacob Black vrea să mă vadă pe mine. De asta mai e acolo.

Asta m-a oprit instantaneu – am îngheţat pe loc. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. „Se luptă. Paris cade."

Eram furioasă, dar nu chiar *atât* de furioasă.

– Să vorbiţi? am întrebat.

– Mai mult sau mai puţin.

– Cum vine asta? Îmi tremura vocea.

Edward îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Stai liniştită. Nu a venit aici să se bată cu mine. Face pe... purtătorul de cuvânt al haitei.

– Aha.

Edward se uită din nou înspre casă, apoi îşi strânse braţul în jurul taliei mele şi mă trase înspre pădure.

– Trebuie să ne grăbim. Charlie devine nerăbdător.

N-a trebuit să mergem mult; Jacob ne aştepta la o mică distanţă pe cărare. Era sprijinit de un trunchi de copac plin de

mușchi, așteptându-ne, cu o expresie dură și plină de amărăciune exact așa cum știam că va fi. Se uită la mine, apoi la Edward. Jacob rânji, apoi se dezlipi de copac. Stătea aproape pe vârfurile picioarelor, ușor aplecat în față, cu mâinile tremurătoare încleștate în pumni. Părea mai mare decât ultima dată când îl văzusem, de parcă între timp ar mai fi crescut. S-ar fi uitat la Edward de sus dacă ar fi stat unul lângă altul.

Dar Edward se opri imediat ce l-am observat, lăsând un spațiu larg între noi și Jacob. Edward își întoarse corpul, schimbându-și poziția astfel încât să fiu în spatele lui. M-am aplecat pe lângă el ca să mă uit la Jacob, să îl acuz cu privirea.

Aș fi crezut că văzându-i expresia cinică, plină de resentimente, mă voi înfuria și mai tare. În loc de asta, mi-am amintit de chipul lui, cu lacrimi în ochi, așa cum îl văzusem ultima oară. Furia mi-a slăbit uitându-mă la Jacob. Trecuse atâta timp de când nu-l mai văzusem – uram faptul că revederea noastră trebuia să fie *așa*.

– Bella, spuse Jacob în loc de salut, dând din cap spre mine, fără să își ia ochii de la Edward.

– De ce? am șoptit, încercând să ascund faptul că mi se pusese un nod în gât. Cum ai putut să îmi faci una ca asta, Jacob?

Rânjetul dispăru, dar fața îi rămase dură și rigidă.

– Așa e cel mai bine.

– Ce vrea să însemne *asta?* Vrei ca Charlie să mă *strângă de gât?* Sau ai vrut să aibă un atac de cord, așa cum a pățit Harry? Indiferent de cât de furios ești pe mine, cum ai putut să îi faci *lui* asta?

Jacob tresări, se încruntă, dar nu răspunse.

– N-a vrut să rănească pe nimeni – voia doar să fii pedepsită ca să nu mai ai voie să petreci timp cu mine, murmură Edward, explicând gândurile pe care Jacob nu voia să le spună.

Ochii lui Jacob străluciră de ură în timp ce se uita urât la Edward.

– Of, Jake! am gemut. Deja sunt pedepsită! De ce crezi că n-am venit în La Push să îţi trag o mamă de bătaie pentru că nu vrei să vorbeşti cu mine la telefon?

Jacob mă fulgeră cu privirea, încurcat pentru prima dată.

– De asta? întrebă el, apoi îşi încleştă maxilarul, de parcă îi părea rău că spusese ceva.

– Credea că *eu* nu te las, nu Charlie, explică Edward din nou.

– Încetează, sări Jacob.

Edward nu răspunse.

Jacob se cutremură, apoi strânse din dinţi şi îşi încleştă pumnii.

– Bella nu exagera cu privire la... abilităţile tale, spuse el printre dinţii încleştaţi. Deci ştii deja de ce sunt aici.

– Da, aprobă Edward, pe un ton delicat. Dar înainte să începi, trebuie să spun ceva.

Jacob aşteptă, încleştându-şi şi descleştându-şi palmele în încercarea de a-şi controla tremurul braţelor.

– Mulţumesc, spuse Edward, iar vocea îi vibra de sinceritate. Nu voi putea niciodată să îţi spun cât de recunoscător îţi sunt. Îţi rămân dator pentru tot restul... existenţei mele.

Jacob se holbă la el sec, iar de uimire braţele încetară să-i mai tremure. Schimbă o privire scurtă cu mine, dar şi eu eram la fel de nedumerită.

– Pentru că ai ţinut-o pe Bella în viaţă, clarifică Edward cu vocea groasă şi înflăcărată. Când eu... n-am putut.

– Edward... am început să spun, dar el ridică o mână, cu ochii la Jacob.

Jacob înţelese brusc despre ce era vorba, apoi îşi luă din nou acel aer dur.

– N-am făcut-o de dragul tău.

– Ştiu. Dar asta nu şterge toată recunoştinţa pe care o simt. Am crezut că ar trebui să ştii. Dacă e ceva ce pot să fac pentru tine...

Jacob ridică o sprânceană. Edward scutură din cap.

– Asta nu e în puterea mea.

– În a cui, atunci? mormăi Jacob.

Edward se uită în jos spre mine.

– A ei. Învăţ repede, Jacob Black, şi nu fac aceeaşi greşeală de două ori. Rămân până îmi ordonă ea să plec.

M-am scufundat pentru o clipă în privirea lui aurie. Nu era greu de înţeles ce pierdusem din conversaţie. Singurul lucru pe care Jacob l-ar vrea de la Edward ar fi absenţa lui.

– Niciodată, am şoptit, încă pierdută în privirea lui Edward.

Jacob scoase un sunet de parcă l-ar fi gâtuit cineva.

M-am desprins fără tragere de inimă din privirea lui Edward ca să mă încrunt la Jacob.

– Mai vrei ceva, Jacob? Ai vrut să-mi creezi probleme – misiune îndeplinită. Probabil că Charlie mă va trimite la şcoala militară. Dar asta nu mă va ţine departe de Edward. Nimic nu ne poate despărţi. Ce altceva mai vrei?

Jacob îl fixă cu privirea pe Edward.

– Voiam doar să le amintesc prietenilor tăi strigoi câteva puncte cheie din tratatul pe care l-au semnat. Tratatul e singurul lucru care mă împiedică să nu-i sfâşii gâtul chiar în clipa asta.

– N-am uitat, spuse Edward în acelaşi timp cu mine. Ce puncte cheie?

Jacob încă se mai uita urât la Edward, dar îmi răspunse:

– În tratat se specifică foarte clar: dacă vreunul din ei muşcă un om, armistiţiul s-a terminat. *Muşcă,* nu ucide, sublinie el. Într-un târziu, se uită la mine. Privirea îi era rece.

Mi-a luat doar o secundă să sesizez diferenţa, apoi faţa mi se răci la fel ca a lui.

– Asta nu e treaba ta.

– Pe dracu nu... a fost tot ce a reuşit el să spună.

Nu m-am aşteptat ca vorbele mele răstite să producă o reacţie atât de puternică. În ciuda avertismentului pe care venise să îl dea, probabil nu ştiuse. Nu îşi dăduse seama – sau

nu voia să creadă – că luasem deja decizia. Că intenționam cu adevărat să devin membru al familiei Cullen.

La auzul răspunsului meu, Jacob fu pe punctul de a fi cuprins de convulsii. Apăsă tare cu pumnii pe tâmple, închizând ochii și ghemuindu-se ca să își controleze spasmele. Fața îi deveni de un verde palid sub pielea cafenie.

– Jake? Ești bine? am întrebat neliniștită.

Am făcut jumătate de pas spre el, apoi Edward m-a prins și m-a smucit din nou în spatele lui.

– Atenție! Nu se controlează, mă avertiză el.

Dar Jacob redeveni din nou el însuși; numai brațele îi mai tremurau acum. Se uită la Edward cu ură nedisimulată în ochi.

– Ah. Eu nu aș răni-o niciodată.

Nici Edward, nici eu nu am scăpat intonația sau acuzația pe care o conținea propoziția rostită de el. Un șuierat discret ieși de pe buzele lui Edward. Jacob își încleștă pumnii din reflex.

– BELLA! răcnetul lui Charlie răsună din direcția casei. INTRĂ ÎN CASĂ ÎN CLIPA ASTA!

Toți am înghețat ascultând tăcerea care a urmat.

Eu am vorbit prima; vocea îmi tremura:

– La dracu'.

Furia de pe chipul lui Jacob se atenuă.

– *Îmi* pare rău pentru asta, murmură el. Trebuia să fac tot ce pot – trebuia să încerc...

– Mersi. Tremurul vocii mele anulă sarcasmul.

Am pornit pe cărare, așteptându-mă ca Charlie să iasă dintre ferigile umede ca un taur înfuriat. Eu aș fi fost steagul roșu în toată povestea asta.

– Încă un lucru, îmi spuse Edward, apoi se uită la Jacob. Noi n-am găsit nici o urmă de-a Victoriei pe teritoriul nostru – voi ați găsit ceva?

Află răspunsul imediat ce Jacob îl gândi, dar Jacob răspunse oricum:

– Ultima oară a fost când Bella era... plecată. Am lăsat-o să creadă că ne scapă – strângeam cercul în jurul ei, pregătindu-ne s-o atacăm...

Un fior de gheață mă străbătu pe șira spinării.

– Dar apoi a zbughit-o ca din pușcă. Din câte ne dăm seama, a prins mirosul femeiuștii voastre și a șters-o. Nu s-a mai apropiat de pământurile noastre de atunci.

Edward dădu din cap.

– Când se întoarce, nu mai e problema voastră. Noi vom...

– A omorât pe teritoriul nostru, șuieră Jacob. E a noastră!

– Nu... am început să protestez față de ambele declarații.

– BELLA! ÎI *VĂD* MAȘINA ȘI *ȘTIU* CĂ EȘTI PE ACOLO! DACĂ NU *INTRI* ÎN CASĂ ÎNTR-UN MINUT...! Charlie nu s-a deranjat să își încheie amenințarea.

– Să mergem! spuse Edward.

Am întors capul spre Jacob, sfâșiată de durere. Oare îl voi mai vedea vreodată?

– Îmi pare rău, a șoptit atât de încet încât a trebuit să citesc pe buze ceea ce spunea ca să înțeleg. Pa, Bells.

– Ai promis, i-am amintit disperată. Rămânem prieteni, nu-i așa?

Jacob scutură încet din cap, iar nodul din gât aproape mă sufocă.

– Știi că am încercat să îmi țin promisiunea, dar... Nu știu cum să mai încerc. Nu acum... Se lupta să își mențină expresia dură pe față, dar aceasta păli, apoi dispăru complet. Mi-e dor de tine, spuse el abia auzit. Își întinse una din mâini către mine, cu degetele întinse, de parcă și-ar fi dorit să fie îndeajuns de lungi ca să traverseze spațiul dintre noi.

– Și mie, am rostit gâtuită de emoție. Am întins mâna spre el.

Ecoul durerii lui s-a răsucit în mine, de parcă am fi fost conectați. Durerea lui, durerea mea.

– Jake... Am făcut un pas spre el. Voiam să îmi pun brațele în jurul taliei lui și să șterg expresia de nefericire de pe fața lui.

Edward mă trase înapoi din nou, iar brațele lui mă rețineau în loc să mă apere.

– E în regulă, i-am promis, privindu-l cu încredere în ochi. Trebuia să mă înțeleagă.

Nu puteam citi în ochii lui, iar fața lui nu trăda nici un sentiment. Rece.

– Nu, nu e.

– Dă-i drumul, mârâi Jacob, furios din nou. Ea vrea! Făcu doi pași mari în față. Ochii îi fulgerară. Pieptul păru să i se umfle în timp ce tremura.

Edward mă împinse în spatele lui, înaintând să îl înfrunte pe Jacob.

– Nu! Edward...

– ISABELLA *SWAN!*

– Hai odată! Charlie e furios! Vocea îmi era panicată, dar nu din cauza lui Charlie. Grăbește-te!

Am tras de el și s-a relaxat puțin. M-a tras încet înapoi, ținându-și privirea ațintită asupra lui Jacob în timp ce ne retrăgeam.

Jacob ne aruncă cu amărăciune o privire întunecată. Înainte ca pădurea să intervină între noi, fața i s-a contorsionat de durere.

Știam că acea ultimă imagine a feței lui mă va bântui până când îi voi vedea zâmbetul din nou.

Și chiar atunci am jurat că în curând îl voi mai vedea zâmbind. Voi găsi un mod de a-mi păstra prietenul.

Edward își strânse brațul în jurul taliei mele, ținându-mă aproape. Acesta era singurul lucru care mă ajuta să nu plâng.

Aveam niște probleme serioase.

Prietenul meu cel mai bun mă socotea un dușman.

Victoria era încă liberă, punându-i în pericol pe toți cei pe care îi iubeam.

Dacă nu deveneam un vampir cât mai curând, Volturi-i aveau să mă ucidă.

Iar acum se părea că, dacă o *făceam*, vârcolacii Quileute vor încerca la rândul lor să mă ucidă – şi vor încerca să îmi omoare şi întreaga mea viitoare familie. Nu credeam că aveau vreo şansă, dar oare prietenul meu cel mai bun va muri încercând?

Probleme foarte serioase. Aşa că de ce au părut toate insignifiante când am ieşit de după copaci şi am văzut expresia de pe faţa vânătă a lui Charlie?

Edward mă strânse cu delicateţe.

– Sunt aici.

Am inspirat adânc.

Era adevărat. Edward era acolo, cu braţele în jurul meu.

Puteam să înfrunt orice atât timp cât asta era adevărat.

Mi-am îndreptat umerii şi am mers înainte să îmi întâmpin soarta, cu destinul meu lângă mine pentru totdeauna.

Mulţumiri

Mulţumesc cu multă dragoste soţului şi fiilor mei pentru înţelegerea lor continuă şi sacrificiul de care au dat dovadă sprijinindu-mă să scriu. Măcar nu beneficiez numai eu – sunt sigură că multe restaurante locale sunt recunoscătoare că nu mai gătesc.

Mulţumesc, mamă, pentru că eşti prietena mea cea mai bună şi m-ai lăsat să te bat la cap în toate momentele grele. Mulţumesc şi pentru faptul că eşti nemaipomenit de creativă şi inteligentă, şi că mi-ai transmis o mică parte din calităţile tale în moştenirea mea genetică.

Mulţumesc fraţilor mei, Emily, Heidi, Paul, Seth şi Jacob pentru că m-au lăsat să folosesc numele lor în romanul meu. Sper că n-am făcut nimic cu ele care să vă facă să doriţi să n-o fi făcut.

Mulţumiri speciale fratelui meu Paul pentru lecţiile de condus motocicleta – ai un adevărat har de profesor.

Nu am cuvinte ca să îi mulţumesc îndeajuns fratelui meu Seth pentru geniul lui şi pentru munca lui grea pe care a depus-o în crearea site-ului. Sunt atât de recunoscătoare pentru eforturile pe care continuă să le depună ca administratorul meu de sistem. Cecul e pe drum, puştiule! De data asta, vorbesc serios.

Îi mulţumesc din nou fratelui meu Jacob pentru sfaturile lui de expert în domeniul automobilistic.

Mulţumesc din suflet agentei mele, Jodi Reamer, pentru călăuzirea şi asistenţa ei în cariera mea. Şi pentru că mi-a suportat nebuniile zâmbind când ştiu că şi-ar fi dorit de fapt să-mi aplice procedee ninja.

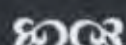
Dragoste, pupici şi recunoştinţă editorului meu, frumoasa Elizabeth Eulberg, pentru că a făcut astfel încât turneele mele prin ţară să semene mai mult cu o petrecere în pijama decât cu o obligaţie. Pentru că m-a ajutat şi m-a sprijinit, pentru că i-a convins pe snobii exclusivişti din CEE (Clubul Elizabeth Eulberg) să mă primească printre ei şi, a, da, pentru că m-a făcut să ajung pe lista celor mai bine vânduţi autori din ziarul *New York Times.*

O mulţime de mulţumiri tuturor celor de la Little, Brown and Company pentru sprijinul lor şi încrederea pe care au avut-o în mine ca povestitor.

Şi, în sfârşit, mulţumesc muzicienilor talentaţi care m-au inspirat, în special formaţiei Muse – există emoţii, scene şi fire narative în acest roman care s-au născut din cântecele celor de la Muse şi nu ar fi existat fără geniul lor. De asemenea, Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjorie Fair, My Chemical Romance, Brand New, The Strokes, Armor of Sleep, The Arcade Fire şi The Fray m-au ajutat să nu mă inhib în faţa foii albe de hârtie.

Pentru Bella Swan un singur lucru este
mult mai important decât însăși viața ei: Edward Cullen.
Dar a fi îndrăgostită de un vampir este chiar
mai periculos decât ar putea ea să-și imagineze.
Edward a salvat-o deja pe Bella din ghearele unui vampir
periculos, dar acum relația lor cutezătoare îi pune
în pericol pe toți cei dragi lor și cei doi își dau seama
că necazurile abia acum încep...

Toți cititorii cuceriți de bestsellerul lui Stephenie Meyer
Amurg sunt dornici să afle cum se va desfășura
în continuare povestea celor doi neobișnuiți îndrăgostiți.
Și nu vor fi cu siguranță dezamăgiți.
În *Lună Nouă*, lui Stephenie Meyer îi reușește din nou
o irezistibilă combinație dintre dragoste și suspans
într-o palpitantă poveste cu vampiri și nu numai.

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-636-6

www.rao.ro
www.raobooks.com